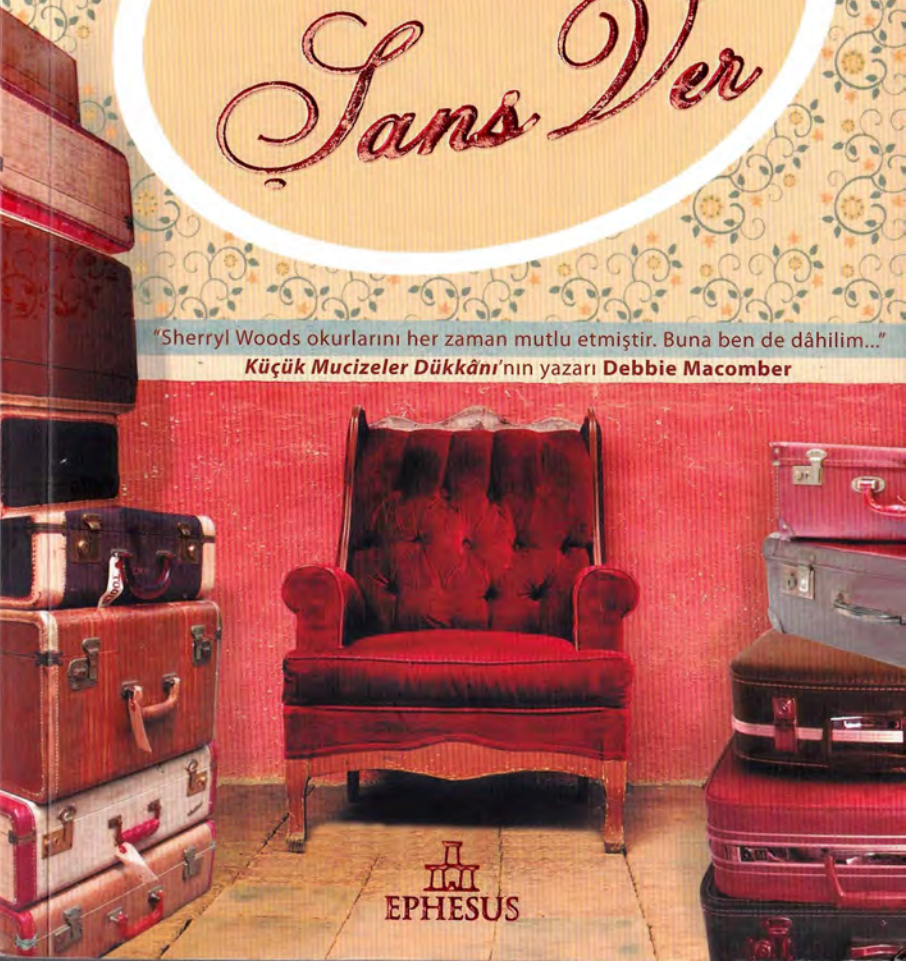
KAKTUSUN

Sherryl Woods

Aşka Şans Ver

"Sherryl Woods okurlarını her zaman mutlu etmiştir. Buna ben de dâhilim..."
Küçük Mucizeler Dükkânı'nın yazarı **Debbie Macomber**

EPHESUS

Yıllar önce annesi tarafından terk edilmiş olmanın verdiği ıstırapla bir süre sonra New York'a yerleşen Abby, uzun zamandır hayalini kurduğu finans sektöründe nihayet kendine saygın bir yer edinmiş, eşiyle ayrıldıktan sonra ikizleriyle yeni bir düzen kurmuştur. Bir gün, küçük kız kardeşi Jess'ten gelen telefon her şeyi değiştirecek ve eski defterleri yeniden açacaktır.

Apar topar çocukluğunun ve ilk gençlik yıllarının geçtiği Chesapeake Kıyıları'na dönen Abby, Jess'in boyundan büyük bir işe kalkıştığını görür. Bu da yetmezmiş gibi, yıllar önce terk ettiği eski sevgilisi Trace de kasabaya geri dönmüştür.

Abby bir yandan ailesinin dağılan parçalarını yeniden bir araya toplamaya çalışırken diğer yandan da geçmişte olup biteni ve Trace'e olan hislerini yeniden tartacaktır.

"Woods usta bir gönülçelen."
Publishers Weekly

"Sherryl Woods karakterlerine derinlik, yoğunluk ve ölçülü bir mizah katıyor."
Romantic Times

The New York Times Best Seller

www.ephesusyayinlari.com
9 786055 358013
www.duyguserin.com
Kapak Tasarım: Duygu Serin

Sherryl Woods

Aşka Şans Ver

AŞKA ŞANS VER

Orijinal Adı: The Inn at Eagle Point
Yazarı: Sherryl Woods

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nazlı Ceyhan Sümter
Düzelti: C. Yakup Şimşek
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Duygu Serin

Basım: 2016

ISBN: 978-605-5358-02-0

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2009, Sherryl Woods
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık
2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
2. Bodrum No: 81/25 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 501 31 17- 613 17 33

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Sherryl Woods

Aşka Şans Ver

Çeviri
Selen Tekalp

EPHESUS®

Morgan ve Taylor'a... Dünyaya hoş geldiniz küçük kızlar!
Annelerinizin, babalarınızın ve ağabeylerinizin
ilgi odağı olacağınız kuşkusuz!

Sevgili Okur,

Yeni bir seriye başlamak benim en sevdiğim şeylerden biridir. Yepyeni bir ortama girerim, olağanüstü, karmaşık karakterlerle tanışırım ve umutla, hepinizde yankı bulacak durumlar ve çelişkiler yaratmaya çalışırım. Bu son serinin detaylarını kararlaştırırken benim için çok önemli bir yer olan Chesapeake Körfezi'ne gidip geldim. Aslen körfezde yaşamıyor olmama rağmen yazlık evim tam da Potomac Nehri'nin körfeze sokulduğu yerde bulunuyor. Dünyada bu kadar huzurlu ve sakin çok az yer vardır.

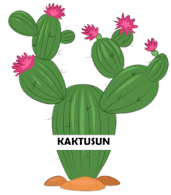
Ancak mekân her şey değildir. Bu sayfaları dolduracak olan karakterler daha fazla önem taşır. Ben de tam bu nedenle kocaman, karmaşık ve de düzeni bozuk bir aile seçmek istedim. Nitekim bu da O'Brien'lardı. Zamanla, bu ailenin önemli meselelerle birbirine bağlanmış dört kuşağına da tanık olacaksınız. İhanet, uzlaşma ve tabii ki aşk hikâyeleri yer alacak. Müdahale, ara buluculuk ve zor seçimler de olacak. Ayrıca, yol boyunca kahkahalar ve azıcık da gözyaşı eksik olmayacak.

Aşka Şans Ver Abby'nin öyküsüdür, fakat aynı zamanda kız kardeşlerin birbirlerini nasıl koşulsuz desteklediklerinin de hikâyesidir. Önce kaybedilen, sonra tekrar bulunan güçlü bir aşkın öyküsüdür. Ayrıca, ikinci şanslara inanmak için çırpınan mağrur iki adamı da unutmamak gerekir.

Özetle, Chesapeake Kıyıları'na hoş geldiniz. Ümit ediyorum ki O'Brien ailesini ve onların dünyasını seveceksiniz.

En iyi dileklerimle,

Sherryl Woods

ÖNDEYİŞ

Çoğu gece tartışmalar sürüp gidiyordu. Annesiyle babasının büyük süitinden koridorun sadece üç kapı aşağısında bulunan odasında Abby yükselen sesleri duyabilmiş, ancak kelimeleri seçememişti. Bu, son zamanlardaki ilk tartışmaları olmasa da Abby bu seferkinin farklı olduğunu hissediyordu. Gürültülü atışmalar ve onların yol açtığı yankı, gecenin büyük bir bölümünde onu uyanık tutmaya yetti.

Abby, şafak söktükten hemen sonra merdivenlerden aşağı inip giriş koridorundaki valizleri görene kadar midesinde oluşan dehşet yumağının yoğun hayal dünyasının uydurmasından başka bir şey olmadığını umut ediyordu. Oysa şimdi öyle olmadığını biliyordu. Kapıdaki eşya yığınına bakılırsa bu kez biri, büyük olasılıkla sonsuza dek evi terk ediyordu.

Babası Mick O'Brien'ın daima birtakım sebeplerden dolayı evden ayrıldığını hatırlayarak telaşını bastırmaya çalıştı Abby. Uluslararası düzeyde tanınmış bir mimar olan babası sürekli bir yerlere, yeni bir iş ya da macera bulmaya gidiyordu. Yine de bu kez farklıydı. Son seyahatinden döneli henüz birkaç gün olmuştu ve yeniden bir seyahate gitmesi çok düşük bir olasılıktı.

"Abby!" Annesi tedirgin ve biraz da öfkeli bir şekilde seslenmişti. "Neden bu saatte uyandın?" Abby annesini hazırlıksız yakaladığına şaşırmadı. Gençlerin çoğu, özellikle de Abby ve erkek kardeşleri hafta sonları erken kalkmaktan nefret

ederdi. Genellikle cumartesi günleri uyanıp aşağı inmesi neredeyse akşamı bulurdu.

Abby annesinin bakışlarını yakaladı, gözündeki çaresizliği okudu. Megan'ın, birileri uyanıp onu tatsız sorularla karşı karşıya bırakmadan önce gitmiş olmayı istediğini tahmin edebiliyordu.

Abby, ağlamamak için çabalayarak bir defada sordu. "Gidiyorsun, değil mi?" Henüz on yedi yaşındaydı ve neler olup bittiğini doğru anladıysa, kendisinden küçük erkek ve kız kardeşleri için güçlü olmak zorunda olan da oydu.

Megan'ın gözleri doldu. Konuşmaya çalıştıysa da kelimeler bir türlü çıkmadı. En sonunda başını salladı.

"Anne, neden?" Abby birbiri ardına sorular sormaya başladı. "Nereye gidiyorsun? Peki ya biz? Ben, Bree, Jess, Connor ve Kevin? Bizi de mi terk ediyorsun?

"Ah, tatlım. Bunu yapabilir miyim?" Megan ona doğru uzandı. "Siz benim yavrularımsınız. Yerleşir yerleşmez sizin için geri döneceğim. Söz veriyorum."

Sözleri inandırıcı olsa da Abby onların altında yatan korkuyu hissedebiliyordu. Megan her nereye gidiyorsa korkuyordu ve kafası belirsizliklerle doluydu. Nasıl olmasın ki? Mick O'Brien ile yaklaşık yirmi yıldır evliydi. Beş çocukları vardı ve tam da burada, Chesapeake Kıyıları'nda, Mick'in kendi tasarladığı ve kardeşleriyle birlikte inşa ettiği bu kentte bir hayat yeşertmişlerdi. Şimdi ise Megan tek başına çekip gidiyordu, tekrar en başa dönerek. Endişelenmemesi mümkün müydü?

Abby bu kadar önemli bir kararı idrak etmeye çalışarak, "Gerçekten istediğin bu mu anne?" diye sordu. Annesiyle babası boşanan bir sürü çocuk tanıyordu, fakat onların anneleri öylece çekip gitmemişti. Eğer birileri terk ettiyse bu hep babalar olurdu. Bu, ondan bin kat daha kötüydü.

Megan öfkeyle, "Tabii ki istediğim bu değil" dedi. "Ama bazı şeyler oldukları gibi devam edemez." Bir şeyler daha söylemek istedi, sonra vazgeçti. "Bu konu babanızla benim aramda. Sadece bazı değişiklikler yapmam gerektiğini fark ettim. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var."

Abby, Megan'ın daha fazla konuşmamasına bir yönden memnun oldu. Annesini bu duruma getiren şeyin ne olduğunu bilmenin ağırlığını taşımak istemiyordu. Hem annesine hem de babasına sevgisi ve saygısı büyüktü. Her ikisine olan sevgisini yok etmeye yetecek düşüncesizce söylenmiş hararetli sözlerle nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu yeniden. Elbette uzak bir yer olmayacaktı. Elbette annesi onu döküntülerle bir başına bırakmayacaktı. Mick, duygularla baş etmek konusunda umutsuz vakaydı. Geri kalan her şeyle başa çıkabilirdi; onlara bakabilir, onları sevebilir, hatta ara sıra onlarla top oynamaya ya da bilim fuarına gidebilirdi. Konu günlük kavgalar, dövüşler ve incinen duygular olunca Megan güvendikleri tek kişiydi.

Oysaki Megan Abby'nin geride kalanlarla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Ailede herkes Abby'nin en büyük kardeş olmanın sorumluluğunu ciddi bir biçimde üstlendiğinin farkındaydı. O da annesinin ve babasının ona daima bir destek gözüyle bakıp güvendiklerini biliyordu. Otuz yaşında görünüp on ikisini henüz dolduran Bree ve diğer erkek kardeşleri iyi olacaktı. Megan'ın gitmesi durumunda Bree önce içine kapanabilirdi, ancak olgun ve kendi kendine yeten biri olarak bu durumu sindirmenin bir yolunu bulacaktı. Kevin ve Connor delikanlıydı. Spor ve kızlar dışındaki her şeye karşı oldukça kayıtsızlardı. Çoğunlukla, neşeli ve sevgi dolu annelerini bir utanç kaynağı olarak görüyorlardı.

Bir de Jess vardı. O henüz bir bebekti. Daha geçen hafta yedisine girmiş olabilirdi, ama yine de annesinden ayrı kalmak

için çok küçüktü. Abby, geçici de olsa kendini nasıl anne rolüne büründüreceğini kestiremedi.

"O kadar uzakta olmayacağım." Megan ona teselli vermeye çalışıyordu. "Bir iş ve hepimiz için kalacak bir yer bulduğumda sizi almaya geleceğim. Çok uzun sürmez." Daha sonra kendiyle konuşur gibi ekledi: "Uzun sürmesine izin vermeyeceğim."

Abby, her türlü zaman diliminin uzun olacağını, nereye giderse gitsin uzak olacağını onun yüzüne haykırmak istedi. Annesi nasıl olur da bunu göremezdi? Çok üzgün görünüyordu. Son derece kayıp ve yalnız... Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Abby ona nasıl bağırabilir ve onu daha fazla üzebilirdi ki? Bu durumun üstesinden gelmek için bir yol bulmalı ve herkesin olan biteni anlamasını sağlamaya çalışmalıydı.

Bunun üzerine başka bir şey geldi aklına, daha korkunç bir düşünce. "Babamız iş için uzaklara gittiğinde ne olacak? O zaman bize kim bakacak?"

Megan'ın yüz ifadesi bir an için düştü. Abby'nin sesindeki gerçek korkuyu duymuş olmalıydı. "Büyükanneniz buraya yerleşecek. Mick onunla konuştu. Bugün burada olur."

Bu olanlar gerçekti. Büyükannelerinin buraya taşınması için önceden hazırlıklar yapılmışsa o zaman bu ayrılık geçici değildi ve annesiyle babasının akılları başlarına gelince bitmeyecekti. Abby bunları düşünerek sarsıldı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu çok yanlış, anne."

Megan bu sözlerin şiddetiyle afalladı. "Ama hepiniz büyükannenizi seviyorsunuz! Onun burada sizinle olması güzel olur."

"Konu bu değil," dedi Abby, " O *sen* değil! Bunu bize yapamazsın."

Megan Abby'yi kollarına aldı, fakat Abby kendini geri çekti.

Annesi çekip gitmek, hayatlarını yerle bir etmek üzereyken sakinleştirilmeye çalışılmasını hazmedemezdi.

Megan anlaşılması için adeta yalvaran bakışlarla konuştu. "Bunu size değil, kendime yapıyorum. Anlamaya çalış. Uzun vadede bu hepimiz için en iyisi olacak."

Abby'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına dokundu. "New York'u seveceksiniz, Abby. Özellikle de sen. Sizinle tiyatroya, baleye, sanat galerilerine gideceğiz."

Abby yeni bir şaşkınlıkla annesine baktı. "New York'a mı taşınıyorsun?" Bir gün orada çalışmak, finans dünyasında nam salmak hayalini bir an için unuttu. Şimdiye dair tek düşünebildiği oranın Maryland Chesapeake Kıyıları'ndaki evlerinden çok uzakta olduğuydu. Görünüşe göre, küçük bir yanı annesinin kentin öte yanından daha uzağa taşınmayacağını ya da belki de Baltimore'a veya Annapolis'e gideceğini umut etmişti. Sonuçta buralar da çocuklarını terk etmeden Mick ile problemlerinden kaçıp kurtulabileceği mesafede değil miydi?

"Peki, sana ihtiyacımız olduğunda ne yapacağız?" diye sordu.

Megan, "Tabii ki beni arayacaksınız" diye cevap verdi.

"Sonra da senin buraya varman için saatlerce bekleyeceğiz, öyle mi? Bu çok saçma, anne."

"Tatlım, bu durum çok uzun sürmeyecek. En fazla birkaç hafta, sonra benimle olacaksınız. Bizim için mükemmel bir yer bulacağım. En iyi özel okulları tutacağım. Mick ve ben bu konuda anlaştık."

Abby çaresizce bütün bunların işe yarayacağına inanmak istedi. Aynı zamanda da bu çılgın planı unutana kadar sorular sorarak onu burada tutmayı düşünüyordu. Tam o anda dışarıda bir taksi durdu. Abby dehşet içinde annesine döndü. "Şimdi, hoşça kal bile demeden mi gidiyorsun?" Bu kadarını önceden tahmin etmişti, ama şimdi çok acımasız geliyordu.

Gözyaşları Megan'ın yanaklarından aşağı süzüldü. "Bana inan, böylesi daha iyi. Daha kolay olacak. Herkes için yatak odalarının kapılarının altına birer not bıraktım, bu gece sizi arayacağım. Göz açıp kapayana kadar yeniden birlikte olacağız."

Abby orada öylece, şaşkınlıktan donmuş vaziyette dururken Megan ilk iki çantasını alıp verandanın dışına, oradan da ön merdivenlerden aşağı, bekleyen taksiye taşıdı. Taksici, Megan'ın ardından geri kalan eşyalar için geldi.

Boş antrede dururlarken annesi Abby'nin çenesini tuttu. "Seni seviyorum, bir tanem. Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Burada kardeşlerinin yanında olacaksın. Bu, ayrılığımızı mümkün kılan tek şey."

"Mümkün değil," diye öfkeyle cevapladı Abby sesinin tonunu yükselterek. Şimdiye kadar sesini büyük oranda dizginlemişti, fakat annesinin bu ilk şoku atlatabilmeleri için bile olsa kalmaması onda bağırma isteği uyandırıyordu. O bir yetişkin değildi. Bu da onun çözmesi gereken bir sorun değildi.

Megan merdivenlerden dimdik inerken Abby, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı. Annesinin, sesindeki öfkeyi duyduğundan emin olmak için tekrar bağırdı. Megan bir daha arkasına bakmadı.

Abby, taksi gözden uzaklaşana kadar da bağırmaya devam ederdi, yalnız tam da o anda gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. Gözleri şaşkınlıktan ve umutsuzluktan açılmış vaziyetteki Jess'e döndü.

Açık kapı aralığından yavaş yavaş gözden kaybolan taksiye bakarken çenesi titreyerek, "Anneciğim," diye fısıldadı Jess. Çilek rengi saçları düğümlenmişti, ayakları çıplaktı ve yanağında modası geçmiş kadife yatak örtüsünün izi vardı. "Annem nereye gidiyor?"

Abby, herkesin onda var olduğuna inandığı manevi gücü toplayarak kendi korkusunun karşısına geçti, tüm öfkesini yatıştırdı ve küçük kız kardeşi için zoraki bir gülücük saçarak, "Annemiz yolculuğa çıkıyor," dedi.

Jess'in gözlerinden yaşlar boşandı. "Ne zaman geri gelecek?"

Abby kız kardeşini kollarına aldı. "Bilmiyorum," dedi ve hissetmesi zor olan bir güvenle ekledi: "Ama çok sürmeyeceğine söz verdi."

Şüphesiz, bu bir yalandı.

1

15 yıl sonra

Abby O'Brien Winters, Wall Street'te geçirdiği inişli çıkışlı bir günün ardından saat gece yarısını geçtiği sıralarda, zihnen ve bedenen yorgun bir şekilde yatağa doğru ağır ağır ilerlerken başarılı olmanın berbat bir şey olduğu kanısına vardı. İkiz kızları *Kadife Tavşan*'ın giriş paragrafına doğru uykuya dalmadan önce onlarla yaklaşık yirmi dakika güzel vakit geçirmeyi başarmıştı. Üç gecedir tekrar tekrar ısıttığı Çin yemeğini yedikten sonra yarım düzine kalın borsa analiz raporunu çıkardı. Sabahleyin menkul kıymetler borsası açılmadan önce onları iyice çalışması gerekiyordu. Onun uyku vakti okuması, Caitlyn ve Carrie'nin seçiminden çok daha zorluydu.

Abby büyük bir borsa şirketinin portföy müdürü olarak işinde başarılıydı, fakat bu iş şimdiye dek kariyerinden sonra ikinci planda olmaktan yorulmuş ideal bir erkekle olan evliliğine ve belki de hesaplayabildiğinden daha fazla uykuya mal olmuştu. İkizlerin velayetini Wes'le paylaşmalarına rağmen beş yaşındaki kızlarını çok az tanıyormuş gibi hissediyordu sık sık. Bazen, ondan çok dadıyla ve hatta eski kocasıyla zaman geçirdiklerini düşünüyordu. Tam olarak neyi kime kanıtlamaya çalıştığını epeydir unutmuştu.

Telefon çaldığında Abby saate bir göz atıp homurdandı. Bu saatte ancak acil bir durum olabilirdi. Kalbi küt küt atarken ahizeye doğru uzandı.

"Abby, benim." Telefondaki, kız kardeşi Jessica'ydı. Jess, O'Brien kardeşlerin beşinden en küçüğü ve gerçek bir gece kuşuydu. Abby'nin geç saate kadar uyanık kalmasının sebebi yirmi dört saatlik bir güne yeterince iş sıkıştırabilmek için tek yolun bu olmasıydı. Jess ise, ay ve yıldızlar görünmeye başladığında ancak formuna ulaşıyordu. "Daha önce de aradım, ama dadı henüz evde olmadığını söyledi. Daha sonra da üzerinde çalıştığım bir projeye daldım. Umarım çok geç değildir. Senin de genelde sabaha kadar uyanık olduğunu biliyorum."

"Sorun değil," diye doğruladı Abby. "Her şey yolunda mı? Sesin gergin geliyor. Büyükanneye mi bir şey oldu? Ya da babama?"

"Büyükanne zımba gibi. Hepimizden uzun yaşayacak. Babamız da bir yerlerde bir şeyler inşa etmekle meşgul. Onun hızına yetişemiyorum ki."

"Geçen hafta Kaliforniya'daydı," diye hatırlattı Abby.

"O zaman sanırım hâlâ orada. Babamı biliyorsun, projelerinden biri inşa ediliyor olsun, bütün detayları görmeyi görev bilir. Tabii sonra da ilgisini kaybeder, tıpkı Chesapeake Kıyıları'nda olduğu gibi."

Jess'in sesinde alışıldık bir hoşnutsuzluk belirtisi vardı. Beş kardeşin en genci olarak babasıyla vakit geçirmeyi hepsinden daha fazla özlemişti. Mick O'Brien, Chesapeake Körfezi'nde şu anda popüler bir sahil olan Chesapeake Kıyıları'nı tasarlayıp inşa ettiğinde bir mimar ve şehir planlamacısı olarak çoktan ün kazanmıştı. Bütün bunları biri müteahhit diğeri de çevreci olan iki kardeşiyle işbirliği içinde yapmıştı. Şehir, büyük büyük amcaları ve 1800'lü yılların sonunda İrlanda'dan gelen ilk O'Brien'lardan olan Colin O'Brien tarafından ekip biçilen bir arazinin etrafına kurulmuştu. Burası, Mick'in çalışmalarının arasında baş tacı olacaktı ve ailesi bu cennet mekânı evleri gibi görecekti. Ancak böyle olmadı.

Mick ile kardeşleri inşaat üzerine tartıştılar, çevresel meselelerle ilgili anlaşamadılar, hatta arazide bulunan ve yıkılmak üzere olan az sayıda tarihi yapının korunmasıyla ilgili de uzlaşamadılar. En sonunda ortaklığı feshettiler. Bugün hepsi Chesapeake Kıyıları'nda veya yakınında yaşamalarına rağmen büyükannenin ısrarlarıyla göstermelik aile düzenini korumak adına bir araya geldikleri tatiller dışında neredeyse hiç konuşmazlardı.

Abby'nin annesi Megan, on beş yıl önce Mick ile boşandıklarından beri New York'ta yaşıyordu. Aslında çocuklarının hepsinin onunla New York'a taşınması planlansa da Abby'nin hiçbir zaman anlayamadığı nedenlerden dolayı bu gerçekleşmedi. Böylece çocuklar çoğu zaman, orada olmayan babaları ve büyükanneleriyle birlikte Chesapeake'te kaldılar. Son yıllarda da herkes birer birer uzaklaştı, Jess hariç. Görünüşe göre onun bu şehirle ve Mick ile bir sevgi-nefret ilişkisi vardı.

Abby, üniversiteden sonra New York'a taşındığı için annesiyle yeniden sıkı bir bağ kurdu, onun dışında da kimse bunu yapmadı. Babalarıyla olan ilişkileri ise sadece Jess için değil, beş kardeşin tümü için de sıkıntılıydı. Onları bir arada tutan ve bir aile yapan kişi, bir zamanlar ailesi O'Brien atalarını Maryland'e kadar izlerken küçük bir kız olan, beyazlayan kızıl saçları, parıldayan mavi gözleri, hazır bekleyen gülücüğü ve ses tonundaki İrlanda'ya özgü iniş çıkışlarıyla büyükanneydi.

Kız kardeşine, "Babamı şikâyet etmek için mi aradın yoksa aklında başka şeyler mi var?" diye sordu Abby.

"Ah, babamla ilgili her zaman şikâyet edecek bir şeyler bulabilirim," diye durumu kabullendi Jess. "Aslında yardımına ihtiyacım olduğu için aradım."

"Elbette," diye atıldı Abby. "Sadece ne olduğunu söyle." Bütün kardeşlerine yakındı, ama gönlünde Jess'in ayrı bir yeri vardı. Bu, muhtemelen aralarında büyük yaş farkı olması ve

annelerinin gidişiyle babalarının devamlı yokluğundan onun nasıl etkilendiğini Abby'nin fark etmesiydi. Abby, Megan'ın gittiği günden beri o boşluğu doldurmak için devreye girmişti.

"Eve gelir misin, lütfen?" diye yalvardı Jess. "Telefonda konuşulamayacak kadar karışık."

"Ah, tatlım, bilmiyorum." Abby'nin cevabı tereddütlüydü. "Çok işim var."

"Her zaman işin var ve tam olarak bu nedenle eve gelmelisin. Uzun zaman oldu. Kızlar dünyaya gelmeden önce işi mazeret gösteriyordun. Sonra da ikizleri. Şimdi ise hem iş hem de ikizleri bahane ediyorsun."

Abby geri adım attı. Bu doğruydu. Yıllardır bahaneler uyduruyordu. Ailesinin bütün üyelerinin New York'u ziyaret etmeyi sevmesi ve sık sık gelmesi vicdanını rahatlatıyordu. Onları sıklıkla gördüğü sürece Chesapeake veya New York, hiç fark etmezdi. Hiçbir zaman durup da oradan uzak kalmanın neden bu kadar kolay olduğunu düşünmemişti. Belki de annesi gittikten sonra orayı tam anlamıyla evi gibi hissetmediği içindi.

Cevap vermeden önce Jess ekledi: "Lütfen, Abby. En son ne zaman şöyle gerçek bir tatile çıktın? Herhalde balayında. Biraz ara verebileceğini biliyorsun ve kızlar da burada olmaktan mutlu olacak. Büyükbabalarının kurduğu ve senin büyüdüğün bu şehirde biraz zaman geçirmeliler. Büyükanne onları birkaç hafta şımartsa fena olmaz. Lütfen. Önemli olmasa bunu senden istemezdim."

"Ölüm kalım meselesi mi?" diye sordu Abby. Bu herhangi bir krizin gerçekten büyük mü yoksa sadece geçici bir yankı mı olduğunu öğrenmek için kullandıkları eski bir tabirdi.

"Olabilir," dedi Jess ciddiyetle. "En azından bütün geleceğimin tehlikede olduğu düşünülürse. Sanırım sen bunu

düzeltebilecek tek kişisin. Öyle olmasa da yardımını istediğim tek insansın."

Jess'in sesinin dokunaklı tonundan etkilenen Abby, "Belki de hemen şimdi söylemelisin," dedi.

"Anlayabilmen için burada olman gerekiyor. Bir iki hafta kalmasan da en azından birkaç günlüğüne gel. Lütfen."

Kardeşinin sesinde Abby'nin daha önce hiç duymadığı bir şeyler, geleceğinin gerçekten de tehlikede olabileceğini gösteren bir acelecilik vardı. Jess, beş kardeş arasında, ergenliğe girdiğinden beri bir uğraş bulmak için didinen tek kişi olduğu için Abby ona sırtını dönemeyeceğini biliyordu. Şunu da kabul etmeliydi ki bir ara vermek kendisine de çok iyi gelecekti. Daha bu gece işkolik hallerinden yakınmıyor muydu?

Yeniden Chesapeake'in tuzlu havasını solumanın ne kadar mükemmel olacağını düşünerek gülümsedi. Daha da iyisi, babasının kent parkı için hazırladığı oyun alanında kızların oynayabileceği, sahilde kumdan kaleler yapabileceği ve körfezin serin sularında yalın ayak koşabileceği bir yerde onlarla dilediğince zaman geçirecekti

Pes ederek, "Yarın bazı işleri halledip hafta sonuna kadar orada olacağım," diye söz verdi. Hıncahınç dolu olan programına bir göz atıp yüzünü buruşturdu. "Sadece bir iki günlüğüne gelebilirim, anlaştık mı?"

"Bir hafta," diye yalvardı Jess. "Bunun bir iki günde halledilebileceğini sanmıyorum."

Abby iç çekti. "Ne yapabileceğime bakayım."

"Ne yaparsan yap, ayarla," dedi Jess bir solukta onu uzlaşmak zorunda bırakarak. "Bana uçağının ne zaman kalkacağını söyle, gelip seni alırım."

"Araba kiralayacağım," dedi Abby.

"New York'ta bunca zaman geçirdikten sonra araba sürmeyi gerçekten hatırlıyor musun?" diye dalga geçti Jess. "Veya eve nasıl gidileceğini?"

"Hafızam o kadar da kötü değil," diye cevap verdi Abby. "Yakında görüşmek üzere, tatlım."

"Büyükanneyi arayıp geleceğini söyleyeceğim."

"Ona söyle, hiçbir zahmete girmesin, tamam mı?" Abby boşa laf ettiğini biliyordu. "Yemek için dışarı çıkarız. Maryland yengeçlerini o kadar özledim ki."

"Olmaz," diye karşılık verdi kardeşi. "Bu sezon için henüz erken, ama eğer buharda pişmiş yengeç istersen bir yerlerden bulur, cuma akşamı yemek için getirebilirim. Verandada yiyebiliriz, ancak büyükannenin harika yemekler pişirmesine de engel olmam. Yemekler pişsin!"

Abby, Jessi'in hevesi karşısında güldü. Büyükannenin pişirdikleri –kekler, pastalar, turtalar, kurabiyeler, çörekler– tam anlamıyla muhteşem olurdu. Abby bir zamanlar bütün bu geleneksel aile tariflerini öğrenmeyi ve bir pastane açmayı istemişti fakat bu, finans dünyasına olan ilgisini ve eğilimini keşfetmeden önceydi. Onun Chesapeake'ten uzaklaşma sebebi de finanstı.

Şimdi, tehlikeli iş basamaklarını tırmanarak, evlenerek, ikiz çocuk doğurarak ve boşanarak uzakta harcanan hareketli bir on yılın ardından, New York'a dönmeden önce dinlenme fırsatını bile bulamadığı telaşlı bir hafta sonundan daha uzun sürecek gerçek bir ziyaret için evine gidiyordu. Jess'in heyecanlı ses tonundan iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu merak etmeden duramadı.

***

Lawrence Riley, "En azından bir kravat takamaz mıydın?" diye kaşlarını çatarak oğluna söylendi. "Eğer bu bankanın sorumluluğunu üstleneceksen çalışanlara iyi örnek olman gerekiyor. Öyle Harley'den* yeni inmiş gibi gelemezsin buraya."

Trace babasını şaşkınlıkla karşıladı. "Oysa ben tam olarak bunu yapmıştım. Motorum park yerinde."

Babasının kaşları daha da çatıldı. "Sana annenin arabasını sürmeni söylemiştim. Koruman gereken bir imajın var."

"Annem ne yapacaktı peki?" diyerek makul bir şekilde sordu Trace. "Onun bahçe kulübü toplantısına Harley ile gittiğini hiç görmedim."

"Onu arabasına almaktan mutlu olacak bir sürü arkadaşı var," diye karşılık verdi babası.

"Görünüşe göre hiçbiri toplantıdan sonra onunla birlikte bütün ayak işlerini yapmaya gönüllü olmamış," diye cevap verdi Trace.

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?" diye yakındı babası. "Sen beni ve bu işi ciddiye almadıkça bu durum yürümez."

"Seni her zaman ciddiye alıyorum," dedi Trace. "İşe gelince, onu pek düşünmüyorum. New York'ta çok iyi bir kariyerim var. Takım giymemem ya da hesap makinesi kullanmamam saygın bir işe sahip olmadığım anlamına gelmez." Aslında, serbest tasarım sanatçısı olarak işi hem Soho'da geniş bir çatı katı dairede yaşayıp çalışmasına yetecek kadar kazandırıyordu hem de onu babasına hesap vermek zorunda bırakmıyordu. Bu, çok büyük bir kazançtı.

Babasının bakışları sertleşti. "Ne yani? Bu halk bankasının, dev bankacılık şirketlerinden biri tarafından silip süpürülmesine seyirci mi kalayım?"

* Harley Davidson: Bir motosiklet markası. (çev.)

"Belki de evet." Trace verdiği cevabın babasını daha da öfkelendireceğinin farkındaydı. "Bankacılık dünyası bu şekilde yürüyor."

"Bu banka, üzerinde söz hakkım oldukça batmayacak," dedi babası inatçı bir tavırla. "Chesapeake Kıyıları Halk Bankası bu kentin insanlarına o şahsiyetsiz, kimliği belirsiz canavarların asla yapamayacağı şekilde hizmet veriyor.

Trace, bu noktada tartışamazdı. O bu aile mirasını hiçbir şekilde yönetmek istemiyordu, o kadar. "Neden görevi Laila devralmıyor?" diye sordu küçük kardeşini kastederek. Bu iyi bir fikirdi. Laila'yı ne zamandır istediği bu işe yerleştirmek konusunda babasını ikna ederse sabaha kadar New York'a dönüş yolunda olabilirdi. Tek yapması gereken babasını bu düşünceye alıştırmaktı. "Bunu düşün, baba. Laila'nın sayılarla arası çok iyi. SAT* matematik puanı tavan yapmış durumda. Kolejde bütün işletme derslerini başarıyla tamamladı. Wharton İşletme Okulu'nda yüksek lisans yaptı. Bu iş için yaratılmış."

"Bunu ben de düşündüm," diye itiraf etti babası. "Hatta bunu ona da söyledim, fakat kız kardeşin resti çekti."

Trace bunun mümkün olmadığını düşündü. "Neden?"

Babası omuz silkti. "Kimsenin, hatta benim bile ikinci tercihi olmayacağını söyledi."

Trace onu hayretle karşıladı. "Ama önce ona sordun."

"Kız kardeşin ne zaman mantığa önem verdi ki? Sadece sen işi istemediğin için ona sorduğuma inandı."

"Onu yanlış düşündüğüne inandırmaya çalıştığını sanmıyorum." dedi Trace.

"Haklıyken bunu nasıl yapabilirdim ki?"

---

* Scholastic Assessment Test. Amerika'da, üniversite başvurularında istenen bir sınav. (çev.)

"Bir gün ikinizin iletişim kurmayı öğrenebileceğinizi düşünüyor musun?" diye söylendi Trace. Babasıyla onun da çoğu zaman arası bozuk olabilirdi, ancak Lawrence Riley ve Laila mısır gevreği seçimi gibi önemsiz bir konudan bankayı kimin yöneteceği gibi kritik bir karara kadar birçok konuda nadiren hemfikir olmuşlardı. Laila konuşmayı öğrendiğinden beri bu böyle olmuştu.

"Seninle benim iletişim kurduğumuz gibi mi?" diye alaycı bir şekilde cevapladı babası.

"Evet, en azından bu derece," diye karşılık verdi Trace. "Onunla konuşacağım ve ikinizin arasını yumuşatacağım. Yıllardır beni burada istediğini açıkça belirttiğin için gururu incinmiş olmalı, ama bir yerde yelkenleri suya indirecektir."

Babası yumruğunu masaya vurdu. "Lanet olsun, kendine gelmesi gereken sensin, Trace. Aile sadakatine ne oldu? Adam bütün hayatı boyunca oğluna faydalı bir şeyler bırakabilmek için çalışıyor ve sen hiç tereddüt etmeden bunları bir kenara atıyorsun."

"Bunu düşünmek için çok zamanım oldu. Sen beklentilerinle ilgili hiçbir şeyi saklamadın. Beni aradığından beri bu konuyla ilgili iki, hatta üç kez düşündüm. Yapma baba, dokuz beş mesainin bana hiç de uygun olmadığını biliyorsun. Ben yaratıcı bir iş istiyorum ve bu kelime bile bankacıları çıldırtabilir."

Babasının dudaklarına belli belirsiz bir gülücük emaresi yerleşti sonunda. "Çok doğru," diye kabul etti. "Peki, bu nasıl: Sana altı ay vereceğiz. Eğer yine işi sevmezsen benim de onayımla tekrar bırakabilirsin. Bu adil olur, değil mi?"

New York'un en iyi reklam ajanslarından bazılarıyla serbest çalışan, saygın ve rağbet gören bir sanatçı olan Trace, babasının istediği bir şeyi yapma esnekliğine de sahipti. Hatta Chesapeake'te tamamen çıldırmamak için birkaç hesap işiyle

bile ilgilenebilirdi. Eğer bu ona özgürlüğünü daimi olarak verecekse altı ay takım elbiseyle yaşamaya elbette katlanabilirdi. Hiç değilse bu kadar saygıyı babasına borçluydu. Ayrıca bu kısa süreli sadakat gösterisi uzun vadede bir aile sorununa yol açmaktan çok daha akıllıca geliyordu.

Dahası zamanını, bu aptalca inadını ve ikinci seçenek olma meselesini unutması için kız kardeşini ikna etmeye harcayabilirdi. O, sayı saymayı öğrendiğinden beri bu işi istiyordu. Yeteneğini birkaç yerel işletmenin hesabını tutarak harcamaktansa bu işi almalıydı. Ancak maalesef o da babası gibi inatçıydı. Muhtemelen Trace, kendisine verilen altı ayın her günü ikisinin arasını yapmakla uğraşacaktı.

"Tamam, altı ay," diye kabul etti Trace. "Bir gün bile geçmeyecek."

Babasının gözleri sevinçle parladı. "Göreceğiz. Belki de bütün bunlardan sonra bankacılıkta yetenekli olduğunu keşfedersin ."

"Ya da sen benim matematik konusunda ne kadar kabiliyetsiz olduğumu görürsün."

"Aksini gösteren kolej test sonuçların ve notların var elimde." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Aramıza hoş geldin, evlat."

Trace babasının elini sıktı, sonra onu dikkatle inceledi. Gözlerinde, bu görüşmenin Trace'in düşündüğünden daha fazla önem taşıdığı izlenimi veren bir parıltı vardı. "Neler çeviriyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Çevirmek mi?" Lawrence Riley çok kötü bir poker oyuncusuydu. Şehir kulübündeki arkadaşlarının yarısı bunu doğrulardı. Son otuz yıldır hepsi ceplerini onun kayıplarıyla doldurmuşlardı.

"Hiç masum gibi davranmaya çalışma, baba. Bir şeyler çeviriyorsun ve çalışanın olarak benim bundan hiç haberim yok."

"Bir iş anlaşması yaptık, hepsi bu." diye ısrar etti babası. "Şimdi gel de odanı göstereyim. Şu anda bayağı konforsuz, ama kalmaya karar verirsen istediğin gibi düzenleyebilirsin. Bu arada, Raymond'a seninle birlikte bazı kredi dosyalarını gözden geçirmesini söyleyeceğim. Salı sabahı ilk iş kredi komitesiyle bir toplantımız olacak. O zamana kadar tavsiyelerini hazır bulundurmalısın."

Trace bir elini kaldırdı. "Bir dakika. Kredi başvurularının onaylanıp onaylanmaması gerektiğiyle ilgili tavsiyede bulunacak kadar bilgim yok."

"Raymond bu işin yolunu yordamını gösterecek sana. Kendisi yıllardır benim sağ kolum. Ayrıca sadece kredi başvuruları değil. İpotekli bir malın haczi de söz konusu."

Trace'in midesi düğümlendi. "Benden, birinin evinin elinden alınıp açık artırmaya çıkarılmasıyla ilgili bir karar vermemi mi bekliyorsun?"

"Bu bir iş yeri, ev değil. Buna tabii ki tek başına karar vermeyeceksin. Son sözü kurul söyleyecek, fakat senin tavsiyene göre de hareket edebiliriz."

"Asla olmaz," dedi Trace. Birinin hayallerini yıkmaya nasıl gücü yeterdi? Chesapeake'teki işletmeler küçük aile şirketleriydi. Bu, çok büyük olasılıkla tanıdığı birinin masasındaki yemeği almak olurdu. Bunu yapacak cesareti olduğundan emin değildi.

"Yumuşak kalpli davranamazsın, evlat. Bu tamamen bir iş, dolar ve sent meselesi. Evraklara bir göz atarsan hemen anlarsın." Babası sırtını sıvazladı. "Sen dosyaları incelemeye başla, ben de Raymond'ı gönderiyorum."

Trace babasının arkasından sert sert baktı, sonra da ofisin köşesinin büyük bölümünü kaplayan kocaman maun masanın ortasında düzgünce duran dosya yığınına döndü. Tam da en

üstte, önünde insanın keyfini kaçıran büyük, kırmızı etiketli bir dosya duruyordu. İhtiyatlı bakışları dosyanın üzerinde, masanın arkasındaki deri koltuğa oturdu. Sonunda merakına yenik düştü ve dosyayı açıp ilk sayfasına uzun uzun baktı.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı okudukça: *Muhtemel ipotek haczi ilanı—Kartal Tepe Oteli. Mal sahibi: Jessica O'Brien.*

Jess O'Brien'i tanıyordu, fakat ilk anda aklına gelen o değildi. Yıllar önce buğulu bir yaz gecesi kalbini çalıp ardından bir hoşça kal bile demeden gözden kaybolan kadın, onun büyük kız kardeşi Abigail'di. Senelerce kendine böyle hatırlanması zor bir anıya saplanıp kalmanın saçma olduğunu söylemişti. Çoğu günlük olan, birkaçı daha derin bir yakınlık vaat eden ilişkilerle onu unutmaya çalıştı. Nihayetinde, kestane rengi saçları, gülen gözleri ve kendisi gibi gözü pek olan bu insana karşı arzusunu bastıramadı.

Şimdi, onun kız kardeşinin otelinin kaderini tayin etmesi mi bekleniyordu? O'Brien'larla ilgili bildiği bir şey varsa o da onların birbirlerine olan bağlılığıydı. Jess ile uğraşırsa bu, Abby de dahil hepsiyle ters düşmesi anlamına gelirdi. Yoksa babasının gözlerinde gördüğü ışıltının sebebi bu muydu?

Bu düşünceyi kafasından attı. Babası onun bunca yıl Abby'ye karşılıksız bir aşk duyduğunu bilemezdi. Kimse bilmiyordu.

Laila hariç. Kız kardeşi Abby'nin en iyi arkadaşıydı. Hatta sahilde, gözlerden uzak bir barınakta birlikte geçirdikleri o şahane gecede ikisini de idare etmişti. O ve babası komplo kurmuş olabilirler miydi?

Lanet olsun, diye düşündü ürpererek. Belki de sonunda dileği yerine gelmek üzereydi, Abby'yi görecekti. Ya da başı karmakarışık bir belaya girmek üzereydi. İşin içinde Abby varsa her iki durum da aynıydı onun için.

***

Bir saat sonra Trace kafasında hâlâ otelin iç karartıcı mali hesapları varken motoruna bindi ve mülkü görmek için yola koyuldu. Haczi durdurmasına onu ikna edecek bir şey, herhangi bir şey bulmayı ümit ediyordu. Kendinden tamamen emin bir şekilde kurula ve babasına sunacak kanıtlara ihtiyacı vardı.

Sahil yolu boyunca güneş omuzlarına vururken tuzlu havayı içine çekerek ferahladı. İlkbaharın sonlarıydı artık, fakat Finch'lerin evinin oradan virajı dönerken rüzgârda hâlâ leylak kokuları geziniyordu. O daha çocukken yaşlanmış ve kamburlaşmış olan dul Marjorie Finch, leylaklarını severdi. Tüm yol boyunca bir çit oluşturana dek büyümelerine ve etrafı sarmalarına izin vermişti. Çalıların arasında hanımeli yetiştiğinde, yabancı bir istilacıymış gibi ona saldırmıştı. Sevgisi ve şefkati işe yaramış, çalılar mis kokulu, narin çiçeklerle dolmuştu.

Sağında, sahil kenarında uzanan dar yol şeridi boyunca balıkkartalları, yıllardan beri inşa ettikleri aynı çıplak dallarda yuvalarını yapıyorlardı. Gözü kara bir balıkkartalının, birinin iskelesindeki sütun üzerine dallardan, parçalanmış iplerden ve sarı polis bantlarından süslü püslü şekiller yapışını keyifle izledi. İskelenin sahibi oranın av kuşları tarafından alıkonulmasıyla yazın geri kalanı boyunca yasak bölge haline geldiğini gördüğünde öfkeden çıldıracaktı.

Nihayet, körfez manzaralı yüksek bir arazi üzerine kurulmuş, Victoria dönemine ait geniş bir evden dönüştürülen otele giden patikaya ulaştı. En son buraya geldiğinde binanın keresteleri deniz havasından ve şiddetli kış rüzgârlarından zarar görmüştü ve boyanması gerekiyordu. Verandadaki ahşap sandalyelerin ve sallanan koltukların da aynı şekilde acilen tamire ihtiyacı vardı.

Bir zamanlar kusursuzca biçilmiş çimenler neredeyse tamamen yabani otlara dönüşmüş, bahçe istenmeyen bitkilerle

dolmuştu. Patterson'lar yıllarca bu yere tek kuruş bile harcamamışlardı ve bu ihmal apaçık belli oluyordu.

Oysa şimdi, Jess'in oteli yeniden tasarımlamak için epey uğraştığı ortadaydı. Dış cephe, yakınındaki suların mavisini yansıtan yumuşak bir beyaz renkteydi. Panjurlar koyu kırmızıydı. Çimenler eskiden olduğu kadar gür değildi, fakat yeşildi ve gayet düzgün kesilmişti. Açelyalar ve leylaklar çiçek açmış, yaşıtlarından büyük bir orman gülü kocaman çiçeklerini evin arkasındaki verandanın parmaklıklarına saçmıştı. Otel levhası henüz boyanmıştı ve araç yolunun kenarındaki yeni ahşap dikmenin üstündeki pirinç kaplı çengellerden sarkıyordu. Levhanın görüntüsü Trace'te, bu yerin eski gücüne kavuştuğu hissini uyandırdı.

Jess'in ödeme raporu ise bambaşka bir şey anlatıyordu. Krediyi almasının üzerinden henüz bir yıl geçmesine rağmen birçok ödemeyi geciktirmiş, birkaçını da atlamıştı. Küçük ölçekli işletme kredisinin her kuruşunu harcamış, otelin açılış tarihiyle ilgili herhangi bir şey belirlememişti. Para akışı hiç yoktu. Halihazırda bankadan birkaç resmi uyarı almıştı. İpotek piyasasındaki borç felaketinden bu yana bankalar kötüye gidiyor gibi görünen krediler konusunda tedirgindi. Bankanın haciz ihtarı çekmek dışında bir seçeneği yok gibi görünüyordu. Trace, bu olasılık karşısında endişeyle titredi.

Araç yolunda motoruna henüz oturmuştu ki kapı açıldı ve Jess dışarı çıktı. Bir an onu görünce kaşlarını çattı.

"Trace, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elleri kalçasında, sert bakışlarla çimenliklerden karşıya geçti. Ayaklarını, meydandaki büyük hazır giyim mağazalarının birinden alınmış bir çift suya dayanıklı ve her türlü havaya elverişli ayakkabıya tıkıştırmıştı. Kot pantolonu ile tişörtüne beyaz ve boya paletini doğru hatırlıyorsa, Williamsburg mavisine yakın bir renk damlamıştı.

Trace ile neredeyse burun buruna dururken cüretkâr bakışları onunkilere kilitlendi, ateşli İrlandalı öfkesiyle ona başka bir O'Brien'ı hatırlattı.

"Evet?" diye sorguladı Jess.

"Sadece şöyle bir göz gezdiriyorum."

"Şüphesiz baban için."

"Banka için," diye düzeltti Trace.

"Bankadan hiçbir pay istemeyerek şehri yıllar önce terk ettiğini sanıyordum."

"İstemiyorum. Yalnızca birkaç aylığına geçici olarak orada çalışıyorum."

"Hayatımı cehenneme çevirecek kadar uzun bir süre mi?"

Bunun üzerine Trace sırıttı. "Belki de daha uzun." Evi ve araziyi şöyle bir süzdü. "Çok meşgul olduğun belli."

Jess çenesini gururla ve meydan okuyan bir ifadeyle kaldırarak, "Yapılması gereken bir sürü iş vardı. Paradan tasarruf etmek için çoğunu kendim yaptım," dedi.

"İşçi tutarak daha kısa sürede bitirebilirdin, böylece oteli de açmış olurdun."

"Ben olaya bu gözle bakmıyorum."

"Öyle olmadığı aşikâr."

Yüzünde umut, sesinde bir coşku ile, "Etrafı gezmek ister misin?" diye sordu Jess. "Buranın ne kadar güzel olduğunu görürsen geri dönüp babana sabırlı olmasını söyleyebilirsin."

"Bu kadar basit değil, Jess. Ödemelerde gecikmen konusunda babamın seni uyardığını biliyorum. Banka kâra bakar, senin bir boya fırçasıyla iyi bir iş yapıp yapmaman önemli değil."

"Sen ne zaman baban gibi gaddar, kitabına uygun davranan bir adam oldun? Kız kardeşimle görüşürken böyle değildin."

Ona inceleyerek baktı. "Ya da böyle miydin? İkiniz bu yüzden mi ayrıldınız?"

Trace kaskatı kesildi. "İstersen o konuya hiç girme," diye onu uyardı. "Abby'nin bununla ilgisi yok."

"Öyle mi? Gördüğüm kadarıyla Abby sana her ne yapmışsa haciz altındaki bu otel seni oldukça heyecanlandırmış. İlişkiyi bitiren oydu, değil mi?"

Bu yorum davetsiz olmakla kalmayıp aynı zamanda aşağılayıcıydı da. "Lanet olsun, Jess, senin aramızda ne geçtiğine dair en ufak bir fikrin bile yok ve ablanla bir araya gelmek için seni kullanacağımı düşünüyorsan hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir.

"Gerçekten mi?" dedi Jess masum bir ifadeyle. "O geri geliyor bu arada. Yarın burada olacak."

Trace duydukları karşısında ani ve değişken bir tepki vermemeye çalıştı. "Ona selamlarımı söyle," dedi kibarca. Motoruna bindi.

"Görüşürüz, Jess."

Başkaldırı gösterisi sona ermişti. "Trace, babana ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedi içtenlikle. Jess'in gözlerinin içine baktı. "Fakat sana söz veriyorum, bu meseleye Abby'yi karıştırmayacağım."

Jess yavaşça başını salladı. "Bu konuda sözünü tutacağına inanıyorum."

Trace şehre doğru yola koyulurken Jess'in onun sözüne inanıp inanmaması gerektiğini düşünmeden edemedi. Konu Abby O'Brien'a duyduğu çelişkili hisleri olunca güvenilir olmayabilirdi.

2

"Nereye gidiyoruz anne? Bir daha söyle," diye diretti Caitlyn.

"Ne zaman varacağız?" diye mızmızlandı Carrie. "Saatlerdir yoldayız. Eve gitmek istiyorum."

Abby, New York havaalanındaki uzun güvenlik kuyruğundan ve Baltimore'daki araba kiralama tezgâhında daha sıkıcı bir bekleyişten çoktan bunalmış bir şekilde Carrie'ye, "Havaalanından çıkalı yarım saat bile olmadı," dedi. LaGuardia'dan Baltimore Uluslararası Havaalanı'na bir saatten daha az süren uçuş sorunsuz geçmişti. Kızlar uçağa binmekten ötürü heyecanlıydı, şimdiyse Chesapeake'e doğru güneye giderlerken yorgun, huysuz ve manzarayla tamamen ilgisizlerdi. Dondurma ya da başka bir sürpriz için mola verseler yatıştırılabilirlerdi, ama Abby birkaç dakikalık huzur için kötü davranışlarından ötürü onları ödüllendirmemeye kararlıydı.

Abby araba koltuklarında oturan ikizlerle göz göze gelebilmek için dikiz aynasından bakarak, "Neden biraz kestirmiyorsunuz?" diye sordu. Uyandığınızda büyükannenizin yanında olacaksınız ve büyükanneniz eminim sizin için şekerli kurabiyeler ve süt hazırlamıştır. En son New York'ta bizi ziyaret ettiğinde size onlardan pişirmişti. Ne çok sevmiştiniz, hatırlıyor musunuz?

Carrie, "Ben çikolata parçacıklıyı daha çok seviyorum," diye söylendi. Hiçbir şeyden memnun olmamakta kararlı olduğu ortadaydı.

Caitlyn, "Ben şekerli kurabiyeleri seviyorum," diye karşı çıktı. "Hepsini yiyeceğim."

"Hayır, yemeyeceksin!" diye bağırdı Carrie. "Anne, ona kurabiyelerin hepsini yiyemeyeceğini söyle. Bazıları da benim!"

Abby içinden yükselen bir iniltiyi bastırdı. "Eminim ikinize de yetecek kadar kurabiye vardır. Şimdi gözlerinizi kapayın. Eğer oraya gittiğimizde de bu kadar çekilmez olursanız sürprizleri şimdiden unutabilirsiniz. Doğrudan yatağa gidiyor olacaksınız."

Kızların sesi kesildi, fakat Abby aynadan bir daha bakınca birbirlerine kaş göz ettiklerini gördü. Umursamadı. Bütün dikkatini, eve en son arabayla gittiğinden beri neredeyse on kat artan trafiğe yoğunlaştırması gerekiyordu. Bir an önce Maryland'in daha az kullanılan yollarından birine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Maalesef, trafik hiçbir zaman tamamen dinmedi. Sanki herkes bu cuma akşamında Maryland'in kıyı bölgelerinden birine gitmeye karar vermişti. Bir zamanlar tek trafik kâbusu Ocean City'ye ya da Atlantik kıyısındaki diğer sahillere gidişte yaşanıyordu, ancak görünüşe göre insanlar artık körfezin batı kıyılarındaki daha küçük şehirleri de keşfetmişti.

Abby cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramayla Jess'in numarasını çevirdi.

"Trafik berbat," dedi kız kardeşi telefonu açar açmaz. "Bu hızla oraya ancak bir saate kadar varırız."

"Büyükanneye haber vereyim," dedi Jess. "Şu anda oraya gidiyorum. Derin bir nefes al. Yengeçleri ve beklemekte olan şarabı da getireceğim."

"Çok teşekkür ederim, " dedi Abby. "Yakında görüşürüz."

Chesapeake Kıyıları'na giden dönüşe varması bir saat on dakikasını aldı. Neyse ki sonunda trafik de yatışmıştı. Doğrudan

eve gitmeyi düşündü, fakat kızlar nihayet uykuya daldığından şehir merkezini dolanmaya karar verdi ve rıhtımdan şehir meydanına uzanan dört blok şeklinde dizilmiş Ana Cadde işletmeleriyle yeniden tanıştı.

Görünürde sadece bir boş dükkân vardı. Diğer bütün mağaza vitrinleri rengârenk teşhirlerle donatılmıştı. Barb'ın Mini Butiği, hediyelik eşyalardan şekerlemelere, süslü armağanlardan yerel olarak üretilmiş reçellere ve jölelere kadar her şeyi barındıran Ethel'in Mağazası'nın hemen yanındaydı. Akla gelebilecek her türlü gurme aletine ev sahipliği yapan Mutfak Dükkânı, denizcilik teması içeren her çeşit ürünün bulunduğu Sahil Hediyelikleri'nin bitişiğinde bulunuyordu. Yazlık kıyafetler satan bir de tasarımcı giyim mağazası vardı. Ayrıca bütün dükkânlar renkli menekşelerle dolup taşan saksılarla, kapıları örten sarmaşıklarla ve pencereleri gölgelendiren açık mavi-beyaz markizlerle kaplıydı. İlkbahar yaza dönünce menekşeler de parlak kırmızı sardunyalarla yer değiştirecekti.

Abby araladığı araba camından aşina olduğu tuzlu havayı içine çekti, derken bir açık hava konserinin körfezin kıyılarından yükselen belli belirsiz nakaratlarını işitti. Kalabalıkların şehre akın ettiği ilkbahar sonunda, yazın ve sonbahar başlarında, yarım daire şeklindeki sahnede ücretsiz cuma gecesi performansları geleneği olduğunu unutmuştu. Saksafondaki ağır havadan anlaşıldığı kadarıyla bu gece caz gecesiydi.

Bir zamanlar, ilk konsere uygun müzik türü ile ilgili babasıyla girdiği tartışmaları hatırlayınca gülümsedi. Mick'le büyükanneye kalsa her hafta İrlandalı şarkıcılar ve dansçılar sahne alırdı.

"Anne, müzik sesi duyuyorum," diye homurdandı Carrie uykulu bir şekilde. "Partiye mi gidiyoruz?"

"Hayır, ama eve gelmek üzereyiz," dedi Abby. "Beş dakika sonra oradayız."

Çarşıdan uzaklaştı ve sahil yolunu takip ederek en uca, yumuşak bir yokuşu tırmanan dolambaçlı yolun başladığı yere ulaştı. En tepede uzun bir otoyola doğru sola döndü. Bu yolun sonu verandası, muhteşem körfez manzaralarını izlemek için çok sayıda penceresi ve her bir penceresinden parlayan ışıklarıyla denize nazır bir evin arka tarafına çıkıyordu. Araba tam durmaya hazırlanırken biri çevik, diğeri nispeten kambur olan iki kişi verandadaki gölgelerden çıkıverdi.

"Büyükanne!" diye bağırdı Caitlyn. Kendini araba koltuğundan kurtarmak için mücadele ediyordu.

Carrie kendi tarafındaki kapıyı açmaya çalışarak, "Jessie Teyze!" diye gürledi. Abby çocuk kilitlerini açtı ve Carrie serbest kalarak kendini en sevdiği teyzesinin üzerine atmak için adeta dörtnala koştu.

Jess geriye doğru tökezledi, ardından da kocaman bir kucak açarak yeğenini havada yakaladı. Caitlyn de sanki içgüdüsel olarak yaşlı kadına karşı daha dikkatli olması gerektiğini bilerek mütevazı bir kucaklaşma için büyük büyükannesine ulaştı.

Abby bu sahneyi gülümseyerek izledi. Bunu neden daha sık yapmıyordu ki? Gerçekten o kadar da yoğun muydu? Yoksa evle ilgili karmaşık hislerinden ve kendini, ardına bile bakmadan uzaklaşmaya zorlama nedenlerinden ötürü bahaneler mi üretiyordu? Şimdiye kadar burada, ağaçların denizin esintisiyle hışırdadığı, dalga seslerinin kıyıyı kuşattığı ve söz verildiği üzere koca bir yığın Maryland yengeci ile soğuk şarabın büyükannenin o gün pişirdikleriyle birlikte verandada beklediği bu yerde olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Büyükanne Abby'nin bakışlarını yakaladı ve ona bilmiş bir gülücük attı. "Evde olmak güzel, öyle değil mi?"

"Umduğumdan daha güzel," diye kabul etti Abby. "Nasılsın büyükanne? İyi görünüyorsun." Büyükanne, kendisi kabul etmese de Abby'nin hesaplamalarına göre seksen civarında

olan yaşını kesinlikle göstermiyordu. Ne zaman yaşını saptamaya çalışsalar, soyla ilgili araştırmalar için bile olsa, doğum tarihi onun uygun bulduğu şekilde değişirdi.

"Üçünüz de burada olduğunuza göre bir süre daha iyi olacağım," dedi büyükanne. "Önce kızları doyurup sonra da ortalık daha sakinken yemeğimizi yemeğe ne dersiniz?"

"İyi fikir," dedi Abby.

"O zaman kızları içeri geçirip onlara odalarını göstereyim mi? İkiz yatak olduğu için onları Connor'ın odasına yerleştirdim. Erkek kardeşini spor madalyalarından ve armalarından birini bile odadan çıkarmaya ikna edemiyorum. Hâlâ orada kendisi uyuyormuş gibi görünüyor.

Abby sırıttı. "O zaman karmaşık ve düzensizdir," dedi. "Orayı sevecekler."

Üçü içeri girdikten sonra kız kardeşine döndü ve onu sıkıca kucakladı. "Hadi artık, bana neden burada olduğumu anlatmaya hazır mısın?"

Jess ona alaycı bir bakış attı. "Her zaman kısa kesmeye heveslisin, değil mi? Beş dakika da olsa dinlenemez misin?"

"Bu problem her neyse onu birkaç gün içinde çözmemi istiyorsan, hayır."

"Bence biraz daha bekleyebilir. Büyükanne yatağa girmeden bunu konuşmak istemiyorum. Onun üzülmesini istemem."

Abby kaşlarını çattı. "O kadar ciddi mi?"

Jess sabırsızlıkla, "Sana bunun bir anlamda ölüm kalım meselesi olduğunu söylemiştim," dedi. "Hadi ama... Tüm bunları konuşmadan önce bir iki bardak şarap içmem lazım."

Abby, kız kardeşinin ruh haline bakarak kendisinin de birkaç bardak şaraba ihtiyacı olabileceğini hissetti.

***

Jess, olayları nasıl bu kadar içinden çıkılmaz bir hale getirdiğini tam olarak bilmiyordu. Emin olduğu tek şey, kendine güveni tam ve başarılı bir insan olan ablası karşısında bu durumu kabullenmekten korktuğuydu. Yine de, planları suya düşüp kendisi için ne kadar derin bir kuyu kazdığını anladığında ailenin tescilli finans uzmanı Abby'yi çağırmak yapılacak tek mantıklı şey gibi görünmüştü.

Oteli kaybetmek istemiyordu. Jess küçük bir kızken, evlerine bir milden daha yakın olan bu gelişigüzel yapıyı ilk gördüğünde ona sahip olduğunu hayal etmişti. Bir buçuk yıl evvel, hatta yeni yıla girmeden hemen önce, eve doğru arabasını sürerken otelin önündeki "Satılık" levhası gözüne çarpmıştı. Ethel'in Mağazası'ndaki işinden çok sıkılan Jess'in kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Üniversiteden sonra eve döndüğünden beri içinde ilk kez büyüyen bir beklenti ve coşku duyuyordu. Bu onun, kendine bir amaç belirleyip ailesinin onaylayacağı türden bir gelecek kurarak büyük ödüle ulaşmak için tek şansıydı.

Başlangıçta, aileden hiç kimseye planlarından bahsetmedi. Neden söylemediğini tam olarak bilmiyordu. Muhtemelen alay etmelerinden ya da büyük olasılıkla başarabileceğine inanmamalarından korkuyordu. Sonuçta o ailenin bebeği ve vahşi çocuğuydu. Hiçbir şeyle çok uzun süre uğraşmadı. Kız ve erkek kardeşlerinin aksine hiçbir zaman çalışmak için gerçek bir tutku sergileyememişti, hayattaki gayesini hiç bulamamıştı. Oradan oraya sürükleniyordu ve ailedeki herkes bunu biliyordu. Daha da kötüsü, ondan fazla bir şey beklemiyorlardı.

"Aman, Jess'i biliyorsun. Asla uzun süre bir şeye takılıp kalmaz." Aile üyelerinden, özellikle de babasından bu cümleleri kaç kere duymuştu kim bilir. Abby'den ya da erkek kardeşlerinden duyduğunda sineye çekiyordu. Mick söylediğinde ise onu adeta can evinden vuruyordu. Babasının çocukları için

belirlediği yüksek standartlara asla ulaşamayacağına inanarak büyümüştü. Otel, onu ve diğerlerini yanıltmak için bir fırsattı.

Neyse ki Jess, diğer kardeşleri gibi yirmi bir yaşına bastığında devreye giren makul bir güven ödeneği alıyordu. Yatırım, özellikle de Abby hesabı yönetmeyi devraldığından beri, var olan miktar sürekli artacak şekilde akıllıca yapılmıştı. Jess bunun, peşinatı ödemek için yeterli olduğunu ümit etmişti.

Ertesi sabah hiç düşünmeden emlakçıdan randevu almıştı. Bir rüyaya kapıldığı için ve saflığından, otelin muhasebe defterlerini ya da borçlanmadan işletilebileceğini kanıtlayan başka herhangi bir belge istememişti. Üstünkörü bir inceleme yapmış, otelin iyi durumda olduğuna kanaat getirmişti. Ne de olsa babasıyla Jeff Amca'nın tasarımlayıp inşa ettikleri şeyler kalıcı olurdu. Otel için, derhal kabul edilen ölçülü bir teklif yaptı. Patterson'lar gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Geriye kalan tek şey, para akışını oturtmaktı.

Abby'yi tam da o zaman aramış olması gerektiğini fark etti. Ya da babasını... Hatta erkek kardeşleri bile mantıklı öneriler sunabilirlerdi. O ise bitmez tükenmez bir inatçılıkla başına buyruk davranarak her şeyi kendi başına halletmeye çalışmıştı. Ödemeleri makul düzeyde tutmak için belirli bir dönemde yalnızca faizin ödendiği kısa vadeli bir kredi aldı. Otel açılıp kâr etmeye başlar başlamaz ödemeleri düzene sokmayı tasarlıyordu.

Abby'nin çocukları yatağa yatırıp gelmesini beklediği sırada şarabını içerken, *iyi hesaplanmış planlar*, diye düşündü. Hiçbir şey umduğu gibi gelişmemişti. Patterson'lar hiçbir zaman güncel bir rezervasyon sistemi kurmamışlardı. Isıtma ve soğutma sistemleri de zar zor çalışıyordu ve daha çok enerji tasarrufu sağlayan cihazlarla değiştirilmeleri gerekiyordu. Binanın kendisi sağlam olmasına rağmen odalar eski püsküydü, perdeler solmuştu ve çarşaflar kullanılamaz haldeydi. Yıkık

dökük dış cephenin onarımı yeterince kolaydı, fakat bir kat boya için bile para harcamak gerekiyordu.

Ön ödeme bütün kaynaklarını tükettiği için oteli teminat göstererek iş kredisine başvurmuştu. Başvurusu hiç sorun yaşanmadan onaylanmıştı.

Heyecan içindeki Jess, sonunda bu alışverişten ailenin geri kalanını haberdar etmişti. Tahmin ettiği gibi büyükanne ve kardeşleri onun için sevinmişlerdi. Mick ise, Jess'in hiçbirine doğru düzgün cevap veremediği bin bir çeşit makul soru sormuştu. O an, boyundan büyük bir işe kalkıştığını ilk hissettiği zamandı.

Dahası, birkaç ay önce otel için gereken düzenlemeleri tamamlamaya çalıştığı sırada bankadan ipotek ve iş kredisi için yaptığı ödemelerde yetersiz kaldığını belirten bir mektup almıştı. Mekâna çekidüzen verme heyecanıyla son ödeme tarihlerini gözden kaçırdığı için utandı ve para bulmak için çırpınmaya başladı. Aynı durum birkaç ay sonra da baş gösterdi. Paralar suyunu çektiği için sonraki iki ödemeyi de arka arkaya kaçırdı.

İşte o zaman, ipotek ve küçük işletme kredilerinin her ikisinin de sözleşme maddelerini ihlal ettiğine dair uyarı notu aldı.

Bankayı panik içerisinde arayarak Lawrence Riley'e sordu: "Bu ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor: Şimdiye dek ödemelerinizi düzensiz yaptığınızdan dolayı haciz işlemlerini başlatabiliriz. Otelde olup bitenleri bir süredir gözlemliyorum. Hiç para akışınız yok."

"Oteli restore ediyorum. Büyük açılış 1 Temmuz tarihine programlandı. Anma Günü'nde yapmayı düşünüyordum, ancak mümkün olmadı."

"Diğer ödemeleri nasıl yapmayı planlıyorsunuz ya da bir sonraki ayın ödemesini?"

"Para bulacağım," diye temin etti Jess. Oysa nereden para bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Belki de babanla konuşmalısın," diye öneride bulundu Lawrence. "Eminim ödemeyi kabul—"

Jess araya girdi. "Bu benim projem. Babamla ilgisi yok."

Bu yorumu, karşısındakinin susmasına sebep oldu. Jess'e göre bu iyi bir şeydi. Derken adam tekrar konuştu ve, "Eğer babanın sana destek olduğunu düşünseydim, kısa vadede durumu görmezden gelebilirdim..." dedi.

"Evet, ama destek olmuyor," diye yineledi Jess. "Paranızı alacaksınız, Bay Riley. Otelin potansiyelini biliyorsunuz. Başarılı olacağını da biliyorsunuz."

"İyi idare edilirse, evet," dedi adam. "Sizin bunun üstesinden gelebilecek doğru insan olduğunuzdan artık emin değilim."

Adamın küçümser tavrı ve güvensizliği Jess'i çileden çıkarmıştı. Ona ağzının payını verebilirdi, fakat Jess bile bir bankacıya karşı riskli olan konumunun farkında olacak kadar akıllıydı.

"Lütfen, sabırlı olun," dedi. "Bunlar kazançlı krediler, Bay Riley. Beni tanıyorsunuz. Ailemi de tanıyorsunuz."

"Söylediğim gibi, eğer babanızı devreye sokarsanız bu konuyu—"

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi Jess.

"Elbette bu sizin kararınız. Ödemeleri, günü gelince masamda görmeyi umuyorum. İyi günler, Jessica."

Bu konuşma salı günü gerçekleşmişti. Jess çarşamba günü, parayı zamanında denkleştiremeyeceğini anladığı anda Abby'yi aramıştı. Jess, ona danışmadan yaptığı anlaşmaları öğrenirse Abby'nin tepesinin atacağını biliyordu, yine de eninde sonunda onun bu işin altından kalkmasına yardım edecekti. Abby bunu hep yapıyordu: İşleri yoluna koyuyordu. Evliliği

yıkılırken bile dengesini koruyacak bir yol bulmuş, işleri tıkırında gitmiş ve ikizlere bu travmayı atlatabilmeleri için ihtiyaçları olan ilgiyi verebilmişti. *Bunların hepsini atlatmış birine bu durum çocuk oyuncağı gibi gelir,* diye düşündü Jess kendinden emin bir şekilde.

Tabii ki bu kanıya Trace'in de denklemin bir parçası olduğunu fark etmeden önce varmıştı. Yıllar önce onunla Abby arasında ne geçtiği hakkında en ufak bir fikri yoktu, fakat iyi bir şeyler olmamıştı. Ortak bir geçmişleri vardı ve Trace bunun bankanın kararını etkilemesine izin vermeyeceğini vaat etse de Jess ona yüzde yüz güvenme konusunda şüpheliydi. Eski aşkıyla uğraşmak zorunda kalacağını öğrenirse Abby'nin nasıl davranacağını da kestiremiyordu. Bundan şimdi bahsetmemek daha iyi olabilirdi.

Abby nihayet verandaya geldiğinde Jess ona işini, kızların kreşteki durumunu ve hayatında biri olup olmadığını sordu. Abby artık dayanamadı. "Beni oyalıyorsun," diye söylendi.

Jess'in yüzü kızardı. "Belki biraz, ama hayatında neler olup bittiğini de öğrenmek istiyorum. Artık hiç dertleşmiyoruz. O günleri özlüyorum."

Abby'nin ifadesi yumuşadı. "Ben de. Yine de şu an ölümkalım meselesi olan bir mevzuyu konuşmamız gerekiyor. Anlat hadi."

Bir saat sonra, Jess sözlerine son verip Abby'nin gözlerindeki umutsuzluğu gördüğünde bu işi çözmenin umduğu kadar kolay olmayacağını sezdi.

Sesinin ağlamaklı tonunu saklayamayarak, "Bunu halledebiliriz, değil mi?" diye sordu ablasına. "Biliyorum, şimdiye kadar her şeyi karman çorman ettim, ama oteli tekrar gördüğünde neden bu şekilde hareket ettiğimi de anlayacaksın. Orası harika bir yer olacak."

"Eğer bankayı hacizden caydırabilirsen, olur," dedi Abby uğursuzca. "Neden beni daha önce aramadın? Sana borç verebilirdim."

"Parana ihtiyacım yok," diye ısrar etti Jess. "Bunu tek başıma halledebilirim. Sadece biraz daha zaman gerekiyor. En fazla bir iki ay."

"Rezervasyonlar oluyor mu?"

"Yaz boyunca doluyuz, hatta sonbahar için de rezervasyon almaya başlayacağız," dedi Jess gururla. "Ayrıca, otelin ne kadar rahat olduğu ve yiyeceklerin lezzeti ağızdan ağıza dolaşırsa yılın geri kalanını da, hiç olmazsa hafta sonlarını doldururuz. Kasım aralık aylarında, hatta ocak ve şubatın uzun hafta sonlarında rezervasyonları artırmak için bazı tatil paketleri de sunacağım. Gerçekten çok güzel bir pazarlama planım var, Abby."

"Yazılı olarak mı?"

"Hayır, fakat yardımı olacaksa kâğıt üzerinde de belirtebilirim."

Abby düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Öyle yap. Belki de ihtiyacın olan pazarlık kozudur. Yarın ilk iş olarak seninle orada buluşacağız ve bütün hesaplarını gözden geçireceğiz. Bazı gerçekçi bütçe oranlamaları yapabiliriz, sonra da pazartesi günü bankaya gideriz."

Jess bunun Trace'le yüz yüze gelmesi demek olduğunu biliyordu. Bu, o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi. "Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum. İşleri yoluna koyar koymaz New York'a dönmen gerekirse evrakları bankaya kendim götürebilirim."

"Sorun değil. Görelim bakalım. Onların dilinden ancak ben konuşabilirim. Bu senin hayalin ve tüm bu planlar seni

geciktiriyor. Bense acı, soğuk gerçeklerden ve rakamlardan konuşabiliyorum."

Abby'nin haklı olduğunun farkında olan Jess sonunda pes etti. Ablası soğukkanlılığını korurken o, duygularına hâkim olamazdı. "Eğer seni fazla zorlamayacağından eminsen, o zaman teşekkür ediyorum. Benim için bu yaptığının karşılığını asla ödeyemem, Abby. Oteli elimde tutmak zorundayım. Buna mecburum. Bu, hayatım boyunca gerçekten dilediğim tek şey. Diğer O'Brien fertleri kadar başarılı olduğumu kanıtlamak için tek şansım."

Abby ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden bahsediyorsun, Jess? Tabii ki sen de bizler kadar iyisin."

"Yapma Abby. Her zaman başarısız olandım, odaklanma konusunda en kabiliyetsiz... Muhtemelen, sen de bunu en başından elime yüzüme bulaştıracağımı düşünüyordun." Geç kalınmış bir dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu teşhisi konulduğunda Jess on yaşındaydı ve okulda zorluk çekiyordu. O zamandan beri bu, onun laneti olmuştu ve çoğunlukla da yaptığı işlerin sonunu getirememesine kolay bir bahane oluşturuyordu.

Abby, "Bu doğru değil," dediyse de yüz ifadesi aksini söylüyordu. "Canım, sende dikkat eksikliği (DEB) var. Seni hepimiz anlıyoruz. Buna rağmen başardıklarına bir bak. Liseden sınıfının ilk sıralarında mezun oldun. Üniversiteyi bitirdin. Bunlar, DEB'li biri için çok büyük başarılar. Otelde de her şeyi nasıl idare edeceğini öğreneceksin."

"Üniversiteyi zar zor bitirdim, çünkü sürekli bölümümü değiştiriyordum. O günden bu yana da geleceği olmayan yarım düzine işte amaçsızca sürüklendim," diye hatırlattı Jess. Ona gerçeği göstermeye kararlıydı. "Yirmi iki yaşındayım ve birkaç aydan fazla süren tek bir ilişki bile yaşamadım."

"Çünkü arzuladığın şeyi ya da kişiyi bulamadın," diye savundu Abby. "Şimdi otelin var. Küçükken ondan nasıl bahsettiğini hatırlıyorum. Oraya gitmeyi çok seviyordun. Nihayet orayı satın aldığını söylediğinde senin için çok heyecanlanmıştım." Yüzü, kararlı bir şekle büründü. "Endişelenmeyi kes artık. Oteli kaybetmemen için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım."

"Beni parayla kurtarmak dışında," diye tekrarladı Jess. "Bunu yapmana izin veremem."

"Neler olacağına bir bakalım, tamam mı? Güvenilir bir işe yatıracak param var. Sana da inanıyorum."

Jess'in gözlerinden yaşlar boşandı. "Seni seviyorum, ablacığım."

"Ben seni daha çok seviyorum. Hadi artık uyuyalım biraz. Sabah da erkenden işleri yoluna koymaya başlayabiliriz. Saat kaçta otelde buluşalım?"

"Dokuz?" diye önerdi Jess. Kız kardeşine en azından bir sabah tembelliği borçluydu.

"Sekiz yapalım."

Duyguları darmadağın olmasına rağmen sırıttı Jess. "Fena değil. Rahatlamaya başlıyor olmalısın. Yedi dememene şaşırdım doğrusu."

"Dikkat et, çocuk. Fikrimi değiştirebilirim."

Jess bir anda ayaklandı. "Sekizde görüşürüz," dedi aceleyle ve merdivenlerden inmeye başladı. En alt katta tekrar döndü ve, "Evde olmana sevindim, Abby. Bütün bunları üzerine yıktığım için üzgünüm."

"Aileler bu günler içindir," dedi Abby. "Bunu asla unutma."

Ablasının sözlerine rağmen Jess buna tamamen inanıp inanmaması gerektiğini bilemedi, en azından söz konusu

memnuniyetsiz babası olunca... Mick bunu öğrenirse "sana söylemiştim"ler etrafta dolaşacaktı.

Dahası Abby, Trace Riley ile muhatap olacağını ve Jess'in bu gerçeği ondan sakladığını öğrenirse Jess, onun çekip gidebileceğinden ve kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmaktan korkuyordu.

***

Abby, yatak odasının açık pencerelerinden nar bülbüllerinin, mavi kuşların ve çalıkuşlarının seslerini duyduğu şafak vaktinden hemen sonra mutfağa yürüdü. Doğanın, özellikle de ilkbaharda ne kadar gürültülü olabileceğini unutmuştu. Çok erken olsa da büyükannesinin ondan önce kalkmış olmasına şaşırmadı.

"Erken kalkmışsın," dedi büyükanne, ses tonu azarlayıcıydı. "Evdeki ilk sabahında biraz uyuyacağını sanıyordum."

"Bugün yapacak çok işim var," dedi Abby büyükannesinin demlediği sert çaydan bir bardak doldururken. İçine süt kattı ve ilk yudumdan sonra keyifle içini çekti. "Ben yapınca asla bu kadar lezzetli olmuyor."

"Çünkü sen poşet çay kullanıyorsun ve eminim mikrodalgada demliyorsun."

Abby sırıttı. "Olabilir."

"İyi bir demlik çayı yapmak zaman alır. Eğer içine biraz emek ve sevgi katarsan, bu belli olur."

"Çayımın nasıl hissettiğini düşünmeden önce kızlarımla ilgilenmeye zaman bulmakta zaten yeterince zorlanıyorum," diye yanıtladı Abby.

"Bu da senin çok çalıştığın anlamına geliyor. Hiçbir zaman nasıl dinlenmen gerektiğini öğrenemedin. Bu sabah eline bir kitap alıp dışarıdaki hamağa gidebilirsin. Ben kızlara göz kulak olurum. Onları şehre götürüp etrafı gezdireceğim."

"Kızlara bakabileceksen teklifini kabul ediyorum," dedi Abby. "Fakat hamak şimdilik bekleyebilir. Jess'e bir saate kadar otelde buluşacağımıza söz verdim."

Büyükanne bir anda durgunlaştı. Abby'nin karşısına oturdu ve çayını karıştırdı, sonra da bakışlarını Abby'ninkilere dikti. "Onunla başı belada, değil mi?"

Abby kız kardeşine ihanet etmek istemiyordu, fakat her zaman kötü bir yalancı olmuştu. Çareyi soru sormakta buldu, "Bunu düşünmene sebep nedir?"

"Birincisi, Chesapeake'te herkes dedikodu yapmayı sever. İkincisi ise, Violet Harding'in kız kardeşi bankada çalışıyor. Violet'e, üzerinde Jess'in ismi olan bir dosyada hacizle ilgili bir şeyler gördüğünü söylemiş. Elbette bu eski dedikoducu da söylentiyi hemen yaymış. Mick'in, aile arazilerinin tümünü alıp bu kenti inşa etmesine Harding'ler hâlâ öfkeli. Arazinin, işe yaramaz babalarının paraya ihtiyacı olduğu için satıldığına bakmazlar. Her nasılsa, onların arazi alanını kaybetmeleri Mick'in suçudur." Konuyu kapattı. "Bunların hiçbiri önemli değil. Jess, Violet'in dediği şekilde oteli kaybedecek mi?"

"Devreye girersem, hayır," dedi Abby kararlı bir şekilde. "Lütfen bildiğini ona söyleme. Bizleri hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyor."

Büyükanne kafasını salladı. "Sahiden de bizim kendisinden çok otelle ve onun başarılı ya da başarısız olmasıyla mı ilgilendiğimizi düşünüyor?

Abby başıyla onayladı. "Sanırım öyle. Çaresizce kendini ispatlamaya çalışıyor, özellikle de babama."

"Şimdi anlıyorum," dedi büyükanne. Dudakları sert bir çizgi halini aldı. "O ikisinin neden kavga etmeden konuşmayı beceremediği beni aşıyor."

"Bunun nedeni birbirlerine aşırı derecede benzemeleri," dedi Abby. "İkisinin de mantıktan çok gururu ön planda ve son derece inatçı bir yapıları var. İkisi de herhangi bir konuda hata yapmaya tahammül edemez. Jess oteli aldığında burada olmamama rağmen, babamın ona yanlış yaptığını söyleyen ve başarısız olursa da "ben demiştim" diyecek olan ilk kişi olduğuna eminim.

"Tek kelimeyle doğru," diye katıldı büyükanne. "Onun diğer çocuklarına karşı bu kadar huysuz olduğunu hatırlamıyorum."

"Emin ol, öyleydi," dedi Abby. " Ancak biz umursamıyorduk. Ne olursa olsun senin ve annemizin desteği vardı çünkü. Annem gittikten sonra Jess, babamın dediği her şeyi, hatta yaptığı anda unuttuğu düşüncesiz yorumları bile ciddiye aldı."

"Haklısın. Babanızla bu konuyu bizzat konuştum, fakat problemi göremiyor. O, her zaman açık sözlülüğün bir erdem olduğuna inandı, insanın canını yaksa bile. Şımartmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Eleştirisi ne kadar sert olursa olsun, siz çocukların onun her zaman sizi sevdiğini tereddüt etmeden bilmeniz gerektiğini düşünüyor."

"Bu, geri kalanımızda işe yaradı ama Jess durumu kabullenmedi. Aşması gereken çok fazla engel vardı."

Büyükanne üzülerek söylenenleri kabul etti. "Onun işleri düzeltmesine yardım edebilecek misin?"

"Deneyeceğim," dedi Abby. "Endişelenme, büyükanne. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Banka, beni ezmeden oteli Jess'ten alamayacak."

Büyükanne düşünceye daldı. "Belki de seni yardıma çağırmak yerine kendi kendini kurtarması daha iyi olurdu."

"Muhtemelen öyle olurdu," diye kabul etti Abby. "Fakat dün gece bana söylediğine bakarsak bunun bir seçenek olduğunu

düşünmüyorum. Çok uzun zaman beklemiş ve şimdi her şeyi yoluna koymak için fazla zamanı yok."

"Ödünç para almayı kabul ediyor mu?"

Abby başını iki yana salladı. "Katiyetle buna karşı. Sadece benim iş konusundaki uzmanlığımdan yararlanmak istiyor."

"Bu yeterli olacak mı?" diye sordu büyükanne.

Abby dürüstçe, "Hesap defterlerini görene kadar bunu bilemem," diye yanıtladı.

"O zaman Jess seni çağırmakla doğru kararı vermiş," dedi büyükanne. "Henüz küçücük bir çocuk olduğundan beri sana güveniyor ve sen de onun beklentilerini hiç boşa çıkarmadın."

Abby ayağa kalkarken, "Beni gaza getirmeye çalışıyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi. Aşağı doğru eğildi ve büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim büyükanne, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Jess'i de tabii. Her şey yoluna girecek. O'Brien'lar birbirlerine destek oldular mı üstesinden gelemeyecekleri şey yok."

"Bize hep bunu öğrettin," diye ona katıldı Abby.

Ne yazık ki, Jess'in otelini kurtarmanın aile birliğinden ve sadakatinden çok daha fazlasını gerektirmesinden korkuyordu.

3

Mick bir aydır eve gelmiyordu. Chesapeake Kıyıları artık evi gibi gelmiyordu ona. Vaktinin çoğunu San Francisco'nun güneyinde, en son planladığı ortaklık için inşaat izni alma hususunda yetkililerle neticesi olmayan bir fikir savaşı yaparak tüketmişti. Önüne çıkan engelleri görünce planı gerçekleştirmenin mantığını da sorgulamaya başlamıştı. Dahası, bunun için şöhretini tehlikeye atmıştı. İşi durdurup, hiç mücadele etmeden basıp gitse ne olurdu ki?

Telefonu çaldığında en son gecikme ile ilgili O'Brien & Company'den ortaklarıyla, müteahhitleriyle ve taşeronlarla yaptığı toplantı henüz bitmişti. Arayanın kimliğine bakınca, onu bugünlerde pek de aramayan annesi olduğunu gördü. Eskiden sadece acil bir durum olduğunda ararda ve evde beş çocuk olduğu için de aramaların ardı arkası kesilmezdi.

"Merhaba anne, nasılsın?" dedi rahat konuşabilmek için etrafındaki adamlardan uzaklaşırken.

"Turp gibiyim," diye yanıtladı kadın. "Keşke kızın için de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Mick, nabız atışlarının hızlandığını hissetti. "Abby ile ilgili bir sorun mu var? Ya da Bree mi?" diye sordu. Sonra, sanki aklına bir anda gelmiş gibi ekledi. "Yoksa Jess mi?"

Annesi, "Aklına en son Jess'in gelmesi enteresan," diye karşılık verdi suçlar gibi. "İkinizin arasındaki sorun da her zaman bu oldu. Bazen, üç kızın olduğunu unuttuğunu düşünüyorum.

Jess'in senin dikkatini çekebilmek için bu kadar çabaladığına şaşmamak lazım."

"Umarım bana yine Jessica'yı ne kadar ihmal ettiğimle ilgili nasihatler vermek için aramadın. Seninle birçok kez bu konuşmayı yaptık."

"O halde hâlâ kafana girmemiş olması beni hayrete düşürüyor. Açıkçası, ben de tam bunun için aramıştım. Onunla en son ne zaman konuştun?"

Mick zihnini yokladı. "Sanırım birkaç gün önceydi," dedi daha kesin bir cevap bulamayınca. Bu da annesini, suçlamalarında kısmen haklı çıkardı. Yine de Mick bu kadar çabuk teslim olmayı düşünmüyordu. Abby ve Bree ile de konuşmamıştı.

"Bir aydan fazla gibi geliyor bana," dedi annesi. "Tahmin etmem gerekirse seni havaalanına bıraktığı gündü. O günden beri bir kere bile aklına geldiğinden şüpheliyim."

Annesinin iğneleyici sözleri hedefe ulaşınca ürperdi. "Tamam, doğru olabilir. Ne söylemeye çalışıyorsun? O yetişkin bir kadın. Babasının sürekli peşinde olmasına ihtiyacı yok."

Annesi, gizlemeye gerek duymadığı bir sabırsızlıkla, "Peşinde olmak değil," diyerek karşılık verdi. "Ara sıra neler yaptığını öğrenmek, ne bileyim otelin nasıl gittiğini sormak ya da açılış hazırlıkları için yardıma ihtiyacı olup olmadığını yoklamak için arasan... Çocuklarını seven bir babadan, özellikle de elinin altında koca bir inşaat şirketi tutan birinden bunları istemek çok mu?"

Mick, kendi kızının hayatıyla ilgilenmediği ya da ona yardımcı olmaya istekli olmadığı öne sürülünce sinirlendi. "Jess müdahale etmemi istemediğini açık açık söyledi. Ona etrafı yoklamak için adamlarımdan birini göndermeyi teklif ettiğim zaman beni düpedüz elinin tersiyle ittiğinde sen tam da mutfak masasında oturuyordun."

"Mick, akıllı bir adam olarak bazen odundan bile kalın kafalı olabiliyorsun," diye azarladı kadın onu. "Belki de adamlarından birini orada istemiyordu. Belki de ihtiyacı olan sendin."

Mick elli yaşını geçmiş olabilirdi, fakat annesinden fırça yemekten hâlâ nefret ediyordu. Ailesini bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığının suratına vurulmasındansa yüz bürokrata meydan okumayı tercih ederdi. Megan'ın hayatını, kadının onu terk etmesine sebep olacak kadar altüst ederek güvenlerini sarstığını biliyordu. Bu durumu düzeltememişti. Şimdi de Jess ile ilgili sorun her neyse, büyük olasılıkla onu da düzeltemeyecekti. Nasıl bir adamdı? Büyük bir mimar ve şehir planlamacısı olarak uluslararası ün yapmıştı ama maalesef kendi ailesini bir arada tutamıyordu.

"Anne, neden sadece aklındaki şeyi söylemiyorsun? Jess'in bir derdi mi var? Paraya mı sıkıştı? Elemanlarımdan birine mi ihtiyacı var? Sorun ne? Yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun. Yapması gereken tek şey yardım istemek."

Annesi ağır ağır iç çekti. "Mick, onun bunu asla yapmayacağını biliyorsun."

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordu Mick öfkeyle. "Başka kimden isteyebilir? Ben onun babasıyım."

"Kesinlikle öyle. Annesi gittiğinden beri de sana kendini ispatlamaya çalışıyor. Bu konuda kendini suçluyor, çünkü başınıza çok fazla dert olduğunu, yeterince zeki olamadığını düşünüyor."

"Jess bir akıl küpü," diye itiraz etti Mick. Her zaman tam olarak böyle yapardı.

"Evet, tabii ki öyle, fakat öğrenmek onun için zordu. Annesinin kaçmasına bunun sebep olduğunu sanıyor. Jess'in o zaman olduğu yaşlardaki çocuklar boşanmanın kendi hataları olduğunu sanır.

"Yine Dr.Phil'i mi izliyorsun? Benim Jess ile olan ilişkimi psikanalize bağlama lütfen."

"Birilerinin bu durumu düzeltmesi lazım. Zamanı çoktan geldi de geçiyor bile. Buraya en erken ne zaman gelebilirsin?

"Büyük ihtimalle birkaç haftaya kadar gelmiş olurum. Eğer şu kalın kafamın idrak edeceği düzgün bir İngilizceyle orada neler döndüğünü anlatmazsan daha da uzun sürebilir."

"Bana ukalalık taslama. Hâlâ senin annenim."

Mick neredeyse inledi. "Anne, lütfen."

"Sanırım daha kapılarını açmadan oteli elinden kaybetmesi söz konusu. Bu gerçekleşirse sadece kalbi değil, ruhu da zedelenecek."

Haberler Mick'i tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bunun doğru olduğunu, sadece kent sakinlerinin ürettiği bir dedikodudan ibaret olmadığını düşününce kızının nasıl etkilenebileceğinin de farkına vardı. "Neden otelin elinden gideceğini düşünüyorsun?"

"Bankanın haciz düşüncesi olduğuna dair söylentiler duydum. Bunun bir spekülasyon olduğunu düşünüp olayı başından savmadan önce kaynağımın güvenilir olduğunu söylemeliyim."

Mick'in öfkesi katlandı. "Lanet olsun! Boyunu aşan işlere kalkıştığını biliyordum! Ama bütün evrakları imzalamıştı, bana fikrimi bile sormadan işin içine dalıvermişti."

"Bütün bunları tek başına yapabildiğini sana kanıtlamak istiyordu."

"Peki, banka haczi gerçekleştirirse tam olarak neyi ispatlamış olacak?"

"Michael Devlin O'Brien, eğer tek yapacağın onun hatalarını yüzüne vurmak olacaksa sakın gelme. Onun babasına ihtiyacı var, yargılayıcı bir iş adamına değil."

Şimdi ağır ağır iç çekme sırası Mick'teydi. Eğer annesinin dedikleri doğruysa iki arada bir derede kalacaktı. "Anne, bütün bu olanları Lawrence Riley'e edeceğim bir telefonla düzeltebileceğimi ikimiz de biliyoruz, ancak Jess'in bunun için bana teşekkür etmeyeceğinin benim kadar sen de farkındasın."

"Çok doğru," diye kabul etti annesi. "Yine de bir şeyler yapmak zorundayız, Mick. Jess'in bu işte başarılı olması gerekiyor."

"Gerçekten de oteli kaybedebileceğini düşünüyor musun? Belki de durum o kadar kötü değildir."

"Jess ablasını aradı, o kadar kötü yani. Abby şimdi burada, yardım etmeye çalışıyor, fakat bu sabahki tatsızlığına bakılırsa durumu düzeltmesi finansal uzmanlıktan çok daha fazlasını gerektirebilir. Eve gel, Mick. Jess kabul etse de etmese de şu an senin desteğine ihtiyacı var. Ayrıca bu gece buraya uçarsan Abby ve torunlarınla da biraz vakit geçirebilirsin."

"Bu gece mi?" diye sordu. Kafasında neredeyse imkânsız hesaplamalar yapmaya çalışıyordu. "Acilen uçak bulabileceğimden emin değilim."

"Bir kere de biriktirdiğin servetini önemli bir şey için harca. Mecbur kalırsan özel uçak kirala."

Kızlarından biriyle torunlarının yeniden onun çatısı altında olduğunu, diğer kızınınsa gerçekten ona ihtiyacı olabileceğini düşündü ve bir karar verdi. Annesi haklıydı. Eğer ailesiyle birlikte o eve ait olduğu bir zaman varsa, bu tam da şimdiydi.

"Bir şeyler yapmaya çalışacağım," dedi sonunda.

"İyi," dedi annesi. " Lütfen bu konuşma aramızda hiç geçmemiş gibi davran."

Mick, bu tatsız muhabbet başladığından beri ilk defa kahkaha attı. "Hâlâ kurnazlık peşindesin, değil mi, anne?

"Doğrusunu söylemek gerekirse bundan gurur duyuyorum."

***

Abby cumartesi gününün tümünü otelde evraklara gömülerek geçirdi. Kardeşinin belirttiği gibi oranlamalar olumluydu, fakat Jess'in finansal yönetimden çok az anladığı aşikârdı. En kaliteli duş perdelerini ya da kalın, lüks havluları beğendiyse, bütçeyi aşıp aşmayacağı düşünmeden onları almıştı.

Kâğıt üzerinde her şeyden önce bütçeyi ya da Abby'nin, bankanın isteyeceğini düşündüğü bir çeşit iş planını belirtmemişti. Tecrübesizce idare ettiği ortadaydı ve Jess şehrin önemli bir ailesi olan O'Brien'lardan olduğu için banka ona ses çıkarmıyordu. Başka bir banka olsa Chesapeake Kıyıları Halk Bankası'nın görünüşte uyguladığından çok daha katı ilkelere bağlı kalırdı.

Abby, cumartesi gecesi Jess'i mutfak masasına oturttu ve büyükanne yukarıda kızlara masal okuduğu sırada her şeyi onun önüne serdi. "Neredeyse hiç işleyen sermayen yok. Restoran için gerekli malzemeleri nasıl almayı planlıyordun? Ya da aynı şekilde sabunları ve tuvalet gereçlerini?

"Kredi?" dedi Jess cılız bir sesle. Ağlaması an meselesiydi. "Kredi kartı limitlerimi henüz doldurmadım."

Abby sızlanmamak için kendini zor tuttu. "Bunu yaparsan, asla üstesinden gelemeyeceğin çok derin bir açık oluşur. İster beğen ister beğenme, sana nakit desteği ve sıkı bir bütçe sağlayacağım. Tabii ki eğer bankayı ikna edebilirsek. Şu an sadece haciz işlemlerini resmi olarak başlatmadıklarını ümit ediyorum. Pazartesi günü sabah dokuzda kapının önünde olacağım ve ne yapacağımızı göreceğiz."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Jess. "Bu benim projem."

Abby isteksizce kabul etti. "Tamam, ama bilmediğim bir şeyler sormadıkları sürece konuşmayı benim yapmama izin ver."

"Peki," dedi Jess bakışlarını ondan kaçırarak.

Abby kız kardeşini inceledi. Jess'in yanakları soluk bir şekilde kızarmıştı. Belki de bu sadece mali durumun bu kadar kötüye gitmesine izin verdiği için utandığındandı, yine de Abby bunun başka bir şey olduğunu düşündü. Jess suçlu görünüyordu.

"Bana söylemediğin ne var?" diye sordu Abby. "Bu haciz bana anlattığından daha mı ileri aşamada? Görmemi istemediğin başka faturalar mı var?

Jess tereddüt etti, daha sonra açıkladı. "Hayır, tek tek bütün belgeleri, sahip olduğum faturaların hepsini gördün."

"O zaman neden suç işlemiş gibi duruyorsun?"

"Suç mu?" Jess masum görünmeye çalışarak gözlerini kocaman açtı.

Abby ona kanmadı. "Bu tür hareketler yapmayı deneme bile. Seni çok uzun zamandır gayet iyi tanıyorum. Bu bakışı geceleri Matt Richardson'la buluşmak için yatak odasının penceresinden kaçarken büyükanneden fırça yediğinde takınırdın."

Jess daha da kızardı. "Tamam, pazartesiden önce bilmen gereken başka bir şey daha olabilir."

"Anlat bana," diye emretti Abby. Midesinde yeniden bir korku düğümü oluşuyordu. "O toplantıya gidip gafil avlanırsam vay haline."

Jess tam cevap verecekti ki kapı açıldı ve babaları uzun adımlarla mutfağa girdi. Jess önce ona sonra Abby'ye baktı ve tekrar babasına döndü.

"Kimler gelmiş," dedi bozulmuş bir şekilde. Kaşlarını çatıp Abby'ye baktı. "Onu sen mi çağırdın?"

"Elbette hayır," dedi Abby. Babasına sarılmak üzere ayağa kalkarak Jess'in tepkisini yumuşatmaya çalıştı. Hızla ona doğru gitti. "Eve geleceğini neden haber vermedin?"

Mick Jess'e temkinli bir bakış atarak, "Bir anda verilmiş bir karardı," dedi. "Bilmemi istemediğin bir şeyler mi var?"

Jess tehditkâr gözlerle Abby'nin elini kolunu bağlayan bir bakış fırlatarak, "Hiçbir şey yok," dedi sertçe. Gözle görünür bir isteksizlikle ayağa kalktı ve Mick'in yanağına zoraki bir öpücük kondurdu. "Merhaba, baba. Evine hoş geldin. Sizinle kalmayı isterdim, fakat eve gitmem gerekiyor."

"En son hatırladığım kadarıyla senin evin burasıydı," diye karşılık verdi babası.

"Artık otelde kalıyorum," dedi Jess. Bir yandan da mutfak masasındaki kâğıtların tümünü toplayıp evrak çantasına sıkıştırıyordu. Mick'in, gözlerini üzerine dikmesine fırsat vermek istemediği apaçık ortadaydı.

"Yarın konuşuruz, Abby" derken çoktan kapıya doğru yönelmişti.

Abby o anda orada konuşacak daha birçok şey olduğunu söylemeye yeltendiyse de belli ki Jess, babasının önünde hiçbir şeyin açığa çıkmasını istemiyordu. Jess'in ondan gizlediği şeyin ne olduğunu öğrenmek için pazarı beklemek zorundaydı.

Abby, kız kardeşinin yeterince uzaklaştığından emin olunca babasına döndü. Adam yorgun görünüyordu, onun dışında sağlıklıydı. Kıvırcık, kırmızımsı sarı saçlarında gri teller yer etmişti. Bununla birlikte geniş omuzları ve ince beli, seyahatlerine ve yemekleri dışarıda yemesine rağmen hâlâ formunu koruduğunun kanıtıydı.

Açık havada çalıştığı için yüzü kan kırmızısıydı ve Jess'in ardından endişeyle bakan mavi gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha oluşmuştu.

"Seni büyükannem aradı, değil mi?" diye sordu Abby.

Mick kısa bir an düşündükten sonra başını salladı. "Senin ve kızların burada olduğunuzu bilmemi istedi. Sizinle biraz

zaman geçirebilmek için bulduğum ilk uçağa atladım. Varlığınızla bizleri şereflendirmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Çok uzun," diye kabul etti Abby. "Sana sadece bunu mu söyledi?"

Mick, tezgâha doğru gitti ve kendine bir bardak çay doldurduktan sonra cevap vermeden oturdu. Koyu demli çaya biraz şeker karıştırıp bir yudum aldı, sonra Abby'nin bakışıyla karşılaştı. "Evet. Başka bir şey de mi var?"

"Benimle oyun oynama, baba. Aslında büyükannem sana Jess'in başının belada olduğunu söylediği için buradasın."

Bunun üzerine babasının dudakları seğirdi. "O mu söylemiş? Şu anda aklımı mı okuyorsun? Yoksa gizli gizli konuşmamızı mı dinledin?"

"Elbette hayır."

"O zaman sana söylediklerimi sorgulamadan kabul et," diye emretti. "Böylesi daha iyi. Şimdi sevgili kızlarımın nerede olduğunu söyle bana."

"Uyuyorlar, sanırım," dedi. "Bu saatte onları uyandıramayız. Eğer uyanırlarsa bir daha asla onları uyutamam. Seni görürlerse çok heyecanlanırlar. Yarın bütün günü onlarla geçirebilirsin." Ona sert bir bakış attı. "Ayrıca onları şımartmak yok. Geçen sefer New York'tayken sanırım FAO Schwarz'daki bütün oyuncakları almıştın."

"Büyükbabaların biraz şımartma ayrıcalığı olmalı," diye iddia etti Mick. "Bu bizim doğamızda var."

Abby gözlerini devirdi. Büyükanneden ve şimdi de Mick'ten görecekleri birkaç günlük aşırı ilgiyle ikizler New York'a dönene kadar küçük birer kâbus haline geleceklerdi.

Mick'in, bardağının kenarından kendisini incelediğini fark etti. "Yorgun görünüyorsun, Abby. Çok çalışıyorsun."

"Yaptığım iş bunu gerektiriyor."

"O tatlı kızlara ayıracak zamanın kalıyor mu?"

"Pek değil," diye kabullendi, ardından da açıkça belirtti: "Fakat ailenin iyiliği için zor seçimler yapmanın nasıl bir şey olduğunu sen herkesten iyi bilirsin." Bazı yönlerden birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Abby babasının eleştirisinin en azından bir kısmının ikiyüzlülük gibi göründüğünü düşünüyordu.

"Zor seçimleri bilirim," dedi babası sinirlenmeden. "Senin de bunun neye mal olduğunu herkes kadar iyi bilmen gerekir. Ben sevdiğim kadını kaybettim. Üstelik hiçbiriniz bu yerde kalmadınız. Sonuçta bunca paranın ve başarının bana ne yararı oldu?

"Jess hâlâ burada."

"Biliyor musun, bunun sebebini merak etmediğim bir gün bile yok."

"Sanırım ben nedenini biliyorum," dedi Abby. "Burayı, bizlerin sevdiğinden daha çok seviyor. Hâlâ burada, bir zamanlar sana çok şey ifade eden bu yerde, sana kendini kanıtlamaya çalışıyor. Bana sorarsan buranın eninde sonunda ikiniz arasında bir köprü kuracağına inanıyor."

"Bana hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değil. Benim sana, Jess'e, Bree'ye ve erkek kardeşlerine olan sevgim karşılıksız."

Abby, onun gerçekten de her şeyin bu kadar basit ve gün gibi ortada olduğuna inandığını gördü. Bir kez olsun bu ailenin meselelerine uzak durmaktansa açık yürekli olmaya karar verdi. "Baba, annem bizi terk ettiğinde sen de gitsen olurdu. O zamandan beri bize birkaç gün ayırabildiğinde hayatımıza şöyle bir uğradın, fakat bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyordun. Connor, Kevin ve ben, hatta Bree için bile bu çok zor olsa da o zaman hepimiz neredeyse birer yetişkindik. Jess ise hâlâ küçük bir kızdı."

Bu sözler üzerine Mick kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun? Sizinle ilgili ne varsa hepsini biliyordum. Hastalandığınız zamanları biliyordum. Biriniz okulda ödül alsa ya da futbolda gol atsa haberim vardı. Mezuniyetinizde oradaydım. Üniversite harçlarınızı ödedim ve karnelerinizi de gördüm."

Abby'nin tepesi attı. "Bütün sorunun bunlardan ibaret olduğunu mu düşündün? Özel bir dedektif de sana pekâlâ bunlardan bahsedebilirdi, tabii eğer senin için bu görevi büyükanne üstlenmeseydi. Burada bizi yüreklendiren, gözyaşlarımızı silen, hata yaptığımızda bizi azarlayan bir babaya ihtiyacımız vardı."

Mick'in yanakları kızardı ve sesi savunmacı bir ton alarak kızına, "Büyükanneniz bunun için yanınızdaydı," diye hatırlattı.

"Ve o harikaydı. Tüm bunları yapmış olsa da o ne annemizdi ne de babamızdı." Abby başını iki yana salladı, babasının asla anlamayacağını düşünüp pes etti. "Şimdi bunun için tartışmanın anlamı ne? Köprünün altından çok sular geçti. Hepimiz hayattayız. Maalesef her çocuk huzurlu bir aileye sahip olamıyor. Üstelik bizim hayatımız çoğundan kat kat iyiydi."

Mick, "Yapabileceğimin en iyisini yaptım," diye karşı çıktı.

Abby ona acıyan gözlerle baktı. "Muhtemelen yaptın... Yine de biliyor musun, belki de ben en büyükleri olduğum için senin daha da iyi olduğun zamanları hatırlıyorum."

Ardından ayağa kalktı, bardağını suda çalkaladı ve bulaşık makinesine koydu. "İyi geceler, baba. Kızlar sabah seni görünce çok heyecanlanacaklar."

Keşke aynısını kendisi için de söyleyebilseydi. Onun gerçekten Jess'i bu zor durumdan kurtarmaya yardım etmek için geldiğine tüm kalbiyle inansa da, varlığının sadece her şeyi daha da berbat edeceği düşüncesini de aklından çıkaramıyordu.

***

Pazar sabahı Trace aile iskelesinde oturmuş suda ayaklarını sallandırırken Laila göründü. Kısacık şortu, boyundan bağlamalı üstü ve özensizce atkuyruğu yapılmış uzun sarı saçlarıyla yirmi dokuz değil de on yedi yaşlarında görünüyordu.

Laila ona bir bardak buzlu gazoz uzattı. "Kayıp çocuk nasıl bakalım?" diye sordu. Parmak arası terliklerini arkasında güneşin ısıttığı pürüzsüz tahtaya fırlatıp attı. Yukarılarından bir kartal geçti, ardından da yüksek bir tünekten manzarayı izlemek üzere eski bir meşe ağacının tepesine konuverdi.

"New York'a dönmek için gün sayıyorum," diye cevapladı Trace. "Eğer bu kadar inatçı olmasaydın bunu hemen yapabilirdim."

Laila onu dirseğiyle dürttü. "Hadi ama kabul et. Burada olmaktan hoşlanıyorsun."

"Sadece ziyaret etmekten," diye ısrar etti ağabeyi. "Hiçbir zaman bankanın bir parçası olmak istemedim. Bu senin hayalindi, benim değil."

"Maalesef babam bunu böyle görmüyor. Erkek egemen dünyasında, aile varlığı en büyük oğlun olmalıdır. Kızlar da geri kalanla yetinir."

Trace ona sert sert baktı. "Babam bana öyle demedi. Bankada sana bir pozisyon önerdiğini söyledi."

"Peki, bunun nasıl bir pozisyon olduğunu da söyledi mi?"

"Bana önerdiğinin aynısı, sanıyorum."

"Yanlış sanıyorsun o zaman. Benden Raymond'ın asistanı olarak çalışmamı istedi. Oradaki hiyerarşiyi henüz çözmediğin için söyleyeyim: Bu, lise öğrencisinin bile yapabileceği bir büro işiyle aynı düzeyde."

Trace irkildi. "Bana verdiği izlenim bu değildi."

"Bana inanmıyorsan ona sor."

Trace ne yazık ki ona inandı. Bu yaptığı, Ona uygun olmadığını ve reddedeceğini bile bile Laila'nın önüne alelade bir iş sürmek tam da babasının yapacağı bir şeydi. Sonra da, tıpkı Trace'e yaptığı gibi ona bir şans verdiğini iddia edecekti.

"Üzgünüm," dedi.

Laila, sorun değil dercesine omuzlarını silkti. Trace ise öyle olmadığını biliyordu.

Buna rağmen Laila, "Üzülme," dedi. "Bu babamın her zamanki cinsiyetçi tavrı. Ben çoktan alıştım."

"Bu bir şeye yarar mı bilmiyorum, ama işi devralmak için senin daha uygun olduğunu söyledim ona."

"Tuhaf olan şu ki yarar."

Laila ona doğru dönmeden önce birkaç dakika sessiz bir şekilde oturdular. "Abby burada. Bundan haberin var mıydı?"

Trace, "Ziyarete gelebileceğini duymuştum," diye yanıtladı aldırmaz görünerek.

"Onu gördün mü?"

Ağabeyi başını iki yana salladı. "Fakat o gitmeden karşılaşacağımızı sanıyorum."

"Ne hissediyorsun?"

Trace, "Bizler yetişkin insanlarız," diye karşılık verdi biraz sabırsızca. "Uzun zaman oldu. Medeni olmayı becereceğimizden eminim, Laila."

"Nasıl davranacağını sormadım. Onunla tekrar karşılaşmakla ilgili ne hissettiğini sordum. Onun, hayatının aşkı olduğunu ve ondan sonra kimseyi sevmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Demek ikimiz de biliyoruz, öyle mi?"

"Tamam, ben biliyorum," dedi Laila sahte bir gülüşle. Sen bunu kabul etmeyecek kadar aptal ve inatçı olabilirsin. Ne de olsa erkeksin."

"Seninle Abby konusunu tartışmayacağım."

Laila bir konuya girmişse onu vazgeçirmek kolay değildi. "Hadi, Trace. Kabul et. O, şehri terk ettiğinde sen neredeyse bitmiştin. Ben buradaydım. Sana ne olduğunu gördüm."

"O zaman neden şimdi bana bunları hatırlatmak istiyorsun?"

"Çünkü bu sana neler olduğunu anlamak için bir fırsat verebilir.

"Neler olduğunu biliyorum. Abby beni hayatından çıkarmaya karar verdi. Hepsi bu."

"Hepsi bu değil." diye karşı çıktı kız kardeşi. "Bu, hikâyenin sadece bildiğin kısmı. Gerisini de öğrenmelisin. Belki de bu, bütün olaya kesin olarak bir son verecek. Böylece sen de yoluna devam edebileceksin."

Trace, "Ben yıllar önce yolumu çizdim." diye iddia etti.

"Palavra!"

Dudakları seğirirken kız kardeşine uzun uzun baktı. "Beş yaşındaki çocuklar mıyız biz?"

"Ben değilim, ama görünüşe göre senin bu konudaki olgunluk düzeyin o kadar. Yetişkin insanlar birbirleriyle yüzleşir ve sorunlarını çözer."

"Terk eden ben değilim. Bu konuşmayı Abby ile de yaptın mı?"

"On yıl önce yaptım," diye itiraf etti Laila.

Trace geri çekildi. "Gerçekten mi? Abby bana söylemekten çekindiği neyi açıklamış olabilir sana?"

"Aslına bakarsan bana defolup gitmemi söyledi."

Trace kahkaha attıysa da sesinde neredeyse hiç neşe yoktu. "Bana iyi bir tavsiye gibi görünüyor."

Oradaki ilk gününde bankada yaşadığı aynı rahatsız edici düşünce yine aklına geldi. "Babamla bunların hiçbirini paylaşmadın, değil mi?"

"Sen ve Abby ile ilgili mi? Hayır, neden?"

Laila'nın lafına güvenip güvenmemesi gerektiğine karar vermek için kadının yüzünü şöyle bir inceledi. "Babamın, tam da O'Brien'larla Abby'yi Chesapeake'e getirtmeye mecbur kalacakları bir savaş başlayacakken bana bankada işe girmeyi kabul ettirmeye karar vermesi korkunç bir şekilde birbiriyle örtüşüyor."

"Oteldeki olası hacizden mi bahsediyorsun?" diye sordu Laila saflıkla. "Abby'nin bunun için mi burada olduğunu düşünüyorsun?"

"Sence de öyle değil mi?"

"Mantıklı. Abby iş konusunda her zaman zekiydi, aynı zamanda da Jess'in yardımını istediği tek insandı."

"Ne yani, bankanın Jess'in malına haciz getirdiğini ve babamın beni tekrar buraya sürüklediğini duyduğunda aklına bunlar gelmemiş miydi?"

"İster inan ister inanma ama boş zamanlarımı babamla birlikte komplolar kurarak geçirmiyorum. Eğer bana kalsaydı sen hâlâ New York'ta olurdun, ben de bankadaki kocaman büronun köşesinde Jess'in meseleleriyle uğraşıyor olurdum."

"Peki o zaman," dedi Trace. Kardeşinin sözüne güvenebileceğine karar vermişti. Muhtemelen ortada hiçbir komplo yokken hayal görüyordu. Her şeyden önemlisi Abby buradaydı ve Trace onu göreceğinden neredeyse emindi. Bu kaçınılmaz karşılaşmaya neyin yol açacağı çok da umurunda değildi. Sadece, karşılaştıklarında kendini tamamen gülünç duruma düşürmemek için buna hazırlanması gerekiyordu.

Onu masasına yatırıp öpmek kötü bir fikir olabilirdi. Bunu arzulamamayı ümit etti.

***

Büyükanne bir orduyu doyurabilecek bir pazar akşamı yemeği hazırlamıştı. Sofra adapları henüz yetersiz olan Caitlyn ve Carrie de dahil herkesin masada birlikte oturması için ısrar ediyordu. Abby ikizlerle büyükannenin kız kardeşiyle babası arasında mükemmel bir tampon görevi gördüklerini düşünüyordu. Jess, Mick'e şüpheci bakışlar fırlatıyordu. Mick ise bunlardan bihaberdi. Otel hakkında tamamen iyi niyetli sorular sorup duruyordu. Oysa soruları, bu şartlar altında koca bir kasa patlayıcı kadar etkiliydi.

Jess tam da mendilini fırlatıp kaçacak gibi görünürken sonunda büyükanne, "Masada iş konuşmak yok," dedi. "Eminim konuşacak başka şeyler de bulabiliriz. Her şeyden önce, en son ne zaman bu çatı altında bir araya gelme şansımız oldu? Bu yemeği durumun gerektirdiği kadar özel yapalım."

"Jeff Amca ile Tom Amca nasıllar?" diye sordu Abby aklına ilk gelen şeye tutunarak.

"Nereden bileyim?" diye acı acı yanıtladı Mick. Sesinden, fazla umursamadığı da anlaşılıyordu. Belli ki konu kardeşleri olunca ne zaman ne de büyükanne onu yumuşatabilmişti.

İş ortaklığının bozulması kişisel bir meseleye dönmüştü. Bu durum kardeşler arasındaki düşünce ve çevre farklılıklarını da açığa çıkarmıştı. Bütün O'Brien'lar gibi onların da hiçbiri fikrinden caymayacağı için beraber çalışmak başından beri kötü bir fikirdi. Chesapeake Kıyıları'nı tamamen bitirmeleri bile bir mucizeydi.

Büyükanne kaşlarını çatıp Mick'e baktı, ardından Abby'ye döndü. "Onlar iyi. Tom körfezi korumak için kanunlar üzerinde çalışıyor ve hem körfezin hem de körfez kollarının

sularını temizlemek için finansman bulmaya çabalıyor. Jeff çarşıdaki dükkânların kira işlerine bakan yönetim şirketini işletiyor. Kızı Susie de onunla çalışıyor."

"Vay canına! Susie'yi çoktandır görmedim," dedi Abby. "New York'a gittiğimde henüz çocuktu."

"Geçen yıl üniversiteden mezun oldu," dedi Jess. "Yüksek akademik başarıyla, değil mi, büyükanne?

Büyükanne Jess'in sesindeki kinayeyi önemsemedi ve düz bir şekilde, "Öyle olduğuna inanıyorum. Jeff onunla gerçekten gurur duymuştu," diye yanıtladı.

"Annen nasıl, Abby?" Mick bunu düşünmeden sormuştu. "Onunla görüşüyorsun, değil mi?"

Abby onun gözlerindeki derin acıyı gördü ve tıpkı annesi ailenin geri kalanıyla ilgili durmadan sorular sorduğunda ona nasıl üzülüyorsa aynı hisleri babasına da duydu. "Birkaç haftada bir beraber öğle yemeğine çıkıyoruz ve cumartesi günleri müsait oldukça kızlarla vakit geçiriyor. Her şey yolunda yani. Şehirde yaşamayı seviyor."

"Eminim öyledir," dedi Mick gizleyemediği bir hüzünle. Abby ona, kızların büyükannelerine karşı bir ithamda bulunmamaları gerektiğini hatırlatmak için onları göstererek başını sallayınca ağzını kenetledi.

"Büyükanne Megan çok güzel," dedi Caitlyn, ardından da şaşkınlıkla Mick'e baktı. "Onu tanıyor musun?"

Abby, çocuklarının Mick ile Megan'ı hiç beraber görmedikleri için ilişkinin karmaşıklığını da muhtemelen kavrayamayacaklarını fark etti.

Mick torununa cevap verirken gözlerindeki gölgeler derinleşti. "Tanıyordum," dedi yavaşça.

"Büyükanne Megan büyükbaba Mick'le evliydi," diye açıkladı Abby.

Bunun üzerine Carrie'nin gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Annem ve babam gibi boşandınız mı?"

Mick başını sallayarak onayladı. "Evet, boşandık."

"Çocuklarınızı hâlâ seviyor musunuz?" diye endişeyle sordu Caitlyn. "Annem ve babam artık birbirlerini sevmeseler de bizi sonsuza dek seveceklerini söylüyorlar."

"Anneler ve babalar çocuklarını sevmekten asla vazgeçmezler," diye onlara güven verdi Mick.

Bunu söylerken mesajını Jess'e iletmek istercesine dik bakışlarını ona doğrultmuştu. O da kararlılıkla başını çevirip dikkatini, tabağının bir kenarına atılmış eti ufak parçalara ayırmaya yöneltti.

Bu konunun iş mevzuundan daha güvenilir olmadığına kanaat getiren Abby ayağa kalktı. "Kızlar, hadi size biraz dondurma getireyim ve dışarıda yiyelim. Bize müsaade edersiniz, değil mi?" Soruyu sorduğunda çoktan kalkmıştı ve cevabı beklemedi.

Carrie ile Caitlyn sandalyelerinden zıplayıp mutfağa doğru koştular, Abby de arkalarındaydı. Yemek odasındaki gerginlikten yeterince uzaklaştığında bir oh çekti. Evet, az önce Jess'i kurtların arasına atmıştı, fakat tam da o saniyede her kadının kendi başının çaresine bakması gerektiğini düşünüyordu.

"Hangi dondurmalardan alabiliriz, anne?" diye sordu Carrie annesinin pantolonunu çekiştirerek.

Abby, "Bakalım büyükannenizin dondurucusunda neler var..." diye karşılık verdi cevabı bilmesine rağmen. Dondurucunun, büyükannenin favorisi olan çilekli dondurma ve Mick'in, Abby'nin ve erkek kardeşlerinin ilk tercihi olan çikolatalı dondurmayla dolu olmadığı bir gün bile yoktu. Jess ise daima vanilya parçacıklı dondurma tutkunu olmuştu. Dolayısıyla içinde onun da olduğu kesindi.

Kızlara seçenekleri sundu. İkizler ilk defa çilekli konusunda anlaştılar. Abby her birine birer kaşık doldurdu. Onlara plastik kâselerle kaşıkları verdikten sonra, "Dışarı," dedi. "Ben de arkanızdan geliyorum."

Kendine de iki kaşık çikolatalı dondurma aldıktan sonra onu sıcak çikolata sosuyla kapladı. Günün gidişatına bakılırsa olanların üstesinden gelmek için bulabildiği her bir çikolata zerresine ihtiyacı olacaktı.

4

Abby, üzerinde cuma sabahı işe giderken giydiği siyah takımla uçağa bindiği için memnundu. Pazartesi sabahı tekrar giymeden önce onu ütüledi, sonra da Jess'i almak üzere yola koyuldu. Vardığında, Jess'in üzerinde hâlâ boya sıçramış bir şortla solmuş bir tişört vardı. Abby oflamamak için kendini zor tuttu. Görünüşe göre dekorasyon projelerinin biri yüzünden Jess'in dikkati dağılmıştı.

"Affedersin," dedi Jess telaşlı bir ifadeyle. "Saatin kaç olduğunu unutmuşum. Uyuyamadım, ben de sabahın köründe boya yapmaya başladım, sonra rezervasyon için biri aradı..."

Abby onun lafını kesti. "Jess, bunun için zamanımız yok. Bankaya böyle gidemezsin," dedi. Sabrının taşmamasına özen gösteriyordu. Abby bağırmadan da Jess yeterince gergindi. "Bu toplantının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bizim onu en profesyonel şekilde idare etmemiz çok önemli. Çabucak üstünü değiş, lütfen."

"Sadece beş dakika, söz veriyorum. Sen önden git. Orada buluşuruz."

Abby başıyla onayladı ve arabasına bindi. Tek başına gideceği için bir bakıma rahatlamıştı. Böylece, kız kardeşinin önünde söylemek istemediği şeyleri söyleyebilecekti. Jess'in başarısızlıklarını kabul edecek, ancak şimdi bir desteğinin olduğunu ve şu andan itibaren her şeyin yoluna gireceğini vurgulayacaktı.

Chesapeake Kıyıları Halk Bankası'nın kapıları açılınca oranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve doğruca Lawrence Riley'in ofisine yürüdü. Eskiden beri orada çalışan Mariah Walsh'ın yanına doğru hızla ilerledi.

"Abby, hayırdır, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mariah.

"Aile ziyareti," dedi. "Nasılsın görmeyeli?"

"Her zamanki gibi. Sadece birkaç yıl yaşlandım."

Abby Bay Riley'in ofisini işaret etti. "İçeride mi?" diye sordu. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?" diye sordu Mariah telefonu eline alarak.

"Jess'in otel kredileriyle ilgili."

Mariah kaşlarını çatıp telefonu kapadı. "O zaman Trace ile konuşmalısın."

Abby, Trace Riley'in adını duyunca kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Birbirlerini görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Yalnızca adını duymasının bile onu sarsması tuhaftı. O anda, Jess'in ondan tam olarak neyi sakladığının farkına vardı. Jess, Trace'in de bu duruma dahil olduğunu ve Abby'nin onun babasıyla değil de kendisiyle muhatap olacağını biliyordu.

Mariah onun nasıl dağıldığını görmeden dengesini toparlamaya çalışarak sordu: "Trace burada mı çalışıyor? Şaşırdım." Babasıyla çalışmak şöyle dursun, dünya yerle bir olsa da bir bankada asla çalışmayacağına ant içmişti.

Mariah sırıttı. "Dünya yeterince yerle bir olmuş, ne dersin? İşe daha geçen hafta başladı ve bunun yalnızca geçici olduğunu söylüyor. Babası öyle olmamasını umut ediyor. Kredi departmanından sorumlu."

Lanet olsun, diye düşündü Abby. Bu belki de onun lehine olacaktı ama bundan şüpheliydi. En son birbirlerini gördüklerinde onunla yatmıştı, ona âşık olduğunu söylemişti ve ardından tek kelime etmeden New York'a gitmek üzere ayrılmıştı.

Ertesi aylarda ve yıllarda kendini, başka seçeneği olmadığına ve Trace'le oyalanmaya zaman bulamayacağına inandırdı. Aslına o zaman ona oldukça mantıklı gelen bir sürü bahanesi vardı. Hatta kendi işlerine olduğu kadar onun işlerine de mâni olduğunu düşünmüştü.

Her şeye rağmen bunları ona yüz yüze söylemeye cesaret göstermeliydi. Bunun yerine korkaklık yolunu seçmişti, çünkü Trace onu, karşı koyması imkânsız şekillerde baştan çıkarıyordu. Onu bir kere daha görmüş olsaydı New York'a giderek Wall Street'te işe başlama azmini umursamayacaktı. Hatta onunla, tam da burada kalmaya bile ikna olabilirdi. Abby'nin her zaman korktuğu gibi Trace, aile baskısına teslim olmuştu. Bu korku, bütün güzel sözlerine ve gelecekleriyle ilgili vaatlerine rağmen Abby'nin ona güvenmesini imkânsız kılıyordu.

Mariah, ona bilmiş bir bakış attı. "Ofisi koridorun aşağısında solda. Arayıp yanına gideceğinizi haber vermemi ister misiniz?

"Sanırım ona sürpriz yapmam daha iyi olur," diye yanıtladı Abby. Ardından da sırtını düzeltip ofise doğru yürüdü. Bu görüşme için azmini güçlendirecek kadar çok nahoş toplantıya katılmıştı. Kapıyı çaldı, sonra da cevap beklemeden içeri girdi.

Trace, bakışları pencereden dışarıya yönelmiş bir şekilde telefonla konuşuyordu. Telaşla, gelenin kim olduğuna bakmadan ona eliyle oturmasını işaret etti. Bu geçici erteleme üzerine Abby rahatlayarak derin bir nefes aldı. Bu ona Trace'i incelemesi için zaman kazandırdı.

İyi görünüyordu. Çok iyi. Gömleğinin katlanmış manşetleri, bronzlaşmış kollarını açığa çıkarıyordu. Gözlerinden yayılan kırışıklıklar şimdi daha da derinleşmişti. Güneşin oluşturduğu altın gölgelerle gür ve koyu kahverengi saçları biraz uzundu ve rüzgârdan dağılmıştı. Abby sırıttı. İşe Harley ile geldiğine bahse girerdi. O motosiklet ta lisede Trace'in ilk büyük

isyanı olmuştu ve ondan hiç vazgeçmemiş olması Abby'de beklenmedik bir umut ışığı yaktı. Hatırladığı Trace buydu, babası gibi kurallara sadık bir bankacıya benzemeyen biriydi. O adamla baş edebilir, kuralları esnetmek için ona kafa tutabilirdi.

Trace konuşmasını bitirip dönünce Abby'yi ilk kez gördü. Gözünde karanlık ve tehlikeli bir şeyler aydınlandı, fakat yüz ifadesini sakin tutmayı başardı. "Vay! Kimleri görüyorum..."

"Merhaba, Trace."

"Eminim beni burada bulmayı beklemiyordun."

"Epey güzel bir sürpriz oldu."

"Güzel mi?" diye şüpheyle sordu Trace.

Abby, "Benim için, evet. Biz arkadaştık, Trace. Neden seni tekrar gördüğüme sevinmeyeyim ki?" diye karşılık verdi. Cevabı gayet iyi biliyordu. Sadece ortamdaki tuhaf hava yumuşayana kadar durumu idare etmeyi ümit etmişti. Trace'in gözlerinde içten içe kaynayan öfke bunun mümkün olmadığını söylüyordu.

"Arkadaş?" diye tekrar etti Trace tek kaşını kaldırarak. "Ben tam olarak öyle olduğunu hatırlamıyorum. Belki de hafızam yanılıyordur, fakat ondan daha öte olduğumuzu sanıyordum."

Abby'nin yanaklarını ateş bastı. "Bu çok uzun zaman önceydi, Trace, hatta bir ömür."

Uzun süre bakışlarının hizası konusunda tereddüt etti, derken nihayet gözlerini çevirdi ve önünde kötülük habercisi kırmızı bir etiket bulunan dosyaya uzandı. "Sanırım bunun için buradasın," dedi. Ses tonu aniden sertleşip ciddileşmişti. "Jess başına bayağı dert açmış."

Abby de ondan cesaret alarak evrak çantasını açtı. "Bunun farkındayız ve şimdiden sonra bir şeylerin değişeceğine dair bankaya yeniden teminat vermeye hazırız."

"İşin içinden çıkmak için kırk takla atmanız gerekecek," dedi Trace. "Onun hiç yönetim becerisi yok. Sanırım bu son derece açık. Bankanın, en başından bu kredileri neden onayladığını bilmiyorum. Sanırım babana saygı duydukları içindir."

Tam da o sırada ofisin kapısı tekrar açıldı ve Jess içeri girdi. Bu sözler üzerine kaşları çatıldı. "Tamamen yanlış düşünüyorsun, Trace. Bunu yapmalarının nedeni yatırımın sağlam olmasıydı. Baban beni ipotekle kredinin onaylandığını söylemek için aradığında aynen böyle demişti." Gözü kara bir şekilde Trace'e baktı ve ekledi, "Hâlâ da durum aynı."

"Önümdeki kâğıtlar öyle demiyor ama," diye karşı çıktı Trace. "Kayıplarımızı azaltmak zorundayız ve yarın kurula tam da bunu tavsiye etmeyi planlıyorum."

"Hayır," dedi Abby şiddetle. "Bizi sonuna kadar dinlemeden olmaz."

Jess'in yüzündeki dehşete ve Trace'in yanaklarında alevlenen kiremit rengine dikkat etmemeye çalıştı. Onun yerine ortama biraz ciddiyet katarak devam etti. "Eğer o kalın kafan işletmeden zerre kadar anlıyorsa bu fikrin mantıklı olduğunu göreceksin."

"Bana söylediğin sözlere neden inanayım ki?" diye sordu.

Abby zorlukla yutkundu. Sadece Trace ile ortak bir geçmişleri olduğu için her şey mahvolacaktı. Jess neden onu uyarmamıştı ki? Söylemiş olsaydı Abby bankadan olabildiğince uzak dururdu. Şimdiyse olayların tam ortasındaydı ve Trace'in onu mücadelesinden döndürmek için kışkırtmasına izin vermeyecekti.

"Bu işe bizi karıştırma, Trace," dedi sessizce. "Bunun sana ya da bankaya bir yararı olmaz."

Trace kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendini çok mu önemli zannediyorsun? İnan bana, kararımın seninle hiçbir ilgisi yok.

Her şey gün gibi ortada. İnsanlar yalan söyleyebilir ama rakamlar asla."

Abby onun bu konuda haklı olduğunun farkındaydı, yine de savaşmadan pes etmeyecekti. Trace'i ona olan hislerini bu işe karıştırmakla suçladığında adamın gözlerindeki suçluluk belirtisini görmüştü. Bunu kullanarak onu yeniden düşünmeye zorlamayı amaçlıyordu.

Abby'nin ses tonu sertleşti. "En azından anlatacaklarımı sonuna kadar dinleyecek misin? Bize bu kadarını borçlusun."

"Öyle mi?" dedi Trace alaylı bir şekilde. "Bunu nerden çıkarıyorsun?"

"Tamamen önyargısız bir karar verdiğini ispatlamaya çalışıyorsun, değil mi? O halde, bütün gerçekleri göz önünde bulundurmak zorundasın. Aksi takdirde kurula kendim gitme konusunda ısrar ederim ve sen de işindeki ilk haftan bile dolmadan yüzüne yediğin yumurtayla kalırsın."

Trace yeniden dosyayı işaret etti. "Gerçekler bunun içinde."

"Hepsi değil," diye ısrar etti Abby. Pazar günü bütün öğleden sonrasını hazırlamaya ayırdığı bir dizi evrakı ona uzattı. Pazar gününü seçmesinin sebebi kısmen haklılığını göstermek adına yeterince sağlam deliller hazırlamak istemesi kısmen de Mick'ten sakınabilmekti. "Bir göz at. Yeni bir yatırım ortağı olduğunu göreceksin. Jess'in kredileri geri ödemek ve ilk altı ay boyunca, hatta daha dikkatli olursa ondan da uzun bir süre otele sermaye sağlamak için artık gereğinden de fazla parası var. İkinci ve üçüncü sayfalarda sağlam bir iş planı mevcut. Ayrıca dördüncü sayfada, daha en başta teklif edilmemesi gereken korkunç faizli ipoteği yeniden finanse etmek için bir plan yer alıyor. Sanırım iddiamızı şu şekilde savunabiliriz: Banka Jess'in kendini maddi sıkıntıya sokmasını umuyordu, böylece o onarımlara tonla para harcadıktan sonra haczi gerçekleştirerek otel üzerinde hak iddia edebilecekti. "

Trace duyduklarına inanamıyordu. "Ciddi olamazsın. Bunun bankanın hatası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Abby gülümsedi. "Öyle düşünüyorum."

"Çıldırmış olmalısın."

"İddiamı mahkemede mi savunmamı istiyorsun? Bana kalırsa insanlar bütün endüstriyi altüst eden kredi uygulamalarına zaten son derece öfkeli. Sanırım Jess'i oldukça sempatik bir mağdur haline getirebiliriz."

Trace onu yeni bir saygıyla dikkate aldı. "İyi deneme. Söylediklerinle az kalsın beni de ikna ediyordun.

"Şaka yapmıyordum," diye vurguladı Abby. "Eğer yola gelmezsen buradan sonra ilk işim bir avukatın ofisine gitmek olacak."

Trace şaşırmış görünüyordu. "Bu teklifini kurula götürmem gerekecek," dedi sonunda.

"Elbette. Yarın mı toplanıyorlar?"

"Saat onda," dedi Trace.

"O halde öğleye kadar bir cevap verirsin, değil mi?"

Trace başını salladı. "12:15'te yat kulübünde buluşalım ve öğle yemeğinde sana bilgi vereyim."

Abby tereddüt etti. Kalabilirdi, aslında kalmayı da planlamıştı fakat Trace işin içine girince her şey karmakarışık olmuştu. "Jess orada olacak, ama ben gelemeyeceğim. Bu gece New York'a dönmek zorundayım."

Bakışları kesişti. "Eğer bunun onaylanmasını istiyorsan orada olursun."

"Neden? Bu Jess'in meselesi, benim değil."

"Orada olacaksın, çünkü kurula sadece bir şartla bunu onaylamalarını önermeyi planlıyorum."

Jess oturduğu yerde doğruldu. "Ne şartı?" diye sordu şüpheyle.

Trace ona, sanki onun odada olduğunu bile unutmuş gibi baktı. "Kız kardeşinin proje müdürlüğünü devralması şartı."

"Hayır!" diye atıldı Abby ile Jess aynı anda.

"O otel benim," diye karşı çıktı Jess. "Onu kimin yöneteceğine karar verme hakkına sahip değilsin."

Trace, "Söz konusu bu bankanın parasıysa ve senin de ödemelerini düzgün yapmadığın göz önüne alınırsa, bu hakka sahibim," diye karşılık verdi acımasız bakışlarla. "Ya Abby kalır ya da anlaşma bozulur."

"Peki ya plan?" diye başladı Abby.

"Sen bu işe dahil olmazsan planın kâğıt üzerinde yazılı olmasının da bir anlamı yok," dedi Trace. "Bir dahaki son ödeme gününe kadar bu para kim bilir ne için harcanacak, bunun güvencesi yok."

"Hadi ama Trace, mantıklı ol," diye ısrar etti Abby. "New York'a dönmem gerekiyor. Orada bir işim var. Jess ne yapılması gerektiğini biliyor. Ona güveniyorum."

"Sen onun kız kardeşisin, ben de bankacısıyım. Şartlarıma uymazsan haciz için harekete geçeceğiz."

Gözlerini Abby'den Jess'e çevirdi. Sonra tekrar Abby'ye döndü. "Evet, ne karar verdin? Yarın seni görecek miyim?"

Abby dilinin ucundaki sert cevabı içinde bastırarak yavaşça başını salladı. Konuşursa söyleyebileceklerinden korkuyordu. Nefesini tuttu, Jess'in de kendisi kadar dikkatli olması için dua ediyordu. Kız kardeşine baktığında onun öfkesini gördü, neyse ki sakin kalabilmişti.

Şimdilik Trace ikisini de köşeye sıkıştırmıştı ve hepsi bunun farkındaydı. Bununla birlikte kurul bu çılgın planı kabul

ederse Abby onun bu zaferle tatmin olacağına inanıyordu. İşte o zaman onu yola getirebilirdi. Bundan emindi.

Uzun zaman önce gururu incinmiş bir adamın acımasız ve inatçı bir düşmana dönüşebileceğini öğrenmişti. Şimdilik her halükârda Trace Riley bütün kartları elinde tutuyordu, bu nedenle Jess'le birlikte oyunu onun kurallarına göre oynamaları gerekecekti, en azından yeni bir dizi kural bulup sonra da onu bu kuralların hepsini kendisinin koyduğuna inandırıncaya kadar...

***

Jess, bankanın dışındaki kaldırımın üzerinde titreyerek duruyordu. Hızla kız kardeşine döndü.

"İçeride ne oldu öyle? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Tabii ki senin tarafındayım," dedi Abby. Jess'in tepkisine gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bunların hepsi senin oteli kaybetmemen içindi."

"Kaybetmiş kadar oldum," dedi Jess kızgın bir şekilde. "Göreve seni getirdi. Tebrikler, kardeşim!"

Abby yüzünü astı. "Sakin ol, Jess. Sally'nin kafesine gidip bir kahve içelim ve bu konuyu konuşalım. Stratejimizi belirlemeliyiz."

"Ne stratejisi? Sözleşmeye senin adının yazılması mı?"

"Jess!"

Abby'nin gözlerinde kırgınlık belirtisi vardı, Jess yine de pişmanlık duymadı. Sinirinden kuduruyordu ve acısını çıkaracak birilerine ihtiyacı vardı. Bankaya dönüp Trace'i yumruklayamayacağına göre en belirgin seçenek ablasıydı. Öfkeliyken bile bunun ters tepeceğinin farkındaydı.

"Keşke Mick'in konuya el atmasına izin verseydim," dedi. "Birkaç telefon konuşması yapardı ve banka da geri çekilirdi.

Sonsuza dek "sana demiştim"lerini dinlemek zorunda kalabilirdim, ama en azından senin beni arkamdan bıçaklamandan daha iyi olurdu."

Abby'nin gözlerinden öfke saçıldı ve o anda Jess aşırıya kaçtığını fark etti.

"Yeter artık," dedi Abby buz gibi sesle. "Buraya benden yardım istedin diye geldim. Bu karışıklığa yol açan ben olmasam da bir çıkış yolu buldum. Sen oteli kaybetme diye Trace'e de bunu kabul ettirdim." Bakışları sertleşti. "Şimdi de Trace haczi kaldırmak için şartlarına bir madde ekledi diye beni mi suçluyorsun? Benim böyle bir şey istediğimi duydun mu? Ona hayır dediğimi duymadın mı? New York'ta bir hayatım varken Chesapeake'e kim bilir ne kadar zaman bağlı kalmayı sahiden istediğimi mi düşünüyorsun?" Kafasını salladı. "İyilik yap denize at, dedikleri doğruymuş."

Bunu söyledikten sonra dönüp oradan uzaklaştı. Jess'i suçluluk duygusu kapladı. Abby haklıydı. Bu sonucu o istememişti. Belki de küçük bir ihtimalle, Jess Trace ile uğraşacağını Abby'den gizlememiş olsaydı Abby böyle bir durumla karşılaşacağını tahmin edebilir, ona göre farklı bir strateji kurabilirdi. Hazırlıksız yakalanmıştı. Tam da Jess'i böyle bir durumla karşılaşmak istemediği konusunda uyarmışken... Trace de bankanın kararına kişisel duygularını karıştırmayacağına dair verdiği halde sözünden dönmüştü. Amacı, Abby'yi onunla irtibat kurmaya zorlayarak ondan intikam almaktan başka ne olabilirdi? Onu küçük düşürmek mi? Onunla flört etmek mi? Abby bu kısmı henüz çözememişti.

Jess, derin bir nefes aldıktan sonra ablasının peşinden koştu. "Abby, bekle!"

Abby yavaşlamadı bile. Doğrusu, öfkesi o kadar büyüktü ki kiralık arabasının önünden fırtına gibi geçmişti. Nihayet Jess onu bir blok ötede yakaladı.

"Özür dilerim," dedi. "Biliyorum, senin hatan değildi. Sadece beni çok sinirlendirdi."

"Aramıza hoş geldin," dedi Abby soğuk bir şekilde." Bana neden Trace'in de bankada çalıştığını ve bu işle ilgisi olduğunu söylemedin? Biliyordun, değil mi?"

"Seni aradığımda bilmiyordum," diye yemin etti Jess. "Yıllardır burada yaşamıyor. Sen gelmeden az önce olan biteni yoklamak için otele geldi. Şehre gelişine dair tek bildiğim bu, bankada çalıştığıyla ilgili de en ufak fikrim yoktu. Haberin olsaydı beni yüzüstü bırakırdın."

Abby tek kaşını kaldırdı. "Sence ben bunu yapar mıydım?"

"İkiniz arasındaki husumetin ne denli derin olduğunu bilmiyordum. Ondan neden ayrıldığını hiç söylemedin. Şehirdeki herkes senin onun kalbini kırdığını söylüyordu. Görünüşe göre kimse bunu neden yaptığını ya da onun da senin kalbini kırmış olabileceğini bilmiyordu. Bu konuyla ilgili asla konuşmak istemedin. Hatırlarsan sana neredeyse bir milyon kez sordum ama sen, eğer bir daha ondan bahsedersem artık evi aramayacağını söyledin."

"Tam bir baş belasıydın," dedi Abby. Hatırlayınca dudakları büzüldü. "Terk etmiş olduğum bir adamla muhatap olacağımı bana neden söylemek istemediğini sanırım anlıyorum."

"Sana söylemeye çalıştığımı da unutma lütfen," diye hatırlattı Jess. "Babam eve gelmişti, hatırladın mı?"

Abby başını salladı. "Hatırlıyorum."

Jess zeytin dalı uzattı: "Kahve teklifin hâlâ geçerli mi? Ben ısmarlarım."

"Hangi parayla?" diye cevabı yapıştırdı hemen Abby. "Sahip olduğun her bir kuruş otele harcanmak zorunda. Ben ısmarlarım."

Jess sırıttı. "Bana uyar, ama ben iki yumurta, salam ve krep de alırım. Toplantıdan önce kahvaltı edemeyecek kadar midem bulanıyordu. Şimdiyse bütün o sinir bozucu tartışmadan sonra karnım zil çalıyor. Sen ne durumdasın?"

"Sally'de likör olsaydı iki bardak dikerdim kafama. Likör servisi olmadığına göre krep kulağa hoş geliyor," diye cevapladı Abby.

Hemen yan bloktaki kafeye gidene kadar konuşmadılar. Abby kapıyı açmak için uzandığında Jess elini onun elinin üzerine koydu ve kendisine bakmasını bekledi. "Söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm."

Abby iç çekti. "Biliyorum."

Jess ablasını inceledikten sonra sırıttı. "Sanırım senin bilmediğin bir şey biliyorum."

"Neymiş o?"

"Trace Riley senin için hâlâ yanıp tutuşuyor."

"Delisin sen."

Jess hayır anlamında başını salladı. "Başka bir şey daha söyleyeyim mi? Bu durumun iki taraf için de geçerli olduğundan yüzde yüz eminim."

Abby sırtını baston gibi dikleştirdi, yüz ifadesi asil ve kibirliydi. "Tamamen yanılıyorsun."

Jess ablasının oynadığı oyundan etkilenmemişti. "Göreceğiz."

Aslında herhangi bir gözlemcinin bile kolaylıkla fark edeceği bir şeyi ikisinin de inkâr etmesini izlemek tüm bu karmaşık durumun belki de en eğlenceli yanıydı.

***

Abby'nin ruh hali evde kendisini bekleyen sorgulama için hazır değildi. Mick ve büyükanne toplantıyla ilgili her detayı

duymak için ısrar edecekti ve Abby'nin onlara bilgi verecek cesareti yoktu. Elbette bu onun başına daha önce de gelmişti. Kendini bu durumdan kurtarmanın en kesin yolu babasının devreye girmesine izin vermekti. Jess bile, söylerken tamamen yenilmiş gibi görünse de bu ihtimali dile getirmişti. Abby, tam da o an bunu yapamayacağını fark etmişti.

Eve vardığında Mick'i verandada, daha önce hiç görmediği kadar bitkin bir halde buldu. Gömleğinde ne olduğu belirsiz lekeler vardı, yüzü solgundu ve korkuluklara yaslanmış, derin derin nefes alıyordu.

"Baba? İyi misin?" diye sordu telaşla.

Yanakları kıpkırmızıydı.

"Baba, konuş benimle. Neyin var?"

"Benim mi? Hiçbir şey. Sorun kızlar. İkisi de bu sabah sen gittikten sonra baş ağrılarından şikâyet etmeye başladılar. Gözleri de cam gibi olmuştu. Dün gece yeterince uyumadıklarını düşündüm, fakat büyükannen ikisinin de kızamık geçirdiğini tahmin ediyor. Onlara daha önce aşı yaptırmadığını söyledi."

"Bu doğru. O zamanlar kızamık aşısının henüz gelişimi tamamlanmamış bir bağışıklık sistemini altüst edebileceği söyleniyordu, hatta otizme yol açabileceği söylentisi bile vardı. Ben de risk almak istemedim. Şimdi nasıllar?"

"Uyuyorlar, ben de birkaç dakikalığına buraya geldim."

"Duş alıp elbiselerini değişsen iyi olur," dedi Abby. Kıyafetlerine bakınca yardım etmek için giriştiğini anlayıp şaşırmıştı. "Yukarı çıkıp vaziyetle ilgileneyim. Sen de bir mola verebilirsin. Keşke beni arasaydın."

"Bankadaki toplantının önemli olduğuna ve müdahale edilmemesi gerektiğine karar verdik. Ayrıca, daha önce ikimizin de hastalanan çocuklarla ilgili tecrübesi oldu. Tehlike yoktu," dedi kendini savunarak.

"Bunu biliyorum. Onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Bizim işimiz bu," dedi omuzlarını silkerek. "Toplantının nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

"Önce kızları bir kontrol etmek istiyorum."

Başını salladı. "Tabii ki, git. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Merdivenleri çıkmak için içeriye yöneldiğinde aşağı inmekte olan büyükanneyle karşılaştı. "Bütün bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Eğer kızamığa yakalanma ihtimallerinin olduğunu bilseydim onları buraya ziyarete getirmezdim."

"Başka çocukların yanındayken onları hastalıktan korumak zordur. Özellikle de ikisini birden. Neyse ki baban buradaydı. Onu gördün mü?"

"Verandada. Sanırım kızları hasta görmek onu göründüğünden daha fazla üzdü."

"Kimse sevdiği insanları acı çekerken görmek istemez," dedi büyükanne. "Bu konuda baban da bizden daha katı değil."

"Peki, kızlara bakar bakmaz aşağı inip ikinize biraz yemek, çay ve başka ne isterseniz hazırlayacağım."

Yukarıda çabucak üstünü değiştirip üzerine bir şort ve bluz geçirdi, sonra da Connor'ın eski odasına girdi ve kapının arkasındaki kirli çarşafları fark etti. Onları aşağı götürüp çamaşır makinesine atacaktı. İkiz yatakların arasında diz çökerek ellerini kızların alnına götürdü. Ateşleri vardı ama abartılacak kadar değildi. O anda ikisi de rahatça uyuyor gibi görünüyordu. Ciltlerine yayılan kızarıklığa bakılırsa kısa sürede başlayacak olan kaşıntılardan bihaberdiler.

"Sizi seviyorum yavrularım," diye fısıldadı Abby. Ardından da kalkıp çarşafları topladı ve mutfağın yanındaki çamaşır odasına götürdü. Büyükanne elinde bir fincan çayla mutfak masasında oturuyordu, Mick de bir bardak birayla karşısındaydı.

"İyiler mi?" diye sordu babası. Bakışlarından büyük bir endişe okunuyordu.

"Mışıl mışıl uyuyorlar," dedi. "Peki ya öğle yemeği? İkiniz de yediniz mi?"

"Ben bir sandviç yiyebilirim," dedi Mick. "Ya sen, anne?"

"Ben de dün yaptığım çorbadan içebilirim biraz," dedi büyükanne. Kalkmaya yeltendi.

"Otur," diye buyurdu Abby. "Bu kadarını da yapabilirim. Baba, sen de çorba ister misin?"

"Olabilir aslında. Peki sen?"

"Jess ve ben bankadaki toplantıdan sonra Sally'de geç bir kahvaltı yaptık," dedi. Yemeği hazırlarken sırtını bilerek onlara dönük tutuyordu. Böyle yaparak daha fazla soru sormalarını engelleyeceğini düşündü, ama tabii ki bu olmadı.

Yemeklerini servis ettikten sonra kendine bir fincan çay alarak masaya oturdu. "Pekâlâ, olayların geldiği nokta şu," diye söze girerek toplantıda neler olduğunu özetledi.

Mick gitgide sinirleniyordu. Abby konuşmasını bitirdiğinde ayağa kalktı ve telefona uzandı. "Hemen şimdi buna bir son vereceğim."

Abby telefonu onun elinden aldı. "Hayır, baba, boş ver. Trace bankanın geri çekilmesini sağlayacak. Haczi durduracaklar."

"Sen de onun istediği gibi burada çakılı kalmaya gönüllü olacaksın, öyle mi?" diye sordu Mick.

"Müdürümü arayıp bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Yaptığım işlerin çoğu internet üzerinden ya da telefon ve faksla halledilebilir. Trace bunu bir kez daha oturup düşününce ne kadar saçmaladığını anlayacaktır."

"Eğer seni dizinin dibinde tutmaya çalışıyorsa anlamayacaktır," dedi büyükanne bilmiş bir ifadeyle.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Mick.

"Tanrı aşkına Mick, Trace'in Abby'ye karşı daima zaafı olmuştu. Eminim her zaman bu civarlarda gezindiğini hatırlarsın. Bunun sebebinin sadece Kevin'le ve Connor'la yakalamaca oynamak olmadığını söyleyebilirim." Bakışları Abby'ninkilerle buluştu. "Belki de onun sana olan hisleri sandığından çok daha derindi, haksız mıyım? Sen New York'a gitmeden önce her zaman ikiniz arasında bir şeyler olduğunu seziyordum."

Mick şaşkın görünüyordu. "Ne yani? Sana burada kalman için şantaj mı yapıyor?"

"Durumu çirkinleştirme, Mick," diye eleştirdi büyükanne. "Âşık olan bir adam istediğini elde etmek için türlü çılgınlıklar yapabilir."

"Trace bana âşık değil," diye karşı çıktı Abby. "Hadi ama büyükanne, yanlış yere odaklanıyoruz. Şu anki tek konu Jess'in oteli korumasına yardım etmek."

Şimdi ona düşünceli bir bakış atma sırası Mick'teydi. "Eğer tek sorun oysa neden Lawrence Riley'i aramama izin vermedin? Yoksa olayların bu hale gelmesine sevindiğinden mi?"

Abby kaşlarını çattı. "Tabii ki sevinmedim, ama üstesinden gelebilirim. Trace ile baş edebilirim."

"Buradan öyle görünmüyor ama," dedi büyükanne, şaşırtıcı bir şekilde durumdan memnundu. "Eğer o adamla bu kadar iyi baş edebilseydin, on yıl geçmesine rağmen hâlâ senin için aşk acısı çekiyor olmazdı."

"Keser misin artık?" diye yalvardı Abby. "Yukarı, kızlara bakmaya gidiyorum. Sonra da ofisi arayıp her şeyi halledene kadar birkaç gün daha işleri buradan yürütmem gerektiğini söyleyeceğim."

Abby babasının, "Abby ve Trace ha, benim bundan neden haberim yoktu?" dediğini duyduğunda fazla ilerlememişti.

"Çünkü ortalıkta yoktun," diye yanıtladı büyükanne. "Üstelik hiçbir zaman sana söylediklerimin yarısını bile dinlemedin, özellikle de kızlarının aşk hayatlarıyla ilgili konularda. Sana kalsaydı, otuz yaşına gelmeden kimseyle flört edemezlerdi."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye yakındı Mick.

Abby içini çekti. En azından babası o anda Jess'in işine burnunu sokmaya kalkışmıyordu. Görünüşe göre bir anda Abby'nin hayatının çok daha enteresan olduğunu keşfetmişti. Ne yazık ki bu konunun nereye varabileceğini kimse bilmiyordu. İyi bir yer olmayacağı kesindi. İlgisiz bir babadan daha kötüsü her şeye maydanoz olan bir babaydı.

5

Mick, kararını vermiş olarak mutfak masasından kalktı. Öylece oturup Trace Riley'in kızlarının arasını bozacak şekilde kumandayı elinde tutmasına izin veremezdi. Abby'nin ne dediği umurunda bile değildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annesi şüpheyle.

"Arabayla gezintiye çıkacağım," diye kaçamak bir yanıt verdi Mick.

"Şehre doğru mu?"

"Muhtemelen. Bir mahzuru mu var?"

"Eğer bankaya gitmeyi düşünüyorsan, evet. Abby'yi duydun. Bu meseleyi halledecek."

Onu umursamadı. "Anne, söyler misin, bunu nasıl Trace Riley'in yanına bırakabilirim? Nasıl sonlanacağını biliyorsun. Eninde sonunda Jess, tıpkı benim müdahalelerime gücendiği gibi Abby'ye de gücenecek. Ben buna alıştım. Jess'in ve Abby'nin öfkesiyle yaşayabilirim, fakat kızların arasına herhangi bir şeyin girmesini istemiyorum. Abby her zaman Jess'e göz kulak oldu ve Jess de bugüne kadar sadece Abby'den yardım istedi. Kalemimi oynatmamla güvence altına alabileceğim birkaç kredi için ikisinin paylaştığı bu bağı riske atamam."

"Boş ver gitsin, Mick. Onlar başlarının çaresine bakarlar," dedi annesi kendinden emin bir şekilde. "Onların her zaman birbirlerine bağlı olduklarını sen kendin söyledin. Jess'le aranızdaki ilişkiyi daha da berbat etmenin bir anlamı yok. Eğer

işe karışır, bankadaki mevzuyu düzeltmeye çalışırsan her şey mahvolur. Büyük ihtimalle Abby de bundan hoşlanmayacaktır."

"Benden arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturmamı istiyorsun," diye sızlandı. "Bu bana ters."

Annesi azarlayan bir bakış attı. "Sana hiçbir şey yapmamanı mı söyledim? Yerinde duramıyorsan bir yürüyüş yapabilirsin," dedi kurnaz bir ifadeyle. "Otel sadece bir mil uzaklıkta. Kızından sana orayı gezdirmesini, yaptığı düzenlemeleri göstermesini istemenin bir zararı olmaz."

Mick bu fikri düşündü. Jess'in yaptığı işi merak ettiğini kabul etmeliydi. Buna rağmen sonunda kafasını salladı. "Jess yalnızca onu gözetlemek için orada olduğumu düşünür."

"Ya da belki onun için önemli olan bir şeyle ilgilendiğini düşünür. Sana soru sormadığı sürece fikirlerini kendine sakla." Mick tam cevap verecekti ki annesi elini kaldırdı. "Bunun da sana ters olduğunu biliyorum. Yine de bir kere olsun beni dinleyip tavsiyeme uy. Yirmi beş yılda, dünyanın en inatçı adamıyla evlenip birbirinden zor üç çocuk yetiştirirken doğru zamanlamaya dair birkaç şey de öğrendim."

Mick, "Yürüyüş yap. Oteli gez. Çeneni tut," diye taklit etti annesini. "Doğru anlamış mıyım?"

Kadın hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu her şeyi özetliyor. Biraz kestirmek için yukarı gidiyorum. Bunu kabullenmekten nefret ediyorum ama bu sabah kızlarla uğraşmak beni çok yordu."

Mick telaşla sordu. "İyi misin? Doktorunu çağırmama gerek var mı?"

"Tanrı aşkına, hayır. Sadece biraz yorgunum. Öğleden sonrayı Jess'le geçir. Orada sana ihtiyaç var."

Annesinin kaşına bir öpücük kondurmak için eğilerek, "Tamam o zaman," dedi Mick. "Senin ya da kızların bir şeye ihtiyacınız olursa telefonum yanımda olacak."

"Biz iyiyiz. Sen Jess ile aranızı düzeltmeye bak."

Mick yürüyüşe çıktığında körfezden esen bir meltem vardı dışarıda. Esinti, güneşin sıcaklığına rağmen havayı serinletiyordu. Hafta içi olduğu için suda sadece bir avuç eğlence teknesi yüzüyordu. Onarıma ihtiyaçları var mı diye yengeç çanaklarını kontrol eden birkaç kayıkçı gördü. Çoğu, özellikle de sezonun bu erken zamanlarında günün bu saatine kadar iskeleye dönmüş oluyordu. Bir iki haftaya kadar şafak sökmeden dışarı çıkıp takırdayan motor sesleri arasında bu güzel ama kirlenmeye yüz tutmuş sularda git gide azalan yengeçlerle, gölge balıklarıyla ve kaya balıklarıyla geçimlerini sağlamaya çalışırlardı.

İnsanların, körfezin bu haline seyirci kalması onu çıldırtıyordu. Neyse ki kardeşi Thomas gibi insanlar vardı. Birlikte çalışmayı denediklerinde beyaz ve siyah gibi zıtlardı fakat Mick, Thomas'ın körfezin doğal kaynaklarını korumaya çalışarak çevre için verdiği mücadeleye hayrandı. Mick, Chesapeake Kıyıları'nı sorumluluk bilinciyle inşa etmeye çalışmıştı. Yine de tüm çabalarına rağmen kardeşinin yüksek standartlarını karşılayamamıştı. Uzlaşma konusunda başarılı olamamış olsalar da sonunda ikisinin de razı olduğu bir planı devreye sokmuşlardı.

Mick, düşündüğünden çok daha fazla açık alan bırakmış, bataklıklardan iyice uzaklaşmış ve kesilmesi gerekmeyen hiçbir ağaca karışmamıştı. Kardeşinin kendisi için hazırladığı özel bir bitki listesiyle araziyi düzenlemişti. Tom eğer kendi başına hareket etseydi, tek bir ağaç bile kesilmezdi ve bir zamanlar O'Brien atalarından birinin sahibi olduğu yıkık dökük market, çarşının merkezi olurdu. Mick, ailenin eski çiftlik evini

onarmayı ve hem kilise hem de okul işlevi gören eski bir yapıyı kurtarmayı kabul etmiş, fakat tam da orada sınırı çizmişti.

Bu konularda kardeşiyle yaşadığı deli dolu tartışmaları düşündüğü sırada yolun son virajını dönüp oteli Jess aldığından beri ilk kez gördü. Bu kadar iyi göründüğüne epey şaşırdı. Jess, otele eski davetkâr görüntüsünü yeniden kazandırmıştı. Jeff'le birlikte burayı ilk inşa ettiklerinde ne kadar cezp edici göründüğünü hatırladı. O zamanlar Jess henüz bir bebekti. Nasıl olmuştu da bu kadar net hatırlamıştı? Patterson'ların yıllarca otele bu denli iyi bakmış olmaları mümkün değildi. Avlu, eski meşe ağaçlarıyla gölgelenmişti ve kökleri su borularına zarar vermesin diye evden uzakta birkaç salkımsöğüt yer alıyordu. Otelin adı erkek kardeşinin henüz inşaat zamanında keşfettiği uzun bir kartaldan geliyordu. O zamandan bu yana bölgede bu hayvana sıkça rastlanmıştı, hatta bir çifti de körfeze ve otele bakan en yüksek dalı mesken edinmişti.

"Baba!"

Mick Jess'in sesindeki şaşkınlığı işitti, derken onu verandada bir bardak buzlu çayla çıplak ayakları parmaklıkların üzerinde kenetlenmiş otururken buldu. "Merhaba Jess," diye selamladı onu ses tonunu dizginlemeye çalışarak. "Yemekten sonra dışarı çıktım ve kendimi otelin yolunda buldum."

"Neden?" diye sordu Jess şüpheyle.

Babası, "Sadece burada ne gibi değişiklikler yaptığını görmek istedim," diye itiraf etti yanına oturarak. Etrafa göz attı ve Jess'in omuzlarındaki gerginliği fark ederek sordu, "Çayından daha var mı?""

Jess tereddüt etti. Onunla zaman geçirme konusunda mutsuz olmuş gibi görünüyordu. Doğru ya, niçin mutlu olacaktı ki? Annesi bir konuda haklıydı. Onu her zaman eleştirmişti. İlk zamanlar bütün çocuklarına sert davrandığını bahane ediyordu. Fakat sonradan Jess'in nispeten hafif bir dikkat

rahatsızlığı olduğunu öğrendiklerinde, aynı şekilde davranmaya devam etmekten kendini alamadı. Ona göre, eğer Jess yeterince isterse doktorların muhtemelen ihtiyaç duymayacağını söylediği ilaç tedavisi bile olmadan davranışlarını değiştirebilirdi. Mick, *acaba yeniden doktora gidilmeli miydi*, diye merak ederek iç çekti. Belki de Jess'in buna ihtiyacı vardı.

Mick, ne zaman tavrının Jess'i mutlu etmediğini görse uzaklaşmasının işe yarayabileceğini düşünürdü. Belki de bu doğru değildi. Belki de annesinin söylediği gibi Jess kendini terk edilmiş hissedecekti. Mick, farklı bir yaklaşım deneyeceği konusunda kendine söz verdi.

Jess çayı getirdiğinde Mick bardağı kaldırıp onu selamladı. "Tebrikler, Jess. Burada iyi iş çıkarmışsın. Jeff ve ben burayı Patterson'lara sattığımızdan beri bu kadar güzel görünmemişti."

"Tam anlamıyla buranın yıkılmasına göz yummuşlar," dedi. "Neyse ki senin sayende temeli sağlam. Benim yapmam gereken tek iş estetikle ilgili oldu."

"Eğer beni gezdirecek zamanın varsa içeride de neler yaptığını görmek isterim." Jess bunu duyduğuna şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? İşte buradayım. Tabii eğer zamanın varsa..."

"Var tabii," dedi. Bir yandan da tepkisinden korktuğu için neler başardığını gösterme hevesini bastırmaya çalışıyordu. "En azından kısa tur için zaman ayırabilirim."

Mick ne kadar çok tavsiyede bulunmak isterse istesin kendi kendine pozitif ve yüzeysel yorumlar yapması gerektiğini hatırlatarak onu içeriye doğru takip etti. Daha üçüncü kata yeni varmışlardı ki mantıksal uyarılarının gereksiz olduğunu fark etti. Onun katkısı olmadan da Jess çok iyi bir iş çıkarıyordu. Amcası Jeff gibi içgüdüsel bir tasarım zekâsına sahipti. Mick, uzun süre ayakta kalacak bir yapı tasarlayabilir,

bir kent oluşturabilecek yapılar inşa edebilirdi, ancak her eve şahsına münhasır bir özellik veren de Jeff olurdu.

Her bir paslanmaz çelik yüzeyinin parladığı, fakat eski aletlerin biraz yıpranmış olduğu mutfak da dahil bütün odaları gezdikten sonra, "Çok etkilendim," dedi. "Bunun için gerçekten müthiş bir yeteneğin var, Jess."

Jess'in yaşların akmasını önlemek için gözlerini kırpıştırdığını şaşırarak gördü. "Teşekkürler," diye mırıldandı Jess. Arkasını dönüp biraz daha çay alarak kendini oyaladı.

Babası omzuna bir elini uzatıp, "Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi.

Jess yavaşça döndü, gözleri yaşlarla doluydu. "Daha önce bana bunu hiç ama hiç söylememiştin."

"Elbette—"

Jess'in çenesi inatla dikleşti, "Hayır, baba, söylemedin."

"O halde, özür dilerim. Bu konuda başından beri haklıydın."

Jess'in yüzünde yavaş yavaş beliren tebessüm yüreğini sızlattı. Kendinden gelecek basit bir onay ifadesine ne kadar ihtiyacı olduğunu nasıl da görememişti? Artık övgülerinde daha cömert olacağına söz verdi. Ama şimdi çözülmesi gereken başka bir sorun vardı ve konuyu, her zamanki açık sözlü tavrıyla uyuşmayan bir şekilde titizlikle ele alması gerektiğinin farkındaydı. Bununla birlikte, bankadaki toplantıyı gündeme getirerek en küçük kızıyla ayda yılda bir yakaladıkları bu huzuru bozmak istemiyordu. "Bankada olanlar hakkında ne düşünüyorsun, Jess?"

Jess kaşlarını çatıp geri çekildi. Aralarındaki dostane ilişkiye bir son vererek araya –kelime anlamıyla– mesafe koydu. "Hiç memnun değilim, fakat sanırım Trace'in ne yapmaya çalıştığını da anlayabiliyorum. Abby parasal konularda benden daha iyi ve bu onun oteli benden alacağı anlamına gelmiyor.

Sadece, ben maddi anlamda ayaklarımın üstünde durana kadar duruma müdahil olacak." Gözlerindeki endişeyle babasına baktı. "Neden sordun? Sana bir şey mi söyledi? Kararından caymayacak, değil mi?"

"Hayır, bunu halletmeye kararlı. Ben yalnızca bu durumun ikiniz arasında bir probleme yol açmayacağından emin olmak istedim, çünkü her an Lawrence Riley'i arayıp Trace'in planına bir son verebilirim."

"Nasıl?"

"İmzana ortak olarak."

"Asla olmaz," dedi Jess bir solukta. "Beni kefaletle kurtarmanı istemiyorum"

"Bu öyle bir şey olmayacak. Sadece arkanda ben olacağım, böylece ablan da hayatına kaldığı yerden devam edecek. Birkaç kâğıt üzerinde imzam olacak, o kadar."

Jess alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Öyle olmayacağını sen de biliyorsun, baba. İmzan sayesinde birkaç öneride bulunabileceğini düşüneceksin ve sonraki aşamada da yönetimi ele almış olacaksın."

Mick, "Ortalıkta görünmeyeceğim bile," diye itiraz etti. "Bir iki gün içinde Kaliforniya'ya dönmüş olacağım. Lütfen, Jess. Senin için bunu yapmama izin ver."

"Bunun için neden bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü sen benim kızımsın. Senin için önemli olan bir konuda sana yardımcı olmak istiyorum. Nihayet gerçekten istediğin bir şeyler buldun ve ben onu elinden kaçırmanı istemiyorum."

"Abby durumu düzeltecek, baba. O her zaman bana destek oldu. Onun tekrar burada olması ikimiz için de mükemmel olacak. Belki de nasıl dinleneceğini de öğrenir. Bu Caitlyn ve

Carrie için de harika. Yani çift taraflı bir kazanç olacak, baba. Bundan eminim."

Mick içini çekti. "Umarım öyle olur."

"Teklifine sevindim, gerçekten. Yine de böyle olması daha iyi. Abby bana patronluk taslamayacaktır."

Mick ona inanmıyormuş gibi baktı. "Ablanı tanıdığına emin misin? İnsanlara emirler vererek büyüdü."

Jess kahkaha attı. "Bu doğru, ama beni korkutmuyor."

"Ben korkutuyor muyum?"

"Düşündüğünden çok daha fazla," diye itiraf etti Jess.

Bu da Mick'in kabullenmek zorunda olduğu başka bir gerçekti. Bunu nasıl değiştireceğini de düşünmeliydi.

"Tamam o zaman, ben geri çekileceğim," dedi Jess'in yanağındaki bir tutam saçı okşayarak. "Fakat ikiniz arasında işler kızışırsa teklifimin hâlâ geçerli olduğunu hatırla. Abby ile aranıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum, anlaşıldı mı? Böyle bir şey olursa beni arayacağına söz ver."

"Söz," dedi Jess. "Gelmene sevindim."

"Ben de. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Boya fırçasıyla aram kısmen de olsa hâlâ iyi. Yukarıdaki son odalarda yardımcı olabilirim."

Jess'in kendiyle mücadele ettiğini gördü. Babasından bile gelse, asla herhangi bir yardım kabul etmeyecek kadar inatçıydı. Muhtemelen özellikle de onun yardımı konusunda böyleydi. Eğilip kızını yanaklarından öptü. "Unut gitsin. Her şeyi kendi başına yapmak istediğinin farkındayım. Fikrin değişirse, teklifim masada bekliyor olacak."

"Anlayışın için teşekkür ederim, baba." Mick'i şaşırtarak parmak uçlarına basıp onu öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni," diye karşılık verdi Mick. "Bu akşam yemeğe gelecek misin?"

"Olabilir."

"Caitlyn ile Carrie'nin kızamığa yakalandığı konusunda seni uyarmalıyım."

"Aman Tanrım. Abby kendini kaybetmiş olmalı."

"Büyükannenle ben ona destek oluyoruz."

"O zaman hepinizin yapacak çok işi vardır. Yemeğe gelmeyeyim, ama herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa arayın beni."

"Tamam," dedi. Tekrar dönüp seslendiğinde yolu yarılamıştı. "Bu arada, verandanın arka tarafındaki orman gülünün kırpılması gerekiyor."

Jess bir sürpriz daha yapıp ona gülümsedi. "Biliyordum. Eleştirilecek bir şey bulmadan buradan gitmeyeceğini biliyordum."

Ne düşündüğünü açıkça söylediği için sessizce lanet etti kendine. Yorumunu telafi etmeye çalışarak, "Altı üstü bir çalı. Çok da önemli değil," dedi.

Jess başını salladı, dudakları hâlâ keyifle kıpırdıyordu. "Dilersen yarın makasını getirip kendin kırpabilirsin."

Bir parça davet, biraz da isyan kokuyordu bu cümle. Bununla birlikte Mick kızının az önce gerçek bir ilişki kurmak için kapıyı hafifçe araladığını hissetti. Şimdi artık onları yeniden başa döndürecek bir anlaşmazlığa sebebiyet vermeyecek şekilde hareket etmesi gerekiyordu.

***

Trace, Abby'yi onu yeniden tanıma fırsatı bulacağı bu yerde tutacak stratejisinden dolayı memnundu. Abby'nin hayatında bu günlerde neler olduğu konusunda bir fikri olmamasına rağmen onun ofisinde olduğunu fark etmesinden iki saniye kadar

sonra sol elinde yüzük olmadığı dikkatini çekmişti. Yıllar önce onu başka bir adamla ve elinde nişan yüzüğüyle görmüştü, ama dün bu yüzükten eser yoktu. Bunun onun için neden bu kadar mühim olduğuna anlam veremese de olan buydu. Belki de intikam almak için fırsat kolluyordu, onu kendine bağlayıp daha önce terk edildiği şekilde bırakıp gitmek istiyordu. İntikam meyvesi ona oldukça tatlı geliyordu.

O toplantıda hiçbir şey öğrenmediyse de onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu keşfetmişti. Abby oraya savaşa hazırlıklı bir şekilde gelmiş, davasını destekleyecek sağlam bir finansal teklif sunmuştu. Jess'in, işinde bu kadar yetkin bir insanın yanı başında olmasından ötürü ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Haczi ertelemek ve yeni yönetime oteli tekrar sağlama alma konusunda bir şans vermek için kurulu ikna etmesi oldukça kolay olmuştu. Tabii Abby'nin bunu bilmesine hiç gerek yoktu. Onun, kız kardeşinin hatırı için nasıl bir mücadele verdiğini görüp ona minnettar olmasını istiyordu.

Tam olarak saat 12:15'te Chesapeake Kıyıları Yat Kulübü'ne doğru yürüdü. Abby'nin onu bekliyor olmasını umuyordu. Yat kulübünü, kentin ileri gelenleri onları görsün diye özellikle seçmişti. Abby her zaman oranın yapay atmosferinden nefret etmişti. Bu da burada Trace'in avantajlı konumda olduğu anlamına geliyordu.

Yemek odasını şöyle bir tarayınca Abby'nin görünürde olmadığını fark etti. Bunca şeyden sonra onu yüzüstü mü bırakacaktı? Bu düşünce içine dert oldu.

"Merhaba Liz," diyerek lisede aynı sınıfta okuduğu garson kızı selamladı. "Abby O'Brien buralarda mı?"

"O artık Abby Winters," diye düzeltti Liz. "Arayıp gecikeceğini söyledi. İkizleri hastalanmış galiba. Fırsatını bulur bulmaz burada olacak. Beklemek istemezsen aramanı söyledi."

Trace evlilik soyadından bahsedilince irkildi. İkizleri de duyunca neredeyse inledi. Belki de her şeyi yanlış anlamıştı. Belki de Abby bekâr değildi ve sırf bu nedenle New York'a geri dönme konusunda endişeliydi. Eğer öyleyse boşa kürek sallamıştı. Belki de boşa değildi. Otel, bir şans verilmeyi hak ediyordu. Bununla birlikte kendi meselesini de düşündüğünü inkâr edemezdi.

Abby'nin numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasını Liz'in elinden aldı. Numarayı çevirdikten sonra, Abby'nin yanıtlamasını beklerken aceleyle Liz'e paket siparişini yazdı. "Mutfağa acele etmelerini de söyler misin?" diye sordu. Tam da o anda Abby telefonu açtı. Sesi tamamen bitkin geliyordu.

"Neyse ki hâlâ oradasın," dedi ve ekledi: "Ben yemeği paket olarak sipariş ettim. Oraya geliyorum."

"Kötü fikir, Trace," diye karşı çıktı Abby. "Muhtemelen yirmi dakika içinde orada olurum."

Trace, "Bu demek oluyor ki ben de yirmi dakika içinde oraya gelebilirim," diye hatırlattı.

"Burası biraz karışık..."

"O zaman orada kalman gerekiyor," dedi. "Yemeği sipariş ettim bile. Birkaç dakika içinde hazır olur ve ben de yola çıkarım. Büyükannene yemek hazırlamamasını söyle. Onun için de yeterince var."

"Neden bu kadar kibar olmaya çalışıyorsun ki?"

"Çünkü kibar biriyim."

"Kibar bir adam Chesapeake'te kalmam için bana şantaj yapmazdı."

"Buna bankanın yatırımlarını korumak diyelim," diyerek karşı çıktı Trace. "Birazdan görüşürüz."

Aslında olayların bu hale gelmesine seviniyordu. Abby'yi tekrar gördüğünden beri onun ne durumda olduğunu yoklamak istiyordu. En iyi yol bunu kendi gözleriyle görmekti.

***

Abby'lere vardığında Trace'in beklerken bulmayı umduğu kişi Abby'nin babası değildi. Mick tehditkâr bakışlarla en üst basamakta oturmuştu ve Trace'in yolunu kesmek istercesine orada kasten duruyor gibiydi."

"Geleceğini duydum," dedi Mick bunu çok da hoş karşılamayan bir ses tonuyla.

Trace yemek paketlerini kaldırıp gösterdi. "Abby ile toplantımız var. Öğle yemeği getirdim."

Mick, arkasındaki basamağa hafifçe vurarak, "Buraya otur da Abby ile görüşmeden önce seninle biraz konuşalım."

Mick lafını bitirir bitirmez kapının sinekliği hızla açıldı. "Trace, gelmişsin!" dedi Abby zoraki bir neşeyle. "Hadi, gel içeri."

Mick sert sert baktı. "Trace ve ben muhabbet etmek üzereydik."

Abby de babasına sertçe baktı. "Bekleyebilir," dedi katı bir şekilde.

Trace bunu ilgiyle izliyor, kimin galip geleceğini merak ediyordu. Sanılanın aksine geri çekilen Mick oldu. Ayağa kalktı ve Trace'in yolundan çekildi.

Eline bir çift çalı makası alarak, "Sanırım otele gidip fazla büyümüş orman gülü ile ilgileneceğim," diye homurdandı.

Abby duraksadı. "Oraya gideceğinden Jess'in haberi var mı?"

"Bu, onun fikriydi," diye rahatlattı onu Mick.

"O zaman bu harika bir fikir," diye heyecanlandı Abby.

Trace Mick'in uzaklaştığını izledikten sonra Abby'ye döndü. "Nedense az önce beni kurtardığın hissine kapılıyorum."

"Çünkü öyle yaptım. Senin bu küçük hilenden hiç memnun değil."

"Hile değil. Finansal anlamda oldukça mantıklı," diye vurguladı Trace.

Abby, "Tabii tabii. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz," diye karşılık verdi.

Trace onun bakışlarını yakaladı. "Ne yani? Gerçekten de Jess'in borcunu seninle aramızı düzeltmek için kullanacağımı mı düşünüyorsun? Bu konuyu geçen gün hallettiğimizi sanıyordum."

"Ben tatmin olmamıştım," dedi Abby. "En az altı ay burada olman gerekiyormuş diye duydum. Neden beni de buraya hapsederek hayatımı mahvetmeyesin ki?

"Ben buraya hapsolmuş değilim. Babamla bir anlaşma yaptım. Bu da altı aylık bir deneme süresini kapsıyor. Şüphesiz sonunda buradan ayrılacağım ve Laila önceden olması gerektiği gibi işi devralacak. Babamın iyimser fikirleri farklı şekillerde işe yarayacak."

"Eğer baban seni zorlamasaydı bankada çalışıyor olur muydun?"

"O beni zorlamadı," dedi Trace. "Daha çok ben bir şeyi kanıtlamak için bunu kabul ettim."

"Neyi?"

"Kız kardeşimin burada çalışmasının daha doğru olduğunu."

Gülümsedi. "Nasıl ispatlayacaksın? Zavallı bir şekilde başarısız olarak mı?"

"Zavallı bir şekilde değil. Seninle yaptığımız anlaşmaya bir bak. Bununla kendimi ispatladığımı söyleyebilirim."

"Burada olup bitenler konusunda anlaşamayacağız, öyle değil mi?"

Trace omuz silkti. "Büyük ihtimalle hayır."

"O zaman yemek yiyebiliriz. Büyükanne yemek masasını hazırladı. Sanırım bu toplantının daha resmi olmasını ve sadece iş konuşulmasını istiyor."

Trace kıkırdadı. "O da bana baban kadar kızgın mı?"

"Aşağı yukarı..."

"O zaman eğlenceli olacak," diyerek kapıyı tuttu Trace. Ardından da Abby'yi içeriye kadar takip etti.

***

Abby yemek odasına vardıklarında büyükanneyi göremeyince endişelendi. Masa sadece iki kişilik hazırlanmıştı. Bunu gören Trace sırıttı.

"Sence de bu durum tuhaf değil mi?" diye mırıldandı. "Büyükannen aramızı yapmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Tabii ki hayır!" dedi Abby şiddetle.

"Evli olduğun için mi? En azından, çocuklara bakılırsa resimde bir koca da olmalı..."

"Bir zamanlar vardı," diye itiraf etti Abby. Bir an boşanmış olmaktan dolayı pişmanlık duydu, çünkü kocasının varlığı Trace'in gözlerindeki kötü niyetli parıltıyı söndürebilirdi.

Trace, "Ayrı mısınız, boşandınız mı?" diye sordu getirdiği poşetlerden salata kaplarını çıkarırken. Başka soru sormadan salatayı büyükannenin masaya koyduğu, resmiyet kokan, altın işlemeli porselenlere doldurmaya başladı.

Toplantının kişisel bir sohbet haline gelmesi karşısında dişlerini gıcırdatarak, "Boşandık," dedi Abby. "Bak, otel meselesini konuşmak için buradayız, benim hayatımı değil."

"Sadece geçen zamanı telafi etmeye çalışıyorum," diye karşılık verdi Trace. İkinci bir poşetten içinde Abby'nin favori tatlısı olan çikolatalı mus varmış gibi görünen bir kap çıkararak. Bazen bu tatlı, onu sıkıcı bir ortama çekmek için Trace'in ya da ailesinin başvurduğu tek yol olurdu. Hatta tam da onun sevdiği gibi, en üste fazladan bir parça krem şanti de doldururlardı.

Tatlıyı onun oturduğu tarafa bırakınca Abby kaşlarını çattı. Nasıl oluyordu da hatırlıyordu? Hem neden bu zahmete girmişti ki? Yoksa bu ona ulaşmanın, beklemediği bir hamle daha yaparak dengesini bozmanın başka bir yolu muydu?

O oturana kadar temkinli bir şekilde bekledi Abby, ardından da sordu: "Burada neler oluyor, Trace?"

Trace masum bir şekilde karşıladı onu. "Öğle yemeğinde buluşmayı planlamıştık. Yemeği getirdim. Bunda bir art niyet göremiyorum. Hatta kızlarının hasta olduğunu da göz önünde bulundurursak tamamen düşünceli davrandığımı sanıyordum. İkizlerdi, değil mi? Liz öyle söylemişti."

"Carrie ve Caitlyn" dedi Abby zorlukla. Yine de Trace'in bütün bu düşünceli tavırlarına büsbütün güvenmiyordu. "Dün kızamığa yakalandılar. Aslına bakarsan birazdan uykudan uyanırlar, bu nedenle iş konusunu bir an önce halletmemiz gerekiyor. Kurul toplandı mı?"

"Evet."

"Ağzından cımbızla çekip almamı beklemeden neye karar verdiklerini söyler misin?"

"Yönetimde olduğun sürece her şey olduğu gibi devam edecek."

Abby, neden bir erteleme haberi beklediğini bilmiyordu. Belki de kurulun topluca Trace'in hilesini görüp teklifini reddedeceğini düşünmüştü. Belli ki onun ikna gücünü ve kararlılığını hesaba katmamıştı.

Galip gelemeyeceği başka bir tartışma konusu açma isteğini bastırarak bakışlarını ona doğrulttu. "Bu plan nasıl işleyecek? Benim New York'ta bir kariyerim var, Trace. Bütün harcamaları oradan kolaylıkla denetleyebilir, ödemeleri yönetebilir ve benzer işleri yapabilirim."

Trace başını iki yana salladı. "Yetmez. Yapma Abby, Jess'i tanıyorsun. Arkanı döndüğün anda yine fevri harcamalar yapacak ve sen de onun zararını gidermek için mücadele edeceksin."

Abby ısrar etti. "Bunun olmayacağından emin olabilirsin. Bu konuda söz veriyorum."

"Yetmez."

Bunun üzerine Abby sert tepki verdi. "Anlayamadım?"

"Senin sözüne güvenilmeyeceğini önceki bazı tecrübelerimden öğrendim, hatırlıyor musun?"

"Bu saçmalık. O tamamen farklı bir mesele. Ayrıca on yıl önce sana hiçbir konuda söz vermemiştim."

"Bana beni sevdiğini söylemiştin. Ben de sana inandım."

"Seni seviyordum," dedi. Trace'in eskileri kullanarak şimdiyi yönetme azmine öfkelenmişti.

"Buna rağmen, açıklama yapmak bir yana hoşça kal bile demeden ortadan kayboldun. Banka verilen kredilerin emniyette olduğundan emin olmayana kadar sana tekrar güvenemem."

"Sen emin olana kadar demek istiyorsun herhalde," diye karşılık verdi Abby. "Bankadaki herhangi birinin bu konuyla ilgilendiğini sanmıyorum. Otelin kasasında masrafları karşılayacak kadar nakit olduğunu sen de biliyorsun. Bu intikam arayışı, açık ve net. Ben de buna kızıyorum, Trace. Ne dersen de, düştüğümüz kötü durumun acısını kız kardeşimden çıkarıyorsun. O kredilerin her bir kuruşunu geri ödeyeceğini çok iyi biliyorsun. Banka da biliyor. Bu durum ikimizle ilgili."

"Öyle mi?" dedi Trace masum bir ifadeyle.

"Senin bu kadar intikam ve nefret dolu olabileceğine hiç ihtimal vermemiştim."

"Bu da ikimizin birbirini hiç tanımadığını gösteriyor, çünkü ben de senin zalim ve korkak olabileceğini düşünmemiştim."

Bu kelimeler Abby'yi yerle bir etti. Bunları hak ettiğini biliyordu, çünkü tam anlamıyla zalimce ve korkakça davranmıştı. Yine de bunları duymaya ve bunca yıl sonra bu durumun zihnini yeniden kurcalamasına hazırlıklı değildi.

Abby ona hayretle baktı. "Madem bana değer vermiyorsun, neden benim burada, etrafında olmamı istiyorsun?"

"Çünkü sen her zaman Chesapeake'teki en ilginç ve sinir bozucu kişilerden biriydin," dedi. "Senin burada olman önümüzdeki birkaç ayı sıkıcı olmaktan kurtaracak diye düşünüyorum."

"Ne yani? Ben bir fareyim ve sen de benimle sadece eğlence için oyalanan büyük, kötü kedisin, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Abby öfkeden titreyerek ayağa kalktı. "Sen aşağılık birisin," dedi buzlu su dolu kristal sürahiyi alarak.

Trace gözlerini kıstı. "Gerçekten bunu yapmak istemezsin," diye uyardı.

"Öyle mi? Ama yapıyorum," diye karşılık verdi Abby ve sürahinin içindekileri Trace'in kafasına boşalttı. Trace yüzünde ürkmüş bir ifadeyle ıslak bir şekilde oracıkta otururken ona düşünceli düşünceli baktı. Sonra da memnuniyetle gülümsedi. "Evet, bu tam da yapmayı istediğim şeydi."

Sonra çabucak arkasını dönüp yukarıya, kızlara bakmaya gitti. Yaptığı küçük çaplı öfke gösterisinden memnun olan Abby, arkasından Trace'in kahkahası yankılanınca şaşkına döndü.

Koridorda büyükanneyle karşılaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu yaşlı kadın.

"Az önce bir sürahi dolusu suyu Trace'in başından aşağı döktüm."

Büyükannenin gözleri parladı. Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Yaptığın akıllıca mı sence?"

Abby iç çekerek, "Muhtemelen değil, fakat çok iyi geldi."

Bununla birlikte, kendisinin ve belki de Jess'in bunu nasıl telafi edeceğini düşününce azıcık gerildi.

6

Trace, kendini evinde hissederek rasgele mutfağa girdi. Yüzünü ve gömleğindeki suyun bir kısmını kurulamak için bir kâğıt havlu buldu, ardından da yemek odasındaki dağınıklığı toparlamak için başka bir havlu aldı. Çikolatalı mus tabağına pişmanlıkla baktı. Bu tatlı, gelirken amaçladığı huzuru tam olarak sağlayamamıştı.

Nell O'Brien yemek odasına girip Trace'in elindeki pastayı görünce, "Çikolatalı mus mu? Abby'nin en sevdiğinden..." diye belirtti. "Bu iyi bir fikir. Yine de toplantı için yat kulübünü tercih etmenin bir güç gösterisi olduğunu düşünüyorum. Oradan nefret ettiğini çok iyi biliyorsun."

Trace bu isabetli yorum karşısında irkildi. "Hiçbir şey tam olarak planladığım gibi yürümedi," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Kafandan aşağı o sürahiyi boşaltmasının nedeni ona tatlı getirmen değil herhalde," dedi.

"Hayır, ona söylediğim birkaç nahoş sözden kaynaklandığını zannediyorum."

Nell iki yana başını salladı. "İkiniz de hâlâ oyun parkında oynayan altı yaşında çocuklar gibi davranıyorsunuz. Mutfağa git ve gömleğini çıkar. Onu kurutucuya atayım, sonra belki torunumu nasıl idare edeceğine dair birkaç tüyo veririm sana."

Trace, bu görünürde cömert teklife tam olarak güvenmeyerek kaşlarını çattı. Nell on yıl önce ondan pek hazzetmiyordu. Bunun birdenbire neden değiştiğini anlayamadı.

"Bunu neden yapacaksın ki?" diye sordu.

"Çünkü görünen o ki ikiniz eğer kendi yöntemlerinize bırakılırsanız ikinci defa her şeyi berbat etmeyi başaracaksınız," dedi. Tavrından, sabırsızlıktan çok daha fazlası okunuyordu. "Ben torunumu mutlu görmek istiyorum."

"Neyi berbat edeceğimizi düşünüyorsun?" diye sordu Trace. Oysa aralarındaki yeni ve büyük ölçüde başarısız olan iş ilişkisinden bahsetmediğini biliyordu.

Nell soruyu saçma bulduğunu ve cevabının da açık olduğunu belirtir gibi gözlerini devirmekle yetindi. "Git," diye emretti.

Trace bir taraftan gömleğini çıkararak oradan ayrıldı. Nell ise yarım kalan yemeğin artıklarıyla dolu tepsiyi götürüp tezgâha koydu, ardından da Trace'ten gömleğini alıp kurutucuya fırlattı.

"Beklerken birer fincan çay içelim mi?" diye sordu ve cevabı beklemeden masaya fincanları koyup çayları doldurmaya başladı.

Trace bu seremoniye itiraz etmeyecek kadar akıllıydı. Yıllar önce Abby'nin büyükannesinin kendi kurallarına göre oynadığını ve en iyisinin ona uymak olduğunu öğrenmişti. Bunu yapmak istemeyenler de en azından onun yoluna çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

"Bu seni ısıtır," dedi büyükanne, dışarının neredeyse yirmi altı derece olması ve hava dolaşımını sağlayan tavan pervanesine rağmen mutfağın bunaltıcı olması yetmezmiş gibi. Çayına küçük bir parça şeker atıp karıştırırken Trace'e bir bakış attı. "Abby'den ne istiyorsun?"

Trace tereddüt etmeden, "Oteldeki onarımları programla uyumlu olarak yapmasını ve kız kardeşinin bütçe dışına çıkmasına engel olmasını istiyorum," diye yanıtladı.

"Saçmalık," dedi. "Bu sadece bahane. Senin ondan istediğin, ikinci bir şans. En azından bunu söyleyebilecek kadar dürüst ol kendine."

Trace, bu değerlendirme karşısında kaşlarını çattı. Abby'yi geri istemiyordu ki. Ona onun davrandığı şekilde davranıp intikam almak, kendi çektiği acıları onun da çekmesini sağlamak, tek bir açıklama bile yapmadan çekip gittiğinde hayatı nasıl mahvolduysa onunkini de aynı şekilde alt üst etmek istiyordu.

"Yanılıyorsun," dedi açıkça. Yanılıyor olmalıydı. Aksi takdirde bu, onun eziyete doymayan biri olduğu anlamına geliyordu.

"Ben mi?" diye karşılık verdi Nell. "O zaman bu, on yıl önce olmuş bir şeyin intikamı... Nasıl kin tutacağını gerçekten iyi biliyorsun, değil mi?

Abby ile olan ilişkisini büsbütün onaylamasa da ona daima kibar davranmış bir kadından gerçeği işitmek hoşuna gitmemişti. "Ben o şekilde ifade etmezdim."

"Nasıl ifade ederdin?" diye sordu Nell yumuşak bir ses tonuyla. "Bunun onu istemekle ya da intikamla alakası olmadığını söylüyorsun. Ben de bankanın otel üzerindeki kredilerini garantiye almakla bir ilgisi olmadığını söylüyorum. Geriye ne kalıyor?"

Trace yıllar önce Nell ona torunuyla ilgili niyetini sorduğunda nasıl sıyrıldıysa şimdi de aynısını yapmak istedi. O zamanlar dürüsttü. Abby ile evlenmek istediğini kabul etmişti. Sadece bunun için zaman belirlemekte istekli olmamıştı. Abby'nin gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştü. Fakat

o zamanlar henüz kendi kariyerinin peşinden gitmek için babasıyla mücadele ediyordu ve yere sağlam basmaya çalışırken hedefleri sürekli başka yönlere kaydığı için hayatını değiştirecek bir olaya bağlı kalmak istemiyordu.

Nell'in, onu Abby'nin hayatından şutlamamış ve onunla görüşmesini yasaklamamış olmasını takdir etmek gerekirdi. İkisini, durumu değerlendirmek için bir başlarına bırakmıştı. Bununla birlikte Trace, o olaydan sonra ne zaman Nell ile yolları kesişse kadının tavrında bir memnuniyetsizlik sezerdi. Dünyada en çok saygı duyduğu kişi olan bu kadının, ağzından duymadığı halde ilişkilerini onaylamamasının Abby'nin ani gidişiyle bir ilgisi olup olmadığını her zaman merak etmişti.

"Her şey için tam da dilinin ucunda hazır bekleyen bir cevabın olurdu," dedi Nell Trace'i sessiz görünce.

"Yanıtların her zaman basit olmadığını ve akla ilk gelenlerin de bazen doğru cevaplar olmayabildiklerini öğrendim."

"Şu anda test edilmiyorsun. Doğru ya da yanlış cevap yok, sadece gerçek var."

Trace alaycı bir bakış attı. "Belki de bu nedenle bu kadar zorlanıyorum. Doğruyu bildiğimden emin değilim."

İlginç bir şekilde Nell durumdan memnun görünerek başını salladı. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Bazı şeylerin her zaman siyah ve beyaz kadar net olmadığını fark etmek belli bir olgunluk gerektirir. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Trace arkasına yaslanıp sırıttı. En azından sorgu masasından kalktığına seviniyordu. "Elbette."

"Bence sen hâlâ Abby'ye deliler gibi âşıksın, tıpkı lise ve üniversite hayatın boyunca olduğu gibi. Ayrıca, seni terk edişine hâlâ öfkelisin ve kalbin kırık. Anlamadığım ve hiçbir zaman da anlayamadığım şey ise o zamanlar neden onun için daha fazla mücadele etmediğin."

Trace Abby'nin gidişinin ardından yaşadığı o aşağılayıcı ilk günleri ve haftaları düşündü. Yirmi iki yaşına henüz basmıştı. Hâlâ mantığından çok duygularıyla hareket ediyordu. Tasarım üzerine çalışarak kendi ayakları üstünde durmaya kararlı olduğundan geleceği hakkında babasıyla tartışmalar yaşıyordu. Abby'nin desteğine en çok ihtiyacı olduğu bir zamanda onun çekip gitmesi Trace'te yıkıcı bir etki yaratmıştı. Bir şekilde bunu babasının davranışıyla bağdaştırmış ve Abby'nin onun sanatsal yeteneğine olan inancının da Lawrence Riley'den farklı olmadığına karar vermişti.

Sonraları, acısı hâlâ onu yiyip bitirirken yediği darbenin sadece egosunu değil, kalbini de tamamen yaraladığını fark etti. İşte o zaman gururun pek de önemli olmadığını keşfetmişti. Önemli olan tek şey Abby'yi bulup yeniden kazanmaktı.

"Onun arkasından gittim," dedi sonunda. Sadece Laila'nın bunlardan haberi vardı. Eğer Abby onu ikinci bir kez hayatından çıkaracak olursa, bunu ne kadar az insan bilirse o kadar az utanç duyacağını anlamıştı. Dolayısıyla Nell'in şaşkınlığı boşa değildi.

"Bunu bilmiyordum," dedi Nell. "Abby hiç bahsetmemişti."

"Çünkü o da bilmiyordu," diye itiraf etti Trace. "Zamanlamam berbattı. Onu çok bekledim. Nerede olduğunu Laila söyledi. Abby'yi ablası gibi görüyordu ve ikisi irtibat halindeydiler. Abby'nin arkasından New York'a gittim. Doğrudan yanına gitmek yerine, onu geçindirebileceğimden tam anlamıyla emin olmak için birkaç ayı iş aramakla geçirdim. Sonra bir gün Wall Street'e gittim, işleri yoluna koymaya ya da en azından kaldığımız yerden yakalamak için girişimde bulunmaya kararlıydım."

"Sonra ne oldu?"

"Sol elinde kocaman bir elmasla Abby, Armani takım giymiş bir adamla birlikte lüks bir gökdelenden çıkıp gitti.

Çoktan düzenimi kurmuştum, kariyerime adım atmıştım, fakat onunla yarışamazdım."

"Lüks bir takım elbiseyle bir parça mücevher mi korkuttu seni?" diye sordu Nell. Onu yıllardır tanıdığından beri ikinci kez hayal kırıklığı yaşamıştı.

Trace kafasını salladı. "Hayır, beni caydıran Abby'nin yüzündeki mutlu ifade ve ona baktığında gözlerinde parıldayan aşktı. O bakışı tanıyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum. Bir şeyleri düzeltebilirim diye kendimi kandıramazdım artık. Abby yolunu çizmişti."

Nell ona anlayışla yaklaştı. "Üzgünüm."

"Bu benim hatamdı. Bir konuda kesinlikle haklısın: Canla başla mücadele etmeliydim ve bunu çok daha önce yapmalıydım."

"Eğer bunun farkındaysan, bazı şeyler yolunda gitmedi diye neden Abby'den intikam alıyorsun?

"Ondan intikam almıyorum," diye yemin etti. "Aptalca ve galiba da yanlış bir yöntemle ikinci bir şans arıyorum sadece."

"Ona zalim ve korkak olduğunu söyleyerek mi?" diye sordu Nell kuşkuyla. "O anda merdivenlerden iniyordum ve ona ne dediğini duydum."

Trace ona üzgün bir ifadeyle karşılık verdi. "Sanırım bu bir hataydı."

"Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

Nell'in alaycı tavrı Trace'i irkiltti. "Söylediklerimin onun dikkatini çektiğini de kabul etmelisin," dedi kendini savunarak.

"Evet, bu doğru," diye kabul etti Nell. "İstersen bana deli de, ama başından aşağı su dökmesindense seni öpmesini tercih etmez miydin?"

Trace cevap vermeye fırsat bulamadan Abby mutfağa girdi ve dargın bir ifadeyle büyükannesine baktı. "Ona benimle ilgili tavsiye mi veriyorsun?"

Büyükannesi, "Birilerinin bunu yapması gerektiği kesin," diye çabucak cevap verdi gözünü bile kırpmadan. "Müsaadenizle dışarı çıkıp biraz bahçede çalışacağım. Domateslerim de benden ilgi bekliyor."

"Büyükanne," dedi Abby. Ses tonu Nell'i yarı yoldayken tereddüde düşürdü. "Şimdiden sonra Trace ile benim ilgilenmeme izin ver, tamam mı?"

Büyükanne, "Bana uyar," diye karşılık verdi gözlerinde pişmanlık belirtisi taşımayan bir ışıltıyla. "Yalnız şimdiden sonra sen de, ikinizden biri kıyafetlerini çıkarıp zatürre olmayacak şekilde bunu halletmeye çalış."

Yaşlı kadın bu iğneleyici sözleri söyleyip Abby'yi Trace'in sert karın kasları ve çıplak omuzlarıyla baş başa bırakıp umarsızca gitti. Abby büyükannesine hayranlık duymasa ona bir şeyler fırlatabilecek kadar gözünü karartabilirdi. Çamaşır odasına girdi, Trace'in hâlâ ıslak olan gömleğini aceleyle kurutucudan aldı ve onun üzerine fırlattı.

"Bunu giy ve git," diye emretti.

Gömleğini giyerken, "Henüz değil," dedi Trace olduğu yerden.

Kız kardeşinin mali durumunu toparlamaya çalışmaktan ve yeniden şımarık davranmaya başlayacak kadar iyileşen ikizlerden yorgun düşen Abby bir de Trace ile uğraşabileceğini sanmıyordu. "Git," diye tekrarladı. "Gerçekten, buna zamanım yok."

Tam o anda Carrie ile Caitlyn, ayakları çıplak, çilek rengi saçları karmakarışık ve sevimli yüzleri beneklerle dolu, acınası bir halde mutfağa girdi.

"Anne, biraz dondurma alabilir miyiz?" diye yalvardı Caitlyn. O anda gözü Trace'e ilişti. "Sen kimsin?"

"Bay Riley," dedi Abby sertçe. "Kızlarım, Carrie ve Caitlyn." Boş bir çaba gibi görünse de ikisini de sırayla gösterdi. Onları ilk kez tanıyan hiç kimse ayırt edemezdi.

Abby, kızların görüntüsünün Trace'i kaçıracağını düşündüyse yanılmıştı. Aksine gülümsedi ve hayranlık duyar gibi Caitlyn'in çenesini tutup başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Yüzünde tam bir sergi var," dedi ve ardından Carrie'ye döndü. "Senin de. Kimin yüzünde en çok benek olduğunu saydınız mı?"

Carrie bu fikirden az da olsa etkilenmiş gibiydi. "Neden? Kazanan ödül mü alacak?"

"Tabii ki," dedi Trace. "İyileşir iyileşmez, Sally'nin kafesinde yiyebileceğiniz kadar dondurma kazanacaksınız."

Kızların ikisinin de gözleri açılmıştı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Ben de sizin yaşlarınızdayken kız kardeşimle aynı zamanda suçiçeğine yakalanmıştım. Ondan daha çok beneğim olduğu için bu ödülü kazanmıştım."

Caitlyn'in yüz ifadesi ciddileşti. "Annemin dilediğimiz kadar dondurma yememize izin vereceğini sanmıyorum."

Trace kışkırtıcı bir gülümsemeyle Abby'ye baktı. "Hadi ama, anne. Hastalıklardan sonra bazı ödüller olmalı."

"Yeniden sağlığına kavuşmak da yeterli bir ödül değil mi?" diye sordu Abby sert davranmaya çalışarak.

Trace ikizlere baktı. "Ben hayır diyorum. Ya siz, kızlar? Sizce de bir ödül olmamalı mı?"

"Evet," diye bağırdılar bir ağızdan.

Abby neşeleri karşısında kahkahasına engel olamadı. "Tamam, iyileşince kazanana dondurma. Ama şimdilik sadece meyve suyu. Bitirdikten sonra da yukarı dönüp beneklerinizi sayın ve biraz uyuyun."

"Uyuyoruz da uyuyoruz," diye karşı çıktı Carrie. "Artık yorgun değiliz. Üstelik çok kaşınıyoruz."

Caitlyn onaylamak için başını salladı. "Çok ama çok kaşınıyoruz."

Abby bu problemi önceden tahmin etmişti. "Tamam, hemen gelip sizi küvete sokacağım. Kaşıntınıza iyi gelecek bir şeyler biliyorum."

Caitlyn Trace'e döndü. "Sen de gelebilir misin?"

Cevap gelmeden Abby araya girdi. "Bay Riley'in size banyonuzda eşlik edecek zamanı yok. Ayrıca, yabancılardan bu tür şeyler istenmez."

"Ama o yabancı değil ki," diye şaşkın bir şekilde karşılık verdi Caitlyn. "O senin arkadaşın."

"Bu kesinlikle doğru," dedi Trace Abby'ye manidar bir bakış atarak. "Annenizle ben çok eski arkadaşız. Ama o, bir konuda haklı. İşe geri dönmeliyim."

"Biz iyileşince bizimle dondurma yemeğe geleceksin, değil mi?" diye sordu Caitlyn.

Carrie başını salladı. "Yiyebildiğimiz kadar alacağımızdan emin olmak için..."

Trace, "Anlaştık," dedi ve bakışlarını ayak parmaklarına kadar ürperen Abby'ninkilere kilitledi. "Seninle tanıştığıma sevindim, Caitlyn." Gözleri doğru kişiye yönelmişti. Sonra da kız kardeşine döndü. "Seninle de Carrie. İkinizle de yakında tekrar görüşmeyi umuyorum."

Nasıl olmuştu da ikisini hemen ayırt edebilmişti? Abby şaşkınlıkla bunu merak ediyordu. Aynı geceliği giymelerine,

aynı karmaşık saç stiline ve benekli yüze sahip olmalarına rağmen bunu başarmıştı. Nasıl olmuştu da onları ayırt eden kişisel farklılıklarını –Caitlyn'in ağırbaşlı düşünceliliğiyle Carrie'nin alınganlığını– bu kadar çabuk çözmüştü? Belli ki hemen hemen hiçbir yetişkinin yapmadığını yaparak bütün dikkatini onlara vermişti.

"Yakında görüşürüz, kızlar," dedi arka kapıya yönelirken.

Abby tam da bir oh çekmek üzereyken Trace yanında durdu ve alnına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal, anne."

İkizler bu durumdan zevk alarak kıkırdadılar. Abby ise söyleyecek söz bulamadı. Trace onu etkilediğinin farkındaydı. Ayrılırken gururlu bir ifadesi vardı ve arka merdivenlerden kaygısızca el salladı.

"Yarın Sally'de dondurma yiyebilir miyiz?" diye ısrar etti Caitlyn. "O zamana kadar iyileşiriz."

"Evet," diye onu destekledi Carrie. "Ayrıca Bay Riley'i yine görmek istiyoruz. O iyi biri."

Abby onlara bütün bu sevimliliğe ve cazibeye güvenmemelerini söylemek istese de bunu nasıl yapacaktı ki? İkizlere iyi davranmıştı. Trace'le ilgili başka hiçbir şeye inanmasa da onun, kızlarını bile bile incitmeyeceğinden adı gibi emindi.

***

Trace bankaya döndüğünde ofisine doğru giderken Mariah ona seslendi. "Baban seni görmek istiyor."

Trace isteksizce o yöne döndü. Mariah'nın masasında durdu ve eğildi. "Morali nasıl?" diye sordu abartılı bir fısıltıyla. "Savaş yolunda mı yoksa barışçıl mı?

Mariah kahkaha attı. "Sanırım yeterince güvendesin. Gir içeri."

Trace girince babası okumakta olduğu hesap kâğıdından kafasını kaldırdı. Oğlunu görünce yüzü parladı. "İşte buradasın. Neredeydin bakayım?"

"Bir iş toplantısındaydım."

"Abby O Brien'la mı?

"Abby Winters," diye düzeltti Trace. "Ama evet. Onunla buluştuk."

Babası ona daha yakından baktı. "Bunun işle ilgili olduğuna emin misin? Neden gömleğin ıslak? Seni körfeze mi attı yoksa?"

Trace'in babasıyla sürahi meselesini tartışmaya niyeti yoktu. "Benimle ne hakkında konuşacaktın?"

"Sadece, onun Jessica adına işleri yürütmeyi kabul ettiğinden emin olmak istedim. Eğer bunun üzerinde durmazsak borçlar çabucak kötüye gidebilir."

"Bu konuyu çok yakından takip etmeye çalıştığımdan emin olabilirsin," dedi Trace.

Babası memnuniyetle başını salladı. "Yapabileceğini biliyordum." Onunla işi bittikten sonra el sallayarak gitmesini işaret etti. "Hepsi bu kadar. Şimdi işine geri dönebilirsin. Sanırım Raymond'un göz atmanı istediği birkaç evrak var."

"Ona uğrayacağım," diye söz verdi Trace. "Sonra da gitmem gereken bir randevum var."

"Banka işi mi?"

"Hayır, bir iki kiralık yere bakacağım."

Babasının tepkisine kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Trace'in evden taşınacağına öfkelenmeli mi, yoksa bunca şeyden sonra Chesapeake'te kalmayı planladığına sevinmeli mi, karar veremiyor gibiydi.

"Neden kiralıyorsun?" diye sordu sonunda. "Satın almak daha mantıklı olmaz mı?"

Trace, "Altı ay içinse, hayır," diye yanıtladı sertçe.

"Şehrin hiçbir yerinde kısa süreli kiralık bir yer bulamazsın," diye karşı çıktı babası. "Benimle annenle de kalabilirsin."

"Aslına bakarsan halihazırda birkaç olasılık var. Tek başıma kalırsam daha iyi olur. Bazen gece geç saatlere kadar tasarım projelerim üzerinde çalışıyorum..."

"Hangi tasarım projeleri?" diye sordu babası. "Şu anda banka için çalışıyorsun ve bütün dikkatini buraya vermen gerekiyor."

"Günün yirmi dört saati değil," dedi Trace açıkça. Bu fikri savunmaya ve babasıyla diğer işi hakkında tartışmaya girmemeye kararlıydı. "Ayrıca çalışırken eşyalarımı her tarafa yayıyorum. Bu durum annemi çıldırtır. Hizmetçi gelip onları düzenlemeye kalkarsa da ben nasıl tepki veririm bilmiyorum."

"Seni anlıyorum," dedi babası. "Peki o zaman, nasıl istersen öyle yap."

Trace de tam olarak öyle yapacaktı. Bir aksilik çıkmazsa hafta sonuna kadar kendi evinde olurdu. Hemen stüdyosunu kuracak, bir dahaki haftaya kadar teslim edeceği iki çalışmayı bitirmek üzere işine geri dönecekti. Bütün bu işler ve Abby ile sık görüşme planları arasında gelecek altı ay su gibi akıp giderdi.

***

Abby, sonunda ikizleri yeniden uyumaları için ikna etmiş, işten gelen bütün e-postalarını kontrol edip onlara cevap vermişti. Şimdi de bir bardak buzlu çayla verandada oturuyordu. O sırada, Jess'in arabası otoyoldan adeta uçarak gelip etrafa toz saçarak sesli bir şekilde durdu. Jess arabadan çıkar çıkmaz berbat bir durumda olduğu belli oldu.

"Bunların arkasında sen mi varsın?" diye sordu bir avuç kredi kartı parçasını Abby'ye fırlatarak.

Abby, plastik parçalarını toplarken bile boş boş bakıyordu. Onları her kim parçalara ayırdıysa kusursuz bir iş çıkarmıştı. Jess'in yarı histerik haline karşılık sakin bir ses tonuyla konuşarak, "Ne oldu?" diye sordu. Jess, önünde bir ileri bir geri gidiyordu. "Ne olmuş gibi görünüyor?" diye karşılık verdi. Sinirden her tarafından dumanlar yükseliyordu. "Biraz daha boya almaya gittiğimde kredi kartım reddedildi. Hatta sadece reddedilmekle kalmadı, bir sürü insanın ve benim gözlerimizin önünde parçalara ayrıldı. Hayatım boyunca bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyorum. Eğer bunun arkasındaysan yemin ediyorum bir daha seninle asla konuşmam."

"Bana bakma," dedi Abby. "Senin kredi kartı şirketlerinle hiçbir irtibat kurmadım."

"Buna yemin eder misin?"

"Elbette!" dedi Abby öfkeyle tepki vererek. "Sana ne zaman yalan söyledim ben?"

Jess özür diler gibi baktı. "Üzgünüm. Sadece çok kötü hissettim ve başka türlü nasıl olmuş olabileceğini düşünemedim. Tabii ki mağaza da bana hiçbir şey söylemedi."

"Kredi kartı şirketini aradın mı?"

"Henüz değil."

"Yani sana gerçekte neler olup bittiğini söyleyebilecek insanlara gitmeden önce beni suçlamaya geldin, öyle mi?" diye sordu Abby büyük bir öfkeyle.

Jess irkildi. "Onun gibi bir şey. Otele gider gitmez onları arayacağım."

"Boyayı aldın mı?"

"Hayır, orada bıraktım. Başka bir kredi kartı deneyemeyecek kadar utanmıştım. Hepsinin iptal edilmiş olmasından korktum."

"Geçen gün hiçbirinin limitini doldurmadığını söylemiştin," diye hatırlattı Abby.

"Doldurmadım," diye doğruladı Jess.

"Faturalarını da zamanında ödüyorsun, değil mi?"

Jess, "Elbette," diye cevap verdi hemen, sonra da kaşlarını çattı. "En azından öyle sanıyorum. Ne kadar yoğun olduğumu biliyorsun."

Abby sızlandı. Jess'in, fatura ödemek gibi ilgisini çekmeyen işlere gelince kolayca unutkanlaşabildiğini biliyordu. Bu, DEB'in etkisiydi. Jess'in durumu yaşla birlikte kısmen düzelse de odaklanma becerisi önceden kestirilemiyordu. Çoğunlukla normal bir düzeyde işlev gösterdiği için doktorları, en azından Abby'nin bildiği kadarıyla, ilaç almasını asla önermemişti. Jess her halükârda herhangi bir ilaç almayı reddederdi.

"Daha sonra yanına gelirim ve belki gözden kaçan faturalar olmuştur diye masanda biriken belgeleri inceleriz," dedi Abby. "Durumu düzeltebileceğimizden eminim."

Jess bir ah çekti ve arkasındaki sandalyeye gömüldü. "Her şeyi mahvetmeye devam ediyorum. Bunlarla nasıl baş edeceksin?"

Gerçek şu ki Abby, sabrını büsbütün kaybetmeden uzun vadede bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Kız kardeşinin hatalarından ziyade yetenekleri üzerinde durmalı ve daha sonra da Jess'in tek başına hatırlayamayacağı şeyleri telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı. En iyi çözüm yolu bir muhasebeci tutmaktı, fakat bütçe bunun için yeterli değildi, en azından şimdilik. Muhasebecilik işi de açıkçası ona düşüyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Jess. Abby'nin çayını alıp son yudumuna kadar içti.

"İkizleri büyükanneyle birlikte bunalmaktan kurtarmaya çalışarak, yemek yiyerek ve sonrasında da Trace ile kavga ederek."

"Yoğun bir gün olmuş," dedi Jess endişeli bir şekilde. "İyi misin?"

"Wall Street'teki ayılarla ve boğalarla aşık atmayı tercih ederdim. En azından daha az stresli."

"Krediyle ilgili her şey yolunda, değil mi?" diye telaşla sordu Jess. Bir anda ilgisi kendi mevzularına kaymıştı. "Banka, planını kabul etti mi?"

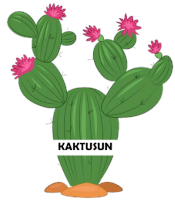
Abby başını salladı. "Sorumlu kişi ben olduğum sürece, evet."

"Seni buna sürüklediğim için çok üzgünüm," dedi Jess. "Yardımı olur mu bilmiyorum, ama kendimi ölesiye sana adayacağım."

"Kendini bana adamana gerek yok," dedi Abby. "Yapman gereken tek şey işleri rayına oturtmama yardım etmek için büyük bir çaba sarf etmek. Bunu yapar mısın?"

"Yapacağıma söz veriyorum," dedi Jess. "Bana sadece ne yapacağımı söyle ve onu oldu bil."

Jess'in yanıtı içten ve inandırıcı olsa da Abby, finansal bir gerçeklikle ilk kez yüzleştiği zaman bu sözü ne kadar tutacağını merak ediyordu. Kredi kartının yok edilmesine olan tepkisi iyiye işaret değildi.

7

Trace, Abby'nin kuzeni Susie O'Brien ile buluşmak üzere bankadan çıktığında saat dördü henüz geçmişti. Jess'ten bir yaş küçük olan Susie, Ana Cadde boyunca uzanan işletmelerin üzerindeki küçük apartmanlardan bazılarının kira işlerine bakan O'Brien Yönetim'de çalışıyordu.

Mick ve kardeşleri Chesapeake Kıyıları'nın tasarımını yaparken bu dairelerin şehir merkezinin cazibesine ve canlılığına katkıda bulunacağını düşünmüşlerdi. Birkaç işletme sahibi en üst katları kendileri için satın almıştı. Geri kalanların çoğu da sahilde kalmak isteyip şehirde daha büyük evlere parası yetmeyen ya da restoranlara, mağazalara ve plaja rahatlıkla yürüyebilecekleri böyle küçük bir çarşının merkezinde bile kent yaşamını hissetmekten hoşlanan bekârlara ve genç çiftlere kiraya verilmişti.

Susie, Abby ve kardeşleri kadar güzel olmasa da besbelli O'Brien genlerine sahipti. Saçları parlak kırmızıydı, yanaklarında ise belli belirsiz çiller vardı. Bununla birlikte ailenin belirgin özelliklerinden olan mavi gözlere, uzun bacaklara ve çekici bir gülüşe sahipti. Güney kökenlerini de abartmaya meyilliydi ve bölgedeki çok az yerlinin sahip olduğu bir aksanı vardı.

"Trace Riley, yüzünü gören cennetlik," dedi neşeyle Trace'in yanağına bir öpücük kondurarak. "Resepsiyon görevlisi senin aradığını söylediğinde inanamadım. Evi taşımaya karar verdin demek."

"Buraya kalıcı olarak yerleşmiyorum," dedi Trace. "Sadece kısa süre için kiralayabileceğim bir yer arıyorum."

"Pat de öyle söyledi ama benim anladığım kadarıyla sen, bir ev inşa edene kadar ya da başka bir fırsat çıkıncaya kadar seni idare edecek bir şeyler istiyorsun."

"Hayır, dediğim gibi. Altı aylığına buradayım, sonra New York'a geri döneceğim."

"Çok yazık," dedi. "Neyse, sana gösterebileceğim birkaç şey var. Buradan başlayalım mı? Ethel'in Mağazası'nın üzerinde iki odalı bir yer. Muhtemelen en büyüğü budur ve caddenin sonunda en aşağıda kaldığından denizi görüyor, tabii eğer bu senin için önemliyse."

Bu meseleyi halletmeye hevesli bir şekilde, "Hadi, bakalım," dedi Trace ve o yöne doğru ilerledi. Evin büyüklüğünden ve yerinden çok aydınlığına önem veriyordu. Yaptığı iş için çok sayıda pencereye ihtiyaç duyuyordu.

Susie onun hızına yetişmekte zorlanmadı. Trace, lisede onun koşu yaptığını hatırladı. Belli ki okuldan sonra da bu spora devam etmişti. Susie, caddenin bitişinden bir blok önce sağa döndü ve binanın arkasında uzanan dar geçide girdi. "Girişlerin arkadan olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece bir arabalık park yeri mevcut. Ne yazık ki ziyaretçiler caddede ya da rıhtım boyunca park yeri bulmak zorunda kalacak. Bu da hafta sonları oldukça zahmetli olabilir."

"Sorun değil. Çok fazla misafir beklemiyorum," dedi Trace.

"İyi o zaman, yukarı çıkıp bakalım." Susie, etrafı kapalı olan merdiveni koşarak çıktı ve kapının kilidini açtı, sonra da Trace'in girmesi için kenarda durdu. "Rahatça etrafı gez," dedi. "Senin için de sorun olmayacaksa, su kenarındaki bir bankta bekliyor olacağım. Sabahın erken saatlerinden beri koşturuyorum. Bu arayı değerlendirmiş olurum. Zaten çoğu insan gün

gibi ortada olan şeyler hakkında boş boş konuşmamı dinlemektense mekânı tek başına keşfetmeyi tercih ediyor."

"Bana uyar," dedi Trace daireye odaklanmış bir şekilde.

Odalar geniş değildi, mobilyalar rahat olmasına rağmen cansızdı ve sanatçı gözüyle baktığında onu kızdıran bir tarz karışımı görülüyordu. Yine de, bu şehirde kalmayı planladığı süre içerisinde buna alışabilirdi. Esas yatak odası arkadaydı ve loştu. Bunu da fazla umursamadı. Önemli olan, muhtemelen stüdyo olarak kullanacağı ikinci yatak odasıydı.

Bu ferah odaya girdiğinde yavaş yavaş yüzüne bir tebessüm yayıldı. Geniş olan pencereler açıldığında caddedeki gürültü şüphesiz duyulacaktı. Belli ki bu oda o nedenle esas yatak odası olarak seçilmemişti. Fakat ışık, iki duvar boyunca yerleştirilmiş pencerelerden akın akın içeri giriyordu. Doğuya bakan tarafta muhteşem bir körfez manzarası vardı ve kuzey cephesinden de şehir meydanı görünüyordu. Tasarım çalışmaları için ideal bir yerdi. Aslında, bütün apartman tam da ihtiyaçlarına göreydi ve bankaya da rahatlıkla yürünebilecek bir uzaklıktaydı.

Burayı hemen tutmaya karar verdi, kapıyı kilitledi ve Susie'yi aramaya koyuldu. Onu hevesli bir martı sürüsüne ekmek atarken bulduğunda, "Kiralık yazısını kaldır," dedi.

"Evi beğendin demek," dedi Susie şaşkın bir şekilde. "Dekorun seni vazgeçireceğini sanıyordum. Eski ikinci el mağazasıyla arasında sadece bir kat var, ama Bayan Finch ısrarla her türlü yenilikten kaçınıyor. Tavan arasından çıkan eşyaların sadece oradan geçenlerin işine yarayacağını söyledi."

Trace gülümsedi. Yaşlı dul kadının bu sözlerini duyar gibiydi. "İpek leylakları ne kadar sevdiği düşünülürse her yerde onlardan olmamasına şaşırdım. Sanırım buna müteşekkir olmalıyım."

"Oradaki havanın leylak koktuğunu fark etmedin mi?" diye sordu Susie. "Ev boş kaldığı zamanlar haftada bir gelip toz alır. Her odaya leylak kokusu sıkmadan de asla gitmez."

"Ben buradan taşınana kadar bunu tekrar yapmadığı sürece sorun yok," dedi. Dairesini sevdiği kokuyla dolduran yaşlı kadını düşününce ürperdi.

"Hayır, kiracıları asla rahatsız etmez," diye içini rahatlattı Susie. "Yani tamam mı? Emin misin? Diğer yerlere bakmak istemiyor musun?"

"Tamamdır," dedi.

"Oldu o zaman. İmzalayacağın kâğıtları sabaha kadar hazırlarım. Merkez büromuza bir uğrarsın. Belki babamla da karşılaşırsın. Seni görmek hoşuna gider."

Trace, Jeff O'Brien'la Mick'in birbirlerini pek de sevmediklerini biliyordu. O her zaman için Jeff'i daha samimi bulmuştu. Dahası, Mick ile önceki karşılaşmasının üzerine O'Brien erkeklerinden cana yakın birini görmek güzel olurdu. "Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi Susie'ye.

Şimdi hemen eve gitmeli ve annesine taşınacağını söylemeliydi. Nedense bu konuda onun babası kadar anlayışlı davranmayacağına dair bir his vardı içinde.

***

Mick, çalışma odasına doğru gitti ve masasında dizüstü bilgisayarını kurmuş, kulağında cep telefonu ile oturan Abby'yi buldu. Odanın karşısındaki büyük ekran televizyonda açık olan CNBC kanalında sessizce borsa altyazıları geçiyordu. Mick, onun bu "iş kadını" yanını daha önce hiç görmemişti. Ona göre Abby hâlâ ilk göz ağrısıydı ve her gece, büyükannesinin ona yaptığı pilli Ragedy Ann bebeğini sürükleyerek onu karşılamak için koşan küçük kızdı.

"Evet, tamam. Anladım," diye mırıldanıyordu Abby. Bir yandan da bilgisayarın tuşlarına basıyordu. "Sorun değil, Jack, hemen hallederim. Finansmanların üst üste yığıldığının farkındayım. Hangilerinde fiyat kırmamız gerektiğine bir bakıp teknoloji sektörü için göz önünde bulunduracağın birkaç tavsiye bulacağım. Birkaç saat içinde sana dönerim."

Konuşmayı bitirdiğinde Mick ona gülümsedi. "Sen daha sekiz yaşındayken birikim hesabı açmak yerine mevduat bonosu almakta ısrar ettiğin zaman ileride böyle bir finans uzmanı olacağını tahmin etmeliydim."

"Ben uzman değilim ki," diye karşı çıktı Abby. Bunu söylerken yine de bu değerlendirmeden memnun bir şekilde gülümsüyordu.

"Az önce ne kadar paradan bahsediyordun?" diye devam etti Mick.

"Eğer bu alım satımı gerçekleştirirsek aşağı yukarı yarım milyon, fakat bu para benim değil. Kendi bakiyeme gelince zengin işveren kategorisine girmiyorum."

"Kendine yettiğin apaçık ortada."

"Sanırım öyle. Benim için önemli olan işimi sevmem. Başka insanların paralarıyla, birikimleriyle, emeklilik hesaplarıyla uğraştığımı bilmenin büyük stresi var tabii. Buna rağmen iyi bir günde, aslında insanların kişisel servetlerini biriktirmelerine yardım ettiğimi bilmek kendimi harika hissettiriyor." Kederli bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Elbette kötü bir günde de asit gidericileri bol bol stoklamak durumunda kaldığımı söylemeliyim."

"Bir süredir bu iştesin, besbelli bu konuda başarılısın."

"Müdürlerim de öyle düşünüyor galiba," dedi mütevazı bir şekilde.

Mick onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Çok da iyi gitmeyen bazı yatırımlarım var. İşletmek ister misin?"

Abby, "Sanmıyorum," diye yanıtladı hemen.

Bu hızlı cevap üzerine Mick kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Çünkü herhangi bir düşüş olursa beni suçlarsın. Senin paranı ilişkimizin dışında tutmamız daha iyi olur."

"Eğer paramı devredemeyeceksem ailede bir yatırım uzmanına sahip olmanın ne anlamı var?"

Abby afallamış gibiydi, yine de babasının yorumu bir kez daha onun üzerinde olumlu bir etki yapmış görünüyordu. "Bana gerçekten de yatırımların konusunda güveniyor musun?"

Mick, kızının sesinde duyduğu hassasiyet belirtisine şaşırdı. İletişim kurmakta bu kadar beceriksiz miydi gerçekten? Kendine güveni tam olan Abby bile babasının onunla ne kadar gurur duyduğunu fark etmemişti.

"Tabii ki sana güveniyorum," dedi sözlerini vurgulayarak.

Buna rağmen Abby tereddüt etti. Yüzündeki belli belirsiz endişeyle, "Peki, şuna ne dersin? Hesap özetlerini bana bırak. Onlara bir göz atarım ve birkaç fikir üzerinde tartışırız, ama en son kararları sen verirsin."

"Eğer tavsiyelerin için para ödeyeceksem onlara uymalıyım, değil mi? Her işlemde onay vermeme gerek yok."

"Verirsen iyi olur," diye karşı çıktı Abby. "En azından ilk seferde. Sonra ne olacağına bakarız."

"Tamam," dedi Mick. "Bu işe yarayacak. Öğleden sonra en son hesap özetlerini bulup çıkaracağım, ben gitmeden seninle onları gözden geçirelim."

Abby gözle görünür bir hayal kırıklığıyla ona baktı. "Gidiyor musun?"

"Zaten planlamış olduğumdan fazla kaldım," dedi Mick kendini savunan ses tonunu bastıramayarak. "Yarın öğlen bir toplantı için San Francisco'ya dönmem gerekiyor."

"Jess'in bundan haberi var mı?"

Her zaman böyleydi, diye düşündü. Abby kendisi için üzülmektense kız kardeşinin tepkisi için endişeleniyordu. Başkalarının gereksinimlerini ve duygularını daima kendinden önde mi tutmuştu? Yoksa bu, Megan ayrıldıktan sonra üstlendiği bir görev miydi? Annesi evi terk ettiğinde on yedi yaşında neredeyse bir yetişkin olduğu göz önünde bulundurulursa, evet. Oysa bütün kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda değildi. Bu durumun kızının lisedeki özgür, kaygısız günlerine mal olduğu için aniden inanılmaz bir suçluluk duydu.

Bu konulara girmeden yalnızca sorusunu cevapladı. "Jess'e bundan henüz bahsetmedim. Neden sordun? Muhtemelen beni başından attığına sevinecektir."

Abby başını salladı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, baba. Otele gittiğinde senin orada olmandan ne kadar memnun olduğunu görmedin mi?"

"Yapmama izin verdiği tek şey orman gülünü kırpmak oldu."

"Tamam işte. Bunu yalnızca seninle vakit geçirebilmek için yaptı. Onun senin yaptıklarına ya da nasihatlerine ihtiyacı yok. İkiniz en son ne zaman öylesine vakit geçirdiniz?"

Mick bunu düşündü. "Hiçbir zaman," dedi. Bunu kabul ettiği için utanmış görünüyordu.

"Söyleyecek fazla bir şey yok," dedi Abby. "Kevin ve Connor'la balık tutmaya giderdin. Bree, yeni evlerin çevre düzenlemelerini yaptığında sana yardım etmekten daima hoşlanırdı. Ben küçükken, inşaat alanlarını denetlerken beni omuzlarında gezdirirdin. Hatta benim de küçük bir kaskım

vardı, hatırladın mı? Annem onu bir yerlerden bulmuştu. Açık pembe olduğu için kırmızı saçlarımda berbat duruyordu, ama ben yine de onu seviyordum."

Mick bu anıları hatırlayınca gülümsedi. "Bütün bunları unutmuştum. Sana tam bir küçük prenses gibi davranıyorduk. Çalışanların yarısı sana şeker getirip götürüyordu."

Abby kahkaha attı. "Oraya gitmek için neden yalvarıyordum sanıyorsun?"

"Yani kendi politik yöntemlerinle Jess'e adil davranmadığımı, çünkü sık sık evden gittiğimi söylemeye çalışıyorsun."

"Tam da bunu söylüyorum. Büyükannemin de sana aynı şeyi söylediğini biliyorum, bu nedenle hiç şaşırmış gibi davranma. Geçen bir iki günde burada olman Jess'e çok fazla şey ifade etti. Sadece başı belada olduğu için ta Kaliforniya'dan onca yolu gelmen ona bir şeyleri ispatladı. Senin onu önemsediğini gösterdi."

"Elbette önemsiyorum. Herhangi biriniz için de aynı şeyi yapardım," dedi Mick.

"Sanırım geri kalanlarımız bunu zaten hep biliyordu, ama Jess hiç bilmedi."

Çocukları, özellikle de her türlü ayrıntıya karşı daha hassas görünen kızları büyüyünce onlara nasıl davranacağını çözmenin oldukça zor olduğunu düşünüp iç çekti. Kevin'le ve Connor'la olan ilişkisi kesinlikle bu kadar karmaşık değildi."

"Geri dönmek zorunda kaldım diye onu tekrar terk ettiğimi düşünmeyecektir, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Neden bunu ona sormuyorsun?" diye önerdi Abby. "Yalnızca konuş onunla, tamam mı? Bunu yapar mısın?"

Mick ayağa kalktı. "Gidiyorum," dedi, sonra da geriye dönüp baktı. "Seninle ben, aramızda bir sorun yok değil mi?

"Elbette yok," dedi.

Mick, kızının gülüşünün biraz yapmacık olduğunu düşünse de sözüne güvenmeyi seçti. Jess ile uğraşmak zaten yeterince zahmetliydi. Bir dahaki sefer Abby'yi gördüğünde onunla ilişkisini çözmek için daha fazla çalışması gerekecekti. Az önce önerdiği tüm bu yatırım işlerinin aralarında bir bağ oluşturacağını düşünmüştü, fakat oturup Megan'ın ikisinin hayatındaki yerini konuşana kadar kızıyla arasındaki hiçbir şey kolay olmayacaktı.

***

Babasıyla olan görüşmesinden ve müdürüyle portföy düzenlemesi üzerine çalıştıktan sonra Abby'nin biraz evden uzaklaşması gerekiyordu. Acilen temiz havaya ve ortam değişikliğine ihtiyacı vardı.

"Büyükanne, biraz şehre insem sorun olur mu? Kızlar aşağıda kestiriyor."

"Bunun uzun süreceğini sanmam," diye karşılık verdi yaşlı kadın. "Ama sorun değil. Onlara dama oynamayı öğretiyorum. Beni şimdiden bozguna uğratıyorlar."

"Meyve suyu dışında abur cubur yemelerine izin verme, tamam mı? Kurabiye de yok."

Büyükanne masum bir ifadeyle ona baktı. "Bana hasta çocukları nasıl beslemem gerektiğini mi söylüyorsun? Sana, erkek ve kız kardeşlerine iyi bakmadım mı? Hepiniz birer yetişkin oldunuz."

Abby güldü. "Tamam, kurabiye verebilirsin. Ama ben haberim yokmuş gibi davranacağım." Cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Bir saat içinde dönerim."

"Keyfine bak," dedi büyükanne. "Neden biraz alışveriş yapmıyorsun? Kızlara sürpriz hediyeler al. Bunu hak ediyorlar. Müthiş derecede uslu durdular."

"Tamam, alırım."

Şehirde Ana Cadde'de, tam da Ethel'in Mağazası'nın önünde bir park yeri buldu. Tentelerin gölgelediği vitrinler rengârenk bir sergi oluşturan kum kovalarının ve plaj havlularıyla toplarının yanı sıra oldukça iyi görünümlü mankenlere giydirilen Chesapeake tişörtleriyle ve mayolarıyla bezenmişti.

Abby geç bir öğle yemeği ve eğer varsa belki bir parça modası geçmiş elmalı turta yemek için Sally'e gitmeye niyetlenmişse de büyükannenin tavsiyesine uyarak kızlara ufak tefek şeyler bakmaya karar verdi. Muhtemelen bir çift plaj oyuncağı ya da belki bir hediyelik tişört hoşlarına gidecekti.

Arabasından henüz iniyordu ki Trace binanın arkasından köşeyi döndü. Takım elbisesi, kravatı ve parlak saçlarıyla her gün Wall Street'te birlikte çalıştığı insanlarla uyum içerisindeydi. Bir zamanlar sahip olduğu, hatta şimdi bile gözlerinde zaman zaman oluşan ışıltıda gördüğü asiliğinden pek eser yoktu. Bu, bir şekilde Abby'yi üzdü, fakat neden üzüldüğünü çözemedi. Ne de olsa Trace'in seçimlerinin ve geleceğinin onunla bir ilgisi yoktu.

Onu gelip muhabbet etmekten caydıracağını umarak yarım yamalak el sallasa da bu tabii ki onu kurtarmadı.

Abby doğrudan Ethel'in dükkânına yürürken Trace de ona ayak uydurarak, "Seni bu saatte burada gördüğüme şaşırdım," dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu Abby.

"Otelde olacağını zannediyordum."

"Ne için?"

"İşleri idare etmek için."

Onunla yüzleşmek üzere döndü. Halletmeleri gereken birkaç mesele vardı ve şu an bunun için en uygun zamandı. "Bak Trace, şimdilik beni manipüle ederek Chesapeake'te tutuyor olabilirsin, fakat vaktimi nasıl harcadığımı kontrol etme

hakkına sahip değilsin. En basit işçinin bile bir öğle arasına ihtiyacı olur. Mesela senin şimdi mesai ortasında masanda oturuyor olman gerekirken dışarıda olman gibi. Babana haber vereyim mi?

Trace'in dudakları büzüldü. "Tamam, anlaşıldı. Kızlar nasıl?"

"Daha iyiler," diye yanıt verdi Abby. "Onlara sürpriz yapmak için Ethel'de bazı küçük hediyelikler bakmaya geldim."

Trace, "Ben de seninle geleceğim," dedi hemen. "Hem belki seni öğle yemeğine çıkma konusunda ikna edebilirim."

Abby kaşlarını çattı. "Neden?"

"Ne neden? Seninle alışveriş yapacağım, çünkü bu eğlenceli olur. Yine aynı nedenden seninle yemeğe çıkmak istiyorum."

Abby iki durumda da Trace'in niyetine tam olarak güvenmiyordu, fakat ona çekip gitmesini söylemek de anlamsız bir şekilde kaba geliyordu. Onunla vakit geçirirken heyecanlandığını da ona söyleyecek değildi. Ne yazık ki bunu kendisi bile kabullenmiyordu. Hiçbir şeye karşı savunmasız olmadığına emin olmak için yıllarını harcamıştı. Megan'ın gidişinin ardından kardeşleriyle ilgilenebilmek, daha sonra evliliği sonlandığında ise iş hayatı ve çocuklarıyla baş edebilmek için bütün güvensizliklerini derinlere gömmüştü.

"Nasıl istersen," dedi sonunda. Ardından Ethel'in Mağazası'na girdi. Turistlere yönelik bütün o gösterişli süs eşyalarının görüntüsü onu cezp edince bir an çocukluğuna gitti. Aynı şekilde, babasının yanında çalışan inşaat işçilerinin ona vermek üzere yanlarında bulundurduklarının aynısı olan modası geçmiş, rengârenk şekerlemelerin olduğu vitrin de onu büyülemişti. Fiyatlar şimdi daha pahalıydı, yine de nostaljinin hatırına çeşitlilik hâlâ kışkırtıcıydı.

Trace ona sırıtarak baktı ve doğrudan şekerlemelere yöneldi. "Yuvarlak toplardan mı kırmızı bonbonlardan mı?" diye sordu.

Abby, "Kirazlı çubuk şekerlerden," diye karşılık verdi tereddüt etmeden.

"Merhaba Ethel," diye seslendi Trace. "Biraz karışık şekerlemeye ne dersin?"

Ethel hızla dükkanın bir ucuna gelip, "Trace Riley, buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi. Abby'ye neredeyse hiç bakmadı. "Yukarı taşınacağını duydum."

Ethel'in kendisine karşı bu beklenen soğuk tepkisini umursamayan Abby şaşkınlıkla Trace'e döndü. "Gerçekten mi? Kendine ev mi tuttun? Ailenle kalacağını sanıyordum." Bunun onu neden rahatsız ettiğini anlamadı, ama etmişti. Bir şeyler mi değişmişti? Chesapeake'te kalmaya Abby'yi inandırdığından daha mı hevesliydi? Bu neden bu kadar önemliydi?

Bakışları birbirine kilitlendi. "Yalnız başıma kalmak isteyeceğim zamanlar olabileceğini düşündüm," dedi Trace manidar bir şekilde.

Abby'nin nabız atışları aniden sıçradı. Trace'in memnun bir halde sırıtışını yakalayınca arkasını döndü. "Domuz," diye mırıldandı içinden.

Trace güldü. "Ne dediğini duydum."

"Ben de," dedi Ethel kıkırdayarak. "Siz ikiniz her zaman birbirinizle didişirdiniz." Abby'ye karşı tavrını biraz yumuşatarak ekledi, "Sanırım Trace buralarda olduğu sürece seni de sık sık göreceğim, Abby."

Abby o anda Trace'le buraya gelerek nasıl bir hata yaptığını ve birlikte Sally'ye yemeğe giderek bir hata daha yapacağını anladı. Bütün yılı Chesapeake'te geçirenlerin en çok sevdiği şey yerel dedikodulardı. Nitekim etrafta birlikte görülen bir çift eski sevgili onlara konuşulacak bir sürü malzeme verirdi.

"Beni çok fazla göreceğinden şüpheliyim," dedi Abby. "Jess'in oteli açmaya hazırlanmasına yardım ediyorum. Ondan sonra

New York'a döneceğim," diye ekledi. Bir yandan da Trace'e, "Hele bir karşı çık," der gibi küstah bir bakış attı.

Ethel, Abby'nin cümlesinin peşini kovalamak ister gibiydi, fakat Trace vitrindeki şekerlemeleri göstererek, "Üç paket alacağız. Hepsinde de çeşit bol olsun."

"Üç paket mi?" diye sordu Abby.

"Evdeki ikizlerin her birine birer paket götürmen gerekiyor. Eminim New York'ta böyle şekerlemeler bulamazlar."

"Doğru, muhtemelen bu sayede de dişlerinde hiç çürük yok," dedi Abby.

Trace bu yorum üzerine omuz silkti. "Bu gece dişlerini daha uzun fırçalarlar, olur biter. Eğer şekerlemeleri sen götürmezsen daha sonra kendim getiririm."

Abby galip gelemeyeceğini anladı. "Her neyse," diye geveleyip tişörtlere bakmaya gitti. İki sevimli tişört buldu; turkuaz olanı Caitlyn için, küf yeşili olanı da Carrie için alarak kasaya götürdü.

Ethel tişörtleri koyduğu poşeti Abby'ye uzatırken Trace, "Bahse girerim benim hediyelerimi daha çok sevecekler," diye fısıldadı Abby'nin kulağına.

Abby bu beklenmedik yakınlıktan ve nefesini teninde hissettiren kışkırtıcı fısıltısından o kadar ürktü ki paketi yere düşürdü. Trace poşeti yerden kaldırıp geri verirken onu öfkelendirecek şekilde ukalaca sırıttı.

Abby kapıdan çıkarken, "Senin için her şey bir oyun mu?" diye yakındı.

"Bu zamana kadar öyle değildi. Rekabetçi ruhumu açığa çıkarmış olmalısın."

"Geç bunları," dedi. "Ayrıca seninle yemeğe gelmiyorum."

"Neden? Sally'nin kafesinde benimle aynı masayı paylaşma fikri bu kadar korkutuyor mu seni?"

Elindeki poşeti ve Trace'in vermekte ısrar ettiği şekerleme paketlerini arabaya fırlatarak, "Elbette korkmuyorum," dedi sertçe.

"O zaman benimle gel," diye yalvardı Trace. "Hiç doğru düzgün konuşma fırsatımız olmadı, Abby. Bir iki burger yeriz. Eskiden olduğu gibi sen tabağımdan patates cipsi aşırırsın, sonra da Sally'nin elmalı turtasından bir dilim paylaşabiliriz."

Eskiden olduğu gibi bir şeyler yapmak Abby'ye son derece kötü bir fikir gibi geliyordu. Şimdiye kadar bu sadece başlarına dert açmış, kalp kırıklığına neden olmuştu. Yine de, Trace'in kasten bir düelloya çevirdiği bu daveti geri çeviremiyordu.

En sonunda, arabanın kapısını çarpıp Trace'in yanından geçerek, "Peki o zaman," dedi.

Kafenin girişine vardıklarında Abby durup onun gözlerinin içine baktı. "İçeri girdiğimizde beraber olduğumuza dair en ufak bir belirti göstermeyeceksin. Sally sorarsa sadece iş konuşuyoruz. Bu kişisel bir mesele değil. Bu bir randevu da değil."

"Bu, samimiyeti engelleyecek," diyerek fikrini söyledi Trace.

"Benim şartlarım bunlar."

Trace, gözlerindeki neşeyle çelişen kararlı ve ciddi bir surat ifadesiyle ona baktı. "Peki, hanımefendi," dedi. "Nasıl isterseniz."

"Ben şaka yapmıyorum," diye uyardı Abby.

"Anladım."

"Kentin yarısının ikimiz hakkında konuşmasını istemiyorum."

Trace, "O zaman belki de farklı masalarda oturmalıyız," dedikten sonra düşünceli bir suskunluğa büründü. "Gerçi bu da başka türlü bir dedikoduya sebep olacaktır. Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini kestirmek zor."

Sesindeki alaycı ton onu büyük ölçüde öfkelendirdiyse de Abby sakin kalmaya çalıştı. "İnan bana, ayrı masalarda oturmayı çok isterim," dedi.

"Ama ben istemem. Ayrıca senin bir korkak olduğunu düşünmemi istemezsin herhalde" Üzgün gibi görünmeye çalıştı. "Hay aksi, öyle olduğunu zaten biliyordum, değil mi?"

Abby birinin kaval kemiğini tekmelemeyi hayatı boyunca hiç bu kadar çok istememişti. "Bir sürahi dolusu suyu unuttun mu yoksa?"

Trace kapıyı açıp ona yol verirken, "Sally'nin sadece bardakla su servis etmesi takım elbisem için iyi bir şey," diye yorum yaptı. Ciddiyet dolu bakışları Abby'ninkilerle karşılaştı. "Ateşkes yapalım. En azından önümüzdeki bir saat için."

Abby, bir zamanlar çok iyi tanıdığı bu gözlere bakınca boğulduğunu hissetti. Birdenbire, hepsi de birbirinden baştan çıkarıcı yüzlerce farklı anı kafasına üşüştü. Zorlukla yutkunup bakışlarını çevirdi. Bu, iyiye işaret değildi. Hem de hiç. Kaçıp kurtulmalıydı. Onun yerine bakışlarını kaldırıp Trace'inkilerle buluşturdu ve sesini sakin tutmaya çalışarak, "Ateşkes," dedi.

Altı üstü bir saat sürecekti. Ne kadar zor olabilirdi ki? Oysa ilginç bir biçimde Abby'ye bir ömür sürecek gibi görünüyordu.

8

Abby ile birlikte Sally'de pencere kenarındaki bir masaya doğru yürürlerken Trace kuşku dolu bakışları fark etti. Abby'nin, eskiden boş bulunca daima oturdukları bu masayı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Tam da burada geçen yüzlerce konuşmanın, uzun süren bakışmaların yanı sıra karşısına oturacağı yerde onun yanına sokularak çaldığı birkaç öpücüğü hatırladı. Şu anda da bunu yapmayı arzulamasına rağmen onu öfkelendirmemek için masanın karşı tarafına ilişti.

Abby, yüzünü çabucak mönünün arkasına sakladı. Bu saçma bir hareketti, çünkü günün yemekleri bir karatahta üzerinde listelenmişti ve mönünün kendisi PVC kaplı tek bir kâğıt parçasından oluşuyordu. Buraya düzenli olarak kahvaltı ve öğle yemeği için gelenler, hiçbirine göz atmadan ne isteyeceklerini biliyorlardı. Mesela, hafta içi kahvaltı menüsü her zaman tahılla çırpılmış iki yumurtanın yanında salam veya sosis ve kızarmış ekmekten oluşuyordu. Cumartesi günleri kek, pazarları da Fransız tostu olurdu. Öğle yemeği olarak da patates salatası ya da cipsi eşliğinde sırayla burger, ton balıklı sandviç, Reubens*, yengeçli sandviç ve ızgara peynirli sandviç şeklinde değişirdi.

Buna karşın, tatlılar ve hamur işleri Sally'nin keyfine kalmıştı. Trace, kapının yanındaki karatahtada bugünün tatlısının yat kulübünün çikolatalı musundan sonra Abby'nin ikinci

* Reubens şehrine özgü bir sandviç türü

favorisi olduğunu bildiği elmalı turta olduğunu fark etti. O da bunu görmeyi ümit ediyordu.

"Ne istediğine karar verdin mi?" diye sordu birkaç dakika boyunca mönüden çok onu inceleyerek.

Abby, "Yalnızca küçük bir salata," dedi bir solukta.

"Hadi ama," diye ısrar etti Trace. "En son ne zaman şöyle kocaman, sulu bir burger yedin? İkizler de iyileşmeye başladığına göre, ağırlığı üstünden atman daha kolay olur." dedi ve sonra çabucak düzeltti: "Üstünden atman gereken bir ağırlık olduğu için söylemiyorum, lafın gelişi... On yıl önceki kadar iyi görünüyorsun. Hatta daha iyi. Gerçi o zamanlar güzeldin."

"Kendini yeterince yerin dibine soktun mu?" diye sordu Abby gözleri keyifle dans ederken.

Trace yüzünü ekşitti. "Hemen hemen..."

"Şükürler olsun. Yine de o çizburgeri yiyeceğim."

"Patates cipsi?"

Abby bu teklif üzerine düşündükten sonra başını hayır der gibi salladı.

"Yani benimkilerden aşıracaksın," diye sızlandı. "Sally'e siparişi ikiye çıkarmasını söyleyeyim."

"Senin cipslerine dokunmayacağım," diye ısrar etti Abby, ardından da sırıttı. "Kalori hakkımı turtaya saklıyorum."

Tam o sırada Sally onlara doğru geldi. Ethel'in aksine onları gördüğüne ya da birlikte olduklarına hiç şaşırmamış görünüyordu. Belli ki dedikodu gazetesinin sıkı bir takipçisiydi. "İki çizburger, patates cipsi ve turta," diyerek siparişi yazdı ve onların konuşmasına fırsat vermedi.

"Ben cips istemiyorum," dedi Abby kararlı bir şekilde.

"O halde Trace'in tabağına fazladan birkaç cips eklerim," dedi Sally.

Trace, Abby'nin öfkeli ifadesine sessizce güldü. Sally mutfağa gittikten sonra, "Şöhretin burada bir bakıma sıkışıp kalmış. Küçük kentte büyümenin hem zevkli hem de sinir bozucu yanlarından biri... Herkes ne yapacağını, ne yiyeceğini ve kiminle olacağını önceden bildiğini zannediyor," dedi.

"New York'ta yaşadığım için memnun olmamın sebeplerinden biri de bu," dedi Abby. "Tanınmıyor olmayı seviyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Trace. "Bense yıllar geçtikçe bunu özlediğimi fark ettim."

"Nerede yaşıyorsun? Daha önce söylemedin sanırım. Daha doğrusu, buraya gelmeden önce neredeydin?"

Trace, "SoHo'da," dedi Abby'nin yüz ifadesini dikkatlice izleyerek. "Orada hâlâ bir çatı katı dairem var."

Abby gözle görülür bir dehşetle gözlerini kırpıştırdı. "SoHo mu? New York'ta mı?"

Trace başını salladı. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Evet öyle. Ben, yaşadığın yerin büyük ihtimalle..." Sesi kısıldı. Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, sanırım buraya daha yakın bir yerlerde yaşadığını düşünmüştüm. Baltimore ya da Washington mesela."

"Yok hayır. Neredeyse on yıl, yani hemen hemen senin orada bulunduğun süre kadar New York'ta yaşadım. Haberinin olduğunu sanıyordum."

"Buradaki birçok insanla irtibat kurmuyorum," diye karşılık verdi Abby. "Ailem dışında yani."

"Peki Laila? Kız kardeşimle yakındınız."

"Zaman zaman konuşuyoruz," dedi. "İster inan ister inanma, senin adın hiç geçmedi. Eğer bu egonu incittiyse üzgünüm."

"Bir iki darbeden bir şey olmaz," diye yanıtladı Trace. Aslında kaçına dayanabileceğini bilmiyordu, özellikle de darbeler ondan geliyorsa.

"New York'ta ne yapıyordun? Geri döndüğünde yeni bir iş bulmak zorunda mı kalacaksın?"

"Hayır. Nereye gidersem gideyim işimi de beraberimde götürüyorum. Çeşitli reklam ajansları ve bazı özel müşterilerim için serbest tasarım çalışmaları yapıyorum."

Trace'in bankadaki ofisinde karşılaştıkları ilk andan beri Abby ilk kez gerçekten ilgileniyormuş, hatta etkileniyormuş gibi görünüyordu. Trace ile birlikteyken etrafına ördüğü duvar yıkılmıştı. Hafifçe öne doğru eğildi, meraklı olduğu apaçık ortadaydı. "Yaptığın çalışmalardan herhangi birini görsem tanır mıyım?"

"Dergilerde gördüğün reklamlara ne kadar dikkatli baktığına bağlı," diye yanıtladı Trace. "Bazı üst düzey müşterilerim var." Birkaçının ismini saydı ve Abby'nin meraktan açılan gözlerini zevkle izledi.

"Vay canına! Bilmiyordum. Bunların hiçbiri ile ilgili ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Trace, eğlenen bir ifadeyle ona baktı. "Üniversitede grafik tasarımı ve sanat okuduğum halde mi?

"O bölüme aslında babanı kızdırmak için girdiğini sanıyordum," diye itiraf etti Abby. "Nihayetinde onun istediği gibi işletme dereceni de aldın."

Trace, "Bir işletmenin nasıl yönetileceğini bilmek her zaman işe yarayacaktı ve bu, onunla mücadele etmekten daha kolaydı," diye karşılık verdi. Ardından kaşlarını çatarak, "Bunları o zamanlar sana anlatmıştım."

"Sanırım söylediklerinde ciddi olmadığını düşündüm."

Abby'nin ona inanmaması Trace'i tuhaf bir biçimde incitmişti. Onu herkesten daha iyi tanımıyor muydu? Birçok kez ona güvenip umutlarını ve hayallerini paylaşmamış mıydı?

Aniden sinirlenerek, "Neden?" diye sordu.

Abby tereddüt etti. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Elbette."

"Sadece pragmatik bir açıdan baktığını iddia etsen de ben bunu asla babana karşı çıkmayacağının bir göstergesi olarak algılamıştım. Gerçekte ne istediğini bilmeme rağmen senin Chesapeake'i bırakacağını ya da bankadan uzaklaşacağını hayal bile edemiyordum."

Trace o zamanki idealleriyle ilgili onun bu kadar basit düşünmesine hayret etti. "Tatlım, yumuşak başlı biri gibi görünsem de güçlü bir karakterim var. Nasıl oldu da siz hepiniz beni bu denli yanlış yargılayabildiniz? Senin beni gerçekten anlayan insanlardan biri olduğunu sanıyordum."

Abby üzgün bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Görünen o ki anlamamışım."

"Bu yüzden mi kolayca çekip gittin? İkimizin ortak bir gelecek kuracağını söylediğimde ciddi olmadığımı mı düşündün?"

Abby başını salladı. "O an ciddi olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama fikrini değiştirebileceğini düşünerek risk almak istemedim. Ben tam olarak ne istediğimi ve onu elde etmek için nerede olmam gerektiğini biliyordum. Eğer..." Sesi kısıldı.

"Eğer bana güvenseydin ve ben de babama direnmekten vazgeçseydim hayallerin suya düşerdi, öyle değil mi?"

Abby başını salladı. "Aşağı yukarı."

O anda Sally yemeklerle birlikte döndü, fakat Abby kendi siparişlerini kenara itti. "Artık aç değilim."

"Ye," diye emretti Trace. Tavrı oldukça kabaydı. "Bir de iştahını kaçırmakla suçlanmak istemem."

Abby onun ses tonundan ürktü. "Neden öfkelisin?"

"Eğer bunları on yıl önce konuşmuş olsaydık bazı şeyler daha farklı olabilirdi. Onun yerine sen kaçmayı tercih ettin. Boşa harcadığımız onca zamana bir bak."

Abby, "Yanılıyorsun," diye düzeltti sessizce. "Görmüyor musun, Trace, hiçbir şey değişmezdi. Bana söylediğin hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemeyecek kadar çok korkuyordum. Sanırım istediğim neyse onun peşinden gitmek için özgür olmam gerekiyordu. Senin sözlerine tam olarak güvenmediğim doğru, ancak kendime de güvenmiyordum. Sana karşı hissettiklerimden ve bunun için yapabileceklerimden korkuyordum. Eğer benden burada kalmamı ve babanla orta yolu bulana kadar beklememi isteseydin bunu yapardım. İyi kötü bir düzen kurar, olduğumuz yerde çakılır kalırdık."

Trace buna kanmadı. Abby bunu kabul etmese de söylediğinden daha güçlü ve kararlı olurlardı. "Yapma lütfen," diye alay etti. "Kabul et, Abby, beni hiçbir zaman gerçekten sevmedin," dedi açıkça ve yemeğini kenara itti.

"Evet, sevdim," diye ısrar etti Abby. "Seni sevdim." Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Sadece bu yeterli değildi."

Sarf ettiği kelimelerin ağırlığı Trace'in midesine kurşun gibi oturdu. "İşe gitmem gerekiyor," diyerek masaya birkaç kâğıt para fırlattı. "Bunlar yemeği karşılar."

Tam masadan gitmek üzereydi ki Abby yavaşça, "Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm," dedi.

"Evet. Ben de." Trace'in ne kadar üzgün olduğunu tahmin bile edemezdi. Abby'nin onu aslında hiçbir zaman anlamadığını ilk kez fark etmişti. Bunca yıl, yanlış bir fikre kapılarak ümit beslemişti.

***

Mick, Jess'e gideceğini haber vermek için otele vardığında onu tavan arasında, çöpten başka bir şey gibi durmayan bazı

eşyalarla dolu bir sandığı karıştırırken buldu. Oteli açılışa hazırlamak için kısıtlı zamanı olduğu düşünülürse, kızının bu şekilde vaktini pek de verimli kullanmadığına karar verdi.

Dilinin ucunda bekleyen eleştiriyi açığa çıkarmayıp ses tonunu sakin tutmak için büyük çaba harcayarak, "Selam, evlat, ne yapıyorsun?" diye sordu. Son zamanlarda yakaladıkları samimiyeti, özensizce söylenmiş birkaç sözle berbat etmek istemiyordu.

"Burayı iki odaya dönüştürmenin bir yolu var mı diye bakmaya geldim ve bunu buldum." Şiir kitabı gibi görünen tozlu bir cilt tutuyordu. "Şuna bak. Sanırım Emily Dickinson şiirlerinin ilk baskısı olabilir. Hem de imzalanmış."

"Bu harika," dedi Mick heyecanlı görünmeye çalışarak.

Jess merakla ona baktı. "Sesindeki gerginliğin sebebi ne?

"Ne gerginliği?"

"Şiir kitaplarını önemsemediğini ve benim de önemsememem gerektiğini ima eden gerginlik."

Mick, inanamayan gözlerle ona baktı. "Söylediklerimden bunu mu anladın?"

"Senin ne demek istediğini yorumlamayı öğrenmem yıllarımı aldı. Eğer bazı nedenlerden dolayı bana kızgınsan bunu bir an önce söyle."

Mick tereddüt etti. Chesapeake'e yaptığı bu ziyareti Jess'le dargın olarak bitirmeyi bitirmek gerçekten istemiyordu. Oysa ağzından çıkacak herhangi bir şey tam da buna sebep olacaktı. Buna rağmen, onun zamanını ve dolayısıyla da Abby'nin parasını ne kadar ender olsa da eski, tozlu bir kitap için boşa harcamasına nasıl müsaade edebilirdi?

Normalde pek de umursamadığı bir şey yapıp kelimelerini özenle seçmeye gayret göstererek, "Açılışı yapmadan önce

tamamlanması gereken hâlâ iki üç oda varken seni burada bulduğuma şaşırdım sadece," dedi.

"Tanrı aşkına, yalnızca biraz ara verdim. Kötü bir şey mi yaptım?"

Mick geri çekildi. "Tabii ki hayır. Sadece bir an önce yapılması gereken bir açılış varken–"

Jess araya girdi. "Zamanımın kısıtlı olduğunun ve neler yapılması gerektiğinin tamamen farkındayım," dedi. Gözleri kıvılcım saçıyordu. "Burada işimi yaptığımdan emin olmak için beni denetlemene gerek yok. Sanırım seni Abby yolladı. İkiniz baş başa oturup beni gözetleme sırasının kimde olduğuna mı karar verdiniz?"

"Kimse seni denetlemiyor," diye yanıt verdi Mick. Sinirleri yıpranıyordu. "Herkesin yapmaya çalıştığı şey senin hayalini gerçekleştirmene yardımcı olmak. *Senin hayalin*, Jess. Abby'nin ya da benim değil. Senin biraz daha müteşekkir olacağını ve belki de, Abby'nin senin için yaptıkları boşa gitmesin diye daha fazla çalışacağını düşünmüştüm."

Jess'in gözlerinde yaşlar birikince Mick kaygılandı. "Bana gerçekten inanmaya başladığını sanıyordum," diye fısıldadı Jess çenesi titrerken. "Yanılmışım. Sen sadece benim her şeyi berbat etmemi bekliyordun. İşte, baba, ben de aynen öyle yapıyorum. Her şeyi mahvediyorum, böylece sen de gönül rahatlığıyla Kaliforniya'ya geri dönebilirsin."

Mick'in öfkesi yatıştı. "Lütfen Jess, yapma. Senin asla başarısız olduğunu söylemedim. Burada yaptıklarından ötürü seninle ne kadar gurur duyduğumu söylememiş miydim?"

Burnunu çekerek, "Evet ama bu benim zorlukların üstesinden gelebileceğime tam olarak inandığını göstermez," diye karşılık verdi Jess.

"Elbette inanıyorum," dedi Mick ısrarla. "Yalnızca odaklanman gerekiyor."

"Sürekli burada kalarak mı? Beş dakika bile başka bir işe zaman ayırmayarak mı?"

Mick kızının önünde diz çöktü ve bir elini avucunun içine aldı. Eli buz gibi soğuktu ve oteli onarmak için yaptığı işlerden sertleşmişti.

"O zaman söyle bana," dedi sessizce. "Ne zamandan beri bu tavan arasındasın?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç dakika."

"Buraya çıktığında saat kaçtı?" diye sordu ısrarla.

"Bilmiyorum. Dokuz buçuk ya da on. Çok geçmedi."

"Saat öğleyi geçiyor."

Jess kaygı dolu gözlerle ona baktı. "Farkında değilim."

"Ben de tam bunu söylemeye çalışıyorum. Burası açılınca tavan arasında dolanmak ya da istediğin herhangi bir şeyi yapmak için bir sürü vaktin olacak. Ama daha boyanması gereken yerler dururken birkaç saati boşa harcamak..." Başını salladı. "Buna zamanın yok, Jess. Söylemeye çalıştığım sadece bu."

Jess pişman bir ifadeyle ağır ağır iç çekti. "Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Haklısın." Ayağa kalktı ve ellerindeki tozu silkeledi. "Hemen şimdi işe dönüyorum."

"Bir iki saat sana yardım edebilirim," diyerek teklifte bulundu Mick. "Sonra da uçağıma yetişmek için çıkmalıyım."

Jess olduğu yerde duraksadı. "Kaliforniya'ya mı dönüyorsun?"

Mick başını salladı.

"En azından açılışa kadar burada olacağını sanıyordum."

"Açılış için geleceğim," diye söz verdi kızına. "Kaçırmama imkân yok. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa..."

Jess'in yüzüne yerleşen kabullenmişliği görerek iç çekti "Bir şeye ihtiyacın olursa ara lütfen, olur mu? Gerekirse her şeyi tamamlamak için bir ekip gönderirim. Tek bir sözün yeterli."

"Gerek yok," dedi Jess dimdik bir şekilde. "Üstesinden gelebilirim."

Mick, pişmanlıkla baktı ona. Şimdi ne söylerse söylesin bu konuşmaya acı bir nokta koymaları kaçınılmaz görünüyordu. Önceki birkaç günde kaydettikleri ilerleme boşa çıkmıştı. Yardım etme amaçlı yaptığı, ancak Jess'in aşırı derecede ciddiye aldığı ve sadece eski ilişkilerini baz alarak değerlendirdiği bir iki eleştiriyle her şeyi bitirmişti. Şu anda bu durumu düzeltmek için söylenebilecek bir şeyi yok gibi görünüyordu.

Yeniden, duvarları boyamaya yardım etmeyi teklif etti. Jess de onu yine geri çevirdi.

"O zaman bir iki hafta içinde görüşürüz," dedi Mick. Onu kucaklamak isteyince Jess kendini sıktı. "Seni seviyorum, Jess." Kızının çenesini tutup yukarı kaldırdı, böylece Jess babasının gözlerine bakmak zorunda kaldı. "Seni seviyorum," diye tekrar etti Mick.

Jess, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Kızın gözlerindeki donuk, endişeli bakışlar ona inanmadığını söylüyordu. Tam olarak inanmıyordu. Mick'in görebildiği kadarıyla ne yaparsa yapsın onu inandıramayacaktı.

***

Jess, tembellik yaptığını babasının görmesine izin verdiği için kendine o kadar kızdı ki o gider gitmez çabalarını iki katına çıkardı.

Şimdilerde Sarı Oda diye adlandırdığı, güneşi yansıtan duvarları, beyaz bir dekoru ve koyu mavi bir halısı olan bu yerde durmaksızın çalışıyordu. Buradaki mobilyalar beyazdı. Oda, modası geçmiş bir demir yatak ile bizote aynalı, üzerinde

yine beyaz bir el yüz yıkama tası duran, tek çekmeceli, antika bir konsoldan oluşuyordu. İncecik beyaz, sarı ve mavi çizgileri olan müthiş perdeler bulmuştu. Sandalyelerin minderleri ve yorganda da benzer şeritler vardı ama onların kumaşlarının fonuna sarı ve mavi çiçek dalları serpilmişti. Harika görünecekti.

Abby geldiğinde son doğramayı boyamayı henüz bitirmişti.

"Vay canına, bunu sevdim!" dedi Abby heyecanla. "Çok hoş görünüyor."

Jess Abby'nin övgüsünden memnun bir şekilde, "Perdeleri ve yastıkları da görmelisin," dedi. "Eğer göz atmak istersen, boya kokusunu buradan çıkarana kadar onları yan odaya koydum. Geceleyin pencereyi açık bırakacağım, sabaha kadar geçer."

"Göster bakalım," dedi Abby hevesle.

Jess yan taraftaki odaya giden kapıya yöneldi ve yatağın yanı başında yığılmış paketleri gösterdi. "Son odanın bütün minderleri, perdeleri ve yastıkları bunların içinde. Mavi ve sarı olanlar yan odaya gidecek. Koridorun sonundaki oda için turkuaz, bu kattaki en son oda için de koyu yeşil aldım."

Abby, Jess'in seçmek için bunca zaman harcadığı tüm bu şeylere hayran kaldı. "Gerçekten iyi bir zevkin var. Her odanın kendine has bir özelliği olacak."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Jess. Sonra da tereddüt ederek ekledi, "Babam az önce buradaydı. Kaliforniya'ya geri dönüyor."

Abby başıyla doğruladı. "Biliyorum. Şehre inmeden söylemişti."

"Yani burada yapılması gereken dünya kadar iş varken gidecek..." dedi Jess.

Ablası onun sesindeki suçlama belirtisine kaşlarını çatarak tepki gösterdi. "Yapma, Jess. Kaç kere sana yardım etmek istedi ve sen de onu açıkça reddettin."

Jess içini çekti. "Tamam, haklı olduğunu biliyorum, ama bu daima böyle oluyor. Her zaman bir ayağı kapıda."

"Bu, işinin bir gereği," diye belirtti Abby sabırsızlıkla. "Neden yine ondan bahsediyorsun? O buradayken bir şey mi oldu?"

Jess bu konuyu gündeme getirdiğine pişman oldu, ama şimdi itiraf etme zamanıydı. "Her zamanki gibi azarladı beni. Zamanı ve parayı boşa harcamakla suçladı."

"Neden böyle desin ki?" diye sordu Abby hayrete düşerek. "Senin ne kadar sıkı çalıştığını biliyor."

"Beni, aşağıda çalışmam gerekirken tavan arasında bulduğum eski bir sandığa bakarken yakaladı. Yalnızca yukarıya bir iki oda ve banyo daha eklemek için ne yapmam gerektiğine bakmaya çıkmıştım. Sandığı gördüm ve bu harika eşyaları buldum. Orada gereğinden fazla kalmışım. Ne olmuş ki?

"Burada sıkı bir programa uymak zorunda olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Abby.

"Tanrı aşkına, sen de mi?" dedi Jess sinirinden köpürerek. "Buranın tehlikede olduğunu herkesin bana hatırlatmaya çalışmasından aşırı derecede sıkıldım. Bilmediğimi mi zannediyorsun?"

"Sadece bazen sen..."

"Ben ne? Kendime on dakika zaman mı ayırıyorum? Burada oturup bir bardak çay mı içiyorum ya da eski bir sandığa mı bakıyorum? Kendimi ne sana ne babama ne de başka birine savunacak değilim!" diye bağırdı. "Trace öyle söyledi diye otelin yetkilisi olduğunu düşünebilirsin, ama bana karışamazsın."

Etrafta fır döndükten sonra Abby arkasından şaşkınlıkla bakarken odayı terk etti. Hiddetle merdivenlerden inip lobideki masadan cüzdanını ve anahtarlarını alarak çıkıp gitti. Nereye gittiğini bilmiyordu, ama buradan, onu yargılayan bütün seslerden uzaklaşmalıydı.

Genelde ne zaman bu ruh haline girse huzurlu bir yakınlık ve akıllıca tavsiyeler için büyükannesine giderdi. Ama şimdi, Abby peşi sıra orada bitebilecekken oraya gidemezdi. Ablasıyla kavga edecek olsa büyükanne, herhangi birinin haklı olduğunu düşünse de asla taraf tutmazdı. Hatta aşırı derecede tarafsız ve mantıklı davrandığından Jess ona da bağırmamak için dişlerini gıcırdatırdı.

Sahil yolu boyunca arabasını sürerken öfkesi yavaş yavaş yatışıyordu, ta ki Trace Riley'i ve onun bütün bu olanlardaki rolünü düşünmeye başlayana kadar. Abby'nin kendisini sürekli azarlamasına ve babasının Abby'nin parasını boşa harcadığına yönelik eleştirilerine o sebep olmuştu.

Derken kendini bankanın önünde buldu. Bir kere daha düşünmesine fırsat kalmadan içeri daldı, oldukça şaşkın görünen Mariah Walsh'ı geçip Trace'in ofisinin kapısını hızla açtı.

Trace ona dikkatle bakarken, "Bu böyle olmaz," dedi Jess.

Trace, "Neden oturup biraz soluklanmıyorsun?" diye öneride bulundu.

Trace'in sakin ses tonu Jess'i daha fazla sinirlendirmek için yeterliydi. "Bana sakın patronluk taslama! Bir gün içinde buna fazlasıyla maruz kaldım!"

Trace başını sallayarak onayladı. "Öyle olsun. O zaman bana aklındaki şeyi söyle."

"Abby'nin gitmesini istiyorum."

Trace'in şok geçirdiği ortadaydı. "Anlamadım?"

Bu yorumu geçiştirerek, "Sonsuza kadar değil herhalde. Sadece ona New York'a geri dönebileceğini söylemeni istiyorum. Eğer sonunda oteli kaybedersem, o zaman her şeyin sorumlusu ben olurum. Ablamın buna daha fazla karışmasını istemiyorum," dedi.

Trace'in yüzü inatçı bir şekle büründü. "Bunun için çok geç, Jess. Bankanın haczi hemen gerçekleştirmemesi için kabul ettiğimiz anlaşmayı biliyorsun."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim. Kurulla birlikte sen ne istediğinize karar verdiniz ve Abby'yi de buna sürüklediniz. Bense buna uymak zorunda kaldım."

Trace, "Bu her şeyi özetliyor galiba," diyerek söylenenleri kabul etti. "Diyebileceğim şu ki hiçbir şey değişmedi."

Jess gözlerini onun yumuşamayan bakışlarına dikti ve bir of çekti. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar yenik hissederek oturdu. "Otelin işletme meselelerini başka birinin denetlemesine izin vermeyi göz önünde bile bulundurmayacak mısın?" Aklına gelen fikir üzerine heyecanlandı. "Laila! Kız kardeşini otelin başına getir. Ona güveniyorsun, değil mi? İnanıyorum ki banka da bu kararda bir sakınca görmeyecektir." Bu düşünceye giderek ısınıyordu. "Hadi, Trace. En iyi çözüm bu."

Trace'in cevabı netti: "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Abby burada kalacak."

Jess, "İnatçılık ediyorsun," diye suçladı onu. Sonra birden kafasına dank etti: "Onun burada olmasını istiyorsun, değil mi? Onunla ikinci bir şans istiyorsun."

"Bu tamamen işle alakalı," diye sert bir şekilde karşılık verdi Trace.

Bunu söylerken Jess'in gözlerine bakamaması her şeyi açıklıyordu. "Saçmalık! Onunla yeniden çıkabilmek için kendine

zaman kazandırıyorsun. Baban bunları bilse ne düşünür, merak ediyorum."

Trace ona acıklı bir ifadeyle baktı. "Babam herhalde çok mutlu olur. Onun ve kız kardeşimin banka işleriyle ilgilenmem için beni özellikle bu zamanda buraya getirmeyi planladıklarından adım gibi eminim. Bu işin beni Abby ile yüz yüze getireceğini biliyorlardı."

Jess onu şüpheyle süzdü. "Şaka yapıyor olmalısın. Bunu düşünmüş olabilirler mi?"

"Tabii ki olabilirler. Babam benim bir aile kurup hayatımı düzene sokmamı istiyor ve Laila da benim Abby'den hiç vazgeçmediğimi biliyor. Fırsat kapıyı çalar ve işte buradayız."

"Vay canına, senin ailen benimkinden bile daha sinsi ve karmaşık. Abby bunu biliyor mu?"

"Sanırım ablan kışkırtmaları ve entrikaları keyifli bir şekilde görmezden geliyor. Benim asıl niyetimden kuşkulanıyorsa da herhangi bir şeyi ispatlamak için kesin bir kanıtı yok."

Kendi problemlerini bir an için unutan Jess öne doğru eğildi. "Peki, bir planın var mı?"

"Ablanı en son gördüğümde onu Sally'de yüzüstü bırakıp öfkeyle kalktığım için şu anki planım sinirleri yatışana kadar ondan uzak durmak.

"Neden kavga ettiniz?"

"Yanlış anlamalar, güven eksikliği, aşkın bütün bunlarla baş edememesi, her zamanki ilişki meseleleri," dedi Trace umursamaz bir alaycılıkla.

Jess o anı hayal etmeye çalışarak, "Ne sohbet ama..." diye karşılık verdi. "Sally'nin yerine mi gittiniz?"

Trace başını salladı.

"O zaman şimdiye kadar bütün şehir duymuştur. Bunun yardımı olmaz."

"İnan bana, farkındayım."

"Gerçekten de bir plana ihtiyacın var," dedi Jess.

"Senin planın olmasın da..." dedi Trace bir solukta. "Senin, benimle birlikte hareket etmeden de Abby ile çözülmesi gereken yeterince sorunun var. Onun tarafındayken benimkine geçmenden hiç memnun olmayacaktır."

"Ben taraf tutmuyorum. Bu yalnızca ikinizin arasını düzeltmekle ilgili. Tamamen iyi niyet. O mutlu. Sen mutlusun. Hatta şansı güler de çok mutlu olursa otel konusunda benden uzak durabilir bile." Hızla Trace'e doğru gitti. "Eğer bunu doğru yaparsak, bu kesinlikle her yönden çift kazançlı bir şey olacak."

Sevinçten havaya sıçradı ve ardından kapıya yöneldi. "Planı tasarladıktan sonra sana ulaşacağım."

Trace sızlandı. "Tanrım bana yardım et."

"Tanrı'nın senin aşk hayatınla bir ilgisi yok," diyerek sırıttı Jess. "Şanslısın ki ben ilgileniyorum."

9

Abby Trace ve Jess ile art arda yaşadığı tartışmalardan sonra eve vardığında ikizlerin en cesuru olan Carrie verandanın parmaklıklarına tutunarak besbelli ip cambazlığı yapmak üzere oraya çıkmaya çalışıyordu. Büyükanneyle Caitlyn ise ortalıkta yoktu.

Carrie'nin dengesizce bir o yana bir bu yana yalpaladığını görmek Abby'nin kanını dondurdu. Hızla frene asıldı, motoru durdurdu ve Carrie elini destek aldığı yerden ayırıp ince parmaklığın üzerinde ayağa kalkmadan kızını yakalamak için tam zamanında çimenliklerden karşıya fırladı.

Carrie'yi verandaya indirdikten sonra çömelip onunla göz göze gelerek, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu. "Özellikle etrafta seni gözetleyen hiç kimse yokken bir şeylere tırmanmaman gerektiğini biliyorsun. Büyükanne nerede?"

"O içeride. Caitlyn yine hastalandı, ama ben iyiyim," dedi gururla. Başını ne kadar büyük derde soktuğundan habersizdi.

"Daha iyi olabilirsin, ama tamamen iyileşmedin." Abby ona sertçe baktı. "Ayrıca bir daha bu parmaklığın üzerinde durmaya çalıştığını görürsem bir günü odanda hapis olarak geçirirsin."

Carrie annesine korkuyla baktı. "Ama o odada yapacak bir şey yok ki. Oradaki her şey erkekler için. Televizyon bile yok."

Abby pes edecek gibi değildi. Carrie ile Caitlyn trafik, yabancılar, küçük parmaklarını asansör kapılarına sıkıştırmak

gibi büyük şehirlerde yaşanacak tehlikeleri fazlasıyla iyi biliyorlardı. Buradaki tehlikelerse daha yeni ve belli ki cezp ediciydi. Carrie'nin çenesini tutup doğrudan yüzüne bakarak, "İşte bu nedenle, kurallara uymadığı için cezalandırılan küçük bir kız için o oda en uygun yer. Anladın mı beni?"

Carrie'nin gözlerinde fırtınalar kopmak üzereydi. "Eve gitmek istiyorum! Kendi odamı seviyorum. Artık burada kalmak istemiyorum!"

Abby onu anlayabiliyordu. Yeniden odasında, dairesinde, kendi hayatının içinde olma fikrine o da hayır demezdi, fakat şu an için bu imkânsız görünüyordu. Üstelik yaptığı bu fedakârlıktan Jess'in memnun bile olmaması canını daha da sıkıyordu. Otelde olup bitenler çok çirkindi. Sanki bu durumu o yaratmamıştı. Yaptığı tek şey kız kardeşinin yardımına koşmaktı.

Aslında bir yerde Jess'in patlamasının onunla pek bir ilgisi olmadığını biliyordu. Bu, onun öncesinde Mick'le yaptığı tartışmaya bir tepkiydi. Abby'nin zamansız eleştirisi de buna eklenince iki olay birleşip Jess'i ateşlemişti.

Abby aniden yanağında belli belirsiz bir dokunuş hissetti.

"Anne, üzüldün mü?" diye sordu Carrie. "Seni üzmek istememiştim."

"Bunun seninle ilgisi yok, tatlım. Annen sadece uzun bir gün geçirdi."

Carrie şaşırmış görünüyordu. "Benimkinden daha mı uzun?"

Abby kahkaha attı. "Seninkiyle aynı. Sadece, benim yapacak çok işim vardı."

"Sence ben ve Caitlyn yarın dondurma yemeğe gidecek kadar iyi olacak mıyız?" diye sordu Carrie umutla.

"Büyük bir ihtimalle ertesi gün," diye yanıtladı Abby.

"Ama ben şimdi iyiyim," diye karşı çıktı Carrie. "Hâlâ hasta olan Caitlyn. Sen onunla kalabilirsin, ben de Bay Riley'le giderim. Sonuçta ben yendim. Benim beneklerim daha fazlaydı."

"Gidersek hep beraber gideriz," dedi Abby. "Yalnızca biraz sabırlı olmalısın."

Abby'ye gelince, sinirleri çelik gibi olmalıydı. Zira Trace'le ne kadar çok zaman geçirirse, ikisinin de hatalarını ve olumsuz tavırlarını daha çok görüyor, bu da geçmişi geride bırakma fikri onu daha çok cezp edip gelecekte olabileceklere farklı bir açıdan bakmasına neden oluyordu. Abby bunun son derece tehlikeli bir düşünce olduğunun farkındaydı.

***

Trace bütün gece uyanıktı. Bir önceki gün, öğleden sonra dört sıralarında düzenli müşterilerinden biri aramıştı. Bir sanat dergisinde beklenmedik bir şekilde reklam için yer ayrılmıştı ve bundan yararlanmak üzere yirmi dört saat içinde bir şeylerin tasarlanması gerekiyordu. Trace işi kabul etmişti.

Bütün gece çalışıp, önceden tüketici odaklı bir kampanya için oluşturduğu eseri belirli bir profesyonel hedef kitle için yaratılan yeni bir sloganla ve metinle harmanlamıştı.

Her nedense, olmasını istediği gibi bir uyum oluşmamıştı. Belki yorgunluktandı. Belki de sebep Abby ile tartışmasından kalan ve zihinsel bir tür kasetçalara kaydedilmiş gibi kafasında dönüp duran sözcüklerdi. Ya da birkaç haftadır tasarım işinden uzak kaldığı içindi. Bazen uzun bir ara, konsantrasyonunu ve ritmini bozmaya yetiyordu.

Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışmayı sabah saat dokuz sıralarında bırakıp kendine bir filtre kahve daha yaptı. Beyninin bütün bölümleri çalışmıyor olabilirdi ama en azından tamamen uyanıktı. Buzdolabında sadece bir kutu yumurta, bir paket peynir ve biraz margarin olduğundan yumurtaları

çırpıp içine bir parça peynir attı ve mutfak tezgâhında yemeğini yerken gözlerini odanın karşısındaki koltuğa yaslı duran sanat eserine kilitledi. Hâlâ bir şeyler eksikti, ama ne olduğunu tam olarak bulamıyordu. Bu da onu çıldırtıyordu.

Tabağını sudan geçirdikten sonra bilgisayarına doğru yöneldiğinde sorunun muhtemelen renklerin birleşimi olduğu sonucuna vardı. Birkaç düzenleme yaptı, sonuçları inceledi ve tekrar ufak tefek düzenlemeler yaptı. Daha iyi görünse de asıl olması gerektiği gibi sayfadan gösterişli bir şekilde fırlamıyordu. Görüş almak için bunu müşterisine e-posta yoluyla gönderebilirdi, ancak kendi beğenmediği bir şeyi ona göstermekten nefret ederdi.

Derin bir iç çekerek duş almaya karar verdi. Belki de bu, kahvenin başlattığı işi tamamlayıp ona yeni bir bakış açısı kazandırırdı.

Nihayetinde, omuzlarından akan sıcak su onu rahatlatmış ve en son yüzüne çaldığı buz gibi soğuk su onu canlandırmıştı. Biri kapıyı yumrukladığında temiz bir kot pantolon ve gömlekle yeniden çalışma odasındaydı.

"Trace, orada mısın?" diye merakla sordu babası. "Kapıyı aç yoksa birini çağırıp onu kırdıracağım."

Trace panikle kapıyı açtı ve şaşkınlıkla babasına baktı. "Neden bu kadar telaşlısın?

"Bugün iş günü ve kuşluk vakti oldu. Ne işe geldin ne de aradın. Aklıma gelen tek şey yatağında öldürüldüğün oldu."

Trace kuşkuyla ona baktı. "Chesapeake'te çok mu cinayet oluyor?"

Babası komik olmaya çalışmasına sinirlendi. "Her şeyin bir ilki vardır. Anneni çok korkuttun."

"Nasıl yani? Beni iş yerinde beklemiyordu, değil mi?"

"Hayır. Sen gelmeyince onu aradım. Eve uğramış olabileceğini düşündüm."

"Doğal olarak o da endişelenmiştir," dedi Trace. Yıllarca kendisi dışında kimseye hesap vermeden yaşadığı için zamanını nasıl geçirdiğini açıklama zorunluluğuna alışması bazı düzenlemeler gerektirecekti. "Haber vermediğim için üzgünüm, baba. Dün öğleden sonra bir son dakika işi çıktığı için bütün gece uyanık kalıp onun üzerinde çalıştım. Bir iki saate kadar tamamlarım." Babası cevap vermeye yeltenmişti ki Trace elini kaldırdı. "Bu bir bahane olamaz. Mariah'yı aramalıydım."

"Evet, aramalıydın," diye sızlandı babası. Şimdi daha sakindi. "En iyisi anneni arayıp haber vereyim." Cep telefonunu çıkarıp aramayı yaptı, ardından telefonu Trace'e uzattı. "Bizzat sesini duymak istiyor."

"Merhaba, anne."

Annesi, "Biraz daha düşünceli olmalısın," diye onu azarladı. "Baban tam anlamıyla delirmişti."

"Biliyorum. Bir daha olmayacak."

"Sahiden iyi misin? Beni rahatlatmak için söylemiyorsun, değil mi?"

"Gayet iyiyim."

"O halde bu hafta sonu bir akşam seni yemekte görmeyi umuyorum. Böylece sana şöyle bir bakıp gerçekten iyi olduğunu gözlerimle görebilirim."

"Elbette gelirim. Bunu ayarlamak için seni sonra ararım. Hoşça kal, anne." Telefonu kapattıktan sonra geri vermek için döndüğünde babası ortalıkta yoktu. Trace onu stüdyosunda bilgisayar ekranına bakarken buldu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu adam.

Kaçınılmaz eleştiriyi bekleyerek, "Evet," diye yanıtladı Trace.

"İyi bir reklam," diye itiraf etti babası isteksiz bir ses tonuyla.

"Teşekkürler."

Reklamı daha yakından inceledikten sonra, "Ancak biraz daha zıtlık içerebilirdi," diye ekledi Bay Riley.

Trace bu değerlendirmeye şaşırdı. Babasının omzuna eğilerek, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Tam da burada kullandığın gri renk arka plana karışmış. Yeterince dikkat çekmiyor, en azından bana göründüğü kadarıyla. Yine de uzman sensin."

Trace babasının belirttiği kısmı inceledikten sonra onun tamamen haklı olduğunu fark etti. Yumuşatılmış gri bir gölgede yer alan kelimeler, gök mavisi arka planda yeterince patlamıyordu. Ya siyah ya da lacivert olmalıydılar. Hatta kırmızı daha çarpıcı olurdu.

"İyi bir gözlemcisin, baba," dedi. "İki saattir buraya bakıyorum ve tam olarak neyin eksik olduğunu bulamadım."

"Muhtemelen onu gereğinden fazla inceledin," diye belirtti babası. "Pekâlâ, artık iyi olduğunu bildiğime göre bankaya geri döneyim. Bugün birimizin çalışması gerekiyor."

"Daha sonra gelirim," diye söz verdi Trace. "Bu işi müşteriye sorunsuz teslim eder etmez..."

"Günün geri kalanında da dinlen," dedi babası. "Eğer bir şeyler yapmak istiyorsan otele uğrayıp olan biteni kontrol et ve Abby'nin, bütün faturaları düzene sokup sokmadığına bak."

"Bir cam kadar saydamsın, baba," diye suçladı Trace. Babasının takınmaya çalıştığı masum ifade iyi bir çabaydı, ama Trace buna kanmadı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye iddia etti Bay Riley. "Abby'yi izlemek senin işinin bir parçası. Bunu başka bir fırsata dönüştürmek istersen orası senin bileceğin iş."

Trace sırıttı. "Bizi bir araya getirmeye çalıştığın bir sonraki seferde sana bunu hatırlatacağım." Babasını kapıya kadar

geçirdi. "Geldiğin için teşekkür ederim, baba. Bunu sadece iyi olup olmadığımı kontrole geldiğin için söylemiyorum, şu an bana gerçekten çok yardımın oldu."

Konuşurken, babasının gözlerinde ışıldayan hakiki bir memnuniyet ifadesi gördü ve Lawrence Riley'in, sayılarla olan bunaltıcı ilişkisine ve mesleki başarısına rağmen tıpkı herkes gibi ara sıra sırtının sıvazlanmasına ihtiyacı olduğunu fark etti.

***

Abby, endişeli bir şekilde otele yaklaştı. Az sonra Jess'i hangi ruh halinde bulacağına dair bir fikri yoktu ve kendisi de başka bir kavgayı kaldıracak durumda değildi. Neyse ki Jess'in arabası ortalıkta görünmüyordu. Bu onu rahatlatsa da Abby kız kardeşinin neden içeride işlerin başında olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Anahtarını kullanıp içeri girdi. Mutfakta, belli ki Jess'in daha önce hazırladığı kahveden kendine bir fincan doldurdu ve ardından ofise girdi. Masanın üzerinde, iki parmak kalınlığında, açılmamış bir fatura yığını duruyordu. Derin bir nefes alarak onları ayıklama işine girişti. Jess'in kalan odalar için almış olduğu güzel perdelerin ve çarşafların faturalarını görünce yüzünü ekşitti. İyi bir zevke sahip olmanın pahalıya patladığı ortadaydı. Masrafları kısmakla ilgili yaptıkları konuşmaların hiçbiri işe yaramamıştı. Abby, idareli harcama yapması için tekrar Jess'le konuşması gerektiğinin farkındaydı.

Cep telefonu çaldığında çek yazmakla uğraşıyordu. Ekrana bakınca arayanın eski kocası olduğunu görüp yüzünü buruşturdu. Bu aramanın olacağını biliyordu. Chesapeake'e geldiği günlerde Wes seyahatteydi. Kızların nerede olduğunu bilsin diye ona birkaç mesaj bırakmışsa da hafta sonuna kadar New York'ta olmayacaklarını öğrenince pek memnun olmayacaktı.

"Merhaba, Wes, nasılsın?" dedi sesine biraz heyecan belirtisi katarak. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"Uzun," diye cevapladı adam. "Eve döndüğüm için mutluyum."

"Mesajlarımı aldın mı?"

"Aldım, ama tam olarak anlamadım. Chesapeake'e ziyaret amaçlı gittiğiniz kısmını anladım da, neden hâlâ oradasınız?"

"Uzun hikâye... İlgilenmem gereken birkaç aile meselesi var." Eski kocasıyla bu konulara girmeyi gerçekten istemiyordu. Hiçbir zaman Jess'e karşı fazla tahammülü olmamıştı. Onun hatalarına karşı Abby'nin aşırı derecede anlayışlı davrandığını düşünüyordu. Tıpkı Mick gibi, Jess'in Abby'nin sandığı gibi şefkate değil sert bir sevgiye ihtiyacı olduğuna inanıyordu.

"Cuma gününe kadar döneceksiniz, değil mi? Kızları özledim. Onlarla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Korkarım hayır," diye karşılık verdi Abby. "Burayı bırakamam." Derin bir nefes alıp ona bir alternatif önerdi. "Ancak sen buraya gelirsen çok memnun oluruz. Evde yeterince yer var."

"Yapma, Abby. Bunun berbat bir fikir olduğunu sen de biliyorsun. Bütün ailen boşanmamızla ilgili beni suçluyor."

"Hayır, öyle değil," diye itiraz etti Abby. "Onlara bunun benim hatam olduğunu, evliliğimize yeterince zaman ayırmayıp gereken ilgiyi göstermediğimi söylemiştim."

"Yine de onlar bir an olsun bunlara inanmadılar," diye karşı çıktı Wes. "Özellikle de Mick. Durumu öğrendiğinde bir ton laf işittim. Daha fazla nasihat dinleyecek durumda değilim."

"Mick Kaliforniya'da. Büyükannenin de sana veya senin hakkında asla kötü bir söz söylemeyeceğini biliyorsun. Seni çok seviyor. Hem kızlar da seni burada görürlerse sevinçten havalara uçarlar. Hatta sana zorluk çıkarmamak için ben de

ortadan kaybolurum. İkizler sana kalır. Onları tatile çıkarmışsın gibi olur. İstersen, bir günlüğüne Ocean City'e gidebilirsiniz."

Abby onun teklifi düşünmesini bekledi, ama ne diyeceğini zaten biliyordu. Nihayetinde Wes kızlarına tapan müthiş bir babaydı. Bu konuda Abby'ye olan kızgınlığının kızlarını görmeye engel olmasına izin vermeyecekti.

"Cumartesi sabahı erkenden orada olacağım," dedi sonunda. "Fakat evde kalmasam iyi olur. Şu otele ne dersin? Orada kalabilirim."

"Aslında şu anda açık değil. Onarım aşamasında olduğu için ya evde kalırsın ya da yakındaki kasabalardan birinde bir otel bulursun. Senin için bazı yerleri arayabilirim."

Wes ağır ağır iç çekti. "Hayır, bu mantıklı olmaz. Seninle ve kızlarla kalırım. Önceden programlanmış bir sonraki gezimden önce New York'a dönersin, değil mi?"

Abby çekinerek, "Sanmıyorum," dedi. "En azından birkaç hafta daha burada olacağım."

Sessizlik çöktü. Abby Wes'in tepkisini beklerken bir ömür geçti sanki.

"O zaman kızlar da benimle New York'a döner," dedi Wes son noktayı koyarak. "Hafta boyunca dadının burada olmasını sağlarım, akşamları ve hafta sonları da sen gelene kadar onlarla kendim ilgilenirim."

"Kesinlikle olmaz," dedi Abby bir anda. Onun da kızlardan ayrı kalmaya hiç niyeti yoktu. Üstelik burada eğleniyorlardı.

"İyi de her hafta Maryland'e sürüklenmem mümkün değil," diye karşılık verdi Wes hiç beklemeden. "Sen de onları buraya tek başlarına uçakla yollayamazsın."

"Elbette hayır."

"O zaman bunu nasıl çözeceğimizi düşünüyorsun? Seninle ben şimdiye kadar velayet meselelerini gayet medeni bir

şekilde halletmeyi başardık, ancak bu durumda kızlarımla zaman geçirmekten feragat etmeyeceğim."

"Wes, konu bu değil," diye itiraz etti Abby. "Burada bazı işlerim var. Çok değil, yalnızca birkaç hafta daha beni idare etmen gerekiyor. Bu kadarını da yapamaz mısın?"

Wes o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Abby onun bir ihtimal cevap vermeyeceğini düşündü. Neyse ki sonunda, "Gelince bu konuyu konuşuruz. Mantıksız davranmak istemiyorum," dedi.

Abby rahat bir nefes aldı. Wes her zaman böyleydi, mantıksız davranmak istemezdi. Sonunda bu nedenle boşanmışlardı. İş yerinde uzun saatler çalışmasının kocasını ne kadar mutsuz ettiğini görmüştü. Yine de Wes hiçbir zaman bir şeylerin değişmesini talep etmemişti. Günün birinde adeta duvara toslamış ve boşanmak istemişti. Abby'yi şaşırtan tek şey onun bu kadar beklemesiydi.

"Teşekkürler, Wes."

"Erken vakitte uçmayı planlıyorum. Bir aksilik olursa seni ararım. Yoksa on civarında orada olurum."

"Tamam, görüşürüz o zaman. İyi yolculuklar."

Tam telefonu kapatacaktı ki yalnız olmadığını fark etti. Gözlerini kaldırınca Trace'in kapı eşiğinde durduğunu gördü. Abby'nin her zaman görmeye alışık olduğu gibi takım elbise ve kravat değil de soluk bir kot pantolon ve geniş göğsüyle kaslı kollarını açığa çıkaran lacivert bir tişört giymişti. Rüzgârdan dağılmış saçları motorla geldiğini gösteriyordu. Bu gördüğü adam yıllar önce âşık olduğu, aklını başından alan, çekici ve asi Trace'ten başkası değildi.

"Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?" diye sorguladı öfkeyle.

"Eski kocanın kızları burada tutmandan memnun olmadığını anlayacak kadar."

"İdare edecek artık," dedi sertçe.

Trace suçluluk duymuş gibiydi. "Özür dilerim, Abby. Sen buradayken çocuklarının babalarından ayrı kalmalarının ne anlama gelebileceğini hiç hesaba katmamışım."

Abby, "Konu ben olunca hesaplamadığın daha çok şey var," diyerek hızla karşılık verdi. "Bak, seninle yeniden baş başa konuşacak halde değilim. Buraya gelmenin özel bir sebebi var mı?"

"Rutin kontrollerden biri. Sadece bütün alacaklıların memnun mu diye bakmaya geldim."

"Nasıl hissettiklerini onlara sorman lazım. Eğer sormak istediğin onlara ödeme yapıp yapmadığımsa, cevap evet." İpotek ve iş kredileri ödemelerini bir yığın kâğıdın altından çekip ona uzattı. "İşte burada. İki pulun maliyetini çıkarabilirsin."

Trace'in dudakları seğirdi. "Ne kadar da alçakgönüllüsün."

"Sadece masrafları dizginlemek için talimatlarına uyuyorum."

"Jess nerede?" diye sordu.

Bu, tahmin edilebilir ve oldukça mantıklı bir soruydu. Abby ise ona vereceği cevaptan hiç memnun değildi. "Bilmiyorum. Neden? Onunla bazı şeyler hakkında konuşman mı gerekiyor?"

"Yoğun bir şekilde çalıştığını sanıyordum," dedi omuzlarını silkerek.

Bu kez Abby'nin dudaklarında bir sırıtma ifadesi belirdi. "Ona bundan bahsetmemeni tavsiye ederim. Ben bunu en son yaptığımda bir sürü azar işittim. Görünüşe göre kendi başına sorumluluklarını yerine getirebiliyor ve benim ona müdahale etmem hoşuna gitmiyor."

Trace, masanın arkasındaki sandalyeyi ters çevirdi ve bacaklarını iki yana açarak sandalyeye oturdu. "Bu tartışma dün bu zamanlar olmadı, değil mi?

"Aslında öyle. Neden?"

"Çünkü ondan on beş dakika sonra ofisimi basıp beni azarladı. Ayrıca, oldukça kesin bir şekilde senin buradan gitmeni istediğini söyledi."

Abby Jess'in çılgın olduğunu biliyordu, ama bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemişti. Bir yandan da Trace'in ne tepki verdiğini merak ediyordu. "Sanırım bunu reddettin."

"Elbette."

Abby başını sallayarak, "Sanırım Kız kardeşimi bir kargaşaya sürükledik. Senin yüzünden eski kocamı da iki arada bir derede bıraktım. Artık mutlu musun?"

"Tam olarak değil," diyerek sırıttı Trace. "Benimle sahilde yürüyüşe gelirsen, olabilirim."

Abby, "Yani mesainin ortasında işimi mi bırakayım?" diye sordu yapmacık bir şaşkınlıkla. "Ya patron yakalarsa beni?"

"Bu onun fikri. Üstelik bu, patronun gözünde sana bir sürü artı puan kazandıracak."

Abby geriye yaslanıp onu süzdü. "Bugünkü ruh halin çok tuhaf. Neler oluyor?"

"*Benim* patronum kaçamak yapmam için bana izin verdi. Hatta beni buna teşvik etti. Merak ediyorsan söyleyeyim, oyun arkadaşımı da adeta eliyle seçti."

Abby buna kahkahayla karşılık verdi. "Baban seni buraya benimle sahilde yürüyüş yapman için mi gönderdi?"

"Detayları belirtmedi. Yürüyüş benim fikrimdi." Abby'nin bakışlarını yakaladı ve odanın havası bu elektrikle sarsılıncaya kadar da gözlerini kaçırmadı. "Ne diyorsun?"

Aman Tanrım, evet! diye hevesle mırıldandı Abby'nin kafasındaki ses. Neyse ki ağzından çıkan tek kelime, "Tamam," olmuştu.

Trace güldü. "Çok istekli görünüyorsun."

Abby onun bu şakacı tarafının kendisini nasıl etkilediğini göstermemekte kararlı bir şekilde omuzlarını silkti. "Altı üstü sahilde bir yürüyüş. Kilisede değil."

Trace bakışlarında biriken sıcaklıkla, "Bunu yapmak ister misin?" diye sordu.

Abby kaşlarını çattı. Sesi bu fikrin onu oldukça cezp ettiğini açığa çıkarmasını engellediği için gururlanarak, "Hayır, istemem," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Bu teklifi reddetmen biraz zoraki oldu sanki. Basit bir *hayır* yeterdi."

"Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?" diye sordu Abby. Bir yandan da ceketine uzanıyordu.

"Hayır, ama eminim beni bu konuda aydınlattığın için mutlusun," dedi Abby'nin omzundaki ceketi yavaşça düzeltirken.

Trace'in, üzerinde gezen dokunuşları Abby'nin titremesine sebep oldu. Bu ayrıca yürüyüşe gitmenin de kötü bir fikir olduğunun göstergesiydi. Trace ile zaman geçirmek her halükârda kötü bir fikirdi.

Buna rağmen, suya doğru uzanan yeşilliklerden karşıya doğru yürürken bunun çok da kötü bir fikir olmadığını gördü. Hatta kayalıkların üzerine çıkarken ve sertleşmiş kumlara inerken yardım etmek için elinden tuttuğunda Abby'nin içinde nasıl olduysa bir şeyler değişti. Birdenbire, bu özel insanla sahilde el ele yürümenin son yıllarda yaptığı belki de en iyi şey olacağını düşünmekten kendini alamadı.

10

Trace'in, Abby'de en çok sevdiği şeylerden biri sessiz geçen her dakikayı saçma sapan gevezeliklerle doldurmaya gerek duymamasıydı. Erozyonun daralttığı bir sahil uzantısı boyunca yollarını seçmeye çalıştıkları sırada Abby'nin elini avucunda tutarken yüzünü güneşe çevirip havadaki tuz kokusunu içine çekti. Denizin millerce uzağındaki iç kısımlarda, Virginia, Batı Virginia, Maryland ve Pennsylvania tepelerinde ve dağlarında, sonunda körfeze dökülen akarsu kollarının çoğu temiz su akıntıları ve dereler olarak yola çıkardı. Oysa burada hâlâ Atlantik'in acı suyu egemendi. Trace bu kolayca ayırt edilen kokuyu ve dilinde –ve yüzdükten sonra Abby'nin teninde– bıraktığı tadı seviyordu.

Chesapeake'e geldiğinden beri ilk kez kendini her yönden tamamen huzurlu hissediyordu. Burada, suyun kenarında, ne babasıyla çalışmasının verdiği baskıyı ne de reklamları zamanında teslim etmenin stresini hissediyordu. Dahası, New York'ta ara sıra aklına gelen, sanki ona hiç uymayan bir yaşam tarzına ve süratine alışmaya kendini zorluyormuş gibi hissettiren rahatsız edici, endişeli duygulardan da uzaktı.

"Kaşlarını çatıyorsun," diye belirtti Abby. "Bunun sebebi ne?"

"Öyle mi? Bu tuhaf, çünkü tam da burada kendimi ne kadar huzurlu hissettiğimi düşünüyordum."

Şimdi de Abby kaşlarını çatıyordu. "Yani New York'ta öyle hissetmiyor musun?" Bunu bir suçlama yöneltir gibi söylemişti.

Trace hemen tuzağı fark etti. "New York'u çoğu zaman seviyorum. Orada yaptığım her şeyden zevk alıyorum. Oradan vazgeçmek istemiyorum, özellikle de bankada çalışmamak için... Yine de burası..." Boş olan eliyle etraflarındaki muhteşem doğayı göstererek, "Burası evim gibi. Eminim sen de böyle hissediyorsun. O zamanlar suda ne kadar vakit geçirdiğimizi hatırlamıyor musun?" Abby'nin bakışlarını yakaladı ve gözlerini ondan ayırmadı. "Ya uzun, kaygısız günleri ve sıcak geceleri?"

Abby'nin soruyu ciddiye alması ve bunu sorduğu için boğazına yapışmaması Trace'i rahatlattı. Üstelik sesindeki kışkırtıcı tona da sinirlenmemişti. Sadece düşünceli görünüyordu.

Abby, "Aslında ne demek istediğini anlıyorum sanırım," diye itiraf etti sonunda.

"Kızlarla buraya geldiğimiz gece arabadan ilk indiğimde ben de bunları hissettim. Büyükannemi görmek, bu havayı solumak, dalgaların sesini duymak evimin bir parçasıydı. Bunu ne kadar özlediğimi fark ettim." Ona küstah bir bakış attı. "Yine de burada tekrar yaşamak istemem."

"Aynen," dedi Trace ona meydan okumaktan kaçınarak. Bununla birlikte içten içe burada yaşamanın iyi olup olmayacağını da merak ediyordu. Şüphesiz ki Abby finans dünyasında hedefine ulaşmıştı. Trace'in duyduklarına göre birinci sınıf borsa şirketlerinden birinde saygın bir portföy yöneticisiydi. Zaman zaman adını *New York Times ve Wall Street Journal* gazetelerinin iş sayfalarında görmüştü. Abby'yle ilgili makaleleri görmek onun başarılarıyla gurur duymasını sağlamıştı. Elbette bu vasıflarla onların herhangi bir şubesinde rahatça çalışabilirdi. Trace de kendi namına çok sayıda bağlantı kurmuş ve tasarım alanında kendi çapında ün yapmıştı. Hem bu işi yapıp hem de bu şekilde bir hayat tarzına sahip olamaz mıydı?

Onun tarafından bakılınca bu düşünmeye değerdi. Abby'nin ise henüz bunu kabul edeceğinden emin değildi.

"Aşağı yukarı ne zaman New York'a dönersin?" diye sordu Abby onu haklı çıkararak. Onun için bu belli ki geçici –üstelik de tatsız– bir molaydı, varış noktası değil.

"Babamla yaptığım anlaşma altı ay kalmam yönündeydi," diye yanıtladı Trace.

"Laila'nın işi alması gerektiğine onu inandırman konusunda bir gelişme var mı?"

"Öncelikle, benim bu iş için doğru insan olmadığıma onu inandırmam gerekiyor," dedi. "Aslına bakarsan bugün onu bu yönde ikna etmek için ilerleme göstermiş olabilirim."

"Öyle mi? Nasıl? Kaçamak yapmanı önerdiğinde büyük bir istekle kabul ederek mi?

Trace sinsice gülümsedi. "Hayır, bundan zaten emindi. Sanırım şu anda benim bir yuva kurmamı bankacılık dünyasına girmemden daha çok istiyor."

Abby ona şaşkınlıkla baktı. "O ne demek?"

"Sen," diye karşılık verdi Trace. Abby'nin yanaklarına aniden hücum eden pembe gölgeleri keyifle izledi. "Yüz yıl önce olsa işi bitirmek için Mick'e çoktan bir teklifte bulunurdu. Bizim de bu konuda söz söyleme hakkımız olmazdı. Dua et ki modern çağlarda yaşıyoruz."

"Baban neden ikimizin ortak bir geleceği olabileceğini düşünsün ki?"

"Çünkü bir geçmişimiz var," diye hatırlattı Trace ona. "Sen tekrar bekârsın ve bir babaya ihtiyacı olabilecek iki küçük kızın var."

"Onların bir babası var," diye hatırlattı Abby.

"Elbette var. Ben yalnızca Lawrence Riley'in zihninin nasıl işlediğini açıklamaya çalışıyorum."

Abby küçümseyen bir bakış attı. "Peki, sen de bazı fikirlere kapılırsın diye söylüyorum, benim bir koca arayışında olmadığımı kafana yaz. Öncesinde de böyle olmamıştı. Ben korkunç bir işkoliğim. Bu yüzden de iyi bir evlilik malzemesi değilim. Hatta o rolde acınacak derecede başarısız oldum."

Trace ona eğlenerek baktı. "Bu bilgiyi mutlaka babama ulaştıracağım, ama içimden bir ses onun bu fikrinden caymayacağını söylüyor."

"Sen vazgeçtiğin sürece sorun yok," dedi Abby.

Söylediklerinde o kadar ciddi ve kararlı görünüyordu ki Trace kendini tutamadı. Eğilip onu öptü. Sadece hızlı ve muzip bir şekilde dudaklarını onunkilere değdirmekti amacı, ama dudakları o kadar güzeldi ve tanıdıktı ki ileri gitmekten kendini alamadı.

Kendini çektiğinde nefesleri kesilmişti ve Abby'nin gözlerinde karmaşık bir ifade vardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu öpücüğü silmek ister gibi dudaklarını ovuşturarak. "Özellikle de sana ne kadar kötü bir seçenek olduğumu söyledikten sonra?"

Trace tekrar ona uzanmasınlar diye ellerini ceplerine sokuşturarak omuzlarını silkti. "O anda iyi bir fikir gibi göründü."

"Ama değildi," dedi Abby. Bakışları sert olsa da sesinde anlamlı bir çekim vardı.

Bu çekim Trace'in hoşuna gitti. Abby, uzun zamandır ilk kez hissettiği güvensizlikleri incelikle göstermiş, bu da Trace'e güç vererek içinde onu koruma isteği doğurmuştu. Bu istek çoğu zaman ona sahip olma özlemiyle çelişiyordu.

Trace'in dudakları yavaş yavaş yukarı kıvrıldı. "Sanırım hangimizin haklı olduğunu görmek için sadece biraz beklemeliyiz."

Bu beklemenin daha fazla deneysel öpücüğü içermesi gerektiğini de çok iyi biliyordu.

***

Abby, Trace'e el sallayarak veda edip otele doğru yürürken hâlâ öpücüğün etkisiyle titriyordu. Lanet olası dizleri bile saçma bir şekilde güçsüzleşmişti.

"İlginç," diye seslendi Jess verandadan. "Eve geliyorum ve dünyanın en inatçı iki işvereni ortada yok. Sonra da ne göreyim, ikisi sahilde oynaşıyorlar."

"Oynaşma falan olmadı," dedi Abby sertçe.

Kız kardeşinin yanından geçip giderek onun güçlü gözlemlerinden kaçabileceğini düşündü, fakat Jess ayağa kalkarak onu içeriye kadar takip etti.

Abby titreyen elleriyle kendine bir bardak buzlu çay doldurmaya çalışırken Jess tezgâha yaslanarak, "Ee, Trace'le aranızda neler oluyor?" diye sordu.

Abby, "Hiçbir şey," deyip fazla ısınan libidosunu serinletmeyi umarak soğuk içeceğinden büyük bir yudum aldı. Bunun ne bir faydası oldu ne de ona zaman kazandırdı.

"Bana öyle gelmedi. İkiniz sahilde dudak dudağa kenetlenmiş durumdaydınız. Durduğum yerden göründüğü kadarıyla adeta buharlar yükseliyordu."

Abby hayretle ona baktı. "Bizi mi gözetledin?"

Jess, "Kesinlikle öyle bir şey yapmadım. Sizi aramaya çıkmıştım. Sahile vardığımda sizi gördüm ve doğrudan arkamı dönerek verandada beklemeye geldim," diyerek sırıttı. "Seni neler olduğunu açıklamaya çalışırken görmenin eğlenceli olacağını düşündüm."

"Bizi bu kadar eğlenceli bulduğuna sevindim."

"Seni değil," diye düzeltti Jess. "Durumu. Bu bana tıpkı on yıl önce yazın, ikinizin ortalıkta gizli gizli dolaştığı zamanları hatırlattı. O zaman da kandırıyordunuz bizi. Neler olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyordunuz. Ama ben daha aşağı yukarı on iki yaşında olmama rağmen her şeyi anlamıştım. İkiniz birbirinize deli oluyordunuz. Gözlemlediğim kadarıyla hâlâ da öyle." Abby'yi kaburgalarından yavaşça iterek "Bence bu çok hoş," dedi.

"Hoş *değil*. Önceden nasılsa şimdi de öyle son bulmak zorunda."

"Neden? Demek istediğim, o zamanlar neden ayrıldığınızı bir şekilde anlıyorum. Bir rüyanın peşinden gidiyordunuz. Yine de neden ölesiye çalışmanın Trace gibi birinden daha önemli olduğunu düşündün bilemiyorum. Tabii bu o zamandı. Şimdi başarılısın. Tuttuğunu koparabilirsin. Trace'i hayatında istiyorsan seni durduracak bir şey yok."

Abby içini çekerek masanın altından bir sandalye çıkardı. Jess, Trace'le bir gelecek kurmayı çok mantıklı ve mümkün gibi gösteriyordu. Oysa Abby öyle olmadığını biliyordu. "Yapma, Jess, o kadar kolay olmadığını biliyorsun. West'le olan evliliğimi nasıl mahvettiğime bir bak. Üstelik o muhtemelen dünyaya gelmiş en anlayışlı erkekti. Hiçbir erkek benim yoğun mesailerime ve günün sonunda eve beraberimde getirdiğim strese tahammül edemez."

"O zaman mesailerini azaltmayı dene," dedi Jess. "Bazı düzenlemeler yap."

"Bu, o tür bir iş değil. Piyasalar çok çabuk değişiyor. Eğer oyundan çekilirsem birilerinin hayat birikimlerini tehlikeye atabilirim."

"Ve sen gerçekten de bu derece riskli bir işte çalışmaktan zevk alıyorsun, öyle mi?

Abby onu doğruladı. "Çoğu zaman zevk alıyorum."

"Çoğu zaman dedin. Ya geri kalan zamanlarda?"

"O zaman da her kadının istediği şeyleri istiyorum: bir ev, bir aile, hayatımı paylaşacağım bir erkek," diye itiraf etti Abby. Ardından ekledi: "Sadece bunlara nasıl sahip olabileceğimi bilmiyorum."

"Sen bir O'Brien'sın," diye hatırlattı Jess. "Kafana koyduğun her şeye sahip olabilirsin. Büyükanne ve Mick bize bunu öğretmediler mi?"

"Evet, öyle ama aynı zamanda babam bize bunun bir bedeli olabileceğini de gösterdi. Başarı, onun annemle ilişkisine mal oldu. Belki de bazı O'Brien'lar her şeye sahip olamıyorlardır."

Jess kaşlarını çattı. "Annem senin kaderci tavrına ne derdi? Yoksa bunun sorumlusu o mu?"

Abby ona şaşkınlıkla baktı. "Neden annemin ilişkiler konusunda beni etkilediğini düşünüyorsun?"

"Bana açıkça öyle olmadığını söyleyebilir misin? Aramızda onunla irtibat halinde olan tek sen varsın. Muhtemelen babamla ilgili sert eleştirileriyle beynini yıkadı."

"En az senin kadar," dedi Abby yavaşça.

Laf yerini bulunca Jess irkildi. "Muhtemelen haklısın. Babamla sorunlarım olduğu bir gerçek." Önce tereddüt etti, ardından sordu: "Sahi, annem o zamanlar neler olduğunu hiç konuştu mu seninle?"

"Yeterince açık değil mi?" diye karşılık verdi Abby. "Babam evden çok sık uzaklaşırdı. Annem de buna daha fazla katlanamadı."

"Evet, ama yalnızca onu değil bizi de terk etti," diye itiraz etti Jess. "Bizler onun çocuklarıydık. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadık."

Abby Megan'ın gittiği gün onunla yaptığı konuşmayı ve onlar için geri geleceğine söz verdiğini hatırlayınca kaşlarını çattı. "Hayır, yapmadık. Üstelik onunla yaşamamız için bizi New York'a götürmeyi planlıyordu."

"Peki ne oldu?" diye sordu Jess. "Neden sadece canı istediğinde bizi ziyarete geliyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Abby. Konu o kadar hassastı ki her şeyi oluruna bırakmıştı. Ona göre Megan'ın yeniden hayatında olması yeterliydi, ancak bu soruya cevap bulamamanın Jess'i neden yiyip bitirdiğini de anlıyordu.

"Neyse, boş ver," dedi Jess. "Hepimiz hayattayız. Önemli olan da bu, değil mi?"

Acısını dindirme çabası işe yaramamıştı. Abby konuyu yeniden açmak üzereydi ki Jess onu geçiştirdi.

"Unut gitsin. Asıl amacımdan uzaklaşıyoruz. Trace ile gerçekten güzel olabilecek bir şeyden kendini alıkoyuyorsun. Denemekten bile kaçıyorsun. Bence bu düpedüz bir hata."

Abby, Jess'in durumu doğru saptadığını inkâr edemezdi. Gitgide kaderci oluyordu. Tecrübesi ona evlilik için uygun olmadığını öğretmişti. Başarısız olmayı sevmediği için de kendini tekrar aynı duruma sokmayı anlamsız buluyordu. Bu insan, ona bir zamanlar ne kadar mutlu olduklarını hatırlatarak hormonlarını çılgına çeviren Trace olsa bile durum değişmiyordu.

Abby boş bardağını bırakarak ayağa kalktı. "Bu tartışmayı burada bırakalım," dedi. "İkimizin de yapacak işleri var."

Jess hayal kırıklığıyla ona baktı ve omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. Bu senin hayatın."

"Evet, öyle."

Yine de ofise geri dönüp masasında hâlâ bir yığın halinde duran belgelere gömülünce bunca yıldır yaptığı seçimlerin, belirlediği önceliklerin her zaman inandığı kadar iyi olup

olmadığını sorgulamaktan kendini alamadı. Belki de babası gibi kazandığından daha fazlasını kaybediyordu. Megan'ın da ailesini terk edip gitme kararıyla ilgili böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

***

Carrie ile Caitlyn, cumartesi sabahı babalarının gelmesini beklerken heyecandan neredeyse havalara sıçrıyorlardı.

"Ne kadar kaldı, anne?" diye sordu Carrie. "Şimdiye kadar burada olur sanıyordum."

Abby iç çekti. "Çok sürmez. Az önce aradı ve Chesapeake'e varmak üzere olduğunu söyledi."

"Onu gördüm, onu gördüm!" diye haykırdı Caitlyn. Uzaktaki yol boyunca yükselen toz bulutunu işaret ediyordu.

"Ben de gördüm!" diye bağırdı Carrie merdivenlerden hızla aşağı inip otoyola doğru koşarken.

"Burada bekleyin," diye tembihledi Abby. "Arabasını park edene kadar yola çıkmak yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, anne," dedi Caitlyn. Yine de çimenliklerin en ucunda durdu. Carrie de arkasında sabırsızlıkla zıplıyordu.

Wes'in kiralık arabası durur durmaz kızlar sürücü tarafına doğru heyecanla tur atarak kapıyı açtılar. Wes emniyet kemerinden henüz kurtulmamıştı ki ikisi de kollarına atılmak için yarışa girdi.

Uçuşa ve arabayla kat ettiği yola rağmen zengin işadamları için günlük kıyafetleri ön plana çıkaran *Forbes* reklamlarından yeni çıkmış gibi duruyordu. Wesley Walker Winters hafta sonları bile, şekilli kahverengi saçlarından yaratıcı spor kıyafetlerine ve İtalyan mokasenlerine kadar baştan aşağı üst düzey mesleğini vurguluyordu.

Abby'nin aksine o, iş dünyasındaki yerini miras olarak almıştı. Büyükbabasının kurduktan sonra babasına devrettiği bir

holdingi işletiyordu. Bu ona kendi programını yapma lüksünü ve esnekliğini veriyordu. Çok çalışmasına rağmen Abby'nin hırsı ve işkolik eğilimleri onda yoktu. Megan'ın çabucak tespit ettiği gibi Wes'in öncelikleri eksiksiz bir şekilde sıralanmıştı. Eşini ve çocuklarını ilk planda tutan ender erkeklerden biriydi. Abby'ye sürekli, onun çabasını anlayışla karşıladığını ve ona saygı duyduğunu söylüyordu. Sorun şu ki bununla yaşamayı becerememişti.

"Baba, baba, ben ve Carrie kızamık olduk!" diye duyurdu Caitlyn heyecanla.

"Benim beneklerim daha çoktu!" diye haber verdi Carrie.

Wes'in bakışları bu hastalıktan haberdar edilmediği için daha sonra konuşmaları gerektiğini belirtircesine Abby'ye yöneldi. Şimdilik pahalı ve ütülü kumaş pantolonuna aldırmadan çimenlere çömelip kızlarının yüzlerini bir o yana bir bu yana çevirmekle yetiniyordu. "Hiç benek yok. Demek ki iyileştiniz."

"Önce ben iyileştim," diye övündü Carrie.

Wes güldü. "Şu anda ikinizin de iyi olduğuna sevindim. Böylece bu hafta sonu bir sürü eğlenceli aktivite yapabiliriz."

"Ne gibi?" diye sordu Caitlyn.

"Ben dondurma yemeğe gitmek istiyorum," dedi Carrie bir anda.

Caitlyn derhal ona ters ters baktı. "Hayır, onu Bay Riley ile yapacağız, unuttun mu?"

"Ama babam bize dondurma alırsa iki kere yemiş oluruz," diye karşı çıktı Carrie.

"Hayır!" diye kararlı bir şekilde tekrarladı Caitlyn. "Bay Riley bizi götüreceğini söyledi ve ben onunla gideceğim."

Wes tartışmayı hayretle izliyordu. Bir açıklama beklercesine yeniden Abby'ye doğru baktı.

"Trace Riley eski bir aile dostu, kızlar hastalandığında buraya uğramıştı," dedi. "Kızamığı atlattıklarında onlara Sally'de dondurma ısmarlama sözü vermişti."

"Yiyebildiğimiz kadar," dedi Carrie heyecanla.

"Pekâlâ, bunu bilmiyordum," dedi Wes.

Tartışma başladığından beri Carrie ilk kez geri çekildi. Belli ki babasının bu planı engelleyeceğini hissediyordu. "Bizi pizza yemeğe götürebilirsin," dedi çabucak. "Buraya geldiğimizden beri hiç yemedik."

"Evet!" dedi Caitlyn hevesle. "Lütfen, baba."

"Pizza iyi fikir," diye kabul etti babaları. "Şimdi eşyalarımı içeri yerleştirmeme ve bir dakika annenizle konuşmama izin verin. Sonra da şehre ineriz."

Abby Wes'in peşinden içeri girdi ve ona koridorun aşağısında, kızların odasının yanındaki bir yeri gösterdi. Tam hızlıca çıkıp gidecekti ki Wes onu durdurdu.

"Nasıl oluyor da bir adamın, kızları yiyebilecekleri kadar dondurmayla kandırmasına izin veriyorsun?"

Abby bu eleştiri karşısında kaşlarını çattı. "Herhalde hasta olana kadar midelerini doldurmayacaklar," dedi. "Asıl önemli olan bir sınırın olmadığı düşüncesi. Yapma, Wes. Onları tanıyorsun. Gözleri her zaman midelerinden daha açtır. Üç kaşık isterler, her zamanki gibi sadece birini yerler ve hepsi bu kadar."

Yine de Wes buna inanmış görünmüyordu. Neyse ki sonunda başını salladı. "Tamam, sanırım haklısın. Bu adamı tanıyorsun, değil mi? Yoksa onunla gitmelerine izin vermezdin."

"Elbette bir yabancıyla gitmelerine izin vermem. Ayrıca ben de muhakkak onlarla gideceğim. Boş yere endişeleniyorsun."

"Muhtemelen," diye itiraf etti Wes. "Eminim onları üç haftadır görmediğim için böyle oluyor. Bu zaman diliminde bir sürü değişiklik olmuş ve ben bunları kaçırmaktan nefret

ediyorum. Bir de onların hiç tanımadığım bir adamdan sürekli bahsettiklerini duymak, sanırım bu bana dokundu. Üzgünüm. Senin sözüne güvendiğimi biliyorsun."

O kadar üzgün görünüyordu ki Abby gayri ihtiyari onu kucakladı. "Peki, şimdi ikisi de senin. Gidin ve doyasıya eğlenin. Büyükannem şu anda yarınki servis için kilisede çiçek hazırlıyor, ama birazdan döner ve eğer bir ara verecek olursanız buralarda olur."

"Sen nerede olacaksın?"

"Jess'e bazı işlerde yardım edeceğim."

Wes aniden kuşkulandı. "Kız kardeşin başını şimdi nasıl bir derde soktu? Senin burada olmanın sebebi o, değil mi? Bu kadarını tahmin etmeliydim."

"Şimdi bunu konuşmayalım. Gerçekten bilmek istersen bu gece kızlar yattıktan sonra anlatırım."

Wes bir an bu konuyu kovalamak istiyor gibi göründü. Derken sonunda geri çekildi. "Tamam o zaman. Sonra görüşürüz."

Jess ve otelle ilgili neler olup bittiğini açıklamasının ardından gelebilecek tartışmayı bildiği için Abby bu konuşmayı dört gözle beklediğini söyleyemezdi.

***

Trace bütün sabah bir tasarım üzerinde çalışmıştı ve öğle vaktinde bir ara verip yemek yemeğe ihtiyacı vardı. Eski bir çift kot pantolonla daha iyi günler gören solmuş bir Chsapeake Kıyıları tişörtü giyerek köşeyi dönüp evinin karşısındaki küçük, sıradan pizzacı dükkânına giderek ayaküstü bir öğle yemeği almaya karar verdi. Yazları cankurtaran olarak çalıştığı dönemde neredeyse her gün orada yemek yerdi. Bazen, ara verdiğinde caddenin karşısına geçip bir iki dilim pizza alırdı. Diğer günler Abby aynı yerden sandviç alıp sahile getirir, orada öğle yemeğini birlikte yerlerdi.

Shore Caddesi'ne doğru köşeyi henüz dönmüştü ki ona doğru gelen Carrie ile Caitlyn'i fark etti. Onlar da aynı anda onu gördü ve kendileriyle yürüyen adamdan kurtularak koştular. Yanlarındaki kişi yıllar önce New York'ta Abby ile gördüğüyle aynı adam olduğu için Trace onu hemen tanıdı. Etkileyici yakışıklılığını ve modaya uygun giyimini hiç unutmamıştı. Bugün daha günlük kıyafetler giymiş olmasına rağmen görünüşünden hâlâ zenginlik ve soylu bir terbiye fışkırıyordu.

"Bay Riley!" diye bağırdı Carrie ona doğru koşarak. "Biz pizza yemeğe gidiyoruz. Sen nereye gidiyorsun?"

"Aslında ben de pizza yemeğe gidiyorum," dedi Trace. Onların babası ve Abby'nin de eski kocası olması gereken adamın temkinli, gri gözlerinin içine baktı. "Ben Trace Riley, Abby'nin bir arkadaşıyım," dedi elini uzatarak.

Sağlam fakat umursamaz tokalaşmasıyla, "Wes Winters," dedi adam kısaca. "Kızlar sizden ve dondurma sözünüzden bahsetti."

Trace başını salladı. "Onlar hastayken bir anlaşma yapmıştık."

"Artık ikimiz de iyiyiz," dedi Carrie.

"O zaman gelecek hafta bir gün borcumu ödemek zorunda kalacağım."

"Şimdi bizimle pizza yiyebilirsin," dedi Caitlyn utangaç bir şekilde.

"Bugün olmaz, çocuklar. Babanızla zamanınızı bölmek istemem. Ayrıca işe dönmem gerekiyor."

Caitlyn onu merakla süzdü. "Çalışırken her zamankinden daha farklı görünüyorsun."

Trace güldü. "Çok dikkatlisin. Bugün bankada çalışmıyorum. Diğer işimi yapıyorum."

"O nedir?" diye sordu Wes, bir yandan da homurdanan teknelerin birinden az önce sürünerek çıkmış biriymiş gibi bakıyordu ona. Bakışlarında bir hayli küçümseme vardı. Armani'yi muhtemelen barbekü yapmak için giymişti, tabii bunun nasıl yapılacağını biliyorsa.

Trace, "Grafik tasarımcıyım," diye yanıtladı. Bu, Wes'in onu görünüşte küçümsemesini belli ki engellemedi. "Şu anda Astor Tıbbi Ürünler'in bir işi üzerinde çalışıyorum," diyerek ekleme gereği duydu.

Wes'in ifadesi az da olsa ilk kez değişti. "İyi şirket," dedi isteksizce. "Steve Astor'u tanıyorum. Aslında beraber büyüdük."

"Öyle mi? Biz de onunla Harvard'da, işletme bölümünde beraberdik."

Wes'in kalan son aşağılayıcı ifadesi de yok oldu. "İyi okul. Ben de Yale'de okudum."

"Orası da aynı derecede iyi bir okul," dedi Trace. Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Görünüşe bakılırsa Wes şah mat olmuştu. Bir adamı güçlendirmek için etiketten daha önemli bir şey yoktu.

"Abby'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu Wes. Onu bırakan bir adama göre sesinde tuhaf bir gerginlik vardı.

"İkimiz de burada büyüdük," dedi Trace, sonra da dayanamayarak ekledi, "Sevgiliydik."

Wes'in yüz ifadesi dondu. "Anlıyorum."

"Neyse, ben sizi yemeğinizden alıkoymayayım," dedi Trace. "Ben kasadan paket siparişi vereceğim."

Tam uzaklaşmak üzereydi ki Caitlyn elini çekiştirdi. Gözlerini indirince onun yukarıya bakan suratını gördü.

"Gelecek haftayı unutma," diye fısıldadı küçük kız.

"Asla," diye söz verdi. "Annenizle ben günü kararlaştıracağız."

"Hadi, kızlar. Oradaki boş masayı tutalım," dedi Wes kararlı bir şekilde.

Trace üçünün gidip masaya oturmalarını izledi. Siparişini verirken onların sos konusunda anlaşamadıklarını duyabiliyordu. Abby'nin evlendiği bu adama içgüdüsel bir nefret duysa da onun mükemmel bir baba gibi göründüğünü kabul etmeliydi. Onlara karşı son derece sabırlıydı. Hayır, bu konuda hakkını vermek lazımdı.

Yine de Abby'yi gönüllü olarak bırakan bir adam besbelli mantıktan yoksundu. Kendi de öyle yapmıştı, bu nedenle biliyordu. Abby'yi terk eden kendisi değildi belki ama onun gitmesini engellemek için de yapması gerekeni yapmadığından adı gibi emindi. Geriye dönüp baktığında da aptalca davrandığını dürüstçe söyleyebilirdi.

11

Jess, oteldeki ofisine girdiğinde Abby'yi camdan dışarı bakarken buldu. Onu en çok neyin şaşırttığına karar veremedi. Ablasının cumartesi günü burada olması mı yoksa zamanını görünüşe göre hayal kurarak harcaması mı?

"Cumartesi günlerini gerçek işin için araştırmalarını yapmaya ayırdığını sanıyordum," dedi Jess. "Burada ne yapıyorsun?"

"Saklanıyorum," diye itiraf etti Abby üzgün bir ifadeyle. "Wes burada."

Jess abartılı bir şekilde ürperdi. "Daha fazlasını söyleme," dedi. "Eğer o adamı sonsuza dek bir daha görmeyecek olsam bile yetmez."

Abby bu yoruma sinirlendi. "Onu hiçbir zaman sevmedin, değil mi?"

Jess omuzlarını silkti. Abby ile boşandıklarına göre şu anda bunu inkâr etmesi anlamsız görünüyordu. Ona göre bu evlilik daha başından hiç olmamalıydı. Abby kabul etse de etmese de kalbi her zaman Trace'e aitti.

"Üzgünüm, ama hayır," dedi Jess. "Senin hatırın için denedim, ama her zaman onun kendini beğenmiş, yargılayıcı bir budala olduğunu düşündüm. Ardından sırıttı. "Elbette yakışıklı biri, yine de bu özelliği mizah anlayışının ya da kişiliğinin eksikliğini telafi edemedi."

Abby sinsi sinsi güldü. "Hadi ama. O kadar da kötü biri değil."

"Ciddi bir biçimde espri özürlü," diye ısrar etti Jess. "Benim tam anlamıyla bir baş belası olduğumu bana her fırsatta hatırlatmasının da bir yararı olmadı. Sen ne zaman beni dinlemeye ya da sorunlarımdan kurtarmaya zaman ayırsan kızardı. Bu son olayların bu şekilde cereyan etmesiyle tepesi atmış olmalı."

"Aslında henüz otelle ilgili bir şey bilmiyor," dedi Abby. "Seni küçük görmesi ve kızgınlığı konusunu da abartıyorsun."

Jess ona şüpheyle baktı. "Lütfen, hislerimi yok sayma. Tanrı aşkına, Abby. Benimle ilgili ne hissettiğini biliyorsun. Bana daima onun ve senin zamanınızı boşa harcadığımı vurgulayan buz gibi bir ifadeyle bakıyor. Bana bir yosun tabakasından daha önemsiz olduğumu hissettirmek istiyor."

Abby'nin yüzündeki suçlu ifade Wes'in ne yapmaya çalıştığını bildiğinin kanıtıydı. Buna rağmen, "Sana böyle hissettirdiğini hiç fark etmemiştim. Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Gerek yok, o tepkiye alışığım ben," dedi Jess rahatlıkla. "Herkes benim beceriksizin teki olduğumu düşünüyor. Sadece sana da kendinle ilgili böyle hissettirdiği için üzgünüm."

Abby bu yorum karşısında dehşete kapıldı. "Hayır, öyle yapmadı," diye karşı çıktı.

"Elbette yaptı. Sana başarınla ne kadar övündüğünü söylerdi, hemen ardından da evle veya kızlarla ilgili yapmadığın bir sürü şey sıralardı. Kendini yetersiz hissetmeni sağlamaya çalışırdı ve eminim bunda başarılıydı da."

"Kesinlikle yetersiz hissetmiyorum," dedi Abby.

Jess ona anlamlı bir bakış attı. "Bir eş ve anne olarak da mı?" Öne doğru eğildi. "Sakın bunu inkâr etme, Abby. Trace'le bir araya gelmeyi istememe sebebinin bu olduğunu biliyorsun.

Bunu kendin söyledin. Evliliğini mahvetmişsin. İşkolikmişsin. Peki, kim kendini böyle görmene neden oldu? Ben söyleyeyim, Wes Winters. Sana bunu yaptığı için ondan gerçekten nefret ediyorum. Senin bütün başarılarınla övünmüş olabilir, ama aynı anda da sivri diliyle bile bile her birini baltaladı. Senin kendinden şüphelenmene ve önceliklerini sorgulamana sebep oldu."

Abby bu şiddetli savunma karşısında şaşkın görünüyordu. "Sen orada değildin, Jess."

"Hayır, evliliğinizin içinde değildim," diye kabul etti kardeşi. "Ama Wes'in sana nasıl davrandığını yeterince görecek kadar uzun süre New York'ta bulundum. Beni şaşırtan şey, senin öylece arkana yaslanıp durumu kabullenmendi. Ben olsam, o boşanmak istediğini söylemeden çok önce onun gereksiz ve saldırgan zırvalarına son vererek canına okurdum."

"Bir evliliği sürdürmek de bozmak da iki kişi gerektirir," diye ısrarla tekrarladı Abby.

Jess bu yoruma tutundu. "Bu doğru. İki kişi gerekir! Sen olayların bu hale gelmesinde Wes'in ne kadar hatalı olduğunu sordun mu hiç kendine? Onun beklentilerini karşılayamadığın için kendini suçlamaktan vazgeçmeli ve seni sen olduğun için seven, mükemmel bir eş olmak için çabalayan, sorumluluklarda payına düşeni yerine getiren bir erkek bulmalısın." Ablasına anlamlı bir şekilde baktı. "Wes hiç yemeklerden sonra bulaşık makinesini doldurdu mu? Çamaşır makinesine bir tomar çamaşır yerleştirdi mi hiç?"

"Hayır," diye itiraf etti Abby.

"Yine de senden hem bunları yapmanı hem de kariyerinle kızları dengede tutmanı bekledi, değil mi?"

Abby, "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum," diyerek isteksizce kabul etti ve ardından Jess'e alay edercesine baktı.

"Wes'le ilgili söylediğin her şeyin bir zamanlar babam için de böyle olduğunu biliyorsun. Bu durumda anneme daha fazla sempati duymaman beni şaşırtıyor."

"İkisi tamamen farklı," dedi Jess. "Babam asla annemi hor görmedi. Onun yaptığı hiçbir şey *annemin* yaptığını haklı çıkarmaz." Geniş çaplı bir kavgaya girmeden önce konuyu geçiştirdi. "Oralara girmeyelim. Annemin bizi terk edip gitme kararıyla ilgili asla uzlaşamayacağız. Sen onu affettin. Ben affetmedim. Hepsi bu."

Abby tam cevap verecekken vazgeçip kafasını sallamakla yetindi. "Haklısın. En iyisi o mevzuya girmemek," deyip ustaca konuyu değiştirdi. "Sanırım sen bana asla o şekilde değersiz davranmayacak mükemmel erkeği çoktan seçtin."

"Kesinlikle. Trace'i tavsiye etmem için birçok neden olduğunu kabul etmelisin," diye sataştı Jess. "Senin için bu kadar yanıp tutuşmasaydı onu şaşırtabilirdim."

"Neden yapmıyorsun?" dedi Abby soğukkanlı bir ifadeyle.

"Gerçekten mi?" dedi Jess. İlgisini itiraf ettiğini görmek için onu deniyordu. "Umursamaz mısın?"

"O özgür bir adam. Elbette onun üzerinde bir hakkım yok. İstediğini yap."

Jess dayanamayıp kahkahayı bastı. "Beni onu öperken gördüğün ilk anda kalbime bir hançer saplamayacağından emin misin? Hiç sanmıyorum."

Abby kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana istediğini yap dedim."

"Dudakların öyle söyledi," diye onayladı Jess. "Gözlerindeki ateş ise tamamen başka bir şey söylüyordu. Sanırım ona uyup Trace'ten olabildiğince uzak duracağım. Ayrıca, otel işletmeyi ya da halı döşemeyi bilmediği sürece şu anda hayatıma birini sokmaya hiç zamanım yok."

Abby'nin gözlerinden dehşet saçıldı. "Ne döşemesi? Jess, seninle yeni halı döşeme konusunda hiç konuşmadık. Bütçede bu çeşit bir harcama için yeterli miktarda para yok."

Jess içini çekti. "Biliyorum, ama bu harika görünecek, sence de öyle değil mi?" dedi istekli bir şekilde. "Buranın mükemmel görünmesi için gereken son rötuşlar bunlar."

"Pekâlâ, otel kâr etmeye başladığında gerçekleştirmek üzere bunu dilek listene yaz," diye tembih etti Abby. "Halı yıkamacıları getirtip şampuanla yıkattığımız zaman şu anki halılar da şahane görünecek."

"Zaten listenin en tepesinde bu var." Jess ayağa kalktı. "Şimdi, istersen bütün öğleden sonra orada oturup düşüncelere dalabilirsin ya da kalan son misafir odasını boyamama yardım ederek faydalı olabilirsin."

Abby hayretle ona baktı. "Yani yukarıdaki kutsal mekânına girmeme izin mi veriyorsun?

"Sadece bu seferlik. Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın var ve ben de orada seni gözetliyor olacağım. Yalnız, ben on yaşındayken yatak odamı boyamaya yardım ettiğinde yaptığın gibi boyayı her yere damlatmamaya gayret et."

Jess'i merdivenlerden yukarı takip ederken, "O ben değildim," diye öfkeyle itiraz etti Abby. "Kevin'di. Ya da Connor. İkisinin de boya yapma veya evle ilgili ufak tefek işlere gelince hiç sabrı yoktu. Mick, ikisinin de onun izinden gitmek istememesinin iyi bir şey olduğunu söylerdi, çünkü ne yaparlarsa yapsınlar ellerine yüzlerine bulaştıracakları kesindi."

Jess sırıttı. "Sanırım haklısın. Kevin'di."

Abby ciddi bir ifadeyle merdivenlerde durdu. "Onu özledim," dedi sessizce. "Irak'a gitmiş olması ödümü koparıyor."

Jess'in keyfi bir anda kaçtı. "Biliyorum. Ben de özledim. Ama kardeşimiz yaptığı şeye inanıyor. En son e-posta gönderdiğinde

sıhhiyeci olan başka bir kadınla tanıştığını söylüyordu. Belki de bu iş ciddiye gidiyordur."

"Umarım öyle olmaz," dedi Abby. "Onların içinde bulunduğu gibi gerilimin devamlı yükseldiği bir durumda duygulara güvenilebileceğinden emin değilim. Umarım kalıcı bir şeylere adım atmadan önce eve dönmeyi beklerler."

"Haklısın galiba," diye kabul etti Jess. "Yine de orada biriyle olmasına sevindim. Orada arkasını kollayan biri varmış gibi geliyor bana."

Kevin hakkında konuşulanlar ikisini de karamsar bir ruh haline sokmuştu. Jess bunu üstünden atmak için kendini zorladı. Her gece erkek kardeşinin sapasağlam dönmesi için dua ediyordu ve bu, ona her ay büyükannenin kurabiyelerinden kutu kutu göndermek dışında yapabildiği tek şeydi. Kevin'in söylediğine göre, bölüğü de bu paketlerin gelmesini onun gibi dört gözle bekliyordu.

"Hadi gel, boya yapmaya gidelim," dedi son basamağı tırmanırken. "Kardeşimizin içinde bulunduğu tehlikeyi ve çok az tanıdığı bir insanla ciddiye gidip gitmeyeceğini düşünmek istemiyorum." Tekrar sırıttı. "Daha çok senin aşk hayatınla ilgili konuşmayı tercih ederim."

"Bu çok sıkıcı bir sohbet olur," diye cevabı yapıştırdı Abby.

"Trace'e hiç dikkatli baktın mı? O adamla ilgili bir sohbetin sıkıcı olma şansı yok."

Yanaklarında aniden beliren parlak pembe renge bakılırsa Abby bunu inkâr etmiyordu. Jess kışkırtıcı birkaç sözle ikisinin on yıl önce olduğu gibi yeniden birbirlerinin kollarına atılabileceğini hissediyordu. O zamanlar on iki yaşında olabilirdi, ama belki de başka kimsenin göremediği bir şeyi görmüştü. Terk edilmek Trace için ne kadar zor olmuşsa Abby'ye de gitmek bir o kadar zor gelmişti.

***

Nasıl olduysa Abby kız kardeşiyle güzel bir gün geçirmişti. İlk defa Jess, zoraki iş ilişkileriyle ilgili savunmaya geçmemişti. Onun yerine eski zamanlardaki gibi şakalaşıp gülüşmüşlerdi. Bu durumdan memnundu. Şu an isteyeceği son şey Trace'in yarattığı bu durumun aralarında bir sürtüşmeye neden olması olurdu. Eğer gülüşerek biraz daha zaman geçirebilselerdi belki de kız kardeşlik bağları zarar görmeden bu zorlu yolu atlatabilirlerdi.

Özellikle de Jess'in evliliği hakkındaki görüşünden sonra Wes'le tatsız bir karşılaşmaya maruz kalmamak için akşam geç vakitlere kadar otelde oyalanarak Jess'le pizza yemişler ve yalnızca altı hafta sonra 4 Temmuz* tatilinin hemen ardından yapılacak büyük açılışla ilgili planlardan bahsetmişlerdi. Hatta Abby onlara bir reklam kampanyası hazırlaması için Trace'ten yardım isteme olasılığından bile bahsetmişti. Jess de doğal olarak hemen onu Trace'le daha fazla zaman geçirmenin yollarını aramakla suçlamıştı. Abby bunu inkâr etse de Jess'in bu analizinin tamamen yanlış olduğunu da açıkça ispatlayamamıştı.

Evin verandasına ayak basıp Wes'in kendine seslendiğini duyduğunda hâlâ bu tartışmayı düşünüp gülümsüyordu. Bunun üzerine birden keyfi kaçtı.

"Uyanık kalıp seni bekledim," dedi Wes. "Neredeydin? Saat geç oldu."

Abby bu ses tonuna öfkelendi. Sadece sahiplenici değil, aynı zamanda da yargılayıcı bir yanı vardı ve bu hem alışılmadık hem de uygunsuz bir davranıştı. Yine de yumuşak bir karşılık vermeye çalıştı. Belki de Wes'in ona karşı davranışıyla ilgili kız kardeşinin memnuniyetsizliğini dinledikten sonra aşırı derecede hassaslaşmıştı.

* Amerika'da kutlanan Bağımsızlık Günü. (çev.)

"Bu hafta sonunu kızlarla geçirebilmen için uzak kalacağıma dair söz vermiştim," diye hatırlattı.

"Gerçekten düşünceli davranmaya mı çalışıyordun yoksa yeni erkek arkadaşınla ilgili konuşmaktan mı kaçınıyordun?"

Abby tam oturmak üzereydi ki bu soru sinirlerini gererek onu ayakta tuttu. "Birincisi, yeni bir erkek arkadaşım yok. İkincisi, olsa bile bu seni hiç ilgilendirmez. Üçüncüsü ise ses tonunu hiç beğenmedim, bu yüzden yatmaya gidiyorum."

Verandayı yarılamıştı ki Wes arkasından seslendi. "Bekle, Abby."

Abby durdu, ama arkasını dönmedi.

"Çizgiyi aştım," diye ekledi Wes.

"Evet, aştın," diye karşılık verdi Abby. Geriye dönüp yanına gitmek için hiçbir çabada bulunmadı.

"Konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Ne hakkında?"

"Öfkelenme, ama kızlarımla vakit geçiren bu adamla aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onlar bizim kızımız," diye hatırlattı Abby. "Ayrıca son kez söylüyorum, Trace'le aramızda hiçbir şey yok. Eski arkadaşlarız."

"Aynı zamanda da eski sevgili," diye ekledi Wes.

Abby kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şehirde onunla karşılaştık. İkinizin eskiden bir ilişkisi olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu. Üstelik bunu devam ettirmek istediği de açıktı."

"Tabii ki ben de aptal olduğum için başkasının istediği her şeyi yaparım. Söylemek istediğin bu mu?" Jess'in ne anlatmak istediğini anlamaya başlamıştı. Wes gerçekten de tam anlamıyla yargılayıcı bir budala olabiliyordu. Bunu önceden

nasıl fark etmemişti? Hatalarıyla ilgili eleştirileri dikkate almayacak kadar yoğun muydu?

Wes gerçek bir üzüntü ifadesiyle bakarak, "Elbette aptal değilsin," dedi. "Sadece onun bana ne dediğini söylüyorum."

"Bunlar sana söylediklerinden yola çıkarak yaptığın yorumlar olmasın?" diye suçladı Abby. "Şu anda hiç havamda değilim, Wes. Sabah konuşalım, çünkü eğer şimdi buna devam edersek gerçekten berbat bir kavgaya gireceğiz."

Verandanın gölgelerinden bile Wes'in yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. "Sana ne oldu böyle? Asla bu kadar kolay sinirlenmezdin."

"Sadece bugün seninle ilgili at gözlüklerimi çıkarmama yardım edecek bir konuşma yaptım diyelim."

"Şu Trace Riley denen arkadaşınla mı? Benimle ilgili ne dedi?"

Ağır bir of çekti. "Trace bir şey söylemedi. Bugün onu ne gördüm ne de onunla konuştum."

"O zaman Jess'le," dedi Wes pes edercesine. "Seni kullanmasını hiçbir zaman onaylamadığımı biliyor. Eminim beni kötüleyecek bir sürü şey söyleyerek benden öç almak istemiştir."

Abby orada kalıp onunla bu konuyu tartışabilir ya da onu kolayca azarlayabilirdi. Bunu yerine sadece ona iyi geceler dileyip gitti. Muhtemelen sabaha onu deli gibi tokatlamak istemeyecekti.

***

Trace bütün gün Abby'yi aklından çıkaramamıştı. Birkaç kez onu cep telefonundan aramayı denemişti, ama Abby ya telefonunu yanına almamış ya da kapatmıştı veya onunla konuşmak istemediği için aramaları önemsememişti.

Telefonunu alıp bloğun sonuna kadar yürüdü ve denize bakan bir bank buldu. Yarım ay dalgaların üzerinde parıldıyordu

ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. Dışarıda yürüyüşe çıkmış çiftlerden, genç gruplardan ve ailelerden oluşan bir sürü insan vardı. Caddenin karşısında yol kenarındaki çeşitli kafelerde oturan insanların sayısı daha da fazlaydı. Chesapeake Kıyıları, havada hâlâ hafif ayaz olan bir mayıs gecesi hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Birkaç tanıdık kişi gördü ama çoğu, hafta sonlarında gece geç saatlere kadar açık olan restoranlar ve antikacılar için gelen turistlerdi.

Buraya gelmenin onu rahatlatacağını düşünmüştü. Oysa bu yalnızca Abby'yi daha fazla özlemesine neden olmuştu. Aniden cep telefonunu çıkarıp onu tekrar aradı.

"Alo, efendim," diye ters bir şekilde cevap verdi Abby. Ses tonu hiç duymadığı kadar hırçındı.

"Meşgul müsün yoksa?" diye sordu sözlerini temkinli bir şekilde seçerek.

Abby, "Evet, birinci lig bir kavgayla," diye cevap verdi azıcık yumuşayan ses tonuyla.

"Hayırdır?"

"Eski kocam, haberin vardır muhakkak. Az önce eve geldiğimde beni kıstırmayı bekliyordu. Erkek arkadaşımla ilgili bir sürü soru sordu. Yani seninle ilgili."

Abby'nin sesi çok sevinçli gelmiyordu ve Trace bunun sebebinin sorular mı yoksa eski kocasının ona yapıştırdığı etiket mi olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu.

"Özür mü dilemeliyim?"

"Ne için? Sürekli yanlış çıkarımlar yapması senin suçun değil. Neyse, gerçekten bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Önemli bir şey mi söyleyeceksin?"

"Sanırım yalnızca sesini duymak istediğim için aradığımı söylesem hiç uygun olmaz, değil mi?"

Sorunun ardından bir sessizlik çöktü. Trace onun gülümsememek için uğraştığına emindi. Abby her zaman çabuk parlar, fakat bir o kadar da çabuk sönerdi.

"Abby, benimle bir şeyler içmeye gelmez misin?" diye tavlamaya çalıştı onu. "Anladığım kadarıyla bir içkiye ihtiyacın var."

"İşte bu, tam da bu sebepten kötü bir fikir."

"Bunda kötü olan ne var? Saat henüz erken. Ana Cadde'nin sonunda denizin kenarındayım. Etrafta bir sürü insan var. Bu kalabalıkta herhangi bir cazibeye kapılmamız mümkün değil," diyerek alay etti Trace. Halbuki gece her haliyle romantizm kokuyordu.

"Senin cazibene kapılacağımı da kim söyledi?"

Trace, "Belki de tam tersidir," diyerek kurnaz bir cevap verdi. "Belki de senin beni baştan çıkarmandan korkuyorumdur."

"Sesin hiç korkmuş gibi değil, aksine istekli geliyor."

Trace onun anlayışı karşısında güldü. "Tamam, pes ediyorum. Hadi ama, sadece bir içki. Tam anlamıyla bir randevu bile değil."

Abby'nin seçenekleri değerlendirdiğini hissedebiliyordu. En sonunda tamam dediğinde bu kararı kendisinin ikna kabiliyetinden mi dik başlılığından mı yoksa onun eski kocasına olan öfkesinden mi verdiğini kestiremedi. Sebebi her neyse rahatlamıştı. Gayet de hevesliydi.

"Olduğum yerde bekliyorum," dedi. "Buraya geldiğinde beni bulursun ve gideceğimiz yere karar veririz."

"Tam olarak Ana Cadde'nin sonunda mısın?"

"Körfeze bakan bir banktayım. Eskiden buluştuğumuz yerde."

"Hemen geliyorum."

Trace halinden memnun bir şekilde telefonunu cebine sokup beklemeye koyuldu.

On beş dakika sonra omuzunda bir dokunuş hissetti ve döner dönmez arkasında duran Abby'yi gördü. Saçları rüzgârdan dağılmış, yanakları al al olmuştu.

"Mick'in üstü açık arabasıyla geldin sanırım."

Abby yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. "Evet, öyle."

"Bunu öğrenirse ne yapar?" diye sordu Trace. Babasının sadece şehir törenlerinde kullandığı orijinal Mustang ile klasik Corvette'e ne kadar düşkün olduğunu biliyordu. Abby mezunlar gecesine katıldığı yıl Mustang'in arkasına binmişti. Ailede Mick dışında kimsenin iki arabayı da sürmesine hiçbir zaman izin verilmiyordu. "Mustang'i bir geceliğine sürmek için aldığında Connor'ın bir ay eve kapatıldığını hatırlar gibiyim."

"Ben eve kapatılmak için fazla yaşlıyım," diyerek cüretkâr bir bakış attı Abby. "Ayrıca Mick San Francisco'da. Kim ona söyleyecek? Sen mi?"

"Hayır, tatlım. Söylersem, benimle buluşmak için gizlice evden kaçtığını ve bunu bu şekilde öğrendiğimi itiraf etmek zorunda kalırım. Yaşın ve ne kadar özgür olduğun umurumda değil, Mick'in de bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim."

Abby onun arkasından dolanarak gelip arkasına çöktü. "Garaja sıvışarak arabayı almamın bu akşamki heyecanımı daha da artırdığını itiraf etmeliyim. Seninle buluşmak için yatak odamın penceresinden sürünüp ağaçtan aşağı yalpaladığım o eski günlere götürdü beni."

Trace kahkaha attı. Onun bu gözü kara halini daima sevmişti, hatta onu bu konuda cesaretlendirmişti. "Görünüşe bakılırsa seni her zaman kötü etkilemişim." Onu dikkatle inceledi, sakin ses tonuna rağmen mutlu görünmüyordu. "Kaçma

heyecanını tatmak için mi Mick'in arabasını aldın yoksa başka bir nedeni mi var?"

Abby kısa bir tereddüdün ardından konuştu: "Kendi arabamı alırsam Wes'in beni görüp nereye gittiğimi soracağından korktum."

Trace birden doğruldu. "Bu onu neden ilgilendiriyor ki?"

"Bilmiyorum. Öyle sanıyorum ki bugün seninle karşılaşmasının bununla bir ilgisi olabilir."

Trace Abby ile olan eski ilişkisi üzerine rahatça yorum yapmasının sıkıntı yaratmış olmasından endişe etti. Yine de bunun için bir sebep göremedi. Abby henüz Wes'le tanışmadan ilişkileri sona ermişti. "Sana ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Bana söz ettiğin içkiyi alırsan, evet."

Trace hemen ayağa kalkıp elini uzattı. "Tamam o zaman, hoşumuza gidecek bir yer buluncaya kadar yürüyelim. Buradaki bunca yeni ve küçük kafenin içinde muhakkak işe yarar bir şeyler olmalı."

Abby onun elini tuttu ve beraber yürümeye başladılar. "Gerçekten harika, değil mi?" dedi etnik yemekler sunan küçük restoranların yanından geçerken. Henüz çocukken Sally'nin kafesinin yanı sıra gençlerin ikinci adresi olan pizzacı, sadece yazları açık olan donmuş muhallebi ve kartopu satan bir dükkân ile gazete ve dergi de satan bir kahve dükkânı vardı sadece.

"Burada yaşadığımız zamanlardan bu yana ne kadar çok mekân açıldığına bir bak. Babam bunları gözünde canlandırmış mıydı merak ediyorum."

"Düşünmüş olmalı," dedi Trace. "Nihayetinde burada uzanan ticari işletmelerin hepsini o tasarladı."

"Aslında sadece bir blokta ticari işletmeler yer alacaktı," diye hatırlattı Abby. "Şimdi ise iki veya üç blok var."

"Beğendiğin bir yer oldu mu?" diye sordu Trace. Eski kocasıyla ilgili tartışmaya geri dönmek istiyordu. Tabii kendisinin de kabul ettiği gibi, Abby'yi tenhada kıstırıp başka bir öpücük çalmayı belki de daha çok istiyordu.

"Hepsi de iyi görünüyor," diye cevap verdi Abby. "Sen seç."

Dışarıdaki masaların çoğu boş olan bir yeri göstererek, "Şurası nasıl?" diye sordu Trace. Terası kendilerine ayırabilirlerdi. "Açık havada otururbut çok üşür müsün?"

"Hayır, New York'tan ayrıldığım zamanki soğuk dönemle kıyaslanırsa bu büsbütün ılık kalır."

Trace başını salladı. "Evet, ben ayrılırken de öyleydi. Tam da bir kar fırtınasından sonra çıktım oradan. Ama şehre çok yağdığını zannetmiyorum."

"Eğer eve gelmeden önceki gece kopan fırtınadan bahsediyorsan o sadece tozlanmaydı. Kızlarla buraya gelmek üzere yola çıktığımızda havaalanına giden yollar tamamen açıktı."

Trace onu masalardan birine oturttu ve ne içmek istediğini sordu. Sonra da orada olduklarından haberdar etmek ve bir kadeh şarapla bir bira sipariş etmek için garson çağırmak üzere başını içeriye uzattı.

"Aç mısın?" diye sordu garson içkilerini getirirken.

"Hayır, bugün otelde Jess'le birlikte pizza yedik, ama sen açsan isteyebilirsin."

"Belki daha sonra," dedi garsona ve ardından Abby'ye döndü. "İçkin geldiğine göre ben de şimdi sorumu sorayım. Hanginiz boşanmayı istediniz, sen mi Wes mi?"

"O istedi."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Trace. "O adam bir aptal."

Abby gülümsedi. "Güvenoyu için teşekkür ederim."

"Başka bir ilişkisi mi vardı?"

"Tanrı aşkına, hayır," diye karşılık verdi Abby. Soruya son derece şaşırmış görünüyordu. "Wes'in ailevi değerle ilgili çok sağlam bir algısı vardı."

"Sağlam ha? Buna rağmen mi boşandı?"

"Bu, ben iyi bir eş olma konusunda onun yüksek standartlarına uyamadığımı kanıtladıktan sonra oldu. Çok çalışıyordum. Aşırı derecede hırslıydım ve istekliydim. Onun dünyasını döndüren sosyal aktiviteler için hiç zamanım yoktu."

"Siz flört ederken bunları bilmiyor muydu?"

Abby evet anlamında başını salladı. "Bunu hiçbir zaman tam olarak anlamış değilim. Ben değişmedim. Sanırım evlenip çocuk yaparsak kariyerimi bırakıp ait olduğumu düşündüğü yerde, yani evde kalacağımı sanıyordu. Benim maaşıma kesinlikle ihtiyacımız yoktu ama o, para için çalışmadığımı hiçbir zaman anlamadı."

"Bunu konuştunuz mu? Ya da tartıştınız mı?"

"Hiç konuşmadık. Bir gün benim önceliklerimin bütünüyle karmakarışık olduğunu ve artık o şekilde yaşayamayacağını söyledi."

Trace kaşlarını çattı. "Sana değişme ya da uzlaşma şansı bile vermedi mi? Bu hiç adil değil."

"Jess'in bu konudaki düşüncelerini duymalısın. Onun her zaman pasif-agresif biri olduğunu söylüyor. Bir dakika benimle gurur duyup ardından bir eş ve anne olarak başarısızlıklarımla alay eden biri olup çıkıyordu. Açık söylemem gerekirse belki de doğru olduklarını düşündüğüm için bu hakaretlere fazla kulak asmadım." Bir elini kaldırıp, "Bak, köprünün altından çok sular aktı. Biz boşandık. Wes aslında iyi bir adam ve mükemmel bir babadır. Kızların hatırı için onunla iyi geçinmek zorundayım."

Her nedense Trace konuyu kapatmak istemiyordu. "Abby, onun buraya gelip kiminle zaman geçirdiğini sorgulamaya hakkı yok. Başka bir şeylerin peşinde olmadığına emin misin?"

Abby şaşırdı. "Ne gibi?"

"İki olasılık görüyorum," dedi Trace. Sözlerini temkinli bir şekilde seçiyordu. Wes'le tanıştığında içine bir çeşit his doğmuştu ve bunu bir türlü kafasından atamıyordu. Abby'yi üzmek ya da korkutmak istemese de her ikisini de yapmak üzere olduğunu hissediyordu. Bir yandan bu meseleden uzak kalması gerektiğinin farkındaydı. Ama bir kere başlamıştı ve Abby bunun peşini bırakacak gibi değildi.

Onu haklı çıkararak, "Hangi olasılıklar?" diye sordu Abby.

"Ya seni geri istiyor ve ikimizin arasında her ne olduğunu düşünüyorsa bunu kıskanıyor."

Abby hemen başını salladı. "İnan bana beni geri istemiyor."

Trace tereddüt etti.

"Hadi ama" diye diretti Abby. "Susma. Benimle ve yaklaşık beş dakika geçirdiğin eski kocamla ilgili bu kadar kafa patlatmandan etkilendim doğrusu."

"Haklısın. Onu tanımıyorum, ama onun gibi çok sayıda adamla karşılaştım. Bugün onunla geçirdiğim beş dakikada başka bir şeyi daha fark ettim."

"Neyi?"

"Elbette emin olamam, ama Carrie ile Caitlyn'in velayetini üstüne almak amacıyla bir savaş başlatmak için koz arıyor olabilir."

Korktuğu başına gelmiş, Abby'nin gözlerine korku saçılmıştı. "Buna cüret edemez!"

Trace Abby'nin elini sımsıkı tuttu. "Sakin ol. Bunun sadece hazırlıklı olman gereken bir olasılık olduğunu söylüyorum. Bir an olsun direncini yitirme. Dediğim gibi, Wes gibi

çok adam tanıdım. Onlar neredeyse her zaman kendi yararları için gizli bir gündeme göre hareket ederler. İnsanları en beklemedikleri anda vurdukları için de galip gelirler."

Abby öfkeli halinden sıyrılıp düşünceli bir ifadeye büründü. "Bunu söylemek canımı acıtsa da söylediklerin son derece mantıklı geliyor. Buraya gelmeden önce, benim bir süre daha burada olacağımı öğrenince kızları kendisiyle birlikte New York'a götürmekle tehdit etti. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim ama bu, onları zorla alıp götürmek gibi çılgınca bir fikri aklına sokmuş olabilir." Trace'le göz göze geldi, gözleri alev alevdi. "Yemin ediyorum, eğer arkamdan iş çevirirse sahip olduğum her bir kuruşla peşinden giderim."

"Şu anda velayeti paylaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Kızlarla geçireceğimiz zamanları ikimiz arasında bölüyoruz. Yılın büyük çoğunluğunda hafta içi bende oluyorlar, çünkü kreşe gittikleri özel okula altı blok mesafede yaşıyorum." Onları okula dadıları götürüyor. Her hafta sonu Wes'le birlikteler. Bazen, özellikle tatillerde bütün hafta onunla kalıyorlar. Dadı da onlar nerede kalırsa oraya gidiyor. İkimiz de onları savaşımızda birer kukla haline getirmek istemedik. Boşanma olayı tamamen medeni bir şekilde gerçekleşti. Her şeyi kendimiz hazırlayıp mahkemeye onaylattık. Okul ücretleri de dahil iyi miktarda çocuk yardımı ödüyor, ama nafaka yok. Onun parasını ne istedim ne de buna ihtiyacım oldu."

Trace, Wes Winters'ın Abby ile velayet mücadelesine girerse ne kazanabileceğini merak etti. Belki de sadece çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmek isteyen bir babaydı, özellikle de bilmediği bir süre kadar onların yüzlerce mil uzakta olacağından korktuysa bu normaldi. Yine de Trace böyle olduğunu düşünmüyordu. Belki de ilk görüşte ondan hoşlanmadığı için şüpheleniyordu, fakat öyle olduğunu sanmıyordu. Her zaman iyi bir insan sarrafı olmuştu. Bu özelliğini, iyi bir

bankacının aynı zamanda uğraştığı insanları iyi analiz etmesi gerektiğini iddia eden babasından almıştı. Babası daima bir bilanço tablosunun bir müşterinin hikâyesinin yarısını anlattığını söylerdi. Diğer yarısını da sezgiler doldururdu.

O anda şüpheden başka bir şey düşünemediğinden Trace pazartesi günü ilk iş olarak küçük bir araştırma yapmaya karar verdi. Aynı zamanda da Abby'nin bu konuda daha fazla endişelenmesini istemiyordu. Şu an sadece az sayıda bilgiye dayanarak tahminde bulunuyordu.

"Bak, buna sebep olduğum için gerçekten üzgünüm," dedi samimi bir şekilde. "Wes, velayet mevzusuyla ilgili hiçbir şey demedi, bu muhtemelen benim hayal gücümden kaynaklanıyor."

Abby bu basit açıklamayı kabul edebilirdi. Bunun yerine başını sallayarak kendisinin de benzer düşünceler barındırdığını anlatmak istedi.

"Wes buraya gelmeden önce telefonda o yorumu yapmamış olsaydı senin deli olduğunu söylerdim." Ayağa kalktı. "Eve gidip onunla konuşmam gerekiyor."

"Şimdi mi? Büyük ihtimalle yatmıştır."

Abby saatine bakıp yerine oturdu, ama hâlâ tedirgindi. Trace belki de sebepsiz yere onu telaşlandırdığı için bir kez daha pişmanlık duydu. Dikkatini başka yöne çekmeliydi.

"Bana bak," diye emretti.

Abby yüzünü ona çevirdi.

"Kimse kızları senden alamaz," dedi kesin bir dille.

"Wes'in ailesinin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun," diye karşılık verdi Abby.

"Aslında biliyorum," dedi. "Bazı ortak arkadaşlarımız var, bu nedenle içinde bulunduğu camiayı biliyorum. Ama güçlü insanların zayıf noktaları vardır. Savaşmak söz konusuysa

onlarınkini de buluruz." Abby cevap vermeye kalkınca parmağını onun dudağına götürüp, "Artık yorum yapmak yok. Bunu şimdilik burada bırakalım," dedi.

Bir anda Abby'nin gözlerinde uyanan ışık bakışlarını ısıttı. "O halde ne yapalım?"

"Eğer ilgilenirsen bir fikrim var," dedi Trace. Ses tonunu kasıtlı olarak sakin tutuyordu.

Abby'nin dudakları aralandı. "Hadi söyle," diye fısıldadı nefessiz kalmışçasına.

Abby'nin neyi beklediğini biliyordu, hatta belki de arzuluyordu ve açıkçası Trace de onu evine, yatağına götürmek istiyordu ama onun sabaha pişman olacağından da adı gibi emindi. Ayrıca, onu şaşırtacak bir sürü eğlenceli aktivite vardı.

"Hadi gizlice otele gidip havuzda yüzelim," diye teklifte bulundu.

Abby hayal kırıklığını gizleyemeyerek baktı. "Yüzmek mi istiyorsun?"

Trace başını salladı. "Evet."

"Ama mayolarımız yok," diye karşılık verdi Abby.

Trace göz kırptı. "Biliyorum.

O anda Abby bir kahkaha attı. "Beni baştan çıkarmak sahiden hoşuna gidiyor, değil mi?"

Trace, "En sevdiğim hobim," diyerek bunu kabul etti ve ardından sırıttı. "Çıplak yüzmekten sonra tabii..."

"Jess bizi yakalarsa ömür boyu dilinden düşürmez."

Trace dudaklarını sıkıca Abby'ninkilere dayadı, bir süre durup tadına vardıktan sonra da onu serbest bıraktı. "O zaman gerçekten çok sessiz olmalıyız, tamam mı?" Gözlerinin içine uzun ve sıcak bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun? Var

mısın oyuna? Hatırlarsan bir zamanlar ikinci kez sormak zorunda bile kalmazdım."

Abby bir saniye kadar duraksadıktan sonra başını salladı. "Varım."

"Biliyor musun, Bayan Abigail?"

"Neyi?"

"O kibirli budalayla evlenmen gözü kara cesaretini hiç eksiltmediği için mutluyum. O senin bu yönünü biliyor muydu?"

Abby bir an için üzgün görünüp başını salladı. "Hayır. Senin dışında kimse bilmiyor." Işıltılı gözleri gözyaşlarının solgun parıltısıyla aydınlandı sanki. "Galiba hayatım boyunca bu kadar güvendiğim tek erkek sensin."

Bu itirafı Trace'i paramparça etti. Abby'nin yanağındaki bir damla yaşı sildi. "O zaman seni yarı yolda bırakmamak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Söz veriyorum."

Gerçekten de onu incitmesine ya da başka birinin kalbini kırmasına izin vereceğine kendi ruhunu satardı.

12

Abby hayatında sadece bir kez çıplak yüzmüştü, bunu da tabii ki o zaman da onu ikna eden Trace'le birlikte yapmıştı. Trace daha önce onu kötü etkilediğini söylemişti, ama Abby bunu böyle görmüyordu. Kendine karşı tamamen dürüst olduğunda, ta derinlerde bir yerde hayatı boyunca gerçekten yaşadığını sadece onunla birlikteyken hissettiğini fark ediyordu. Ne kadar çok denerse denesin ne kadar başarılı olursa olsun hiçbir şey Trace gibi bir erkekle olmanın kalp çarptıran heyecanıyla kıyaslanamazdı. Son zamanlarda Abby yeniden onu tanıyan ve anlayan, ona inanan ve değer veren biriyle olmanın rahatlığını hatırlamaya başlamıştı.

Ancak Trace'in temsil ettiği böylesi tam gaz bir yaşam tarzının da tehlikesi vardı. Rasgele ortaya çıkan sınırları zorlama riskinin yanı sıra bu Abby'yi savunmasız da bırakıyordu. Bazen güzel, güvenilir bir kozada yaşamak, kalbini kırılmaya maruz bırakmaktan daha kolaydı. Şimdi ona güvenen iki kızı olduğuna göre, bu daha fazla önem arz ediyordu. Eğer kariyeri onu kızlarından bu kadar uzun süre ayırıyorsa, bir ilişki yaşaması onları nasıl etkilerdi kim bilir? Böyle bile Abby'nin limitleri yeterince zorlanıyordu.

Buna rağmen tertemiz ve yıldızlarla dolu bir gökyüzüyle ve hafif serin havasıyla bu gecede riske girmek istiyordu. Mick'in arabasını almak onun kayıtsız bir ruh hali içerisinde olduğunu gösteriyordu. Değerli Mustang'inin, direksiyon başındaki Abby ile garajdan çıktığını öğrenirse babasının tepesi

atardı. Neredeyse Mick'in oralarda olup onu yakalamasını ister gibiydi.

Oteldeki araba yoluna döner dönmez Mustang'in farlarını kapattı. Arkasından Trace de aynı şeyi yaptı. Ağaçlık bir yerin altına park ettiler. Sonra da liseli çiftler gibi kıkırdayarak otelin çevresinden dönüp havuzun onlara göz kırpan pırıltılı türkuaz sularına doğru süzüldüler. Havuz tertemiz yıkanmış, boyanmış ve daha geçen hafta doldurulmuştu. Bu nedenle de havada hâlâ belli belirsiz bir klor kokusu vardı. Havuzun içindeki ışıklar açık olsa da etrafındaki zemin karanlıktı. Bu da onlarda bütün dünyadan kopmuşlar gibi bir algı oluşturuyordu.

Abby Trace'e baktı ve gözlerinde bir şeyler beklediğini gösteren hınzır parıltıyı yakaladı. "Önce sen," dedi ona.

Trace onu şüpheli bakışlarla inceledi. "Korkup vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Ben mi? Asla. Yalnızca ben soyunurken havuzda olmanı, hatta mümkünse suyun altında kalmanı istiyorum."

"Seni daha önce de çıplak görmüştüm," diye hatırlattı Trace ona.

"Kızlarım olduktan sonra değil ama," diye karşı çıktı Abby

Trace gözlerini ona dikti. "Bu seni ancak daha da güzel yapar," diye ısrar etti ve sonra da aşikâr bir isteklilikle ekledi: "Keşke o zaman orada olsaydım."

Trace'in gözlerindeki sahici ışıltıyı görünce Abby de o zamanlar onun yanında olmuş olmasını istedi. Wes, arkadaşları karşısında ikizleri olacağı için övünmeyi sevse de, o an sadece kendini daha biçimsiz hissetmesine sebep olmuştu. Eski kocasının, hamileliği süresince bile çok sivri eleştiriler yaptığını fark etti. İkizlerle ilgili heyecanlandığı kadar Abby'nin ölçüleriyle de daima alay etmeyi başarmıştı. Bunların tümü iyi

niyetli eğlencelerden öteye gitmemişti ya da o öyle gösteriyordu. Şimdi Abby böyle olup olmadığını merak ediyordu.

"Kes artık," diye söylendi kendi kendine. Neredeyse yedi yıllık evliliğinde Trace'le kız kardeşinin bir günde aklına getirdiği kadar şüphe barındırmamıştı içinde.

Trace kaşlarını çattı. "Neyi keseyim?"

"Sen değil. Ben," diye karşılık verdi Abby. "Yıllar öncede kalan bazı şeyler düşünüyordum."

"Anlatmak ister misin?"

Başını sallayıp havuzu işaret etti. "Gidiyorsan git artık."

Trace ayakkabılarını çıkarıp fırlattı, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkardı. Üzerindeki don mayo işlevi görüyordu, ama havuzun kenarına gittiğinde onu da aniden çıkarıp bir kenara atarak Abby'ye arkadan geniş omuzları, ince beli ve mükemmel görünen çıplak kalçasıyla müthiş derecede kışkırtıcı bir görüntü verdi. Abby bütün gece bu manzarayı izleyebilirdi, ama Trace hemen suya dalıp ona iyi gelişmiş kaslarının hareketlerini izleme fırsatı veren kendinden emin ve güçlü kulaçlarla havuzu boylu boyunca yüzdü.

O yüzerken Abby de bluzunu ve pantolonunu çıkardı. Sutyeni ve külotu hâlâ üzerindeydi. Ardından koşup suya atladı. Etrafına sular sıçratarak yüzeye çıktı. Trace tam arkasında keyifle ona bakıyordu. Bir parmağını Abby'nin sutyeninin askısından geçirip çıplak teninde gezdirerek tüylerini ürpertti.

Trace, "Beni kandırdın," diye suçladı onu.

"Yüzmeyi kabul ettim, ama çıplak yüzmeye tamam dediğimi sanmıyorum."

Trace bütün havuzu ısıtmaya yetecek kadar sıcak bakışlarla onu süzdü. "Sanırım bu daha iyi," dedi gözleri göğüslerine kilitlenirken. Sutyeninin tamamı dantelli kumaşı onlara

yapışmıştı. "Bu halin hayal gücümü kullanmaya teşvik ediyor ve inan bana, baştan çıktım bile."

Abby, beğeni dolu bakışlarından ve gece atmosferinde dolanan arzudan zevk alarak olduğu yerde kalmak istese de bir yerlere varmak üzere olan bu gidişata izin verecek kadar da cesur değildi. En azından şimdilik. Oysa Chespeake Kıyıları'nda ne kadar uzun kalırsa Trace'le o kadar çok zaman geçirecek ve ikisi arasındaki bu çekim de muhtemelen o denli güçlü olacaktı.

"Havuzun başından sonuna gidip geri dönerek yarışalım," diyerek meydan okudu.

"Ben yenersem ne kazanacağım?" diye sataştı Trace.

Abby, "Tatmin," diye yanıtladı ve ardından da Trace'in gözlerindeki ani parıltıyla irkildi. "O şekilde bir tatmin değil, Trace Riley! Gurur. Kendinle gurur duyacaksın."

"Benim düşündüğüm şekilde daha iyi olurdu," diye karşılık verdi Trace. "Ama anlaştık. Sen kazanırsan ne olacak?"

Abby soruyu dikkatlice düşündü. Dizlerini titreten öpücüklerinden başka bu adamdan ne isteyebilirdi ki? Birdenbire aklına geldi. "Gizlice otele girip iki havlu aşıracaksın, böylece biz de eve sırılsıklam gitmek zorunda kalmayacağız."

Trace, "Kardeşinin büyük olasılıkla uyuyor olduğu yere gidip havlu aşırmamı mı istiyorsun?" diye sordu kuşkulu bir ifadeyle. "Bu, bile bile yakalanmak değil mi?"

"Muhtemelen. Zaten bu sebeple benim yerime bunu sen yapacaksın."

"Evet ama Jess seni öldürmez. Beni içeride görüp kötü niyetli bir yabancı zannederse o kadar dikkatli davranacağından emin değilim."

"Onun silahı yok," diye güven verdi Abby. "Yeterince güvende olacaksın." Başını eğerek, "Elbette, bütün bu endişenden benim kazanacağımı düşündüğün anlaşılıyor."

"Sadece sağduyulu olmaya çalışıyorum," diye karşı çıktı Trace.

Abby pis pis güldü. "Bunun karakterine aykırı olduğunu kabul ediyorum," diyerek alay etti. "Ama anlaşma böyle. İster kabul et, ister etme."

Trace onun gözlerine baktı. "Kabul ediyorum. O zaman üç deyince başlıyoruz. Bir, iki…"

Üç bile demeden gitmişti. "Seni rezil, alçak herif!" diye bağırdı Abby ve peşinden gitti. İyi bir yüzücüydü, ama Trace'in boy avantajı vardı. Buna rağmen havuzun en ucundan dönüş aldıklarında ona neredeyse yetişmişti. Bir eliyle ayak bileğini sıkıca saracak kadar yakındı ona. Trace'i hızla kendine doğru çekince güzel ve düzgün kulaçlarına engel olarak onu yakaladı. Parmak uçları onunkilerden iki saniye önce havuzun kenarına dokundu.

Gözleri kahkahayla dans etmesine rağmen, "Hile yaptın," diye suçladı Trace.

Abby, "Sen yapana kadar yapmadım," diyerek cevabı yapıştırdı.

Aniden hafif bir öksürük sesi dikkatlerini çekti. Abby başını kaldırıp kız kardeşinin neşeli bakışlarını gördü ve neredeyse çıplak olan vücudunun tümünün utançtan ısındığını hissetti.

"Merhaba, abla," dedi Jess sesini keyif kaplarken. "Seni gördüğüme sevindim, Trace. Yani, her şeyini."

Abby bunun üzerine neredeyse boğuluyordu, Trace ise en ufak bir telaş belirtisi göstermedi. Abby'ye bakıp sırıttı. "Sanırım yakalandık."

"Sanırım," diye katıldı Jess.

"İyi bir kardeş içeri girip bizi burada yakaladığından hiç bahsetmezdi," diye fikrini söyledi Abby. "Bundan büyük bir zevk duyuyor gibisin."

"Evet, öyle," diye kabul etti Jess. "Bu küçük kaçamağı bütün şehre yaymayacağıma söz verirsem ikinizin bana çok şey borçlu olacağınızı düşünüyorum."

Abby, özellikle de Wes'in şehirde olduğunu düşününce dehşete kapılarak, "İnsanlara bundan bahsedecek misin?" diye sordu.

"Kesinlikle evet," dedi sırıtarak. "Bunca yıldır haberdar olduğum en iyi dedikodu. Çoğu zaman bu şehir oldukça sıkıcı oluyor."

"Ben senin ablanım," diye hatırlattı Abby ve ardından cebindeki en büyük kozunu çıkardı. "Bu oteli senin için kurtaracak kişi benim."

Jess yavaşça başını salladı. "Bunu da göz önünde bulunduruyorum elbette."

"Susmak için ne istiyorsun?" diye sordu Trace. Gözlerindeki ışıltı ise, Jess'in bu haberi dört bir yana yaymasını fazla umursamayacağını gösteriyordu.

Jess'in yüzü düşünceli bir hal aldı. "Henüz tam olarak bilmiyorum. Şimdilik ikinizi de elimde tutacak bir şeye sahip olmanın mutluluğuyla yetineceğim. İçimden bir ses, bunun er ya da geç işe yarayacağını söylüyor."

Abby ona sert sert baktı. "Bunu daha sonra konuşacağız," dedi korkutucu olmayı umarak. Havuzdan çıkıp elbiselerini giydi.

"Oraya iki adet havlu bıraktım," dedi Jess. Sonra da Trace'e bakıp pis pis sırıttı. "Belki de sudan çıkmadan önce Abby'den sana havlu getirmesini istemelisin."

Trace doğal olarak bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Tam kendini yukarı çekip havuzun kenarına oturacakken Abby bir hışımla gelip ona Jess'in ısrarla gerekli olduğunu dile getirdiği büyük boy, yumuşak bir havlu uzattı. Tam o anda Jess'in bu ısrarına sevindi. Havlu, Trace'in belini sımsıkı saracak kadar büyüktü.

Hızla Jess'e dönüp söz dinlemeyen bir çocukmuş gibi, "İçeri gir," diye emretti. "Sanırım bu gece sayemizde yeterince eğlendin."

Jess aynı şekilde korkusuzca ona baktı. "Gideceğim, ama sende zerre kadar akıl varsa ablacığım, gecenin daha yeni başladığını anlarsın."

Jess gittikten sonra Abby Trace'e bakma cesareti gösterdi. Az önce olanlardan biraz olsun utanmış görünmüyordu.

Onun yerine, "O haklı," dedi.

"Sen deli misin? Daha şimdi hiç işimiz olmayan bir havuzda oynaşırken yakalandık. Üzerinde bir parça bile giysi yoktu ve ben de neredeyse aynı haldeydim. Şimdi ne yapmak istiyorsun? Banka soymak mı?"

Trace kahkaha attı. "Jess'in aklındaki şeyin bu olduğunu zannetmiyorum."

Abby öyle olmadığını bilse de kız kardeşinin düşündüğü şeyden bahsetmek istemiyordu. Seksle ilgili en ufak bir kelime dahi etse bu çoktan unutulmuş bir şeyi gündeme getirerek işleri daha da karmaşık hale sokacaktı.

Bunu yapmak yerine sırılsıklam sutyeninin ve külotunun üzerine elbiselerini çekiştirdi. Sonra da ayaklarını sandaletlerine sokuşturdu. "Ben eve gidiyorum."

"O kadarını anladım," dedi Trace boyun eğen bir edayla. "Sanırım–"

"Hayır, benimle gelmiyorsun. Odama gizlice girmeyeceksin. Bunu bir kez denedik ve büyükanne bizi yakaladı. Bu yaşımda bunu tekrar yaşamak oldukça küçük düşürücü olur."

"Elbette, bu yaşındayken cesurca merdivenlerden çıkabilir ve doğrudan odana gidebiliriz," diye önerdi Trace

Abby bu fikrin onu ne kadar cezp ettiğini kendisine bile itiraf etmeyi reddetti. Aksine, tartışmadan konuyu kapatmaya kararlı olduğunu belirten bir kelime çıktı ağzından: "Wes."

Trace içini çekti. "Evet, onun varlığı her şeyi burnumuzdan getiriyor, değil mi? Peki o zaman, eve tek başına git. Ben de evime gideyim. İkimiz de bir damla bile uyku uyumayalım."

"Kendi adına konuş. Ben bebekler gibi uyumayı düşünüyorum."

Trace ona yaklaştı, parmağını çenesinin altına dayadı, sonra da dudağını dudağıyla örttü. Bu, muhteşem bir öpücüktü. Bittiğinde Trace sırıtıyordu. "Eminim başaramayacaksın."

Abby onun neden bahsettiğini çözmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Çünkü o anda kendi adını bile hatırlamıyordu. "Neyi başaramayacağım?" Trace'in bu yaptığı kurnazcaydı.

"Bebekler gibi uyumayı."

Haklıydı, kendisi de bu konuda şüphelenmeye başlamıştı.

***

Pazar sabahı Jess sekiz saatlik bir uyku çekmiş gibi canlı bir şekilde hoplaya zıplaya içeri girdiğinde Abby mutfakta oturmuş, ikinci kahvesinin yorgun beynini motive edeceğini umuyordu.

"Selam abla, pek iyi görünmüyorsun," dedi. Gözlerinin içi gülüyordu. "Uzun bir gece miydi?"

"Defol git," diye homurdandı Abby. "Ayrıca dün gece olanlar hakkında tek bir kelime bile etme sakın. Wes her an buralarda dolanabilir."

Jess hemen kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Onu tamamen unutmuşum." Kendine bir fincan kahve doldurarak masaya oturdu. "Büyükanne nerede? Pazar sabahları bu saatlerde genellikle çoktan aşağı inmiş, kek yapıyor olur."

"Yani bana işkence etmek için değil de kek için mi geldin?" diye kuşkulandı Abby.

Jess yaramaz bir şekilde sırıttı. "Aslına bakarsan ikisi için de geldim, ama seni eski eniştemin gazabından kurtarmak için dilimin ucundaki sözcüklerin hepsini içimde tutacağım."

"Buna memnun olurum."

"Burada olduğundan emin misin? Arabasını dışarıda görmedim. Belki de erken bir kahvaltı için şehre indi."

Abby'nin hemen kafasına dank etti. "Arabası yok mu?"

"Görmedim," dedi Jess endişeyle ona bakarak. "Sorun ne? Neden bayılacakmış gibi duruyorsun? Yüzünün bütün rengi kaçtı."

Abby cevap vermekle zaman kaybetmeden merdivenlerden yukarı kızların odasına doğru hızla koştu ve kapıyı açtı. Yoklardı. Yavruları gitmişti!

"Aman Tanrım, ikizleri götürmüş!" diye bağırdı tam arkasında duran Jess'in üzerine. "Polisi aramalıyız."

Jess onu kolundan tuttu. "Sakin ol. Wes ne yapmış olabilir ki?"

"Sanırım kızları beraberinde New York'a götürdü."

"Bunu yapmaz herhalde," dedi Jess kuşkulu bir ifadeyle. Sonra da başını salladı. "Tabii ki yapar, domuz." Abby'yi kenara iterek odayı inceledi ve ardından kaşlarını çattı. "Ama eşyaları burada duruyor. Onları götürdüğünden emin misin?"

Abby ne düşüneceğini bilmiyordu. "Yani yüzde yüz emin değilim, ama elbiseler bir şey ifade etmez. Onun evinde de bir dolap dolusu giysileri var."

Tam o sırada büyükanne onlara katıldı. "Neler oluyor? İkiniz neden endişelisiniz?"

Jess açıkça konuştu. "Abby Wes'in kızları alıp gittiğini düşünüyor."

Büyükanne dehşetle ona baktı. "Böyle bir şeyi de nereden çıkardın? Sadece onları Sally'de kahvaltı yapmaya götürdü. Geçen gece götüreceğine dair söz vermişti."

Abby o kadar rahatladı ki neredeyse kendini bırakıverdi. "Emin misin?"

"Bunu konuştuklarında yanlarındaydım. Bu sabah o nedenle uyudum. Kilise vaktinden önce kimsenin kahvaltı bekleyeceğini düşünmedim."

Abby çaresizce büyükannesinin haklı olduğuna inanmak istedi, ama kızları kendi gözüyle görene kadar bunu yapamazdı. "Şehre gidiyorum."

"Arabayı ben kullanırım," dedi Jess. "Bu haldeyken yolunu şaşırabilirsin."

"Fark etmez," dedi Abby merdivenlerden inip yolunun üzerindeki mutfaktan çantasını alarak. Jess de hemen arkasındaydı.

"Beni arayın!" diye arkalarından bağırdı büyükanneleri. "Her şeyin yolunda olup olmadığını haber verin."

"Tamam," diye söz verdi Abby. Çantasını, parmak boğumları beyazlaşana kadar sıkıca kucağında tutarak Jess'e döndü. "Umarım büyükanne haklıdır."

"Eminim öyledir," diye yatıştırdı Jess. "Ne zaman yanıldı ki?"

"Emin olmak için oraya gitmeyi bekleyemem," dedi Abby telefonuna uzanarak. Hızla Trace'in numarasını çevirdi. Telefonu açtığında sesi bitkin geliyordu. "Trace, korkarım Wes kızları alıp şehri terk etmiş. Büyükannem bu sabah Sally'e gittiklerini söylüyor ama onların orada olduklarından emin olmam lazım. Kontrol edebilir misin?"

"İki dakika içinde sana dönerim," dedi Trace. "Yerinden kımıldama!"

"Doğrusunu istersen şu anda yoldayım, şehre iniyorum."

"Bu kadar telaşlıyken nasıl direksiyon başına geçtin?"

"Jess sürüyor."

"Tamam o zaman. Kapıdan çıkmak üzereyim. Bana bir dakika daha ver, sonra seni arayacağım."

Aramayı sonlandırmasına rağmen hâlâ titreyen elleriyle telefonu tutuyordu.

"Beş dakika bile geçmeden orada olacağımızı biliyorsun," dedi Jess.

"Şu anda her saniye bir ömür gibi geliyor," diye karşılık verdi Abby. Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Eğer orada değillerse, her ne sebeple olursa olsun eski kocası kızları alıp gitmişse Trace'e ihtiyacı olacağını biliyordu. Tabii ki Jess ve büyükanne de vardı, ama onları bulup geri getirmesi için Trace'e güveniyordu. Hatta belki o, Wes'i biraz yola getirebilirdi.

Telefonu çaldı. Önce yanlış tuşa bastı ve nihayet doğru olanı bulup, "Evet?" dedi.

"Sağ salim buradalar," dedi Trace. "Tam Sally'nin dükkânının önündeyim. Bu sabah kendi kendilerine giyinmiş olmalılar. Carrie kendi başına saçlarını toplamaya çalışmış. Caitlyn de teki pembe, teki kırmızı bir çift ayakkabı giymiş."

Tamamen onu güldürme amacıyla yapılan bu tanım onun daha fazla ağlamasına neden oldu. Jess, kafenin aşağısındaki binanın orada frene bastığında Abby hıçkırarak ağlıyor ve bir yaprak gibi titriyordu. Trace hemen oraya gelip kapıyı açtı ve onu kollarına aldı. Abby sakinleşince Trace'i itip onun göğsüne bir yumruk attı.

Trace geri çekildi ve bir daha yapacakken Abby'nin yumruğunu yakaladı. "Hey! Bu ne içindi?"

"Kızları götürmek istediği fikrini aklıma sen soktun. Yoksa ben asla bunu düşünmezdim."

Trace ona donuk bir şekilde baktı. "Hayır, bunu aklına o soktu. Onları geri götürmekten bahseden ta kendisiydi. Bunu bana kendin söyledin."

"Ama sen de bunun mümkün olduğunu düşünüyordun. İşin ciddiyetini artırdın."

"Ne yani? Elçiye zeval olmazmış. Söylediklerim seni tetikte tutmak içindi."

"Pekâlâ, aptal gibi hissediyorum. Jess ile büyükannemi de boşu boşuna telaşlandırdım."

Jess onlara katılmak için araya girdi. "Boşuna olduğunu düşünmüyorum," dedi sessizce. "Hem büyükanne için de endişelenme. Onu arayıp her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

Abby kaşlarını çattı. "Boşuna olmadığını söylerken ne demek istedin?"

"Bence Wes sen korkudan çıldır diye bir not bile bırakmadan bu sabah kızları şehre götürdü."

Abby buna inanmak istemedi. "Muhtemelen büyükannenin bana nerede olduklarını söyleyeceğini düşündü ve aynen de öyle oldu."

"Ben böyle düşünmüyorum," dedi Jess ciddiyetle. "Senin de düşündüğünü sanmıyorum."

"Jess'e katılıyorum," dedi Trace katı bir ifadeyle. "Bunun kızları üzemeyeceğini bilsem şimdi oraya girip ona kendisi ve saçma oyunları hakkında ne düşündüğümü söylerdim."

Abby onun elini çekiştirdi. "Sadece buradan gidelim. Carrie ile Caitlyn de iyi. Birazdan eve dönerler."

"Ben burada kalmaktan yanayım," dedi Jess. "Wes'in buradan çıkıp doğruca havaalanına gitmesi için bir engel yok. Ayrıca bizi gördü. Şimdi oraya gitmesek bu durum tuhaf kaçacak."

Trace başıyla onayladı. "Bence de. Hatta boşalmak üzere olan bir masa var. Gidip kahvaltı yapalım. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," dedi Jess Abby'ye meydan okuyan bir ifadeyle. "Kızlar gözünün önünde olursa daha iyi hissedeceğinin farkındayım."

Abby Jess'in haklı olduğunu düşündü. Bir daha asla kızlarını kendi isteğiyle gözünün önünden ayırmayacağından emindi.

***

Trace, Jess'le Abby'yi kafeye kadar takip etti. Boş masaya kadar onlara eşlik ederken bir eli kasıtlı olarak Abby'nin omzunda duruyordu. O kurnaz eski kocasının aklından aptalca şeyler yapmak geçebilirdi. Abby'nin arkasında birinin olduğunu bilmesini istiyordu.

Tabii ki Wes, Trace ile Abby arasında bir şeyler olduğu fikrine kapılsa da bunda bir sorun yoktu. Trace bunu kamuoyuna duyurmakta bir sakınca görmüyordu. Eğer işler istediği gibi gitseydi, Abby yıllar önce zaten onun olacaktı.

"Anne!" diye bağırdı Carrie masadan aceleyle kalkıp Wes'in dikkatini yeni gelenlere çekerek. Kızlarının ikisi de bir anda onu bırakınca Wes'in yüzüne bir somurtma ifadesi yayıldı.

Abby, peşinden gelen Carrie ile Caitlyn'i kucaklamak için hemen çömeldi. "Günaydın. Babanızla kahvaltınız iyi gidiyor mu?" diye sordu Wes'e anlamlı bir bakış atarak.

"Evet," dedi Caitlyn. "Babam senin kahvaltı etmek istemediğini söyledi, o halde nasıl oldu da geldin?"

"En sonunda acıktım," dedi Abby.

Trace Abby'nin daha fazla konuşmamak için mücadele ettiğini gördü. Tam o sırada elini çekiştiren Carrie'yi fark edip onun yukarı doğru kendisine bakan yüzünü gördü. "Şimdi dondurma yiyebilir miyiz?" diye yalvardı Carrie.

Trace kızların masasındaki yarısı yenmiş kek ve salam tabaklarına bir göz attı. "Bana öyle geliyor ki daha kahvaltınızı bile bitirmemişsiniz. Bence dondurma için başka bir günü bekleyebiliriz."

"Yarın?" diye ısrar etti Carrie.

Trace Abby'ye döndü. O da başıyla onaylayınca, "Tamam, yarın," diye kabul etti Trace.

Wes masadan kalktı, yüzünü zar zor gizlediği bir öfkeyle buruşturmuştu. "Bekle," dedi. "Abby, bunu konuşmalıyız. Sanırım en iyisi–"

"Bunu seninle şu anda tartışmayacağım," dedi Abby katı bir şekilde. "Seninle benim halletmemiz gereken çok daha önemli meseleler var. Eve gidince konuşuruz."

Carrie ile Caitlyn belli ki bu ani gerginliği sezerek bir annelerine bir babalarına bakıyorlardı. Neyse ki Jess az önce geçtikleri masadan geriye doğru sıvışarak araya girdi.

"Hey, kızlar, Ethel'in Mağazası'ndaki güzel boyama kitaplarını gördünüz mü? İçlerinde yengeçler, denizatları ve körfezin etrafında rastlayabileceğiniz kuş türleri var. Belki ikinizin de seveceği bir ya da iki kitap bulabiliriz."

Caitlyn'in gözleri ışıldadı. "Evet, hadi. Anne, Jess teyzeyle gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Abby. Belli ki rahatlamıştı.

"Birkaç dakikaya kadar getiririm onları, Wes, ya da beklemek istemezsen bekleyip bizimle eve gelebilirler," dedi Jess.

"Beklerim," dedi Wes kısaca. Yandaki masalardan birinden bir sandalye çekerek masalarının sonuna oturdu. Trace'i görmezden gelerek Abby'ye sordu: "Burada ne yapıyorsun? Kızlarla sabah keyfimi bozmak için beni kasıtlı olarak takip mi ettin?"

"Saçmalama!" diye çıkıştı Abby. "Onlarla zaman geçirmene ne zaman bilerek engel oldum ki?"

Wes bu hararetli cevapla sarsılmış görünüyordu. Belli ki onun ruh halinden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. "Tamam, önemli değil, ama bugün onların benimle New York'a dönmesi mevzusunu tartışmamız gerekiyor."

"Bu olmayacak," dedi Abby net bir şekilde. "Burada benimle kalacaklar. İlk defa Chesapeake'te bir haftadan fazla kaldılar ve onlara büyük büyükanneleriyle, Jess'le ve Kaliforniya'dan döndükten sonra Mick'le biraz güzel zaman geçirme fırsatı vermek istiyorum."

"Ailenin yeniden bir araya gelmesi ne kadar sürecek?" diye sordu Wes.

"Ne kadar gerekirse," diye karşılık verdi Abby ona dik dik bakarak.

Trace onun cesaretine hayran kalmadan edemedi. Wes'in kendisini zorlamasına izin vermiyordu. Bununla birlikte onun bu duruma gelmesinden öncelikle kendisi sorumlu olduğu için suçluluk hissetti. Eğer Jess'e yardım etmesi için burada kalması konusunda ısrar etmeseydi Wes'le kızları üzerine böyle bir çekişmeye girmeyeceklerdi.

Trace bakışlarını Abby'ye dikerek, "Belki bir şeyler düşünebiliriz," dedi sessizce.

Wes sertçe ona baktı. "Senin bu konuda söz söyleme hakkın yok," dedi.

"Aslında var," dedi Abby. "Sorun yok, Trace. Bir anlaşma yaptık ve ona uyacağım."

"Ne anlaşması?" diye sordu Wes.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi ve Abby'ye döndü. "Emin misin?"

Abby başını salladı. "Yüzde yüz."

Trace uzun zamandır olduğundan daha iyimser bir şekilde arkasına yaslandı. Belki Abby sadece eski kocasına rest çekiyordu, ama kendi açısından bakınca onu ve dün gece havada asılı kalmış ihtimalleri de seçmiş olabilirdi. Bundan tam anlamıyla emin olması için beklemesi gerekecekti.

Aynı zamanda Abby'nin Wes'in sinirlerini bozmasını izlemekten keyif aldığını da itiraf etmeliydi. Bu kadının cesur olduğu kesindi. Eğer onu birkaç dakika önce dışarıda görmeseydi, eğer içi rahatlamış bir şekilde neredeyse kollarına düşmüş olmasaydı onun kesinlikle sakin ve kontrollü bir insan olduğunu düşünürdü. Kendi korkuları karşısında bu denli güçlü durması, Trace'in ona yeniden âşık olma sebeplerine bir yenisini daha ekliyordu.

13

Jess'in Wes'i ve kızları alıp dönmekte ısrar etmesi Abby'yi hem şaşırtmış, hem de rahatlatmıştı. Abby, Wes'in yüzündeki acı ifadeye besbelli keyifle bakan Trace'e bir göz attı. Onlar gittikten sonra Trace dönüp, "Bu seni daha iyi hissettirmiştir," dedi.

Abby ne düşündüğünü gizlemedi. "Öyle. Jess her hareketini izlerken kızları götürmeyi aklından bile geçirmeyecektir."

"Bunu kendin yapmak ister miydin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ona hâlâ çok kızgınım. Ben sakinleşene kadar birlikte fazla zaman geçirmesek iyi olur. Şansım varsa eve dönene kadar New York'a gitmiş olur."

"Umarım buna güvenmiyorsundur," dedi Trace.

Abby içini çekti. "Hayır, elbette. Benimle konuşmak istiyor, bu olana kadar da bir yere gitmeyecektir." Tabağındaki çırpılmış yumurtaya çatalını batırdı, ona tiksintiyle baktı ve sonra tabağı kenara itti. "Aç değilim."

"Onun yerine krep yemeğe ne dersin? Taze çilekli?" Trace tavlamaya çalışıyordu. "Tam mevsimi ve ayrıca bu sabahın özel tatlısı."

"Sanmıyorum."

"Yabanmersinli gözlemeye ne dersin?"

Onun bu ısrarı karşısında Abby sırıttı. "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece eve gittiğinde seni nasıl bir kavga bekliyorsa onun için yeterli gücü topladığından emin olmak istiyorum."

"Hmm, inan bana, yumurta, krep ya da gözleme olmadan da gerekli enerjiyi biriktirebilirim," dedi çatalını yumurtaya saplayıp onun yerine Wes'i gözünde canlandırarak. Ardından Trace'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bu sabah kızları aldığını zannettiğimde onu sahiden çıplak ellerimle boğabilirdim."

Trace, "İyi, neyse ki o aşamaya gelmedi," diye karşılık verdi. Yine de Abby'nin öfke gösterisini güven verici buluyordu. "Abby, eğer dünkü uyarılarım seni daha da korkuttuysa özür dilerim."

Abby özrü geçiştirerek, "Hayır, benim uyanık olmam konusunda haklıydın. Son birkaç gün içinde Wes'i tamamen yeni bir açıdan görmeye başladım. Bu, evlendiğimizde farklı biri olduğu ya da bazı köklü değişiklikler geçirdiği anlamına gelmiyor. Beraber olduğumuz yıllarda ben onu romantikleştirmiş olmalıyım ve şimdi at gözlüklerimi nihayet çıkardım. Onun tamamıyla kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum ve onun iyi bir baba olduğundan da eminim, ama..." Sesi birden kısıldı.

"Ama ne?" diye üsteledi Trace.

Abby bir zamanlar sevdiği ve saygı duyduğu bir adama olan güvenini şimdi neden birdenbire kaybettiğini açıklamaya çalıştı. Jess'in onun hakkında söyledikleri bunda büyük ölçüde etkili olmuştu. Wes'in pasif-agresif davranışlarını görmesini sağlamıştı. Ayrıca Abby'nin Chesapeake'te olduğunu öğrendiğinden beri gösterdiği tavırla da ilgisi vardı. Kızları şehir dışına çıkarması onun seyahat haklarına ciddi biçimde zarar vermiş olsaydı o zaman durum farklı olurdu, ama asıl konu bu değildi. Wes Abby'ye, bir dakika bile istediklerinin yapılmamasına tahammül edemeyen şımarık çocukları hatırlatmıştı. Bu hiç de çekici bir özellik değildi. Her zaman bu kadar katı ve inatçı mı olmuştu? Yoksa Trace'in de şüphelendiği gibi kızlarla ilgili bir planı mı vardı ve bu planı hayata geçirmesi için Abby ona farkında olmadan iyi bir koz mu vermişti?

"Beni biraz korkutuyor," diye itiraf etti sonunda. Sonra da bu durumun gülünçlüğü karşısında başını salladı. "Bunu sesli söyleyince kulağa çok saçma geliyor."

Trace, söylediğinin saçma olduğunu düşünmüyor gibiydi ve bu da onu daha çok korkutuyordu. "Benimle aynı fikirdesin," dedi Abby kaşlarını çatarak.

"Çünkü öyle olmalıyım. Bak, ben bu adamı tanımıyorum, bu yüzden de belki hiç adil değilim. Benim onunla alıp veremediğim şey başka."

"Nedir o?"

"Sapkın mantığıma göre o seni benden aldı." Abby konuşmaya yeltenmişti ki elini kaldırdı. "Biliyorum, tam olarak öyle olmadı, ama öyle hissediyorum. Yani sonuç olarak ondan hoşlanmıyorum. Yine de, iyi bir insan sarrafı olduğumu düşünmekten keyif alıyorum ve onu bu gibi bir durumda bile önyargısız bir bakış açısıyla değerlendiriyorum."

"Başka?"

"Keyfimi kaçıran bir şeyler var," dedi. "Bunu şu an açıklayamıyorum, ama yarın ilk iş biraz tarama yapacağım. Bir bankanın kredi müşterisi adayıyla ilgili rutin bir kontrol yaparak neler bulacağıma şaşıracaksın."

"Onu mu araştıracaksın?" diye sordu Abby şüpheyle. Bu düşünce biraz midesini bulandırdı. "Bilmiyorum, Trace, bu bana biraz aşırı geldi." Ayrıca Wes bunu öğrenirse sinirinden kudururdu.

Trace, "Özel bir dedektif tutmayacağım," diye onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece birkaç şeyi araştıracağım. Muhtemelen bir şey çıkmayacak ve o zaman ikimiz de rahat bir nefes alacağız."

"Mantıklı geliyor," dedi Abby isteksizce. Bu ona biraz hileli ve alçakça geliyordu. Her şeye rağmen Wes çocuklarının

babasıydı, kızlarını sonsuza kadar olmasa da birkaç hafta için yanında götürmek isteyen bir adamdı. Wes'in hayatında onları tehlikeye sokabilecek bir şeyler olmadığından emin olmak için kendisi istemese de bunu kızlarına borçluydu. Onların herhangi bir fiziksel zarar görmelerine izin vermeyeceğini biliyordu, ama ya onların velayetini tamamıyla üstüne almak için yasal bir süreç başlatmak üzereyse? Bu mücadele onları sarsıntıya uğratırdı. Uzak bir olasılık bile olsa bundan haberdar olması gerekiyordu.

Aniden ayağa kalktı. "Eve gitmem gerekiyor."

Trace'in itiraz etmemesi onu rahatlattı. O da hemen kalktı, hesap ve bahşiş için masaya para bırakıp Abby'nin peşinden dışarı gitti.

"Araba sürebilecek misin? Seni götürebilirim. Sonra Jess ya da başka biri beni geri getirir."

Abby, "İyi olacağım. Araba sürmek kafamı dağıtacak," diye güven verdi ona. "Bu sabah çılgına döndüğümde bana deli gibi davranmadığın için teşekkür ederim."

"Sen asla deli olamazsın," dedi Trace onun saçlarını yanaklarından çekip kulaklarının arkasına sokuşturarak. Sonra sırıttı. "Tabii ki biraz tuhaf olsaydın bile ben sana hâlâ deli olurdum."

Dudaklarına hızla bir öpücük kondurarak, "Herhangi bir konuda bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?" dedi.

Abby, onu test etmemek için kendine engel olamadı. Kendini biraz daha hafiflemiş hissederek, "Bir şişe süt alıp eve mi getireceksin?" diyerek dalga geçti.

Trace keyifle ona baktı. "Sorun değil."

"Ya bayan hijyen ürünleri?"

Trace'in benzi attı. "Olabilir," dedi kendini sıkarak.

"Sarılır mısın?"

Trace'in yüzüne yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Bundan keyif duyarım."

Abby ona doğru uzanıp tıraş edilmemiş yanaklarına dokundu, zımpara kâğıdı dokusunun parmaklarında bıraktığı his hoşuna gitti. Bu sabah yardımına ihtiyacı olduğunda hiç düşünmeden koşup geldiğinin bir göstergesiydi. Her nasılsa Abby, onun daima yardımına koşacağını hissederek güven duyuyordu.

"Teşekkürler," dedi yavaşça.

"Ne için?"

"Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için."

"Bana gerçekten ihtiyacın yoktu. Her şeyi kontrol altına almıştın. Ben sadece destek oldum."

Parmak ucuna kalkıp onu öptü. "Bir desteğe sahip olmayalı çok oldu, Trace." Aslında buna gereksinim duymayalı da uzun zaman olmuştu. "Bu iyi hissettiriyor."

"Ne zaman istersen, canım. Her zaman."

Sözcükleri ağzından kaygısızca çıkmıştı, ama Abby onlara güvenebileceğinden adı gibi emindi. Ona güvenebilirdi. Bu his, eve gidip Wes'le yüzleşmesini bin kat daha kolay hale getiriyordu.

***

Abby evin çevresinde yürürken Wes'in yalnız başına verandada oturduğunu gördü. Kızlar, Jess ve büyükanne ortalarda yoktu. Ona dikkatle baktı.

"Herkes nerede?"

"Sahilde yürümeye gittiler," dedi.

"Sen onlarla gitmek istemedin mi?"

Başını salladı. "Hayır, seni bekledim. Konuşmamız gerekiyor."

Abby kendini hazırlayarak ahşap sandalyelerden birinin kenarına ilişti. "Aklında ne var?"

Wes, "Kızların benimle birlikte New York'ta olmasını istiyorum," dedi net bir şekilde.

Abby ona şüphe dolu bir bakış attı. "Son bir saatte neden fikrimi değiştirmiş olabileceğimi düşündün? Cevabım hâlâ olumsuz," dedi. "Burada zaman geçirme fırsatı beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmış olsa da bu onlara iyi geldi. Ailelerini tanıma fırsatını ellerinden almana izin vermem. New York'a döndüğümüz zaman seninle daha uzun kalabilirler, eğer istersen."

"Peki, bu arada onları nasıl göreceğim, Abby?" diye sordu Wes onu alt etmek istercesine. "Burada kim bilir ne kadar kalacaksın. O durumda ben onları düzenli olarak göremeyecek miyim? Yoksa her hafta sonu Maryland'e gelmek için hayatımı alt üst mü etmem gerekecek? Bunun mantıksızca olduğunu biliyorsun."

"Senin için değil... Her neyse, esnek olabilirim," dedi sezgisel bir karar vererek. "Onları iki hafta içinde New York'a getiririm. Dört gün boyunca ben ofisteki işlerle ilgilenirken seninle kalabilirler, sonra da onları buraya geri getiririm."

"Ya daha sonra?"

"Umarım hepimizin New York'a dönmesi daha çok sürmez ve bu da artık mesele olmaktan çıkar. Fakat işim uzarsa onları tekrar getiririm. Onlarla gereken zamanı geçireceksin, Wes. Hiçbir zaman onları senden uzaklaştırmaya çalışmayacağım."

Yine de Wes tatmin olmuş görünmüyordu. "Peki ya okul? Şu anda dersleri kaçırıyorlar. Benimle kalsalar bu dönemi tamamlayabilirler."

"Henüz kreşe gidiyorlar, fizik bölümünde uzmanlık okumuyorlar," dedi Abby bir anda. "Okulun son iki haftasını

kaçırmaları çok da önemli değil. Buraya gelmeden önce okulu arayıp birkaç gün şehir dışında olacaklarını söyledim. Sonra buradaki ziyaretimiz uzayınca öğretmenleriyle tekrar konuştum. Büyükanne ve ben onlarla her gün okuma yapıyoruz. Sayı saymada ve hatta temel matematikte yaşıtlarını çoktan geçtiler." Wes'e bakarak, "Başka mesele var mı?" diye sordu.

Wes'in canı hâlâ sıkkındı. "Bundan hoşlanmıyorum, Abby. Hem de hiç."

"Evet, onu anladım. Anlamadığım şey sebebi. Sen iş gezisine ya da tatile gittiğin zamanlar onları iki hafta, bazen daha fazla görmediğin oluyordu. Neden şimdi burada, benimle olmaları bu kadar büyük bir sorun teşkil ediyor?"

"En azından ben ilişkilerimi onların yanında yaşamıyorum," dedi hırçın bir şekilde.

Abby neredeyse kahkaha atacaktı ama onun son derece ciddi olduğunu gördü. "Trace'le bir ilişkim yok," dedi vurgulayarak. "Bunu başka türlü nasıl anlatabilirim, bilmiyorum."

"Hiç zahmet etme çünkü sana hiçbir şekilde inanmam. İkinizin arasında bir şeyler var." Gözlerini kıstı. "Sanıyorum her zaman da vardı. Başından beri o öteki adamdı, değil mi, Abby? Senin aklından çıkaramadığın biri olduğunu daima biliyordum."

"Gülünç duruma düşüyorsun," diye üsteledi Abby.

Wes ona donuk bir şekilde baktı. "Öyle mi?"

O anda Wes'ten her nasılsa bir şeyler gizlediğinin mümkün olup olmadığını merak ederek duraksadı. Trace'i hiç unutmamış olabilir miydi? Yoksa Wes'in bu teşebbüsü ona bir kez daha haksızmış gibi davranarak yetersiz hissetmesini sağlamak için miydi?

"Bak, ben ve Trace birlikteyken ikimiz de gençtik," dedi samimi bir şekilde. "Seninle tanıştığımızda ilişkimiz bitmişti.

Birkaç hafta önce ikimiz de buraya gelene kadar onu uzun yıllar görmemiştim."

"Benden buna inanmamı mı bekliyorsun? O New York'ta yaşıyor, Abby. Onu orada bir kere bile görmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Aynen öyle söylüyorum, çünkü gerçek bu. Geçen güne kadar da onun New York'ta yaşadığından haberim yoktu. Böylece birbirimizden uzak kaldık." Ardından başını iki yana salladı. "Neden bu konuyu konuşuyoruz ki? Kiminle beraber olduğum seni ilgilendirmez. Biz boşandık. Şu ana kadar da bu durumu kızların hatırı için gerçekten iyi idare ettiğimizi düşünüyordum."

Wes'in gözlerinin içine baktı. "Şimdi kargaşa yaratmaya çalışma Wes. Boşandığımızdan beri senin hayatındaki kadınları asla gündeme getirmesem de her şeyi biliyorum, çünkü kızlar babalarının bütün *arkadaşlarını* anlatıyorlar. Bana sakın ilişkilerini onların gözü önünde yaşamadığını anlatma. Neyin ne olduğunu iyi biliyorum."

Bunun üzerine Wes'in rengi kaçtı. "Sanki bir düzine kadını hayatlarına sokmuşum gibi konuşuyorsun. Öyle değil, özellikle de son zamanlarda. Aslında sadece bir kadın var."

"Sahi mi? Onunla ciddiye gidiyor musunuz?" Küçücük bir kıskançlık sancısının ortaya çıkmasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Wes başını salladı ve, "Büyük ihtimalle tanıyorsundur. Adı Gabrielle," dedi.

Abby hemen kimden bahsettiğini anladı. "Gabrielle Mitchell? *Benim* şirketimdeki bono bölümünden mi?" Abby'nin uzun çalışma saatlerine Wes'in sözde itirazlarına şimdilik bu yeterdi. Gabrielle'nin işi de aynı derecede zahmetliydi. Hayır,

bu itiraz şüphesiz sadece Wes'in mağdur koca kalıbına girmesi için dile getirilmişti.

Wes tekrar başını salladı, yanaklarında suçluluk belirtisi vardı. "Ona evlenme teklif ettim."

Bunun için onu azarlayabilir, burnunun dibinde ilişkilerini tam olarak ne zamandan beri sürdürdüklerini sorabilirdi, fakat asil davranmaya kararlıydı. "Tebrikler! Carrie ve Caitlyn ile iyi anlaşıyor mu?"

Wes, "Onlara tapıyor," dedi yüzünde beliren tebessümle. "Onları beraber görmelisin. Sanki onun kendi çocukları."

Abby bunun üzerine sertçe baktı. "Benim onların annesi olduğumu hatırladığı sürece sorun yok," diye sessizce uyardı.

"Tabii ki öyle, Gabrielle o sınırı aşmayacaktır. Yani demek istediğim, kızlar onunlayken hiçbir konuda endişelenmene gerek yok. Onların hayatına kötü bir üvey anne sokmuyorum."

"Bunu bilmek güzel," dedi Abby alaycı bir şekilde. "Sen de şunu bil ki Trace de hiçbir şekilde kötü bir üvey baba olmazdı. Üstelik onların hayatında kalıcı olarak yer almayacak."

"Peki o zaman," dedi Wes. "Sanırım birbirimizi anlıyoruz."

"Umarım."

"Onları iki hafta içinde getirecek misin?"

"Getireceğimi söyledim."

Memnuniyetle Abby'ye baktı. "Bu iyi. İçeri girip hazırlığımı tamamlayayım. Kızlar döner dönmez onlara veda edip New York uçağıma yetişmek için havaalanına gideceğim."

Henüz ön kapıya çıkmıştı ki arkasını döndü. "Son bir tavsiye daha, Abby. Ne olursa olsun Jess'in seni kendi dertlerine sürüklemesine izin verme. Bunun er geç senin aleyhine olacağını biliyorsun."

"Ne söylediğini kulağın duymuyor," dedi Abby katı bir şekilde.

"Duyuyor aslında. Kız kardeşinin defalarca senden yararlandığına şahit oldum. Artık Megan'ın gittiği gerçeğini telafi etmeye çalışmayı bırakman gerekiyor. Bunu annenin düzeltmesi gerekiyor, senin değil."

Abby sözlerinin doğru olduğunu sezse de bunları ondan duymak acı veriyordu. Annelerinin onları terk ettiği andan beri kendini Jess'e göz kulak olmak zorunda hissetmişti. Bree ondan küçük bir kız kardeşe bakmak için çok gençti ve Connor ile Kevin ise tamamen bencil delikanlılardı. Hiçbiri Jess'in debelendiğini fark etmemişti. Mick gitmiş, böylece Jess'in okul işleriyle ve annesi tarafından terk edilmesinin bıraktığı kalp ağrısıyla ilgilenmeyi Abby ve büyükanne üstlenmişti.

"Fikrini birçok kez dile getirdin," dedi Wes'e. "Anlayıştan ve merhametten yoksun olman seni yüceltmez. Bu nedenle şimdiden sonra en azından benim ve ailemin yanındayken düşüncelerini kendine saklasan muhtemelen daha iyi olacak."

Wes daha fazlasını söyleyebilecek gibiydi, fakat sonra sadece başını sallayıp içeri girdi. Ancak o gittiği zaman Abby nefesini tutmuş olduğunu hissetti. Sonra yavaşça nefesini saldı.

Wes bir konuda haklıydı: Jess'le annesinin barışması için çok geçti. Muhtemelen asla yakın olmayacaklardı, ama en azından Jess Megan'ın onları neden bırakıp gittiğini anlarsa belki annesini affedip yoluna devam edecekti.

Abby, otelin açılışının müthiş bir fırsat olabileceğine karar verdi. Yapacak birçok şey olacağı için Jess annesinin varlığından çok fazla endişe duyamayacaktı. Ayrıca Megan'ın destek vermesi iyileşme sürecini başlatabilirdi. Abby bu öğleden sonra New York'u aramaya kesin olarak karar verdi.

Diğer taraftan da Megan'ı bir aile etkinliği için Chesapeake'e getirmek Mick'i son derece öfkelendirebilirdi. Bunun üstesinden gelmek zorundaydı. Gerçi bu ikisinin tekrar konuşmaya başlamasına da vesile olabilirdi. Kahretsin, eğer gerçekten hayal kurmaya başlarsa annesiyle babasının barıştığını da gözünde canlandırabilirdi.

Abby, ikisinin de isteyerek boşanmadığını içten içe biliyordu. Neler olduğunu algılayacak kadar büyüktü. Annesi birkaç şey söylemiş, Mick'in uzakta olduğu zamanlardaki hoşnutsuzluğunu dile getirmişti. Babası hararetli bir şekilde tepki göstermiş, Megan'ı işine değer vermemekle suçlamıştı. Ardından hatırladığı şey Megan'ın avukat tutmasıydı. Boşanma için harekete geçildikten sonra hiçbiri geri adım atmak istemedi. Bu, O'Brien gururunun en kötü göstergesiydi.

Abby kendini olayların ortasına atacağını düşündü alaylı bir şekilde. Belki de Wes'in dediği gibi zoru seven biriydi.

***

Trace ailesinin evine pazar yemeği için gittiğinde Laila çok hoşnut görünmese de oradaydı. Kendine bir bira doldurmak için bara giderken ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Emir kuluyuz," diye homurdandı Laila. "Sen şehre döndüğünden beri annem ailevi şeyleri ihmal ettiğimizi kafasına koymuş. Ona göre, eğer sen sevildiğinin ve özlendiğinin farkında olsaydın buradan ayrılmazdın."

"Güya..." diye karşılık verdi. "Bu iş için benim değil de senin uygun olduğunu babamıza nasıl anlatacağız?"

"Biz bir şey yapmayacağız," dedi Laila. "Benim kendi muhasebe şirketim var. Rahatça yaşayabilecek kadar kazanıyorum. Bankada çalışmaya ihtiyacım yok ve gerçekten benim bu iş için nitelikli olmadığımı düşünen biri için çalışmama gerek yok."

Trace ona ters ters baktı. "Senin niteliklerin asla söz konusu olmadı, Laila."

Laila sırıttı. "Ah, evet, bu doğru. Sorun cinsiyetim."

Annesi tam da Laila'nın yorumuna kulak misafiri olacak bir zamanda odaya girdi ama içeriğini duymamıştı.

"Genç bayan, bu konu pazar günü için pek de uygun değil."

Trace güldü. "Laila cinsiyetinden bahsediyordu, anne."

Beatrice Riley, hatası karşısında biraz endişelenmiş görünüyordu. "Ah, pardon. Fakat senin cinsiyetinin ne ile ilgisi olabilir?"

"Babama sor," dedi Laila.

"Yine mi aynı şey," dedi Beatrice merakla. "Baban sana bankada bir iş teklif etti."

"Trace'e sunduğundan yaklaşık beş basamak daha aşağıda," diye hatırlattı Laila. "Boş ver. Bunlar eskide kaldı. Şu anda kayıp çocuğun dönüşünü kutlamak için buradayız, ne duruyoruz?" Alaycı bir selamlamayla şarap kadehini kaldırdı.

"Laila, yeter artık," diye çıkıştı annesi. "Ben yemeğe bakmaya gidiyorum. Döndüğümde daha akıllıca davranacağına inanıyorum."

Trace kız kardeşinin yanına oturup kulağına fısıldadı, "İstediğini elde edebilmen için durumu tersine çevirmemi zorlaştırıyorsun."

Laila ona zoraki bir şekilde gülümsedi. "Az önce beni duymadın mı? İstediğim her şeye sahibim."

"O zaman neden sanki on saniye içinde patlayacakmış gibi davranıyorsun?"

"Kötü bir gece geçirdim de o yüzden."

Trace ona daha yakından bakınca yüzünde gizlenmiş, çakmak çakmak olan gözlerini gördü. "Ne oldu? Dave'le kavga mı ettiniz?"

Laila üniversiteden beri aynı erkekle çıkıyordu. Dave Fisher yeterince hoş biri olsa da hiçbir zaman Trace'e güçlü duygular barındırabilecek bir adam gibi gözükmemişti. Dave'in kardeşiyle birlikte olduğunu düşününce bu tuhaf mesele için endişelenmesine gerek olmadığını fark etti, ama Laila bir şeyler yapmaya hevesli bir erkeğe layıktı. Aksine Dave katıydı ve neredeyse her sabah kahvaltıda yediği yulaf ezmesi kadar tatsızdı. Trace en son onu telaşlı gördüğünde bunun sebebi hesap bakiyesindeki üç kuruşluk hataydı.

"Dave ile ben kavga etmeyiz," dedi Laila boyun eğen bir tavırla. "Bu adam beni sıkıntıdan erkenden mezara gömecek."

Şükürler olsun, diye düşündü Trace. "O zaman ayrıl," dedi. "Başka birini bul."

"Chesapeake'te mi? Küçüklüğümden beri bu şehirdeki bütün erkekleri tanıyorum. Bu, bir sabah uyanıp birine yeniden bakarak, "Aman Tanrım, aradığım bu," demek gibi değil.

"Dave'le ayrılmayana kadar bunu kesin olarak bilemezsin. Dışarıda başka kimlerin olduğundan haberin yok. Aslına bakarsan bu yer, bütün yaz boyunca hafta sonları Washington'dan ve Baltimore'dan gelen üst düzey adamların da içinde olduğu insanlarla dolup taşıyor. Ancak Dave ile birlikte evdeki koltuğunda oturup History Channel izliyorsan onların hiçbiriyle tanışamazsın."

Laila şiddetli bir of çekti. "Sanırım haklısın ama biriyle bunca yıl geçirdikten sonra çekip gitmek zor. O benim güvencem. İyi biri. Gerçekten öyle."

Trace henüz kısa bir süre önce başka bir adamla ilgili de aynı şeyi duymuştu. İkisinde de söylenenler aklına yatmamıştı.

"İlişkini bitir, Laila. Yeni bir başlangıca ihtiyacın var. Bu geleceği olmayan ilişkide sürüklenmeye devam edersen asla mutlu olmazsın."

"Geleceğinin olmadığını da nereden çıkardın?"

Trace hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Var mı?"

"Bana evlenme teklif etti. Hem de geçen gece. Her şeyi oldukça gerçekçi ve mantıklı bir şekilde kâğıda yazdı. Liste oldukça kapsamlıydı."

Trace sızlandı. "Tam da bir kızın hayallerindeki teklif. Eminim nabzın neredeyse yerinden fırlamıştır."

Laila gülümsedi. "Aslında oldukça komikti. En azından bu kadar korkunç olmasaydı öyle olacaktı. Oturup onu dinledim ve eksiler artılar listesine bakarak düşünebildiğim tek şey bunun öleceğim güne kadar benim hayatım olacağıydı."

Trace dehşetle ona baktı. "Bunu ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi? Eğer bu olursa, eminim ki bankadaki işi unutman gerekecek. Onun yerine babama seni evlendirmesini söyleyeceğim."

"Hayır, düşünmüyorum," diye karşılık verdi Laila. "Dave'e hayır dedim. Hatta ondan ayrıldım." Gözleri yaşlarla doldu. Sabırsızlıkla yaşları sildi. "Onu incittim, Trace. Bunu hiç beklemiyordu. Bu, sana güvenen bir köpek yavrusunu tekmelemek gibiydi. Kendimi berbat hissettim."

"Birkaç saat, hatta birkaç hafta kötü hissetmen, hayatının geri kalanı boyunca mutsuz olmandan iyidir," dedi Trace. "Dave bunu atlatacaktır. Çok geçmeden kendisiyle daha uyumlu başka birini bulacağına da hiç şüphem yok."

"Belki ona yardımcı olabilirim," dedi Laila düşünceli bir ifadeyle.

Trace ona inanamayarak baktı. "Sen delirdin mi? O kadar nefret ettiğin bir arkadaşın var mı?"

"Kes şunu! O harika biri. Sadece bana uygun değildi."

"Tamam, burada bırakıyorum, ama inan bana, senin ona birini bulmandan hiç hoşlanmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o bir erkek. Reddedilmeyi kabullenmeyiz. Kadınların birkaç gün sonra aniden ortaya çıkıp bir çeşit kurbanmış gibi yeni bir seçenek sunmalarındansa kesinlikle hoşlanmayız. Eğer Abby ayrıldıktan sonra beni teselli etmesi için arkadaşlarından birini yollasaydı çok sinirlenirdim."

Laila ona dikkatle baktı. "Gönderseydi daha iyi olabilirdi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü böylece seni unuttuğunu kanıtlayabilirdi. Belki o zaman sen de bunca yılı onun yollarını gözlemekle boşa harcamayıp hayatına devam ederdin."

Trace yaşamının son on yılının bu şekilde özetlenmesinden hoşlanmadı. "Boşa harcamadım. Başarılı bir kariyer inşa ettim."

Laila bir parmağını havada hızla döndürdü. "Oley!"

Trace bu tepkisine sert sert baktı. "Ve başkalarıyla çıktım."

"İki defadan fazla beraber dışarı çıktığın iki kadın söyle," diye meydan okudu kız kardeşi. "Hah, tamam, Rene vardı. Birkaç ay sürmüştü, ta ki sen onun tam olarak Abby'nin kopyası olmasının diğer yönlerden de ona benzediği anlamına gelmediğini öğrenene kadar. Başka?"

Trace utanarak pes etti. "Tamam, uzun süren başka bir ilişkim olmadı ama bu denemediğim anlamına gelmez. Ayrıca Rene de Abby'ye hiç benzemiyordu."

"Kestane rengi saçlar, mavi gözler, narin bir vücut," diye ezbere söyledi kız kardeşi. "Tanıdık geliyor mu?"

"Her neyse," dedi Trace. Bu karşılaştırmayı bir kenara itip konuyu kapatmaya çalışıyordu.

Belli ki Laila'nın hâlâ değinmek istediği mevzular vardı. Tam anneleri geri gelmişti ki, "Dahası sevgili kardeşim, günübirlik ilişki ciddi olmakla aynı şey değil," dedi.

"Bu konuşmanın da cinsiyetle ilgili olduğunu söylemeye uğraşmayın," dedi Beatrice, ikisine de hoşnutsuzlukla bakarak. "Yemek hazır. Masada cinsiyet hakkında tek kelime dahi duymak istemiyorum."

"Peki, Hanımefendi," dedi Trace gülmesine zar zor engel olarak. "O lafın ağzımdan çıktığını duymayacaksın. Tabii ki Laila için aynı şeyi söyleyemem. Bugün her nedense ona takmış görünüyor."

Yemek odasına doğru uzun adımlarla onları geçerken, "Sen öldün," diye mırıldandı Laila.

Annesi durup Trace'e kaşlarını çattı. "Aranıza neyin girdiğini bilmiyorum. Didişmek için biraz büyük değil misiniz?"

Trace bir kolunu annesinin gergin omuzlarına attı. "Başka ne yapabiliriz ki?" diye ona sataştı. "İkimizin de ilginç bulduğu tek konuyu bertaraf ettin."

"Gerçekten de Laila'nın sorunu ne? Bir şeylere üzüldüğünü görebiliyorum. Buraya geldiğinden beri tuhaf bir halde," dedi annesi.

"Ona sor," diye önerdi Trace. "Bunların benimle ilgisi yok."

Birdenbire Beatrice'in kaşları endişeyle buruştu. "Dave ile evlenmeyecek, değil mi?"

Trace bu ilişkiyi onaylamayan tek insanın kendisi olmadığını görünce rahatladı. Annesinin bu konuda telaşlanmaması gerektiği konusunda ona güven verebileceğini hissetti. "Hayır."

"Şükürler olsun!"

Trace, "Sana anlattığında da bu kadar memnun görünmesen iyi edersin," dedi alaycı bir şekilde.

Annesi ona ters ters baktı. "Gerektiğinde nasıl politik davranacağımı biliyorum."

"Politikadan söz açılmışken, ona bankada istediği işi nasıl sağlayacağız, anne?" diye sordu Trace. "Orada benim değil de Laila'nın çalışması gerektiğini biliyorsun, fakat o da babam kadar inatçı."

"Bunun kesinlikle farkındayım. Yaklaşık kırk yıldır babanla birlikte yaşamıyor muyum? Yıllar önce banka işine karışmayacağıma dair bir karar verdim."

Annesi tam yemek odasına girecekken Trace onu durdurdu. "Söz konusu kızının mutluluğu olsa bile mi?"

Kadın dönüp ona baktı. "Onun muhasebe şirketinin iyi iş yaptığını sanıyordum."

"Öyle. Ama mesele bu değil."

"Babası için çalışmanın onun için gerçekten de bu kadar önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, bunu biliyorum," dedi Trace. "Babamın ona güvendiğini ve inandığını bilmeye ihtiyacı var."

Annesi kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman el ele verirsek bir çözüm bulabileceğimizden eminim. Bunu biraz düşüneceğim."

"Teşekkür ederim."

Annesi ona üzgün bir bakış attı. "Sadece bana New York'a döndüğünde o kadar uzun kalmayacağına söz ver."

"Söz," diye karşılık verdi Trace. "Buraya bu seferki dönüşüm, Chesapeake'e farklı bakmamı sağladı."

"Bunun Abby'nin varlığıyla ilgisi olduğuna eminim," dedi annesi ve cevap beklerken onu yakından inceledi.

"Evet, var."

Annesi duraksadı. "Onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyor musun? Yani burayla ilgili?"

"Eğer bana buraya yerleşme ihtimalimizi soruyorsan bir fikrim yok. Öncelikle onun benimle yeni baştan başlamayı düşündüğünden emin olmalıyım. Ondan sonra nerede yaşayacağımız da gündeme gelecektir."

Annesi gülümsedi. "O zaman biraz ümitlenebilirim. Sonunda ikinizin bir arada olduğunu ve yakınlarda yaşadığınızı görmekten başka hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez." Gözlerini heyecan kapladı. "Trace, senin için mükemmel bir ev biliyorum."

Trace hemen annesinin şevkini kırdı. "Başka zaman, anne."

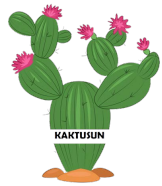
Maalesef annesinin çenesi bir kere açılmıştı. Onun uyarısını dinlemedi. "Belki de yarın otele gidip onu öğle yemeğine davet etmeliyim," dedi halinden memnun görünerek. "Evet, aynen öyle yapacağım."

"Benim için Abby'ye yanaşmana gerek yok," diye karşı çıktı Trace.

Annesi tam tersini söyleyen kuşkulu gözlerle baktı. "Onu daha önce kaybettin, değil mi, bu yüzden görünüşe bakılırsa sana uzanan her türlü yardımdan faydalanmalısın."

Trace güldü. "Haklısın. Belki de öyle yapmalıyım."

Annesi şehirde inatçılığıyla tanınıyordu. Hayır için olduğunu bildiği bir parayı dil dökerek herkesten toplayabildiyse Abby'yi de, Trace ile ilgili açık görüşlülükle düşünmesi konusunda tatlı sözlerle kandırabilirdi. Trace'in ihtiyacı olan tek şey açık görüştü. Oradan sonra gerisini halledebileceği konusunda kendine epey güveniyordu.

14

Abby, Jess'in otel açılışı için annesini Chesapeake'e gelmesi konusunda ikna etmek için önemli kişileri devreye sokmaya karar verdi.

"Carrie, Caitlyn, buraya gelin. Büyükanneniz Megan'ı arayacağız."

İkizler koşarak geldi. Onları gezilere, sanat galerilerine, oyunlara ve Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürerek şımartan büyükannelerini çok seviyorlardı. Abby, gördükleri sanat eserlerinin önemini kavradıklarından emin değildi ama sanatla iç içe olmak onlar için muhteşem bir şeydi. Sonrasında çay içmekten de büyük keyif alıyor gibiydiler. Minik sandviçler ve pastalar onları büyülüyordu. Her geziden sonra eve geri döndüklerinde en az bir hafta boyunca en sevdikleri bebeklerle çay partileri yapıyorlardı. Abby, Jess'in de anneleriyle buna benzer anılarının olmasını çok isterdi.

Kızlara ciddi bir şekilde bakarak, "Şimdi, aramadan önce size bir açıklama yapayım. Büyükannenizi, Jess Teyze'nin otelinin açılışı için buraya gelmesi gerektiği konusunda ikna etmeye çalışacağım. Bunun için sizin yardımınız gerekecek. Onu özlediğinizi söyleyin, tamam mı?" diye istekte bulundu. Bu oyuna kalkışmaktan dolayı hiç utanç duymuyordu. Nihayetinde bunu hayırlı bir iş için yapıyordu.

"Onu özlüyoruz," dedi Caitlyn. Diğer yandan Carrie de başıyla onaylıyordu. Ardından ekledi. "Çok ama çok."

Abby durumdan memnun bir şekilde Megan'ın numarasını çevirdi. Annesi cevapladığında telefonu Carrie'ye uzattı.

"Merhaba, büyükanne Megan, benim, Carrie. Caitlyn de burada."

Abby, hoparlörü açmak için düğmeye bastı. "Ben de buradayım, anne."

"Aman Tanrım, bir tanecik kızlarıma ne olduğunu merak etmeye başlamıştım," dedi içtenlikle. "Sizden haber almayalı uzun zaman oldu."

"Sahildeyiz," dedi Carrie heyecanla. "Büyükanne ve Jess Teyze de burada. Ayrıca büyükbaba Mick de."

"Anladım," dedi Megan. Sesi canlılığını ve hevesini kısmen yitirmişti.

Abby araya girdi. "Esasında aramamızın sebebi bu, anne. Senin de bize katılacağını umuyoruz."

"Kesinlikle olmaz." Vurgulu ve tartışmaya yer bırakmayan bir ifadeydi bu.

Neyse ki kızlar cevabındaki kesinliğe kayıtsız kaldılar.

"Fakat büyükanne," diye yalvardı Caitlyn, "bu çok büyük bir parti olacak. Yeni elbiseler ve ayakkabılar alacağız. Annem, New York'a babamızı görmeye geldiğimizde onları kendi başımıza seçebileceğimizi söylüyor. Belki sen de bize yardım edersin."

Annesinin tereddüdünü hissedince Abby planının işe yaradığını anladı. Megan ikizleri hiçbir zaman reddetmemişti, özellikle de alışveriş eğlencelerinde. Gardıropları elbiselerle ve bazı en iyi çocuk giyim tasarımcılarının giysileriyle dolup taşıyordu. Abby'nin sahip olduğundan daha fazla ayakkabıları vardı, bunların yüzde sekseni onlara aşırı düşkün olan büyükannelerinin nezaketi sonucu alınmıştı.

"Tamam, öyleyse söyleyin, bu parti ne ile ilgili?" diye sordu Megan niyetini belli etmeyen temkinli bir sesle.

Bu çok küçük bir başlangıç olsa da Abby hemen devreye girdi. "Jess, evimizin yukarısındaki yol üstünde bulunan eski oteli aldı. Ben de ona düzenlemelerde yardımcı olmak için buraya geldim." Parasal zorluklardan ve bunlardan dolayı uzun süre orada olması gerektiğinden bahsetmeyi manasız buldu. "Parti, resmi açılıştan hemen önce 12 Haziran'da olacak. Bu tam anlamıyla bir aile toplantısı olmalı, anne. Bunu Jess için yap lütfen."

"Baban orada olacak mı?"

"Onun için Kaliforniya'dan geleceğine söz verdi," dedi.

"O zaman bunun kötü bir fikir olduğunun farkındasın, Abby. Onunla tartışmadan aynı odada kalamıyoruz. Boşanmadan sonra hep böyle oldu. Ne zaman oraya siz çocuklarımı ziyaret etmeye gelsem aşırı derecede bir gerginlik olurdu. Babanızın birdenbire olgunlaştığını zannetmiyorum. Eğer haklıysam, bu olayı Jess'e ve diğer herkese zehir edeceğiz. Kız kardeşinizin ilgi odağı olması gerekirken gözler bizim üzerimizde olacak."

"Seninle babamın muhakkak kavga edeceğinizi nereden çıkarıyorsun? Birbirinizi en son benim düğünümde gördünüz." Abby bu karşılaşmanın ne kadar gergin ve sıkıntılı geçtiğini hatırlayınca irkildi. Günün büyük bir bölümünde birbirlerinden kaçmak için ellerinden ne geliyorsa yapmışlardı. Yine de zaman mutlaka gerginlikleri yatıştırırdı. "En azından Jess'in hatırı için medeni olmayı başaramaz mısın? Bunu ona borçlusun, anne. Öyle olduğunu biliyorsun. Onun hayatında kaçırmış olduğun çok sayıda önemli olayı bir düşün."

"Beni orada istemediğini açıkça belli ettiği için kaçırdım," dedi Megan bitkin bir şekilde.

Abby, Jess'in bütün bu etkinliklerde annesinin onun yanında olmasını son derece zorlaştırdığını inkâr edemezdi. Onu New York'ta ziyaret etmeye açıkça karşı çıkıyordu ve Mick de ona gitmesi için hiçbir zaman ısrar etmemişti. Gençken, Megan Chesapeake'i ziyaret ettiğinde Jess sinir krizleri geçiriyordu, sonrasında da uygun bir zaman bulup ortadan kayboluyordu. Abby, onun incindiği için böyle davrandığını biliyordu ve ona göre Megan da aralarında gitgide açılan mesafeyi kapatmak için daha fazla çaba göstermeliydi. Her şeye rağmen buna başlamak için henüz çok geç değildi.

"Peki, şimdi buraya gelmeni istiyorum," dedi Abby kesin bir şekilde. "Kabul etsin veya etmesin Jess'in burada sana ihtiyacı var."

"Lütfen, büyükanne," diye yeniden ikna etmeye çalıştı Caitlyn.

"Bunu düşüneceğim," dedi Megan sonunda.

"Sahiden düşünecek misin?" diye üsteledi Abby. "Yoksa telefonu kapattığım gibi başından mı atacaksın?"

"Gerçekten de düşüneceğim," diye güven verdi Megan. "Bree ve erkek kardeşlerin de orada olacak mı?" Soruyu sorarken sesinde bir isteklilik belirtisi vardı.

"Onlarla henüz konuşmadım. Kevin'in Irak'tan geleceğini sanmıyorum. Görevi birkaç ay daha sürecek. Ama Bree ile Connor'un gelmeye çalışacaklarını düşünüyorum. Bu gerçek bir O'Brien aile birleşmesi olacak, anne ve sen burada olmazsan farklı olacak."

"Bunu biraz değerlendirip bir iki gün içinde sana dönerim," diye söz verdi Megan.

"Kabul etmezsen kızlarla birlikte New York'a geldiğimizde seni rahatsız ederiz. Şu anda teslim olsan iyi edersin."

"Düşüneceğimi söyledim. Bir tek buna söz verebilirim."

"Peki o zaman," dedi Abby şimdilik geri çekilerek.

"Sizi seviyorum, kızlar," dedi annesi.

"Biz de seni," diye bağırdı ikizler, sonra da tekrar dışarı çıkmak için odadan hızla kaçtılar.

"Ben de seni seviyorum," dedi Abby. "Kızlarla alışveriş gezisini planlamak için seni arayacağım. Hoşça kal, anne."

Telefonu kapattı ve endişeli bir ifadeyle kendisine bakan büyükanneyi gördü.

"Ne yaptın sen?" diye sordu yaşlı kadın.

Abby, "Annemi oteldeki açılışa davet ettim," diye cevap verdi meydan okuyan bir tavırla.

Büyükannenin yüzünü korku sardı. "Ah Abby, neden böyle bir şey yaptın? Bunun sonucunun kötü olacağını biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye diretti Abby.

"Bu Jess'in büyük gecesi. Ona ne istediğini sordun mu?"

"Hayır, çünkü annemin buraya gelmesi onun için çok şey ifade etse de bana bunu yapmamamı söylerdi. Jess çok öfkeli ve reddedilmekten korkuyor, bu nedenle bunu onun yerine ben yaptım."

"Ya baban? Sence Mick nasıl hissedecek? Bundan haberi olursa Megan'ı bu çatı altında yeniden görmek yerine gittiği yerde kalır. Annenizin buraya gelip siz çocukları ziyaret etmesi baban için yeterince zordu."

Abby birkaç dakika önceki güveni kendinde bulamasa da, "Bence yanılıyorsun," dedi. Büyükanne Mick'i herkesten iyi tanıyordu. "Belki de sonunda arayı düzeltirler ya da en azından ailenin tatilleri ve diğer önemli günleri bir arada kutlayabilmek için medeni olmanın bir yolunu bulurlar."

Büyükanne başını salladı. "Sen her zaman iyimserdin. Peki, madem önceden bana ne düşündüğümü sormadın, o

zaman her şeyin sorumlusu sensin. Umarım bunu yaptığına pişman olmazsın."

Büyükannesinin ümitsiz ses tonu karşısında iç geçirdi. Onun haksız çıkması ve bunun eline yüzüne bulaşmaması için çoktan dua etmeye başlamıştı. Ona destek olacak birileri gerekebilir diye hazırlığını yapmak için sonrasında Bree'yi aradı. Chicago'da yöresel bir tiyatro için senaryo yazma hakkı kazanan kız kardeşi evde değildi. Abby ona mesaj bıraktı. Baltimore'daki dairesinden Connor'ı aramayı denedi, ama ona da sonunda sesli bir mesaj bırakmak zorunda kaldı. Hukuk fakültesinin son yılındaki derslerle meşgul olmasına rağmen buna zaman ayıracağından emindi.

Şimdi geriye Jess'e yaptığı şeyi söylemesi kalıyordu. Hepsinden kesin olarak söz alana kadar da bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu, en azından Jess'in onu yine hayatını yönetmekle –hatta belki de mahvetmekle– suçlamasına engel olmak için bir strateji bulmasında Abby'ye birkaç gün kazandıracaktı.

***

Jess, nisan ayında birkaç gününü otel için aşçı adaylarıyla görüşmeye ayırmıştı ve sonunda en uygun adayı bulmuştu. Henüz yirmili yaşlarda olsa da Gail Chambers'ın sağlam referansları vardı. Maryland'in doğu kıyılarındaki en iyi restoranlarda sous-chef olarak çalışmıştı. Artık kendi mutfağını işletmek istiyordu. Ayrıca kısa süre önce iki çocuklu bir adamla evlenmişti ve ailece, çocukların iyi bir eğitim alacağı ama aynı zamanda da eşinin Annapolis'teki işine kolayca gidip gelebileceği küçük, yakın bir çevreye yerleşmek istemişlerdi. Chesapeake ve otel, ihtiyaçları için mükemmel bir seçenekti.

Tek mesele otelin mutfağının donanımlı olmayışıydı. Jess mutfak aletlerini yenilemeyi göz önünde bulunduracağına

söz vermişti. Ürünlerin profesyonel kalitede olması Gail'in listesinin ilk sırasında bulunuyordu. Abby'nin nakit desteği olduğuna göre Jess bu sözünü yerine getirmeye karar verdi.

Pazartesi günü kuşluk vaktinde yola çıkacağı sırada, "Yeni aşçıyla buluşacağım," dedi Abby'ye.

Abby, daima kilitlenip kaldığı belgelerden zar zor başını kaldırarak, "Keyfine bak," diye mırıldandı ve yapmakta olduğu işe geri döndü.

Aslında Jess, Abby bütün dikkatini ona vermediği için bu seferlik rahatlamıştı. Zira bu alışverişle ilgili tartışma çıkmasını bekliyordu. Malzemeleri şimdi alması için birçok geçerli nedeni olduğunu düşünüyor olsa da Abby'nin yine de onlarda kusur bulacağını seziyordu.

Bir saat sonra Gail'le birlikte, aşçıları kıskançlıktan ağlatacak güzellikteki parlak, paslanmaz çelik aletlere kendilerini kaptırmışlardı. Fiyat etiketlerine göz atınca Jess kendisi de neredeyse ağlayacaktı. Bu ticari nitelikli profesyonel malzemelerin bu kadar pahalıya patlayabileceğini düşünmemişti. Neyse ki önceden hesap bakiyesine göz atmıştı ve otelin geleceğine bu çeşit bir yatırım yapmak için yeterince nakdin olduğunu görmüştü.

Abby'nin tepkisinden duyduğu endişeyi bastırmaya çalışarak Gail'e döndü. "Pekâlâ, burada tutumlu olmamız gerekiyor. Sadece bir şey seçme şansın olsaydı bu ne olurdu? Yeni bir ürün mü, daha büyük bir buzdolabı mı, yoksa başka bir şey mi?"

Gail hemen konveksiyon fırını, birden fazla ocağı ve ızgara için özel pişirme yüzeyi olan çift yakıtlı Viking model bir sete yöneldi. Jess fiyatı görünce irkildi.

Gail, belli ki Jess'in isteksizliğini sezerek, "Uzun süre dayanır," dedi. "Bu yatırımdan pişman olmayacaksın. Ucuz bir

şey alırsan kısa vadede bütün birikimlerin onarım masraflarına gidecek."

"Sanırım haklısın," dedi Jess söylediklerinin mantığını hemen kavrayarak. Elbette, Abby kadar faydacı biri de onu satın alırdı. Buna rağmen Jess ablasının tepkisini gözünde canlandırabiliyordu. "Bunun aynı şekilde çalışan başka bir modeli var mı, ya da daha küçüğü? Demek istediğim, muhtemelen çok kalabalık gruplara sık sık servis yapmayacağız."

"Ama yaptığımız zaman bu boyutlarda bir şey gerekecek. Aksi takdirde belirli etkinlikleri kolay kolay üstlenemeyeceksin. Bana otelde düğün organize etmek istediğini söylemiştin. Elli kişilik bir davette bile bu aletin bir kapasitesine ihtiyacın olacak."

Gail, şimdiye kadarki en güçlü satış noktasına değinmişti. Jess'in otelde özel davetler için bir işletme kurma planı vardı. Toplantılarla baş edemeyecekleri aşikârdı, ama küçük çaplı sosyete düğünleri ya da aile toplantıları güzel bir şekilde idare edilirdi. Bu tür etkinliklerin üstesinden gelmek zorunda kalırlarsa şefin uygun malzemelere ihtiyacı olacaktı.

"Tamam, alalım onu," dedi kararlı bir şekilde. "Satıcıyı bulup gerekli işlemleri yapalım."

Jess, ürünü otele geldiğinde orada yalnız olmak için dua etti. Mutfaktaki yerini alırsa Abby'nin onu geri göndermekte ısrar etmesi daha da zorlaşacaktı. Hatta mutfağa sadece buzdolabından bir içki veya çay almak için ya da kendine bir fincan kahve doldurmak için gittiği düşünülürse belki de satın alınan bu yeni ürünün farkına bile varmayacaktı. Jess, devasa büyüklükteki fırına bakıp of çekti. *Bu pek mümkün görünmüyor,* diye düşündü. Abby bunu gördüğü an kavgaların en büyüğüne girişmeleri daha büyük bir olasılıktı.

Jess, gelecek tartışma için kendini hazırladı. Bir kereliğine olsun kendi gücünü kullanmak zorunda kalacaktı. Bu, onun oteliydi ve onun verdiği karardı.

Abby'nin parası, diye söylendi kafasındaki ses.

Hayır, diye düşündü Jess direnerek. O artık otelin parasıydı. Abby bir yatırım yapmıştı. Trace işletmeyi ona devretmiş olsa da en azından kâğıt üzerinde otel yalnızca Jess'e aitti. Hâlâ çek yazma önceliği vardı.

Kimi kandırıyordu? Trace Abby'yi mali işlerin başına getirdiğinden beri ablasıyla kavga etmek için yer arıyordu. Bu kavga, şimdiye kadar tartışıp durdukları gereksiz eşyalar yerine pekâlâ şahane bir mutfak aleti üzerine de olabilirdi.

"Biraz solgun görünüyorsun," diyerek onu süzdü Gail. "Bunu almamızda bir sakınca olmadığından emin misin? Tam hayalimdeki alet olsa da bunu almak için bütçeni paramparça etmeni istemem. Kaliteli ürün ve et alabilmeyi tercih ederim, malzemeleri es geçemeyiz.

"O sorun olmaz," dedi Jess kredi kartı makbuzuna uzanıp en alta ismini karalarken.

Sipariş teslimini birkaç saate indirmeyi başarabildi, ardından dikkatlice tarih ve saati not aldı. Abby birkaç günlüğüne New York'a gidip gelme konusunda daha önce bir şeyler söylemişti, dolayısıyla bu ideal bir zamanlama olmalıydı. *Her şey güzel olacak*, diye kendi kendine telkinde bulundu.

Öte yandan, eğer bundan o kadar eminse neden teslimatı Abby'nin uzakta olduğu bir zamana denk getirmek için uğraşmıştı? Bunu düşünmek yerine Gail'e döndü. "Öğle yemeği için vaktin var mı? Menüler hakkında konuşmaya başlayabiliriz."

Şefin gözleri parladı. "Harika. Benim halihazırda bir sürü fikrim var."

İki saat boyunca bir restoranda oturarak olası ana yemeklerle, mezelerle, kahvaltılarla ve tabii ki ikisinin de olmazsa olmaz gördüğü yaş pastalarla ilgili notlar tuttular. Jess, çantasındaki her bir kâğıt parçasını kullandı, aralarında teslimat bilgilerinin yazılı olduğu da vardı. Gail'in not defterindeki sayfalar da bitti. Restorandan çıktıklarında notlarının hepsini Gail'e teslim etti.

Ayrılırlarken, "Açılış partisi için bir liste dolusu mezenin yanı sıra bazı günlük menülerle bir iki gün içinde sana döneceğim," diye söz verdi Gail.

Jess ona sarıldı, gayretinden ve ustalığından ötürü ona minnettardı. "Sanırım birlikte gerçekten çok uyumlu çalışacağız."

"Bence de."

Jess eve doğru arabasını sürdü, başı dönüyordu. Neredeyse oteli almak için belgeleri imzaladığı günkü kadar heyecanlıydı. Her şey tam da hayal ettiği gibi tamamlanıyordu. Açılışa sadece birkaç hafta kalmıştı ve ondan sonra gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Önceden planladığı gibi heyecanını Abby ile paylaşmak için doğrudan otele dönmeyi düşünüyordu ama onun yerine büyükanneyle konuşmaya karar verdi. Ta derinlerde bir yerde, Abby'nin hevesini kursağında bırakmak için bir yolunu bulacağından korktuğunu fark etti. Sadece bugünlük, yaptığı hatalar üzerine yeni tavsiyeler dinlemek yerine başardığı şeyden keyif duymak istiyordu. Abby, yeni ürünlerin faturasını gördüğünde, bunun için yeterince zamanı olacaktı.

***

Abby, öğle yemeğine kadar otelin bütün faturalarıyla işini bitirmiş, dikkatini kendi faturalarını ödeyen işine vermişti. Tam o sırada kendisini incelemekte olan Trace'i gördü.

"Kaşlarını bu şekilde çattığında güzel görünüyorsun," diye yorum yaptı Trace sırıtarak.

Abby, sandalyesinde arkaya yaslandı. "Tuhaf bir güzellik anlayışın var."

"Hayır, öylesin. Bence her zaman güzelsin."

Ona abartılı bir sertlikle baktı. "Tam da her kadının duymayı ümit ettiği şeyler."

Trace onun öfkesi karşısında kahkaha attı. "Sana güzel olduğunu kaç kez söyledim? Kafana girmedi mi? Üstelik çekicisin de. Ne kadar çekici olduğundan bahsettim mi?"

Abby gülümsemesine zorlukla engel oldu. "Söylediğini sanmıyorum. En azından çekici olduğumu."

"Seni her fırsatta öptüğüm için söylemeden de belli ettiğimi düşünüyorum."

Çok fazla fırsat olmadı, diye düşündü Abby ama olan birkaçını da kesinlikle çok iyi hatırlıyordu. Belli ki Trace'in bunu duymasına gerek yoktu. Egosu yeterince güçlüydü. "Yeri gelmişken, burada ne yapıyorsun?"

"Randevumuz vardı. Unuttun mu?"

"Randevu mu?" diye tekrarladı Abby boş gözlerle.

"Kızlarla dondurma yemek için. Belki araya öğle yemeği de sıkıştırırız diye düşündüm."

"İkizlerle zaman geçirmeyi gerçekten bu kadar istiyor musun?"

Trace bu soruya öfkelendi. "Neden istemeyeyim? Onlar harika çocuklar."

"Onları şehre tek başına götürmene izin vererek bununla ilgili fikrini değiştirebilirim. Bence o zaman tamamen farklı düşünürsün."

Trace bir sandalye çekip yanına oturdu. "Abby Winters, kendi tatlı kızlarını aşağılıyor musun yoksa? Çok şaşırdım."

"Sadece gerçekçi davranıyorum." Onun modaya uygun takım elbisesine, parlak beyaz gömleğine ve ipek kravatına şöyle bir baktı. Banka için oldukça şık bir kıyafet olsa da kızlarla yemeğe gitmek için hiç uygun değildi. "Yemek için tam olarak ne düşündün? Sanki yat kulübüne gider gibi giyinmişsin."

"Ana Cadde'nin sonundaki büfede sosisli sandviç yemeği düşünüyordum," dedi bir anda. "Sen ve ben yetişkin konuları üzerine sohbet ederken kızlar etrafta oynayıp biraz enerji harcayabilirler."

Abby kafasını salladı. "Sen tam bir hayalperestsin. Eğer planın buysa evine gidip üstünü değiştirmelisin, çünkü hardal, ketçap ve dondurma lekelerini kıyafetinden çıkaramayabilirsin."

"Ben oldukça titiz bir yiyiciyim."

"Ama Carrie ile Caitlyn öyle değil."

"Hmm, anladım. Peki, ceketimle kravatımı arabada bırakırım." Gözlerinde kurnaz bir parıltıyla Abby'yi inceledi. "Yoksa evime gelip iç çamaşırlarımla beni gözetlemeyi mi umuyordun?"

"Beş yaşında iki çocukla mı? Hiç sanmıyorum."

"Hadi o zaman, gidip onları alıp güne başlayalım."

Abby ayağa kalktı ama çantasını ve daha önce otele yürürken giydiği hırkayı almadan Trace onu bileğinden yakaladı.

"Sanırım ilk önce tatlımı alacağım," dedi odayı ısıtan yavaş ve uzun bir öpücük için eğilerek. "Evet, çekici. Buna şüphe yok."

Abby sarsılmış bir şekilde hayretle ona baktı. "Bunun menüde olduğunu zannetmiyorum."

"Öyle mi?" dedi Trace masumca. "Bunun günün özel tatlısı olduğunu kesinlikle söyleyebilirim."

Abby, ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Pekâlâ, bu kadar memnun kaldığına göre artık sana dondurma yok. Ayrıca öpücük çalmak da yok." Bunun sinirlerine işleyebileceğini düşünmemişti. Trace'le yalnızca iki eski arkadaş olduklarını kendine söylemek gitgide zorlaşıyordu çünkü bundan daha fazlası olduklarını cayır cayır yakan bütün açıklığıyla hatırlamaya başlıyordu.

***

"Bay Riley, bir külah dondurma daha yiyebilir miyiz?" diye ısrar etti Carrie, yediği son dondurmadan üstüne baştan aşağı çikolata bulaştırmıştı. Tabii ki dondurmanın bir kısmı da kız kardeşinin peşinden koşarken yeri boylamıştı.

Caitlyn çilekli dondurmaya bulanmıştı ve külahında hâlâ biraz kalmış olmasına rağmen kız kardeşinin yanında zıplayıp duruyordu. "Evet, lütfen," dedi. Yapış yapış olmuş, çilekle kaplı elini Trace'in kalçasına dokundurunca geriye soluk pembe bir dondurma lekesi bıraktı.

Trace, belli ki gülmemeye çalışarak arkasını dönen Abby'ye baktı. Şimdiye dek bir kolundan aşağısı hardal lekesi, gömleğinin ön kısmı ketçap ve şimdi de çilekli dondurma izi oluşmuştu. Yüzünde çikolata lekesi olduğundan bir hayli emindi, çünkü Carrie az önce ona ilk dondurma için teşekkür ederken bankın üstüne doğru sürünerek yanağına hafifçe vurmuştu. Bunu yaparken külahını gelişigüzel eğerek neredeyse her şeyi kucağına dökmüştü.

Trace bu küçük, ciddi suratlara baktı ve onlara bir şey söyleyecekken kendini tuttu. Mantığı ona kızların birer sosisliden, patates kızartmasından ve ikişer kaşık dondurmadan sonra muhtemelen artık aç olmadıklarını söylüyordu. Ancak onlara yiyebilecekleri her şeyi vaat etmişti.

Yol göstermesi için tekrar Abby'ye baktı, ama o körfezi izliyormuş gibi yaparak onu, durumu idare etmesi için kendi başına bırakmıştı.

"Tamam," dedi Trace sonunda. "Ama sadece bir kaşık ve bu sefer kapta olsun. Sonra da oradaki ağacın altında oturur, kaşıkla yersiniz."

"Tamam," dedi Caitlyn kabul ederek. "Bu kez vanilyalı istiyorum."

"Ben de," dedi Carrie.

"Abby, ya sen? Biraz daha dondurma ister misin?"

"Beni yemek için zorladığın sıcak soslu bir dondurma yeter de artar bile."

Trace pis pis güldü. "Ama her lokmasını yediğin de gözümden kaçmadı."

"Evet, tabii ki yedim! Sıcak sosun çöpe gitmesine izin veremezsin. Bu bir hata olur."

"Peki o zaman, kapta iki adet vanilyalı dondurma," dedi. "Bir dakika içinde dönerim."

İki küçük yapışkan el onunkileri iki yandan yakaladığında henüz iki adım atmıştı.

"Biz sana yardım ederiz," dedi Carrie.

Bu elleri hissettiğinde Trace'in içinde bir şeyler alt üst oldu. Çok tatlı ve güven doluydular. Asla tahmin edemeyeceği güçlü bir babalık hissiyle korumacılık duygusunu yaşadı. O anda onları hiçbir şeyin ve hiç kimsenin incitmesine izin vermemek için gereken her şeyi yapacağını fark etti.

Birkaç dakika sonra kızlar adeta vanilya çorbasına dönen kâseleriyle gölgede otururken Trace Abby'ye döndü.

"Biliyor musun, onlar gerçekten harika. Senin de mükemmel bir anne olduğun ortada."

Abby'nin iç çekmesi onu şaşırttı.

"Kendimi her zaman öyle hissetmiyorum," diye itiraf etti Abby. "Evdeyken çok çalışıyorum. Bazı günler uyumadan

önce onlarla zar zor bir saat geçirebiliyorum. Bir gün onlar da Jess'in Mick'e gücendiği gibi bana gücenirler mi diye merak ediyorum."

"Önemli olan onlarla kaç saat geçirdiğin değil, kaliteli zaman geçirmendir. Belli ki seni çok seviyorlar."

"Bunun çılgınca olduğunu düşünebilirsin, ama bazen onların dadılarıyla olan ilişkilerine bakınca adeta kıskanıyorum. Sanırım o onları benden daha iyi tanıyor. İlk anlarının çoğunda onların yanındaydı, bense değildim."

"Hey, kendini bunun için suçlama. Sen önceliklerini belirledin ve bunu onların iyiliği için yaptın."

"Öyle mi? Yoksa beni güdüleyen kendi hırslarım mıydı?"

Trace bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Wes gibi konuşuyorsun. Sana kaç kere buna benzer şeyler söyledi?"

"Birden fazla," diye kabul etti Abby. "Bunları söylemesinin yanlış olmadığını düşünüyordu."

"Anneliğini sorgulamana sebep oluyorsa, yanlış. Sorumsuz anneler gördüm ve inan bana sen o merdivenin en alt basamağında bile olamazsın. Delilah Bennett'i hatırlıyor musun? Asıl kötü anne o."

Tam da umduğu gibi bu, Abby'yi gülümsetti. "Bunu fuhuş çetesi işlettiği ve evinin dışında uyuşturucu operasyonu yapıldığı için mi söylüyorsun?"

"Elbette. Ne demek istediğimi anladın mı? Sen onun yanından bile geçmiyorsun."

"Öyle olmadığını umuyorum."

"Bir de Mitzi Gaylord vardı, onu hatırlıyor musun? Oğullarının Küçükler Ligi oyunlarına giderken dar şortlar ve seksi, kolsuz üstler giyerdi."

"Bunun şehirdeki erkeklerin ilgisini çekmesine neden olduğunu itiraf etmeliyim, ama bunun onu korkunç bir anne

yaptığından emin değilim," dedi Abby, bir yandan da sırıtıyordu.

Trace'in yüz ifadesi ciddileşti. "Bak Abby, kötü bir anne, çocukları onun onları neden terk ettiğini anlamak için henüz çok küçükken çekip gidendir. Kötü anne, on yedi yaşındaki kızına bütün sorumluluğu yükleyerek ondan her şeyi düzeltmesini bekleyendir. Bunu Megan'la yaşadınız. Güvenemeyeceğin bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu en iyi sen bilirsin. Kızına asla bu tür acılar yaşatmayacaksın." Bir eliyle onu çenesinden tuttu. "Seni bir daha annelik yeteneklerini sorgularken duymak istemiyorum."

Bu acı sözler karşısında Abby'nin gözleri yaşlarla doldu. "Benim annem..." Sesi birden kesildi. Belli ki Megan'ın ona ve kardeşlerine yaptığı şeyle ilgili yeterli bir savunma bulamıyordu.

"Hatalıydı," dedi Trace daha kibar bir şekilde. "Bu onu korkunç biri yapmaz, sadece onun insan olduğunu gösterir. Sana, Jess'e ve diğerlerine karşı en büyük hatayı işledi. İnan bana, ancak bu tür hatalar bir çocuğa zarar verebilir, onları desteklemek için çok çalışmaktan bir şey olmaz."

Abby alt dudağı titreyerek fısıldadı, "Sen harika birisin. Daima ne söylemen gerektiğini biliyorsun, bunca yıldan sonra bile. Biz çocukken de bu böyle oldu. Şu an karşımda tam da duymaya ihtiyacım olan şeyleri söylemesen, hiçbir sorunumun üstesinden gelebileceğimden emin değilim. Annem bizi almak için dönmediğinde..."

"Ben de oradaydım, Abby. Bunun sizi ne kadar incittiğini gördüm. Eminim ki o zaman söylediklerim gayet sıradan ve yüzeyseldi, ama seni iyi hissettirmeyi o kadar çok istiyordum ki."

"En azından denedin. Mick kendi acısına o kadar gömülmüştü ki bizim içinde olduğumuz durumla ilgilenmedi," diye düzeltti. "Büyükanne de içine kapanmıştı. Son zamanlarda

ise inan bana, Wes destekleyici bir şey söyleme zahmetinde bile bulunmadı."

"Eh yani, Wes'ten bahsediyoruz," dedi Trace.

Abby dudaklarını büktü. "Bu her şeyi özetliyor, değil mi?" Kızların ikisinin de sağlam bir uykuyla çimenlere yayıldığı gölgeliğe doğru baktı, erimiş dondurma kâseleri unutulmuş görünüyordu. "Sanırım gitme vakti."

"Tamam," dedi Trace. "Yalnızca gitmeden önce bana bir şey daha söyle. İkimiz arasında bir şey olsun veya olmasın, şimdiden sonra bana güvenebilirsin, tamam mı?"

Abby onun gözlerine bakıp yavaşça başını salladı, dudaklarında bir tebessüm geziniyordu. "Anlaşıldı."

Sesinde tam anlamıyla bir inanç vardı ve birkaç hafta önce bir araya geldiklerinden beri Trace ilk defa gelecek için gerçek bir umut olabileceğine sahiden inanmaya başlamıştı. Bu kez, Abby'nin ondan kaçmaması için aklına gelen her şeyi yapacaktı.

15

Şehre doğru taksiyle giderken Abby'de Manhattan'a dönerken her zaman yaşadığı heyecandan eser yoktu. Görünüşe göre Triborough Köprüsü'nde başlayan gerginliği FDR karayolu boyunca devam etmişti. Halbuki gökyüzünün mavisi muhteşemdi ve güneş ışınları gökdelenlerin arasından parlak yansımalar halinde aşağı süzülüyordu. Şahane bir ilkyaz günüydü. Yakıcı sıcaklıkların başlayıp kaldırımlardan ısı yaymasına birkaç hafta vardı.

Onun ruh halinin aksine kızlar belli ki babalarıyla birkaç gün geçirecekleri ve büyükanneleriyle alışverişe gidecekleri için heyecanlıydılar. Megan bu sabah alışveriş ve öğle yemeği için onlarla buluşacaktı. Sonra Wes evden kızları alıp pazartesi akşamına kadar evine götürecekti.

Abby planla ilgili endişelenmemeye çalışıyordu. Carrie ve Caitlyn ile Chesapeake'e dönme vakti geldiğinde Wes'in onları yanında tutmak için bir çeşit numara çevirmesinden bir yanı hâlâ korkuyordu. Bu endişeyi kafasından atmak için uğraştıysa da bu, beynini kemirmeye devam etti.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki apartmanlarına vardıklarında Abby annesinin caddeden aşağı yürüdüğünü gördü. Elli dört yaşındaki Megan uzun bacakları ve hafif, enerjik adımlarıyla hâlâ çekici, hayat dolu bir kadındı. Bal rengi ışıltıları olan kısa saçları, profesyonel bir biçimde gölgelendirilmiş kocaman, koyu mavi gözlerini vurguluyordu. Yüzünde neredeyse hiç çizgi yoktu, vücudu ise birkaç ünlünün de sıklıkla gittiği bir

spor merkezinde yaptığı günlük egzersizlerden dolayı düzgündü. Mükemmel bir moda zevki vardı. Gardırobunu dolduran marka ürünlerden aldığı kadar ucuzluk mağazasından da kolayca kıyafet alıp çıkabilirdi.

Abby ile torunlarının taksiden indiğini gördüğünde yüzünde belirgin bir neşe yayıldı.

Kızlar doğruca ona koşarken, Abby şoföre ödeme yaptıktan sonra bagajları kaldırıma bırakıp nispeten yavaş bir şekilde ona yaklaştı. Annesini otelin açılışına gelmesi konusunda ikna etmek için ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyordu. Şimdiye kadar Abby ne zaman konuyu açsa Megan bu davete isteksiz ve sessiz kalmıştı.

"İyi zamanlama," dedi Abby annesine hızlı bir şekilde sarılarak. "Bizimle yukarı gel, çantaları bırakıp çıkalım."

Asansörde Abby annesini yakından incelerken gözlerindeki yorgunluk belirtisini gördü. "Anne, her şey yolunda mı?"

"Sadece son zamanlarda kafamda bir sürü şey var. Yine de endişelenecek bir şey yok." Zorlukla tebessüm etti. "Yalnızca birkaç günlüğüne de olsa şu an eve döndüğün için çok mutluyum. Sen gidince kendimi biraz boşlukta hissediyorum."

Abby, ani bir suçluluk duygusu hissettiyse de onu geçiştirdi. "Anne, New York'ta bir sürü arkadaşın var. Güzel, sevdiğin bir işin var. Kendine iyi bir hayat kurdun."

"Bu doğru, ama siz burada sahip olduğum, görüştüğüm tek ailemsiniz."

Sesindeki özlem belirtisi Abby'nin sorunun ne olduğunu anlamasını sağladı. "Anne, aklında ne var? Mesele seni Chesapeake'e davet etmem mi? Bu, bir sürü eski hatırayı canlandırdı, değil mi?"

Megan başıyla doğruladı. "Tabii ki bunun da etkisi var. Sizler büyüyüp gidince ziyaret için Jess dışında çok az sebebim kalmıştı. En son senin düğünün için gitmiştim."

"Aklındaki sadece bu değil, değil mi?

Annesi kızlara dönüp anlamlı bir bakış attı. "Neden bunu daha sonra konuşmuyoruz? Planlanmış koca bir günümüz var."

Abby başını salladıysa da konuşmayı annesinin görünüşte umduğu kadar ertelemeye niyeti yoktu. Daireye girer girmez Carrie ile Caitlyn'i odalarına gönderip babalarına götürmek için almak istedikleri özel eşyaları toplamalarını söyledi.

"Bir fincan çay için vaktimiz var," dedi annesine, cevabını beklemeden mutfağa yönelerek. Kolaya kaçıp içinde poşet çay bulunan su solu iki bardağı mikrodalgaya yerleştirirken büyükannesinin bundan nefret ettiğini söylüyordu. İki dakika sonra çay fincanlarını masaya koyup ardından sandalyeyi işaret etti.

"Otur, anne. Biz konuşurken büyük günümüz birkaç dakika bekleyebilir."

Annesi ayakta kaldı. Sırtı Abby'ye dönük bir şekilde Doğu Nehri'ne doğru bakıyordu. Nihayet arkasını döndüğünde yüz ifadesi donuktu. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Wes kızları almaya gelmeden önce alışverişe ve yemeğe yetecek kadar vaktimiz yok."

"Hallederiz," dedi Abby. "Konuş benimle."

Megan sonunda iç çekerek oturdu. "Tamam, çok merak ediyorsan geçen gece babanla konuştum," diye itiraf etti.

Abby şaşkınlıkla ona baktı. "Babamla mı konuştun? O mu seni aradı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Nabzını yoklayıp Jess'in partisine gelmem konusunda ne düşündüğünü bilmek istedim."

Abby'nin midesine bir dehşet hissi yerleşti. "Sonra?"

"Bana ne istiyorsam onu yapmamı söyledi," dedi bitkin bir şekilde.

Abby sorunun ne olduğunu çözemedi ama bir problem olduğu ortadaydı. "Bu iyi, öyle değil mi? Yani senin orada olup olmamanı önemsemiyor. Açık kapı bırakıyor."

Annesi hüzünlü bir bakış attı. "Babandan bahsediyoruz. Altında başka şeyler olduğunu biliyorsun. Bana ne olursa olsun zaten istediğimi yapacağımı söyledi. Yani beni bencillikle suçladı."

"Jess için bu kadar önemli olan bir şeyi yapmak nasıl bencilce olabilir?"

"Çünkü bu Mick'e acı verecek. Orada olursam gelmeyecek," dedi Megan.

Abby babasının bu kadar inatçı olabileceğine inanmak istemiyordu, ama özellikle Megan söz konusu olduğunda dik kafalıdan da fazlası olabileceğini biliyordu. Bu da boşanmalarının bir numaralı sebebiydi. Esasında Abby'nin düğününde de benzer bir soğukluk olmuş, büyükanne duruma el atınca çözülmüştü. Abby, büyükannesiyle olan konuşmasından bu sefer benzer bir müdahalede bulunmayacağını anlamıştı.

"Gerçekten de böyle mi söyledi?" diye üsteledi.

"Kelimelerle ifade etmedi. Ama inan bana ben mesajı aldım. Umursamazca sessiz kaldığı zamanlarda bile daima onun aklındakileri okuyabiliyorum."

"Anne, lütfen sırf bu yüzden geri çekilme," diye yalvardı Abby. "Jess'e doğru bu ilk adımı atman için şimdi en doğru zaman. Otelin açılışı ona çok şey ifade ediyor ve bunu kabul etmese de senin desteğin onun için çok anlamlı olacak. Eğer babam orada olmana tahammül edemiyorsa o zaman bu onun sorunu."

"Ah, tatlım, oranın onun evi olduğunu unutuyorsun. Çekip giden bendim. Hiçbir şey olmamış gibi öylece geri dönemem. O haklı. Bu bencilce. Hem bu sadece Mick'i incitmekle kalmayacak. Kız ve erkek kardeşlerinin de benimle sorunları var. Bu, Jess'in hak ettiği gibi mutlu bir olay olacağı yerde büyük bir faciaya da dönüşebilir."

Abby, bunun halledilebileceği konusunda onu ikna etmek için bir yol bulmaya çalıştı. "Ya onun onay vermesini sağlarsam? Ya da evde kalmak yerine sana otelde yer ayırtsam? O zaman gelir misin? İlk başta tuhaf gelebilir ama bundaki tek amaç ailemiz için yeni bir başlangıç yapmak."

Megan ona meraklı bir şekilde baktı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü Jess'in büyük günü için hep beraber olmalıyız."

Annesi uzanıp onun elini sıktı. "Sen her zaman benden daha iyi bir anne oldun. Bir şeyler yıkılırken bile herkesi mutlu etmek ve aile gibi davranmamızı sağlamak için mücadele ettin. Bu senin işin değil, Abby. Bu aileyi de kargaşayı da Mick'le ben yarattık. Düzeltmek de bize düşer."

"O halde bunu yapacak mısın? Bu durumu düzeltip kızın için orada olacak mısın? Bizler için? Babamı tekrar ara. Onunla bir kez daha konuş, bunun ne kadar önemli olduğunu söyle."

Megan suratını ekşitti. "Bunu denedim. Ne kadar başarılı olduğumu az önce söyledim." Konuyu değiştirerek sordu. "Bree'den haber aldın mı? Gelecek mi?"

Abby kız kardeşiyle konuşmamıştı, ama gelmeyi planladığını söyleyen bir e-posta almıştı. "Geleceğini söylüyor."

"Ya Connor?"

"Sadece bir gün kalma ihtimali var ama orada olacak. Tek eksik Kevin. Bir de tabii fikrini değiştirmediğin sürece, sen."

"Babanızı zaten yeterince mutsuz ettim, bunu bir daha yapmak istemiyorum. Aynı şey Jess için de geçerli. Bana kendisi sorsaydı daha farklı olabilirdi. Bu konuyu konuştuğumuzdan haberi var mı?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Abby. "Bir şey söylemeden önce senin geleceğinden emin olmak istedim. Onu umutlandırıp sonra hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Megan ona alaycı bir şekilde baktı. "Onun hayal kırıklığına uğrayacağından bu kadar eminsin yani? Ben gittikten sonra uzun bir süre benimle telefonda bile konuşmadı. Her ziyaret ettiğimde gittiğim için beni cezalandırmanın bir yolunu buldu. Ne denediysem işe yaramadı." Abby konuşmaya başlayacakken onun elini tuttu. "Bunu hak etmediğimi söyleyemem, ama hiçbiriniz hikâyenin aslını bilmiyordunuz."

"Ne hikâyesi?" diye sordu Abby şaşkınlıkla.

Megan duraksadı. "Şimdi bütün bunlara girmeyelim. Demek istediğim, Jess benim gelmemden memnun olmayacaktır."

"Anne, durumu bilmiyorsun," diye tekrar karşı çıktı Abby.

"Biliyorum," diye ısrar etti Megan. "Sen söylememiş olsan da seni burada ziyarete geldiğinde beni görmeyi reddettiğini biliyorum. İnanılmaz derecede yaratıcı bahaneler bulmuştun ama yemek, kokteyl, alışveriş gibi üçümüzün yapabileceği her ne teklif ettiysem onu reddetmeyi seçenin Jess olduğunun farkındaydım."

Abby bunu inkâr edemedi. "Bu, mücadeleyi bırakman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bırakmadım ve bırakmayacağım. Yine de benimle ilgili fikrini değiştirebileceğine dair pek umut beslemiyorum," dedi Megan yorgun bir şekilde. "Ben ayrıldıktan hemen sonra bile New York'a ziyarete gelmeyi net bir biçimde reddetti. Biliyorum, onu zorlayabilirdim ama hepinizi ne kadar korkunç bir

şekilde hayal kırıklığına uğrattığımın farkındaydım. Sanırım zaman içinde sizlerle tek tek sorunlarımızı çözeceğimi düşündüm hep. Sen ve ben bunu başardık. Belki de en büyükleri olduğun ve neden terk edip gittiğime dair bir fikrin olduğun içindi. Ancak diğerleri bana şimdi bile öfkeli ve öyle olmakta da çok haklılar. Onları ara sıra görmeye gitmem, annelerinin her zaman yanlarında olmaması gerçeğini telafi edemedi."

Abby'nin dilinin ucunda daha önce sormaya asla cesaret edemediği bir soru vardı. Son yıllarda annesiyle bazı yönlerden yeni bir yakınlık kurmuşsa da Abby bunun sebebinin hiçbir zaman zor sorular sormaması olduğundan şüpheleniyordu. Yüzeysel bir ilişkiyi kabullenerek Megan'ı kendi haline bırakmıştı, çünkü bu hiç yoktan iyiydi. Ancak şimdi derinlere inmenin zamanı gelmişti. Megan'ın kapıdan çıkarken söz verdiği hâlde onları neden çağırmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Gittiğin gün bizim için geri döneceğine söz vermiştin. Neden gelmedin? Neden özellikle de Jess'in velayetini almak için uğraşmadın? O çok küçüktü, sadece yedi yaşındaydı ve senin başına çok fazla iş açtığı için terk edip gittiğini düşünüyordu."

Megan bu sözlere üzüntüyle karşılık verdi. "Hayır! Nasıl böyle düşünebilir?"

"Yapma, anne," dedi Abby sabırsızlıkla. "O kadar da saf değilsin. Çocuklar daima boşanmanın kendi hataları olduğunu düşünür. Jess'in DEB'si olduğundan bu durum onun için çok daha kötüydü. Avuç kadardı. Sanırım ona ne olduğunu anlayamayacak kadar aklımız başımızdan gitmişti. Onun annesine ihtiyacı vardı. Sen ise çekip gittin."

Megan'ın gözlerinden yaşlar boşandı. "Biliyorum ve sana yemin ederim ki her zaman sözümü tutmayı ve sizin için geri

dönmeyi amaçladım. Hatta Jess'in özel ihtiyaçlarına uygun bir okul buldum. Yerleşmek, size bir yuva hazırlamak ve Mick'in desteğine güvenmek yerine kendi paramı kazanmak için bir iş bulana kadar biraz zaman istedim."

Ciddi bir ifadeyle Abby'ye baktı. "Açıkçası bir planım vardı. Bu, ilk denememde elimden kaçtı. Sonrasında siz bir hayli incinmiş ve öfkelenmiştiniz. Sizi görmeye her gelişimde aramızdaki mesafe genişliyordu. Sanki bana kapılarınızı kapatmıştınız."

Abby bu davranışın korumacı bir savunma mekanizması olduğunu söyleyerek karşı çıkmaya çalıştığında Megan onu durdurdu.

"Neden yaptığınızı anlıyorum," dedi annesi. "Canınız yanmıştı. Hiçbiriniz bana güvenmiyordunuz. En sonunda kendi kendime Mick ile daha iyi anlaştığınızı, her zaman yaşadığınız o evde mutlu olduğunuzu, onun da size ihtiyacı olduğunu söyledim."

Konuşurken bile açıklamayı geçiştiriyordu. "Bu bir bahane değil. Bu meseleyi onunla halletmeliydim, ama bunu denediğimde bana sonunda hepinizin ayaklarınızın üzerinde durduğunu ve hayatınızı tekrar mahvetmemin yine bencilce bir davranış olacağını söyledi. Bunları pekâlâ kendim de görebiliyordum. Sizin iyi olacağınızı, onun iyi bir baba olduğunu biliyordum. Bunun sizin için yeterli olacağına inandırdım kendimi. Size kartpostallar, hediyeler göndererek, şehre gitgide daha tuhaf bir hal alan ziyaretler yaparak hayatınızın bir köşesinde olmaya karar verdim."

"Kartpostallar mı? Hediyeler mi? Ziyaretler mi?" dedi Abby inanamayarak. "Sen ve babam yokken bunların ne anlamı var!"

Bu sertliğe besbelli şaşıran Megan'ın rengi kaçtı. "O zamanlar Mick'in şehir dışında daha fazla iş aldığını bilmiyordum."

"Bilseydin farklı bir şekilde davranır mıydın?"

Megan Abby'den gözlerini kaçırsa da başını salladı. "Gerçekte de istediğim gibi velayet için daha fazla mücadele etmem gerektiğini düşünüyorum." Abby şüpheyle bakınca ekledi: "Sana, incelediğim bütün özel okul broşürlerini gösterebilirim. Oturduğum ilk daire neden o kadar büyüktü sanıyorsun? Benim o odaların hepsine ihtiyacım yoktu. Biz rahat edelim diye orayı Mick tutmuştu."

Abby, annesini New York'ta ilk ziyaret ettiğinde gerçekten de dört tane yatak odasının olduğunu hatırlayınca hayrete düştü. Mick bu kadar büyük bir daire için bir servet ödemiş olmalıydı. Abby çalışmak için New York'a taşınıp Kevin, Bree ve Connor da liseye ve üniversiteye başladıktan ancak yıllar sonra Megan sadece bir misafir odası olan daha küçük bir eve taşınmıştı. Çocukları yanına alma planından vazgeçmesi görünüşe göre bu denli uzun zaman almıştı.

"Üzgünüm, anne. Sanırım senin niyetini bu şekilde yanlış yargılamak kolay geldi."

"Elbette kolaydı. Bu tamamen benim hatam. Artık babanızla yaşayamıyorum diye hayatınızı alt üst edip New York'a gelmenizi istemek yeterli değildi. Bunu gerçekleştirmek için mücadele etmeli, hatta belki de Chesapeake'e yeniden taşınmalıydım."

"Yani babamın yanına mı?"

"Hayır. Bu mümkün değildi. Hiçbir şey değişmemişti."

"Onun değişeceğini mi düşündün?" diye sordu Abby. "Babamın? O, tanıdığım en inatçı insandır."

Megan güldü. "Sanırım anlamsız bir şekilde, evden gidersem babanızı evde kalmaya zorlayacağımı ve böylece onun yanınızda olacağını düşündüm. Ayrıca büyükannenizin benim

boşluğumu dolduracağını biliyordum. Beşinizi de çok seviyordu. Size ondan daha iyi bir anne olamazdı."

"Ama bizim annemiz sensin," diye hatırlattı Abby öfkeyle. "Büyükannemizin senin yerini doldurması gerekmiyordu."

"Elbette," diye kabul etti Megan. "Seni, erkek ve kız kardeşlerini terk etmek... Ölene kadar bundan pişmanlık duyacağım. Her şeyi bu şekilde idare etmeye çalışarak ne kadar çok şey kaybettiğimi anlıyorum. Sizi ne kadar ziyaret edersem edeyim hayatınızda önemli olan birçok anı kaçırdım."

"Sahiden de pişmanlıkların var mı?" diye sordu Abby kuşkuyla. "Buna babam da dahil mi? Onu terk ettiğin için üzgün müsün?"

Sorunun ardından bir sessizlik çöktü, ama annesinin yanaklarındaki pembe halkalara bakılırsa cevap yeterince açıktı. Abby Megan'ın ellerine uzandı. Buz gibi soğuklardı. "Anne, onu hâlâ seviyor musun?"

Annesi gözlerinden akan yaşlarla ona baktı. "Onu sevmekten asla vazgeçmedim. Sadece artık onunla, daha doğrusu onsuz yaşayamazdım."

Abby'nin yüreği ikisi için de sızladı. Çünkü babasının da annesini hâlâ ümitsizce sevdiğini biliyordu ve bu her zaman böyle olmuştu. Yıllar önce, sırf gururu ve inatçılığı onun peşinden gitmesine engel olmuştu.

Bunları düşününce, annesiyle babasının davranışlarının Trace'le aralarında olan bitenle benzerliğini anımsadı. Yıllar önce zamanlamada başarısız olmuşlardı, fakat duyguları asla tamamen tükenmemişti. Üstelik eğer Trace gurur yapmamış olsaydı Wes'le aralarında bir şey olmadan önce belki yeniden bir araya gelebilirlerdi.

Kuşkusuz bu, Carrie ile Caitlyn'in hayatında olmayacağı anlamına geliyordu ve değerli kızlarına sahip olduğu için asla

pişman olamazdı. Belki de hayatı boyunca her şey öylece olması gerektiği gibi olmuştu.

"Anne, Chesapeake'e gelmen gerçekte istediğin şeyi yapman için bir kapı açabilir. Babam da seni sevmekten hiç vazgeçmedi."

"Ah, tatlım, sen çok romantik birisin. Aşk her şeyi her zaman affetmez. Mick yine aynı Mick. Hâlâ işi öncelikte. Bu da benim tekrar yalnız ve mutsuz olacağım anlamına geliyor."

"Öyle olması gerekmiyor," diye ısrar etti Abby. "Şimdi hepimiz büyüdük. Onunla seyahatlere gitmeni engelleyecek bir şey yok. İşin aslı, artık eskiden olduğu kadar hırslı olduğunu sanmıyorum. Bence bu kadar uzun süre uzaklarda kalmasının sebebi evin sensiz çok boş görünmesi. Hadi, anne, kaybedecek neyin var ki? Partiye gel. Babamla kendim konuşup onun da gelmesini sağlarım."

Megan ona suçluluk duyan bir ifadeyle baktı. "Bu ailede birçok rol üstlenmek zorunda kaldın, Abby. Bir de arabuluculuk yapmanı istemiyorum, özellikle de Mick'le benim aramızda."

"Peki. İkinizin de şehirde bulunacağınızdan emin olmak dışında bir şeye karışmıyorum. İster konuşun ister konuşmayın. Barışın ya da barışmayın. Bu sizi ilgilendirir."

Annesi şüpheyle baktı. "Bunu gerçekten yapabilir misin? Anaç olmak senin doğanda var. O yönden büyükannene benziyorsun."

"Büyükannem ne zaman uzak durması gerektiğini biliyor. Ben de öyle."

"Ayrıca evde kalmam konusunda ısrar etmeden bana otelde bir oda ayıracaksın, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Megan derin bir nefes aldı. "Peki, bunu yapacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Büyükanneniz size her zaman ne derdi? Emek olmadan yemek olmaz."

Abby gülümsedi. "Benim hatırladığım, risk olmadan kazanç olmaz."

"O zaman hem risk alacak hem de kazanacağım," diye ifade etti Megan. Abby'ye endişeli gözlerle baktı. "Ama lütfen, tatlım, beklentilerini çok yüksek tutma. Mick ile benim aramızdakiler biraz karışık. İki günde halledilecek bir şey değil. Aynı şey kız kardeşlerinle Connor için de geçerli."

Abby, "Eğer uzak durursan hiçbir zaman bir şeyleri düzeltme şansın olmaz," dedi. Ayağa kalkıp annesine sarılmak üzere eğildi. "Hadi şimdi Carrie'yi ve Caitlyn'i alıp Bloomingsdale'e gidelim. Bu ailenin kadınlarının nefes kesecek parti kıyafetlerine ihtiyacı var."

Annesinin kaşları yukarı kalktı. "Sen de mi? Kimin dikkatini çekmeyi umuyorsun?"

"Belli biri yok," diye yalan söyledi Abby.

Megan bütün annelik içgüdüleriyle onu detaylı bir şekilde inceledi. "Yanaklarındaki o renk başka türlü söylüyor. Yeniden Trace'le mi karşılaştın?"

Abby kaşlarını çattı. "Bunu neden soruyorsun? Onu yıllardır görmedim."

"Çünkü ben gitmeden önce siz ayrılmaz bir ikiliydiniz ve o zaman tam da şimdiki gibi görünüyordun. Hâlâ orada mı?"

"Evet," diye itiraf etti Abby. "En azından şu an için."

"Seni gidi seni. Bu gezim sanırım umduğumdan daha renkli geçecek."

"Senin bana söylediğin şeyi ben de sana söylüyorum. Arabuluculuk yok, tamam mı?"

"Hatırladığım kadarıyla benim yönlendirmeme ihtiyacın yoktu." Yüz ifadesi ciddileşti. "Bir daha kaçmasına izin verme, Abby."

Abby ona baktı. "Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim."

Jess'in büyük açılışı birçok açıdan hatırlanacak bir gece olacağa benziyordu.

Ya da yeni bir aile faciasının başlangıcı olacaktı.

***

Abby, New York'ta olduğu sürece Mick'e ulaşmaya çalışmıştı. Babasının ya telefonu kapalıydı ya da aramalarını göz ardı ediyordu. Onu tanıyorsa muhtemelen ikincisiydi. Abby ile Megan mevzusunu konuşmak istemiyordu ve arama sebebinin bu olduğunu da büyük ihtimalle biliyordu.

O gece, salı sabahı kızlarla döneceği uçak hakkında bilgi vermek için büyükannesiyle konuştuğunda, "Babama ulaşırsan lütfen ona telefonlarımdan sonsuza dek kaçamayacağını söyler misin?" demişti. Hatta mecbur kalırsam uçağa atlayıp San Francisco'ya giderek peşine düşeceğim."

Büyükanne onun öfkeli ses tonuna kıkır kıkır güldü. "Onu da yaparsın, değil mi?"

"Bir dakika bile düşünmem."

"Geçen gece ona aynen böyle söyledim."

"Telefonlarıma bakmadığını kabul etti mi?"

"Hiçbir şey demedi. Sadece senden gelen birkaç aramayı kaçırdığını söyledi. Gerisini anladım. Megan'ı buraya davet etmenin onun hoşuna gitmeyeceğini sana söylemiştim."

"Pekâlâ, o gelecek. Bir dahaki sefere babamla konuşursan ona beni acilen araması gerektiğini söyle. Toy bir çocuk gibi davranıyor."

"Diline hâkim ol, genç bayan. Annen onun canını fena yaktı."

"Biliyorum," dedi Abby. "O da farkında."

"O zaman neden geliyor ki? Bu sadece herkesin üzülmesine sebep olacak. Kardeşlerin küçükken gelmesini anlıyordum, ama şimdi? Bana sorarsan anne rolüne geri dönmesi için artık çok geç."

"Yaptığı hataları düzeltmek istiyor."

"Bunu iki günde yapması mümkün değil," dedi büyükanne öfkeyle. "Jess'in en önemli günü olması gereken bir zamanda kendini ilgi odağı haline getirmek tam da onun işi."

Büyükanne yıllarca Megan konusunda son derece sessiz kalmıştı. Abby, onun boşanmada iki tarafı da haklı bulduğu için sustuğunu zannediyordu. Şimdi açıkça görüyordu ki büyükannesi torunlarına ve onların hislerine saygı duyduğu için dilini tutmuştu.

"Her zaman annemi sevdiğini düşünmüştüm," dedi Abby.

"Seviyordum. Şimdi de öyle. O gittiğinde sanki kendi kızımı kaybetmiştim. Fakat bu onun yaptığı şeyi onayladığım anlamına gelmiyor. Anneler çocuklarını terk etmezler. Bunu yapmazlar. Şartların ne olduğunun bir önemi yok. Babanızı bırakmasını anlarım. O, burada kaldığından daha fazla süre uzaklardaydı. Açıkça söylemek gerekirse babanın dikkatini çekmek için çaresizce bu yola başvurduğunu düşündüm hep. Gururunun onu eskisi gibi alt edeceğini hesaba katmadı. Ardından olaylar kızıştı ve kendimizi bugünkü kargaşanın içinde bulduk."

"Sanırım bu konuda haklısın," dedi Abby.

"Öyle bile olsa seni, Bree'yi, Jess'i ve erkek kardeşlerinizi ardında bırakmamalıydı. Mick'in velayeti almak ve ona görüş haklarını kabul ettirmek için onunla konuştuğunu biliyorum. Sizin yabancı bir şehirde yetişmenizdense arkadaşlarınızın ve ailenizin yanında, kendi evinizde olmanız gerektiğini

savundu. Bütün bu olanlarda onun da hatası var, ama anneniz sizinle hakkı olan zamanı geçirmek için canını dişine takıp mücadele etmeliydi."

"Bizi büyütmek senin için ağır ve haksız bir yük olmuş olsa gerek," dedi Abby.

"Saçmalık! Siz çocuklar benim en büyük eğlencemdiniz. Sen ve erkek kardeşlerin en azından yetişkindiniz, bu nedenle hiçbir sorun çıkarmadınız. Bree her zaman yukarıda oturup günlüğünü yazan sessiz, çalışkan biriydi. Annenizin gidişinin ona çok dokunduğunu biliyorum, ama onu Jess kadar yıkıma uğratmadı."

Abby iç geçirdi. "Konu daima Jess'e geliyor, değil mi? En çok bedel ödeyen oydu."

"Hâlâ bu zor yılları arkasında bırakıp hayatını kurmak için mücadele ediyor. Şimdi de sen kötü anıları yeniden canlandırıyorsun."

Suçlama Abby'yi yaraladı. "Benim amacım bu değil," dedi. "Annemizi yeniden hayatımızda istiyoruz, Jess de buna dahil. Hatta en çok o istiyor."

"Umarım haklısındır," dedi büyükanne.

"Babamın beni aramasını sağla, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Yarın kızlarla geliyoruz."

"Dört gözle bekliyorum," dedi daha neşeli bir sesle. "Sağlıcakla gelin."

"Seni seviyorum."

Abby telefonu kapadı ve ofisine gitmek üzere taksi çağırmak için aşağı indi. Gittiği ay masasında biriken bir yığınla raporu incelediği halde o akşam Wes ikizleri getirmeden önce halletmesi gereken hâlâ bir sürü işi vardı.

Kafasını dağıtacak bir şeylerin olduğuna memnun olmasına rağmen her zaman olduğu gibi borsa piyasalarına atılmak için yeterince istekli olmaması onu hayrete düşürdü. Hatta sabah Chesapeake'e ve dolayısıyla Trace'e döneceği için daha fazla heyecan duymasına şaştı.

***

Abby'nin dairesinde şömine rafının üzerinde duran Wes'in tuhaf, varlıklı halalarından birinin yıldönümlerinde hediye ettiği süslü püslü, gösterişli altın saat onu gösteriyordu. Wes'i bir kez daha aradığında doğrudan sesli mesaja bağlanınca deliye dönmemek için kendini zor tuttu.

Carrie ile Caitlyn'i saatler önce eve getirmiş olması gerekiyordu. Hatta yatma vaktini çoktan iki saat geçmişti ve bunu o da biliyordu. Abby'nin panik yapacağının farkındaydı. Bu onu korkutmak için kasten yapılmıştı. Bir saniye bile başlarına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmedi. Onların bir hastanede ya da caddelerde çalıntı bir takside hızla gittiklerini değil de Wes'in, onu daha fazla ne kadar telaşlandırabileceğini düşünürken onun rahat dairesinde olduklarını hayal ediyordu.

Ölüyü bile uyandırabilecek bir sesi olan bu aptal saat, onuncu saatin son vuruşlarını tamamlamış, Abby'nin çoktan gerilmiş sinirlerini lime lime etmişti. Onu tutup Wes'in tam hedefte olmasını umarak hızla odanın karşısına fırlattı. Yere çarpıp parçalara ayrılmasını memnuniyetle izledi Abby.

Tekrar Wes'in ev numarasını, ardından da cep numarasını çevirdi. İkisinden de sesli mesaj uyarısı aldı.

"Yetti artık," diye mırıldandı ve çantasını alıp hızla kapıyı açtı. Onun dairesine gidip kızları geri getirecekti. Yarın ilk iş olarak avukatını arayıp... bir şeyler yapacaktı. Ne yapacağını düşünmesi gerekecekti. Belki de boşanma sürecinde Wes'e karşı aşırı derecede yumuşak olduğunu düşünen Stella

Lavery'den bazı fikirler alabilirdi. Hatta muhtemelen meşhur taktiksel yetilerinin zincirlerinden kurtulduğuna sevinecekti.

Abby, birinci katta asansörden indiğinde Wes'in giriş holünden karşıya geçtiğini, kızların da arkalarından sürükledikleri valizleriyle yanında hoplaya zıplaya geldiklerini gördü.

Kızlar, "Anne!" diye hevesle bağırıp babalarından kurtuldukları gibi valizlerini arkalarında bırakarak ona doğru koştular. "Sinemaya gittik."

"Öyle mi? Gecenin bu vaktinde mi?" Eski kocasına sert bir şekilde baktı. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Wes ona derin bir bakış attı. "Geç olduğunu biliyorum, ama yarın erken kalkmaları gerekmiyor," dedi tamamen masumca. "Bunun sorun olacağını düşünmedim."

"Aslında erken kalkmaları gerekiyor. Saat dokuz uçağına yetişeceğiz, yani havaalanına gitmek için yedi gibi evden çıkmamız gerekiyor. Bundan haberin vardı, Wes. Sakın inkâr etmeye kalkma."

Carrie ile Caitlyn aralarında adeta donmuş gibiydiler, korkmuş görünüyorlardı. Abby ile Wes hiçbir zaman onların önünde kavga etmemeye çalışmıştı, ama şu anda Abby o kadar öfkeliydi ki sesindeki hiddete engel olamıyordu. Onların hatırı için zoraki bir gülücük attı.

"Hadi bakalım, tatlı fasulyeler," dedi daha neşeli bir şekilde. "Yukarı çıkıp yatalım. Yarın önümüzde uzun bir gün var."

"Ama sana anlatmamız gereken çok şey var!" diye karşı çıktı Carrie. "Babamız ve Gabrielle ile hiç olmadığımız kadar eğlendik."

"Buna sevindim, ama sabah da anlatabilirsiniz," dedi kesin bir tavırla. Wes'e bir daha baktı. "Chesapeake'e gider gitmez bunu konuşmak için arayacağım. Telefonunu açık tut."

"Hoşça kal, baba," diye seslendi Carrie omuzlarının üzerinden. Çoktan asansöre doğru sıçramıştı.

Gerginlikleri hemen fark edip bundan etkilenen Caitlyn ise annesinin yanından ayrılmadı. Eli yavaşça Abby'ninkine doğru yöneldi. "Güle güle, baba," dedi üzüntülü bir halde. Her nedense, sanki onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.

Wes'in sert ifadesi bir anda yok oldu. Tebessümü gözlerine ulaşmamasına rağmen yine de çabaladı. "Yakında görüşürüz, melek kızım."

Caitlyn'in alt dudağı büzüldü. "Söz mü?"

"Daima," dedi ve sonra Abby'yi uyaran bir bakış attı.

"Yarın," dedi Abby kısaca, sonra dönüp gitti.

Asansörün içinde Caitlyn annesinin elini çekiştirdi. "Anne, babama kızdın mı?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye teselli etti Abby onu. "Bazen annelerle babaların birer yetişkin gibi konuşacak şeyleri olur."

"Babam her zaman onunla kalabileceğimizi söylüyor," diye ifşa etti Caitlyn.

"Caitlyn, seni koca boşboğaz, sus!" diye tersledi Carrie. "Hiçbir şey söylemememiz gerekiyordu, unuttun mu? Gabrielle öyle demişti."

Abby vücudundaki her bir hücrenin adeta içinden çekildiğini hissetti. Asansör evin katında açılınca o kadar kötü bir şekilde titriyordu ki anahtarı kilide zar zor yerleştirebildi.

İçeride, kızları yatağa hazırlama, yerleştirme ve iyi geceler öpücüğü verme gibi şeylerle uğraştı.

Oturma odasına dönünce sinirlerini yatıştırmak için kendine yarım bardak konyak doldurup yarısını içti ve ardından Trace'in numarasını çevirdi.

"Selam," dedi Trace. "Aramanı bekliyordum. Yarın için her şey hazır mı?"

Abby ayrıntılarla vakit kaybetmedi. "Trace, bahsettiğin incelemeleri yaptın mı?"

"Wes'in hayatında olan biteni araştırmamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Sevinçli ses tonu birden ciddileşti. "Neden? Ne oldu?"

"Caitlyn bugün bir şeyler yumurtladı. Daima babasıyla yaşayabileceklerinden bahsetti. Carrie onu derhal susturdu ve Gabrielle'in, yani Wes'in kız arkadaşının onlara bu konuda susmalarını söylediğini ağzından kaçırdı."

"Bu olmayacak," dedi Trace şiddetle. "Bu gece bilgisayara girip neler bulabileceğime bakayım. Eğer bir şey çıkmazsa o zaman etrafı didikleyecek birini tutarız. Aynı zamanda yarın sabah ilk önce haklarının koruma altında olduğundan emin olmak için avukatını ara. Endişelenme, Abby. Kızların velayetini üstüne alması için hiç şansı yok. Sen kesinlikle bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın."

Trace'in sesindeki kararlılık ona rahat bir nefes aldırdı. O da aynı şekilde hissetmesine rağmen buna güvenmeye ihtiyacı vardı. "Tanrım, keşke burada olsaydın. Çok korkuyorum, Trace. Üstelik sinirden çıldırmak üzereyim, ama korku ağır basıyor."

"Yarın buraya geldikten sonra ikinci olarak bu konunun altını üstüne getireceğiz," diye söz verdi Trace. "Öfkeni besle, tatlım. Bu güçlü durmanı sağlayacaktır."

"Hayır, bu gece güçlü durmamı sağlayan tek şey sensin. Teşekkür ederim. Sadece sesini duymak bile bana kendimi iyi hissettiriyor."

"Her şey yoluna girecek, Abby. Bunun olduğunu görmek için her şeyi yaparım. Ben yeterli olmazsam o zaman babanın

ve ailenin geri kalanının haberdar olmasını bekle. O'Brien'lar birleşince büyük bir güç olurlar. "

Abby buna gülümsedi. "Evet, öyle."

Neyse ki çoğu, yalnızca birkaç hafta içinde Chesapeake'te olacaktı. Onların ve Trace'in varlığı geceyi atlatması için yeterdi. Yarın ilk iş olarak Stella'yı devreye sokacaktı. Wes bir saniye bile kızları alabileceğini düşündüyse hayatının mücadelesine hazır olmalıydı.

16

Geçen gece Abby'nin sesinde duyduğu panik ve yenilgi belirtisi Trace'i adeta yıkıma uğratmıştı. Eğer bu sabah uçağa binip Chesapeake'e dönmese dün gece doğrudan New York'a gidip onu rahatlatmaya çalışırdı.

Onun yerine geceyi çok daha yararlı bir iş yaparak geçirdi. Wes Winters'ın hesaplarını didik didik etti. Görebildiği kadarıyla biraz karmaşıklardı ve bu da kızları yanına almaya neden bu kadar istekli olduğunu pekâlâ açıklayabilirdi. Hem çocuk yardımını devam ettirmesi gerekmeyecekti. Üstelik mahkemenin Abby'nin çocukların bakımı için *Wes'e* ödeme yapmasına hükmetmesi güçlü bir olasılıktı.

Alçak herif! diye düşündü Trace tablo daha da netleşince. Bu, bir babanın kızlarına olan büyük sevgisiyle alakalı değildi. Tamamen parayla ilgiliydi. Bunun üzerine her şeyine bahse girebilirdi.

Kredi çekleriyle işi bittiğinde başka neler çıkabilir diye Wes'in ismini arama motoruna yazdı. Görünüşe göre Abby ile aynı firmada çalışan Gabrielle adındaki bir kadın ile Wes'in bağlantısını ortaya koyan New York ve Long Island sosyete sayfalarında çekilmiş birkaç fotoğrafa rastladı. Trace bunların ne zaman ve nasıl çekildiğini merak etti, hem de Abby'nin burnunun tam dibinde. Trace'e kalırsa bu Wes tarafından yapılan bir diğer alçakça eylemdi.

Gabreille'in adıyla başka bir arama yaptığında *Wall Street Journal*'ın finans sayfalarında ilginç bir habere rastladı. Görünüşe

bakılırsa Wes'in yeni sevgilisi kısa süre önce borsa şirketindeki bazı şüpheli işlemlerden dolayı sorgulanmıştı. Rapor geçen hafta, Abby henüz Maryland'de iken düzenlenmişti. Dolayısıyla Abby bu olayla ilgili herhangi bir ofis dedikodusu duymamıştı. Bu kısa haberde detaylar kabataslak verilmişti, ama Gabrielle sorguya çağrılan altı kişiden biriydi.

Tuhaf değil mi? diye düşündü Trace. Bayan Mitchell yatırımcının parasıyla keyif sürmüş olabilir miydi? Wes'in onu kurtarmak için para arayışında olma ihtimali var mıydı? Yoksa o, Wes'i kurtarmak için kanunsuz işlere mi girmişti? Bunu söylemek zordu, fakat burada kesinlikle kuşku uyandıran bir şeyler vardı. Trace tesadüflere inanmazdı.

Abby ile kızların Baltimore'a indiğini düşündüğü an Abby'yi aradı. Yine sesli mesaj uyarısı alınca ona eve veya bankaya ulaşır ulaşmaz kendisini aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Daha fazla araştırma yapabilirdi, ama eksik parçaların bazılarını Abby'nin kendisinin doldurabileceğini sezdi. Muhtemelen olaydaki bütün oyuncuları tanıyordu ve firmasının basına açıklamadığı cevapları verebilecek insanları arayabilirdi.

Nihayet sabahın geç saatlerinde bankaya gittiğinde ofisinin yolunda Mariah'ın kendisine memnuniyetsiz bir şekilde somurttuğunu gördü.

"Biliyorum," dedi onu yatıştırmak için. "Telefon etmeliydim."

"Evet, etmeliydin," dedi Mariah. "Babana varlığınla bizi onurlandırmayı lütfettiğini haber vereyim. Seni arıyordu."

Birkaç dakika sonra, Abby'nin aramasını beklerken sabırsızlıkla volta attığı sırada babası asık suratlı bir şekilde içeri girdi.

"Bu sabahki kredi komite toplantısını kaçırdın."

"Aslında kaçırmadım," diye cevap verdi Trace. "Yerime Laila'yı gönderdim. Gelmişti, değil mi?"

Babası kaşlarını çattı. "Evet, ama arkamdan bu şekilde iş çeviremezsin, Trace. Laila'ya işini yaptırman işi ona verme konusunda beni ikna etmeyecek."

"Raporları verdi mi?"

"Elbette verdi."

"Makul müydü?"

"Aslında son derece açıkgöz," diye itiraf etti gönülsüzce. "Analizleri çok mantıklı geldi."

Trace babasının hâlâ öfkeyle parlayan gözlerinin içine baktı. "O zaman sorun göremiyorum. Zamanında oradaymış. Açıkgözmüş. Daha ne olsun?"

"Bu işi yapması için para ödediğim adamın kendisi bunu yapsa iyi olur," diye sert bir karşılık verdi babası.

"Aslında bana para ödemiyorsun. Raymond'un masama bıraktığı çeklerden hiçbirini bozdurmadım. Bu tür şeylere hiç dikkat etmiyor musun?"

Babası ağzını açtı ama o konuşmadan önce Trace ekledi: "Bekle, bu tam olarak doğru değil. Bu haftanın çekini işi yaptığı için Laila'ya aktarıyorum."

Babası Trace'in masasının önündeki sandalyelerden birine çöktü. "İşini yapması için kız kardeşine para mı ödüyorsun?"

"Evet, ofiste erkek olunca daha huzurlu olduğun için ben paravan oluyorum. Sonunda fikrini değiştirince odayı boşaltacağım."

"Siz ikiniz bu çılgın planı ne zaman tezgâhladınız?"

"Esasında biz değil," dedi Trace, "ben yaptım. Laila'nın planlarımdan haberi yok. Sadece bu haftaki yoğunlukta bana yardımcı olmasını istedim. Ona tasarımımı teslim etmek için az bir sürem kaldığını söyleyip işi alması için yalvardım."

"Peki, ne zaman böyle bir ricada bulundun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse dün. En son dakikada."

Şaşkınlığına ve öfkesine rağmen Lawrence Riley etkilenmiş görünüyordu. "Bütün bu işi bir gecede mi yaptı?"

"Aynen öyle," dedi Trace. "Çok başarılı, değil mi?"

Babası doğrudan cevap vermek yerine söylendi. "Bundan hiç şüphem olmadı. Elbette başarılı. Riley'ler sayılardan anlar."

"Laila'nın anladığı kesin," dedi Trace manidar bir şekilde.

Babası ağır ağır iç çekti. "İşten gerçekten bu kadar nefret ediyor musun?"

"Nefret değil," dedi Trace. "Sadece sevdiğim başka bir işim var." Babasına baktı. "Fakat sana altı aylık deneme için söz verdim ve bunu yapacağım."

Babası kaşlarını kaldırdı. "Yani işi kuyruğunun arkasında saklanan kız kardeşine yaptıracaksın."

Trace sırıttı. "Eğer o amacımı anlamadan bunu başarabilirsem, evet."

Babasının yüzündeki şaşkınlık devam etti. "Peki, buna ne dersin? Ona da aynı pozisyonu teklif edeyim, önümüzdeki birkaç ay için ikinizi de kadroda tutup sonra ne olacağına bakalım. Böylece onun kendini kanıtlama fırsatı olur."

"Asla olmaz." Trace bu saçma öneri karşısında başını salladı. "Baba, Laila'yla bu şekilde oynayamazsın. Bu onur kırıcı olur. Ya ona şimdi tam destek ver ya da hiçbirimizin bankayı idare etmeyeceği gerçeğini kabullen."

"Ne zaman bu kadar çıkarcı ve içten pazarlıklı oldun?"

Trace güldü. "Bazıları babama çektiğimi söylüyorlar."

Babası odaya girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Öyle de olabilir. Peki, bunu biraz daha düşüneceğim. Laila bu sabah harika bir iş çıkardı, hem de çok kısa sürede. Raymond

bile etkilendi. Üstelik o bu binada ben dahil kendisinden daha yetenekli kimse olduğuna inanmaz. Belki de bunda haklıdır."

Babası gitmek için kalktı, sonra Trace'e dikkatlice baktı. "Aklında başka bir şey mi var?"

"Sadece Abby için endişeleniyorum. Eski kocası hayatını zorlaştırabilir gibi görünüyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Trace, olan biten her şeyin arkasında para meselesi olduğunu düşünüyordu. Abby büyük ihtimalle bunu çözebilecek uzmanlığa sahipti, ancak başka bir keskin zekânın da zararı olmazdı. "Olabilir," dedi. "Abby ile konuştuktan sonra sana haber veririm."

O an Abby'nin acele edip bir an önce aramasını diledi. Öylece oturup beklemek sinirlerine dokunmaya başlıyordu.

***

Abby ve kızlar Baltimore havaalanından kiraladıkları arabaya bindikten hemen sonra Abby Trace'in mesajını dinledi. Bir yandan onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu, ama Chesapeake'e gidip onu bizzat görene kadar beklemeye karar verdi. Ayrıca babaları hakkında konuşurken ikizlerin onu duymasını istemiyordu.

Bunun yanı sıra, tamamen dürüst olması gerekirse Trace'in sesinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elleriyle onu sarmasını istiyordu. Trace'in onun için yeniden önemli hale geldiğini bu kadar güçlü bir şekilde ne zaman hissetmeye başladığını bilmiyordu, ama durum buydu. Bunu inkâr edemezdi. Geçen gece New York'ta bu kriz baş gösterdiğinde aklına ilk gelen oydu. Mick, büyükanne ya da ailesinden başka biri değil, yalnızca Trace. Evin oradaki otoyola döndüğünde tek düşündüğü kızları yerleştirip onu bulmak için doğruca şehre gitmekti.

Arabayı durdurduğu gibi büyükannesinin elindeki portatif telefonla evden çıktığını gördü. Kadın eliyle Abby'yi çağırdı. "Baban telefonda," diye seslendi.

Abby, kızların doğruca sahile gitmeyeceklerinden emin olmak için gözünü üzerlerine dikerek çimenleri aştı. Aksine kızlar büyükanneye doğru koştular.

"Bizi gördüğüne şaşırdın mı? Geleceğimizi biliyor muydun?" diye sordu Carrie heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Büyükanne kıkırdadı. "Evet, biliyordum."

"Kurabiye pişirdin mi?" diye sordu Caitlyn.

"Sormanıza gerek var mı?" diye karşılık verdi büyükanne. Onları içeri yönlendirip Abby'ye göz kırptı.

Onlar gittikten sonra Abby babasıyla konuştu. "Merhaba, baba."

"Büyükannen benimle konuşmak istediğin şeyler olduğunu söyledi," dedi. Sesi mesafeli ve öfkeliydi.

"Seninle annem hakkında konuşmak istedim," dedi mayın tarlasında yolunu bulmaya çalışarak. Onu daha fazla kızdırmak istemiyordu. Sadece eve dönmesini istiyordu.

"Seninle anneni tartışmayacağım," dedi Mick net bir şekilde. "Eğer hepsi buysa, gitmem gerekiyor."

"Sakın telefonu yüzüme kapatma," dedi rahat ve sakin olma konusundaki kararlılığını yitirerek. "Annem otelin açılışı için burada olacak. Senin de gelmen gerekiyor. Bu Jess'le ilgili, ikinizle değil. Çocukken bizi her ziyarete gelişinde sen giderdin, ama bu sefer farklı. Bu durum ailemizle ilgili. Sizler bizim annemizle babamızsınız ve bu nedenle ne olursa olsun hayatımızın bir parçasısınız. Birbirinizle bir iki gün anlaşabileceğinizden şüphem yok. Benim düğünümde uygar olmayı başarabildiniz. O gün benim için ne kadar önemliyse bu açılış da Jess için o derece önemli."

"Senin düğünün başkaydı. O zaman otelde kalmıştı. Birbirimizden uzak durmayı başarmıştık. Şimdi sen beni terk eden bir kadını kendi çatım altında yeniden ağırlamam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "İki dünya bir araya gelse olmaz."

"Yine otelde kalacak," dedi Abby onu sakinleştirmek için. "Başka sorun var mı?"

"Onu şehrin herhangi bir yerinde istemiyorum," diye gürledi. "Orayı ben inşa ettim."

Abby bu sahiplenici ses tonuna kahkaha atmak üzereydi. "Bu küçük görünen Chesapeake Kıyıları bile ikiniz için yeterince büyük. Hayır, baba, sen onu yanında istemiyorsun. Onu görmekten, onunla konuşma ihtimalinden ve bunun kim bilir nereye varacağından korkuyorsun. Bir korkak gibi davranıyorsun baba ve bu senden beklediğim en son şey."

"Bana bunu diyerek küstahlık ediyorsun, genç bayan."

"Sadece gördüğümü söylüyorum." Daha fazla tartışmadan onu eve getirmek için aklına sağlam bir yol geldi. "Bilmen gereken başka bir şey var, buraya gelmen için başka bir neden."

"Öyle mi?" dedi Mick şüpheyle.

"Geçen gece, henüz New York'tan ayrılmadan önce Caitlyn ağzından bir şey kaçırdı. Öyle görünüyor ki Wes kızların velayetini tamamen üzerine almak için dava açmayı düşünüyor."

Mick karşıdan duyulabilecek şekilde bir nefes çekti. "Cesedimi çiğnemesi lazım! Kahrolası, ne yaptığını sanıyor?"

"Bu sabah Stella ile görüştüm. Bu bir anlam ifade etmeyebilir, ama eğer böyle bir şeye kalkışırsa onunla mahkemede savaşmaya hazırız. Trace, Wes'in birdenbire tam zamanlı babalık yapma isteğini açıklayacak bir şeyler olup olmadığını öğrenmek için onun kredi geçmişini inceliyor. Ancak, baba, bundan

bir sonuç çıkabilir diye senin de burada olman gerekiyor. Birleşik bir cephe oluşturmak zorunda kalacağız."

"Üzülme, orada olacağım," dedi katı bir şekilde. "Gerekirse o adamı kendi ellerimle parçalara ayıracağım."

Abby bunu gerçekten istediğini biliyordu. "Umarım o noktaya gelmez."

"Şimdi gelmem gerekiyor mu?"

"Hayır, sanırım Trace ile birlikte buradaki kısmını halledebiliriz. Stella da New York'ta devrede olacak. Hem belki de Caitlyn her şeyi yanlış anlamıştır." Carrie'nin de esasında onu desteklediğinden bahsetmedi. "Sadece hazırlıklı olmaya çalışıyorum."

"Kızların böyle bir konuda hata yapmayacak kadar akıllılar," dedi Mick düşüncesini doğrulayarak. "Onlara ne planladığını ya kendisi söylemiştir ya da bir başkası."

Biraz duraksayıp ardından ekledi: "Bana ihtiyacın olabilir diye gelecek haftanın sonunda dönerim. Bir şeyler çıkar da daha erken gelmemi istersen ara, tamam mı? Bu konu annenle aramızda geçenlerden daha fazla öncelik taşıyor," dedi ve sonra iğneleyici bir şekilde devam etti: "Tabii ki bunu anlatmadan önce bu konunun öncelikte olduğunu biliyordun."

"Olabilir," dedi Abby gülümseyerek. "Teşekkürler, baba. Eğer gelecek haftadan önce sana ihtiyacım olursa irtibat kuracağım."

"Trace'in gereken araştırmayı yapabileceğinden emin misin? New York'ta birini tutabilirim."

"Buna gerek duyarsak sana haber veririz," diyerek söz verdi. "Şu an için ihtiyacım olan tek şey senin yakında buraya geleceğini bilmek."

Babasının Carrie ile Caitlyn'i öncelikte tuttuğunu görmekten memnun oldu. Kendi evliliğinin dağılması da dahil

evdeki krizi umursamadan işini ön plana aldığı o yılları hatırladı Abby. Eğer değiştiğini görürse muhtemelen annesi de sonunda ona inanmaya başlardı.

***

Jess, salı sabahı halı alışverişi yapmaya gitti. Abby yeni halı döşemeye güçlerinin yetmeyeceğini açıkça söylemişti ama bu, eşyaları canlı göstermek için sağa sola birkaç halı alamayacakları anlamına gelmiyordu. Hafta sonu gazetesinde bir reklam görmüş ve pırıl pırıl, örme bir halının girişteki masanın altında ne kadar güzel görüneceğini hayal etmişti. Yeni halıların cansız döşemeye renk katacağı yarım düzine kadar farklı yer vardı. Şampuanlama onları biraz değiştirmiş olsa da donuk bej rengini hiçbir şey canlandıramazdı. Zaman olsaydı hepsini söküp altındaki tahta zemine cila bile çekerdi.

Bütün sabahı her oda için en doğru renkleri seçmeye çalışarak harcadı, sonra da teslimatı hafta sonuna ayarladı. Saatin farkına vardığında Abby seyahatinden dönmeden önce otelde olmayı umarak aceleyle Chesapeake'e gitti.

Tam şehre doğru dönecekti ki bu sabah ocağın teslimatının yapılacağını hatırladı. Öfkeyle direksiyona vurdu. Nesi vardı? Abby dönmeden fırının yerinde olduğundan emin olmak için her şeyi yapmıştı ve şimdi bu çabası boşa çıkmıştı. Nasıl olmuştu da unutmuştu? Bütün sebep halıları düşünmeye başlaması ve diğer her şeyin geri plana itilmiş olmasıydı.

Otelin arkasına park ederek çok geç kalmamış olmak için dua etti. Belki de teslimat ertelenmişti.

"Lütfen, lütfen, geç kalmış olsunlar," diye söylendi çimenliklerden karşıya geçerken. Fakat henüz verandaya bile varmadan tokmakta asılı duran sarı teslim bildirisini gördü. Çıkmadan önce takvimine göz atmadığı için kendine lanet etti, sonra takvimine teslimatla ilgili bir not bile düşmediğini fark

etti. Tarihin yazılı olduğu bir parça kâğıdı da menüyle ilgili fikirlerin olduğu parçalarla birlikte Gail'e vermişti. Yıllarca hatırlamayı unuttuğu diğer bir sürü önemli şey gibi belli ki bu da tamamen aklından gitmişti.

DEB'sinden ötürü, yaptığı işe yoğunlaşmak için bir yığın teknik öğrenmiş ve bunlar çoğunlukla işine yaramıştı. Fakat son zamanlarda stresli ve yorgun olduğu için onları olması gerektiği gibi kullanmadığı ortadaydı.

Kendini bırakmak istemiyordu, ama ne zaman bu tür şeyler olsa kendini hor görüyordu. Bir otel gibi karmaşık bir yeri başarılı bir şekilde işletebileceğini düşünmesine sebep olan neydi?

Jess, verandanın basamağına gömülüp körfeze doğru baktı. Sorun sadece bu salak teslimat işi değildi. Zamanını yeniden ayarlayabilirdi. Sorun, bir kez daha haddini aştığını görmesiydi. Bu gibi anlarda, bu kadar büyük bir projeyi idare etmeye kalkıştığı için bile pişmanlık duyuyordu. Çok sıkılmış olsa da Ethel'in Mağazası'nda çalışmaya devam etmeliydi. En azından orada hem kendi hem de Abby'nin bir servet değerindeki paralarını tehlikeye atmamış olurdu.

Ardından, otelde yaptığı bütün değişikliklere bir göz attı. İşin büyük bir kısmı içeride yapılmış olmasına rağmen dışarıda da gözle görülür bir çabası vardı. Mekân yeniden hayata döndürülmüş gibiydi. Gurur duyacağı işler yapmıştı. Bunu, boş övgüler dağıtmayan Mick bile söylemişti.

"Hadi, kendine gel," diye mırıldandı içinden. "Her şey iyi olacak. Bu hayatın boyunca senin hayalindi ve kimse onu senden alamayacak. Ne Trace ne banka ne de Abby. Asla pes etmeyeceksin."

Bu moral konuşması onu ayağa kaldırmaya yetmişti. İçeri girip ocağın teslimatı için aradı ve yeni bir tarih belirledi. Sonra da rezervasyonları incelemek üzere bilgisayar başına geçti. Dört yeni rezervasyon vardı. İşte, dedi kendi kendine.

Otel çok başarılı olacaktı. Her türlü aksiliği hemen kötü şeylerin habercisi gibi algılamaya son vermeliydi. Hayatında bir kez olsun hayaline tutunacak ve can havli ile sarılacaktı.

***

Trace sonunda ofisinde gezinip Abby'nin aramasını beklemekten vazgeçti. Bu onu daha da çıldırtıyordu. Sally'e doğru yürüyüp bir burgerle patates cipsi istedi. Öğleden sonra saat 2'de kafe neredeyse bomboştu. Dolayısıyla Sally içeceğini getirip karşısındaki masaya kuruldu. İri kalçaları ve göğüsleriyle daracık giyinmişti.

"Aklında bir sürü şey varmış gibi duruyorsun," dedi. "Konuşmak ister misin?"

"On beş yaşındayken bütün dertlerimi sana dökmem bunu şimdi de yapacağım anlamına gelmiyor," dedi Trace sinirli bir şekilde.

"On beş, on sekiz, yirmi bir... Mesele şu ki o zamanlar sana iyi tavsiyelerde bulunurdum, öyle değil mi?"

"Aslında evet," diye kabul etti Trace. Bir yandan da Abby'yi New York'a kadar son hızla takip etmesini söylediği günü düşündü. Bu tavsiyeyi ilk duyduğunda hiç de iyi karşılamamıştı.

"O zaman benden bir şeyler gizlemeye başlaman pek de mantıklı değil," dedi Sally. "Konu babanla çalışman mı?"

"Hayır, sanırım bu konuda uzlaşmak üzereyiz."

Memnuniyetle başını salladı. "Bu iyi o zaman. Laila'yı ne zaman işe alacak?"

Trace onun durumu anladığını görünce sırıttı. "İlk sana söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Sally güldü. "Gerek kalmayacak. Kardeşinin ağzı senin yarın kadar bile sıkı değil."

Trace bu gözlemin gerçekliğini kabullenerek başını salladı.

"O zaman konu Abby ile ilgili," diye sonuca vardı Sally. "Siz ikiniz geçen gün buradayken sanki yeniden yakınlaşıyor gibi görünüyordunuz."

"Bunu deniyoruz," dedi. "Endişelendiğim konu Abby ve ben değil. Onun eski kocası."

"Aynı gün çocuklarıyla burada olan o dik kafalı herif mi?" dedi. "Hemen sinirlerimi bozmuştu zaten. Eğer onların Abby'nin kızları olduğunu bilmesem onun o ukalalığına karşı bir iki laf sokardım."

"Tepkisini görmek ilginç olabilirdi," dedi Trace. "Onun camiasındaki birçok insanın yıllarca onun ağzının payını vermediğini düşünüyorum."

"O tatlı kızları üzmek istemedim," dedi Sally ve sonra gözünü çevirdi. Yüzünde bir tebessüm oluştu. "Sanırım seni rahatsız eden sorunun çözümü az önce kapıdan girdi. Burgerin ve patates cipsin birazdan burada olur. Hazır gitmişken cips siparişini ikiye çıkarıyorum."

Trace döndüğü gibi Abby'nin aceleyle ona doğru geldiğini gördü, bütün yüzünden endişe okunuyordu. Ayağa kalkıp onu sımsıkı kucakladı. Ona dokunmak o kadar iyi geldi ki titriyor olduğunu az sonra fark edebildi. Ona döndüğünde yanaklarından süzülen yaşları gördü.

"Bir şey mi oldu? Wes ne yaptı?" diye sordu.

Dudakları hafifçe büzüldü. "Sakin ol. Samimi bir yüz görünce o kadar rahatladım ki içimdekiler öylece taştı. Büyükannemi gördüğümde onları bastırmak zorunda kaldım. Endişelenecek bir şeyler olduğundan emin olmadan onu telaşlandırmak istemedim."

"Otur. Sally yemek getiriyor. Aç mısın?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya elmalı turta? Bugün menüde ondan var."

Gözleri bir an ilgiden parladı. "Elbette. Bir parça alayım. Yanında da buzlu çay."

"Gidip Sally'ye söyleyeyim."

Geri geldiğinde Abby'yi süzdü. Şimdi daha sakin görünüyordu.

"Neler buldun?" diye sordu Abby. "Bir şeyler var, değil mi?"

Trace araştırmasının sonucunda Wes'in kredi problemleriyle ilgili ortaya ne çıktığını açıkladı.

"Bunu kendim görmek istiyorum," dedi Abby bir anda. "Ailesi zengin. Wes kendini nasıl kredi belasına bulaştırmış olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Trace. Fakat ailesinin zengin olması parasını çarçur etmeyeceği anlamına gelmiyor. Araştırmamı görmek isteyebileceğini düşünerek her şeyin çıktısını aldım. Ofisimdeki bir dosyada duruyor." Derin bir nefes alıp ardından gelecek sözlerini özenle seçti. "Daha fazlası da var. Kız arkadaşıyla ilgili."

"Nişanlısı," diye düzeltti Abby.

"Bu sadece konuyla alakasını artırır," dedi ve okuduğu haberi anlattı. "Ofiste soruşturmayla ilgili bir şeyler duydun mu?"

Abby başını iki yana sallayarak bilmediğini gösterdi. "Ben yalnızca hafta sonu kimseler yokken ve pazartesi birkaç saatliğine gittim. Patronlarımla konuşacağım bir sürü iş vardı, bu nedenle başka kimseyle görüşemedim." Birden düşünceli bir ifadeye büründü. "Sen söyleyince fark ettim, bazı şüpheli bakışlar sezmiştim. Ben yaklaştığımda birkaç konuşmanın yarıda kesildiğine de tanık oldum, ama bunların üzerinde durmadım. Uzun süre uzaklaştığım için insanların sıkıntıda olup olmadığımı merak ettiklerini düşündüm."

"Daha fazlası olduğundan şüpheliyim," dedi Trace sert bir şekilde. "Muhtemelen Wes'le Gabielle'in arasındakileri veya

şirkette olanları ne kadar bildiğini merak ediyorlardı. Sorabileceğin kimse var mı?"

"Bir iki kişi," dedi Abby hemen. "Patronum da dahil. Eğer bildiği bir şey varsa bana söyler, özellikle de ona Wes ile aramızda velayet meselesiyle ilgili olabileceklerden bahsedersem. Boşanma sürecindeyken bana gerçek bir dost olmuştu. Hatta avukatımı bulmama bile yardım etti."

"Ara onu," dedi Trace. "Şimdi."

Abby şaşırdı. "Bu kadar acil mi sence?"

Trace başını salladı. "Wes kızları almak içi yasal bir işlem başlatmadan önce bulabildiğimiz her şeye ihtiyacımız olacak. Spor diliyle konuşmak gerekirse, en iyi savunma hücumdur. Eğer Carrie ile Caitlyn'in duyduklarından bir şey çıkarsa buna hazırlıklı olalım."

Abby başıyla onayladı. "Hemen arıyorum. Ama dışarı çıksam daha iyi olur. Burada sinyal çok kötü. Sen yemeğini ye. Birkaç dakikaya kadar gelirim."

"Sally'ye turtanı ısıtmasını ve üzerine de bir kaşık dondurma koymasını söyleyeceğim," diye söz verdi Trace.

Abby çıkarken Trace onun kararlılıktan dikleşmiş omuzlarına ve çenesine baktı. Abby'yi böyle görmek onu gülümsetti. Savaşçı ruhu belli ki geri gelmişti.

Maalesef içinden bir ses Abby'nin buna ihtiyacı olacağını söylüyordu. Wes Winters ona çaresiz bir adam gibi gelmişti ve o durumdaki insanlar asla kurallara göre oynamazdı. Kazanmak için oynarlardı.

17

Abby Jack'in sekreterine durumun acil olduğunu söylediğinde doğruca patronuna bağlandı.

"Sorun nedir?" diye sordu Jack hemen. İşinin bölünmesine karşı tahammülsüz biri olmasına rağmen sesinde tam anlamıyla gerçek bir merak vardı. "Maryland'e giderken bir aksilik mi oldu? Kaza falan mı geçirdin?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Kızlar ve ben iyiyiz." Derin bir nefes aldı. Kişisel meselelerini işe taşımaktan hiç hoşlanmazdı, o yüzden şu an bunu yapmak onu rahatsız ediyordu. "Wes'le ilgili bir şeyler oluyor," dedi sonunda. "İhtiyacım olan cevaplar sende olabilir."

"Bende mi?" Şimdi sesinde belirgin bir dikkat vardı.

"Bak, gerçekten seni buna karıştırdığım için üzgünüm ama Wes'le olanlar, onun Gabrielle Mitchell'la olan ilişkisiyle bağlantılı olabilir. Bana onun soruşturmasıyla ilgili bilgi verebilir misin?"

Jack alçak bir sesle lanet okudu. "Üzgünüm, Abby. İkisi hakkında bir şey duymamış olmanı umuyordum, onlar bunu saklama gereği duymasa da. Birlikte olduklarını nasıl öğrendin?"

"Aslına bakarsan bir iki hafta önce Wes'in kendisi söyledi. Onunla ne zamandır ilişkisi olduğu hakkında bir fikrim yok."

"Çok uzun zamandır," dedi Jack belirgin bir vurguyla.

Bu cevap üzerine Abby duraksadı. "Yani boşanmadan önce?"

"Evet," diye itiraf etti Jack.

"Neden bana söylemedin? Boşanma ve velayet anlaşmalarında daha farklı davranabilirdim."

Jack duraksadı. "Belki de haklısın. Fakat hatırlarsan kızların en az hasarla kurtulması için bunu medeni yollarla halletmeye oldukça kararlıydın. Bana boşanacağınızı söylediğinde bu karara vardığın için rahatlamıştım. Sana üzüntü vermekten başka bir işe yaramayacak bu durumu anlatmayı anlamsız buldum. Kocan ile iş arkadaşlarından birinin sana bu denli aşağılık ve içten pazarlıklı davranmalarını hak etmiyordun. Eğer Gabrielle benim emrimde çalışsaydı onu oturtup oynadığı oyunla ilgili acı gerçekleri suratına çarpardım."

"Eğer açıkça burnumun dibinde olan bir şeyi fark etmekte bu kadar körsem, belki de bir aptal gibi gösterilmeyi hak etmişimdir," dedi Abby. "Belli ki Wes'le ilgili birçok konuda aptalca davrandım. Şimdi beni ilgilendiren tek şey, onun Carrie ile Caitlyn'in velayetini alma olasılığı."

Bu kez Jack daha sesli bir şekilde ve doğrudan Wes'i hedef alarak lanet okudu. "Stella'ya bunlardan bahsettin mi?" diye sordu. "Ona anlatmalısın, Abby. Bu çılgın fikri en başından engellemesi gerekiyor. Eminim Wes'in avukatı da ona hiç şansı olmadığını söylemiştir."

"Dürüst olmak gerekirse henüz o kadar ileri gitti mi bilmiyorum. Sadece kızların bana söylediği kadarını biliyorum ve beş yaşında oldukları düşünülürse pek de güvenilir sayılmazlar. Yine de risk almayacağım. Bu sabah ilk olarak Stella ile konuştum," diye rahatlattı onu. "Her neyse, Wes'in velayeti alma konusundaki bu ani merakının şirkette olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmemin neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorsundur. Gabrielle tam olarak ne yaptı? Kanıtlayabilecekleri bir şey var mı? Wes'le bağlantısı olabilecek herhangi bir şey?"

Jack o kadar uzun süre düşündü ki Abby onun şirkete olan sadakatiyle arkadaşlık bağlarını değerlendirdiğini anladı. Belli ki Abby'nin çocuklarını korumanın ilk sırada geldiğine karar vermişti.

"Özetle şöyle," dedi Jack. "Gabrielle'in yönettiği ve müşteriler tarafından onaylanmayan hesaplardaki hareketliliklere karşı tetikteydik. Gabrielle onlar adına karar verme yetkisi olduğunu iddia etti ama dosyaya geçirilmiş herhangi bir evrak yoktu. Aldığı fonlar ya kötüye gitti ya da büyük ihtimalle onların hiçbirinden haberimiz olmadı. Müşteriler genellikle borçlarını kapattıktan sonra izinsiz alım satımları pek sorgulamazlar. Ne zaman ki hesaplarındaki para tükenmeye başlar, o zaman sahiden asabi olurlar. Çok paradan bahsediyoruz, Abby."

"Ne kadar çok?" diye sordu Abby tatsız bir şekilde.

"İki milyon, belki de daha fazla. Hâlâ Gabrielle'in geçen birkaç yılda dokunduğu her şeyin kaydını inceliyoruz."

İzinsiz alım satım büyük bir şeydi. Söz konusu milyonlarsa yalnızca harçlar bile cezp edici olurdu ama Abby olan bitenin bununla sınırlı olmadığını seziyordu.

"Bütün bunlardan nasıl kâr ediyordu? Harçlarla birlikte başka neden para kazanıyordu?"

"İç denetim görevlilerimiz gibi SEC* de hâlâ bunu araştırıyor. Şu anda öyle görünüyor ki insanları bazı yüksek riskli fonlara iterek gayri resmi komisyon alıyordu."

Abby'nin aklına aniden bir şey geldi. "Wes de para kaybeden yatırımcılardan biri miydi?"

* Securities and Exchange Commission. ABD tahvil borsasını teftiş eden resmi kurum. (ed.)

Jack tereddüt etti. "Seninle gerçekten de bu kadar detaya girmemem gerekiyor ama evet. Stella mahkeme kararıyla kolayca bu kayıtlara ulaşabilir. Ulaşamazsa…"

"Hayır," dedi Abby derhal. "Senden şirket prensiplerini çiğnemeni ve onları bana vermeni istemeyeceğim. Bana zaten yeterince yardımcı oluyorsun. Gabrielle kovuldu mu?"

"Henüz değil. Önce soruşturmanın sonuçlanması gerekiyor, fakat şu anda hesaplara girişi yasak. Buradaki geleceği meçhul, Abby."

Buna rağmen Wes hâlâ Gabrielle ile birlikteydi ve görünüşe bakılırsa onu hayatının ve kızların bir parçası yapmaya kararlıydı. Eğer bu riskli fonlarda her şeyini kaybetmişse, Trace onun velayet arayışında olmasının bir nedeninin de büyük miktardaki çocuk yardımı ödemelerine son vermek olduğunu söylerken muhtemelen haklıydı. Özellikle Gabrielle'in de işi tehlikeye girmişse, Abby'den para koparmaya çalışmaları daha da büyük bir ihtimaldi. Wes asla ailesine gidip servetini kaybettirecek işler yaptığını itiraf etmezdi. Abby ise olası bir velayet anlaşmazlığında onları kendi tarafına çekmek için para ödemeye dünden hazırdı.

"Teşekkürler, Jack. Çok yardımcı oldun."

"Eğer Wes'e engel olmak için bunlardan birine ihtiyacın olursa kullanabilirsin," dedi Jack kararlı bir şekilde. "Şirket ekstra bir incelemeden ya da olayın duyulmasından rahatsız olabilir, ama Carrie ile Caitlyn daha önemli."

"Dediklerinin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin, ama sana söz veriyorum seni bu konudan uzak tutacağım. Elimden geldiğince kamu arşivlerinden yararlanmaya çalışacağım, sonra da gerisini halletmesi için Stella'ya doğru adresi göstereceğim."

"Buna gerek yok. Eski kocana birkaç kurşun da ben sıkmaktan mutlu olurum."

Abby Jack'in sesindeki coşku karşısında gülmeden edemedi. "Böyle söylesen bile senin bu olayın ortasına sürüklenmene gerek yok. Wes beni zorlarsa ve ben bu konuyu kamuya açarsam şirket benden yeterince rahatsız olacaktır."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Arkandayım," diye söz verdi Jack.

Bu ciddi destek sözünden etkilenip daha da sarsılan Abby duraksadı. "Jack, eğer bu iş çirkinleşirse şirketin adını kötüye çıkardığım için beni işten atarlar mı?"

"Bunu hiç düşünme. Sana arkanda olacağımı söyledim, Abby. Benim için buradan dövüşmeden gitmene izin vermeyeceğim kadar değerlisin."

"Birkaç haftadır uzak kalmama rağmen mi?"

"İşini layıkıyla yerine getirdin. Sen yokken tek bir şey bile ihmal edilmedi. Seni kovmaları için bir neden yok. İnan bana bu asla olmayacak. Bundan eminim."

Abby rahat bir nefes aldı. "O zaman sonra görüşürüz. Sana gerçekten minnettarım, Jack."

"Benim yerime kızları öp. Sen buradayken onları göremediğime üzüldüm. Ofisteki işine dönmene ne kadar kaldı?"

"Birkaç hafta daha kalmam gerekiyor, ama bana buradan her an ulaşabilirsin."

"Kendine iyi bak, Abby. Bunu içten söylüyorum."

"Biliyorum ve teşekkür ediyorum." Abby telefonu kapatıp kendisini her zaman oturdukları masadan endişeyle izleyen Trace'e döndü yavaşça. Ona neşeli bir halde el sallayıp içeri yanına gitti.

"Evet?" diye sordu Trace.

Abby, "Durum düşündüğümüz kadar kötü," dedi ve ardından Jack'in söylediği her şeyi özetledi.

"En azından Wes, olmasını istediğin yerde. Avukatına bu konuda bilgi vermelisin."

"Eve gider gitmez onu arayacağım. Bu onu mutlu edecek." Trace'in onun için sipariş ettiği turtayla dondurmaya gömüldü, iştahı şimdi çok daha iyiydi. Neyle mücadele ettiğini artık daha iyi anlıyordu ve işler o raddeye gelirse savaşmaya hazır hissediyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Trace onu keyifle izleyerek.

Abby sırıttı. "Bilemezsin," dedi tabağındaki son parçaları da yerken. "Eve dönmem gerekiyor. Çıktığımda kızlar uyumak üzereydi. Genelde buna karşı çıkarlar ama Wes onları dün gece geç saate kadar dışarıda tuttu ve ben de havaalanına gitmek için onları erkenden uyandırdım, bu nedenle ilk defa itiraz etmeden teslim oldular. Otele uğrayıp oradaki işlere de göz atmak istiyorum."

Trace kaşlarını çatarak baktı. "Jess'le her şey yolunda mı?"

Abby omuzlarını silkti. "Hâlâ harcamalarla ilgili ara sıra kavga ediyoruz, ama bana eskisi kadar gücenmiyor gibi görünüyor. Yaklaşan açılışla birlikte sanırım birilerinin yardımından gerçekten memnun oluyor. Harcamaları sınırda tutmak için artık gerektiğinden fazla üstünlük sağlamaya çalışmıyorum."

"Sevindim." Trace bir peçete alıp onu parçalara bölmeye başladı. Bu, gerginliğinin bir ifadesiydi.

Abby onu inceledikten sonra sordu, "Trace, aklında bir şey mi var? Yani Wes'le olan bu karışıklıktan başka?"

Trace başını salladı. "Planların nedir, Abby? Otel açılır açılmaz ve sen de devreye girip mali durumu gözetleyecek birini bulur bulmaz hemen New York'a mı döneceksin?"

"Elbette," dedi beklemeden.

Cevabı onu nedense yıkmış gibi görünüyordu. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"O zaman neden şaşırmış gibisin?" diye sordu Abby, sonra soruyu geçiştirdi. "Hayır, bu gördüğüm şaşkınlık olamaz, değil mi? Cevabım seni mutsuz etti."

"Senin New York'a dönmen beni neden mutsuz etsin ki? Ben de orada yaşıyorum, yani bankadaki altı aylık görevim biter bitmez gideceğim."

"Ben de bunu soracaktım," dedi Abby. Gözlerini kısarak ona baktı. "Son birkaç haftada bir şeyler değişti, değil mi? Aslında buraya dönmekten dolayı mutlusun."

Trace omuzlarını silkti. "Aslına bakarsan öyle. Her yerde çalışabilirim. Neden burası olmasın?" diye sordu başkaldıran bir tavırla. "İstediğim zaman denize yürüyebildiğim, hafta sonu kayıkla gezebildiğim, havanın temiz olduğu bu yerde de rahatça çalışabileceğim halde neden New York'ta bir tavan arasına bir ton para ödeyeyim ki?"

Bu soruda bir meydan okuma vardı ve Abby'nin şu anda buna karşı koyacak takati yoktu. Bu olmadan da hayatında zaten yeterince dert vardı.

"İstediğin Chesapeake'te kalmaksa kal o zaman," dedi, Sözlerinde hiç coşku yoktu. Aksine birdenbire içinde bir boşluk hissetti. Sanki beklenmedik bir anda, Trace ondan hayalini kurduğunun bile farkında olmadığı bir şeyi çalmıştı. O hayalde ikisi birlikte New York'ta, annesi ve kızlarla zaman geçiriyorlardı. Hatta belki de bir aile olarak. Trace bir anda burada olmaktan ötürü mutlu olduğunu belirtince bu geleceği ondan koparmıştı.

Tıpkı on yıl önce yaptığı gibi.

***

Trace Abby'yi bırakıp Chesapeake'in hemen dışındaki arka yollarda öfkesini atmaya çalıştı. Harley'e binmek onu genellikle rahatlatırdı. Bugünse morali git gide kötüleşiyordu. Nihayet bankaya ulaştığında selam bile vermeden Mariah'ın yanından bir hışımla geçip kaskını odaya fırlatınca, yapan kişinin belli ki yırtıcı kuşun büyüleyici güzelliğine gereken değeri vermediğini belli eden çirkin bir porselen balıkkartalı heykelciğini parçalara ayırdı. Üstüne bir de ofisin kapısını çarparak kapattı. Bunların hiçbiri onu tatmin etmediyse de Laila'nın aceleyle odaya koşmasına sebep oldu.

"Defol," diye homurdandı. "Kapıyı da arkandan kapat."

Onu umursamayan Laila içeri girdi ve heykelin kırık parçalarını toplayıp çöpe attı. Bunları yaparken hiç konuşmadı, ardından oturup bekledi.

Trace kız kardeşine öfkeyle baktı. "Neden hâlâ orada duruyorsun?"

"Çünkü besbelli aklında bir şeyler var. Anlatmak ister misin yoksa eline geçen her şeyi kırmayı mı düşünüyorsun?"

"Henüz karar vermedim," dedi Trace suratsız bir biçimde. "En azından bir şeyler daha kırma konusunda. Bildiğim tek şey, konuşmak istemiyorum."

"O zaman ben konuşayım," dedi Laila neşeyle. "Ne düşündüğünü biliyorum, ağabey. Şimdiye kadar babamın da bunu öğrendiğini sanıyorum. Bugün bana o raporu hazırlatmana çok kızdı mı?"

Trace, "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum," diye iddia etti.

"Yapma, lütfen, o kadar da zeki değilsin. Dolap çevrildiğini gördüğümde hemen anlarım."

"Eğer beni bu kadar kolay çözebiliyorsan neden dün sana dosyaları verdiğimde karşı çıkmadın?"

"Çünkü sıkılıyordum. Üstelik bu sabah babamı köşeye sıkıştırmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Toplantıya gelmeyeceğini anladığında yüzünü görmeliydin. Doğrusu Raymond benim orada oturduğumu görünce midesi adeta ağzına geldi."

Trace boş gözlerle ona baktı. "Senin varlığın Raymond'ı neden rahatsız etsin ki?"

Laila gözlerini devirdi. "O kadar da aptal olamazsın. Bu yer açıldığından beri babamın sağ kolu oldu. Senin sonunda gideceğini ve babamın bana asla şans vermeyeceğini, böylece doğal vâris olacağını düşündüğünü biliyorum."

Trace ona kuşkuyla baktı. "Raymond ileride bankanın genel müdürü olacağını mı düşünüyordu?"

"Elbette öyle."

"İyi de babam o pozisyona ikimizden birini getireceğini hiç saklamadı ki."

"Hayır, seni işe sokmaktaki kararlılığını hiç gizlemedi. Ben onun aklına bile gelmedim, uşak olmak dışında. "

"Peki, artık bu değişiyor," dedi Trace. "Babam bu sabahki çalışmandan oldukça etkilendi, Laila. Raymond'ın da etkilendiğini söyledi."

"Ah, ne güzel. Sekreter olmayı reddettiğime göre belki de bana Raymond'ın asistanı olmayı teklif eder."

Trace onun nefret dolu bakışlarını yakaladı. "Bence babamın vereceği karar seni şaşırtacak."

"Beni artık hiçbir şey şaşırtamaz," diye iddia etti Laila. "Neyse, benden bahsettiğimiz yeter. Seninle Abby ne için tartıştınız?"

Trace, "Tartışmadık," dedi, ama konuşmalarını düşününce morali yeniden tepetaklak oldu.

"Pekâlâ, bir şeyler olduğu ortada."

"Seninle Abby hakkında konuşmayacağım."

Laila ayağa kalktı. "Peki. Ben de gidip ona sorarım."

"Bırak peşini, Laila. Onun hayatında şu anda senin merakını gidermekten daha önemli şeyler var."

Laila kaşlarını çattı. "Bana sadece bir tek şey söyle. Yine ilişkinizi berbat edecek bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Trace gücenerek baktı. "En son her şeyi mahveden ben değildim."

"Yapma, lütfen, incinmiştin ve de dik kafalıydın, bildiğim kadarıyla New York'ta olup sevdiğin kadın için mücadele etmen gerekirken senin yaptığın burada yas tutmaktı."

"New York'a gittim," diye karşı çıktı Trace.

Laila bu hatırlatmayı önemsemedi. "İş işten geçti."

Trace de pekâlâ bunun farkındaydı. O zamanlar ne büyük bir hata yaptığını hatırlatması için Laila'ya ihtiyacı yoktu. "Çık git," diye emretti. "Yapacak işlerim var."

"Bankanın işleri olamaz," dedi Laila.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman onları bana devretmek için uğraşıyor olurdun. Ayrıca şunu bil ki Mariah'ın bana aktardığını söylediği çeki de almıyorum."

"Neden? Onu sen kazandın."

"Birkaç saatlik işe karşılık bir haftalık bir ödemeydi. Aslına bakarsan Dave'le son birkaç aydır yaptıklarımızdan da çok daha eğlenceli bir işti."

"O halde onunla ilişkini bitirdiğin için ne kadar şanslı olduğunu anlamışsındır," dedi Trace.

Laila, "Haklısın," dedi kaygısızca. Oysa gözlerindeki hüzünlü ışık aksini söylüyordu.

Trace kendi ruh halini bir kenara bırakıp kız kardeşini süzdü. "Ayrılıktan memnunsun, değil mi?"

"Elbette öyle. Bu benim fikrimdi. Sadece alışmak biraz zaman alacak."

Trace iç geçirdi. Bunu anlayabiliyordu. On yıldır, Abby olmadan hayatını nasıl sürdüreceğini asla tam olarak çözememişti. Şimdi de bunları yeni baştan düşünmek zorunda kalabilirmiş gibi görünüyordu.

***

Trace koşu yapmayalı uzun zaman olmuştu. O akşam ofisten bir hışım ayrıldıktan sonra kıyafetlerini değişip spor ayakkabılarını giydi ve sahil yoluna gitti. Abby'nin evinin yönündeki yoldan geçmesi tamamen tesadüftü. Onunla karşılaşma ihtimali yok gibiydi. Evleri yoldan çeyrek mil daha geride, caddeden çok körfeze yakın bir yerde bulunuyordu. Mick O'Brien'ın ailesi için yaptığı evi geçtikten sonra yol doğuya yönelip Chesapeake'in kıyı şeridi ve geniş alanı boyunca ilerlemeye başlıyordu.

Çarşıdan hemen sonraki yolun virajını dönmeden az önce, nemli hava tenine ter damlaları bıraktığı sırada Trace ayaklarını kaldırıma hızla vura vura koşarken Abby'yi kafasından atma çabasının işe yaramasını bekliyordu. Maalesef karanlık düşüncelerinden kurtulamadı.

Arkalarında parlak pembe valizlerle ona doğru yürüyen iki küçük kızı fark ettiğinde yoldan yukarı doğru bir mil koşmuş, Abby'nin evine yaklaşmıştı. Kızların yanaklarındaki gözyaşı kalıntılarını uzaktan bile görebiliyordu.

Onlara yaklaşırken adımlarını yavaşlattı ve sonra gözlerinin içine bakabilmek için yere çöktü. "Siz kızlar bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evden kaçıyoruz," dedi Caitlyn üzüntüyle.

"Eşyalarımızı topladık," diye ekledi Carrie agresif bir tavırla. "Yiyecek bile aldık."

"Anneniz evi terk ettiğinizi biliyor mu?"

Caitlyn ona şaşkınlıkla baktı. "Bilseydi bunun adı kaçmak olmazdı."

Trace ne kadar uzun süredir dışarıda olduklarını –beş ya da en fazla on dakika– kestirmeye çalışırken hem onları eve sağ salim götürmesini sağlayacak hem de hassas gururlarını incitmeyecek bir yol bulmak için uğraştı. Annesiyle babasının evde onunla ve kız kardeşiyle oynadıklarında daima işe yarayan "suçluluk" oyununda karar kıldı.

"Anneniz oldukça üzgün ve endişeli olmalı," dedi.

"Hayır, değil," dedi Carrie.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bize çok kızgın," dedi Caitlyn.

"Ayrıca artık bizi sevmiyor," diye ekledi Carrie.

"Buna inanmam," dedi Trace. "Yaptığınız bir şeye sinirlenmiş olabilir, ama anneniz sizi dünyadaki her şeyden daha çok seviyor."

Carrie kuşkuyla ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Sürekli sizinle ilgili konuşmasından. Siz ikiniz onun hayatındaki en güzel şeylersiniz." Abby'nin onları yanında tutmak için ne kadar çabaladığını da söylemek istese de velayetle ilgili olası bir anlaşmazlıktan ne kadar haberdar olduklarından emin olamadı. Onlara bunu anlatmak onun görevi değildi.

İkisine de sırayla baktı. "Biliyor musunuz, ben sizden biraz daha büyükken evden kaçmıştım."

Caitlyn'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Korktun mu?" diye sordu, sesi kendisinin ne kadar korktuğunu ele verecek şekilde titriyordu.

"Hava kararana kadar korkmadım," dedi Trace. "Sonra korktum." Ürpermiş gibi yaptı. "Canavarların saklanabileceği bir sürü gölge vardı."

"Ne yaptın?" diye sordu Carrie.

"Belki de sabaha kadar kaçmasam daha iyi olur diye düşündüm, o nedenle hemen eve gittim. Her zaman güvende olacağınızı bildiğiniz yerlere gitmelisiniz. Bu çoğu zaman yapılacak en akıllıca ve cesurca davranıştır."

"Sanırım öyle," dedi Carrie tereddütle.

"Bu doğru," diye güven verdi Trace. "Eve gittiğimde neyle karşılaştım dersiniz?"

"Neyle?" diye sordu Caitlyn. Az önce Trace'in bahsettiği gölgelerden çoktan korkmuş gibi ona yanaşmıştı.

"Annem ağlıyordu. Kötü bir şeyler olduğunu, belki de körfeze düşmüş olabileceğimi düşünmüştü."

"Ama bizim yalnız başımıza körfeze gitmemiz yasak," dedi Caitlyn ciddiyetle. "Bu bir kural."

Trace sırıtarak karşılık verdi. "Çok iyi bir kuralmış."

Tam o anda cep telefonu çaldı. Abby olabileceğini tahmin etmişti. Kızlara göstermek için telefonu kaldırdı. "Sizin benimle olduğunuzu ve eve doğru gittiğimizi ona söyleyebilir miyim?"

Kızlar bıkkın bir ifadeyle uzun uzun bakıştılar. Ardından yavaşça başlarını salladılar.

Trace, "Doğru karar," diyerek onları takdir etti, sonra telefonuna baktı. "Merhaba."

Abby hiç beklemeden konuşmaya başladı, ama dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, kelimeleri hıçkırıklara karışıyordu.

"Sakin ol, canım, onlar benim yanımdalar ve iyiler. Yoldayız. Geldiğimizde anlatırım. Birkaç dakikadan fazla sürmez."

"İyi olduklarından emin misin?" diye sordu Abby, sesi hâlâ titriyordu.

"Buradalar, kendin sorabilirsin." Telefonu Carrie'ye uzattı.

"Merhaba, anne," dedi Carrie alçak sesle. Dikkatle dinledikten sonra konuştu. "Biliyorum. Hımhım. Evet. Bay Riley bizi eve getiriyor." Telefonu Caitlyn'e doğru itti.

"Merhaba," dedi Caitlyn. "Ağlama, anne. Özür dileriz."

Telefonu tekrar Trace'e uzattı, o da Abby'ye, "Seslerini duyduğuna göre biraz daha iyi misin?" diye sordu.

"Onları hemen görmek istiyorum."

"İki dakika," diye söz verdi Trace. "Otoyoldan çıkıp ana caddeye girmek üzereydiler."

"Caddede mi yürüyorlardı?" Dehşete kapılmış gibiydi.

"Şu anda iyiler. Önemli olan bu," dedi Trace. "Şimdi köşeyi dönüyoruz. Her an karşılaşabiliriz."

Abby'nin evde oturup onları beklemeyeceğini biliyordu. Uzun otoyolda henüz dönmüşlerdi ki Abby'nin onlara doğru koştuğunu fark etti. Carrie ile Caitlyn küçük pembe valizlerini bırakıp onun kollarına atladılar.

Bu kavuşma Trace'in boğazında bir yumru oluşturdu. Kızların evden kaçtığını düşündüğü bu birkaç dakikada Abby'nin nasıl çılgına döndüğünü aynen gözünün önüne getirebiliyordu. Çok korkmuş olmalıydı. Trace, bu maceranın ne gibi farklı sonuçlar doğurabileceğini düşündükçe avuçları terliyordu. Çilek rengi kıvırcık saçlarıyla bu iki küçük kızın ona ne ifade ettiğini belli edecek bir şey yapmak ya da söylemek istemediği için sesine keyifli bir ton katmaya çalıştı.

"Sanırım buradaki işim bitti," dedi. "Koşumu tamamlamalıyım."

Tam gitmek üzere dönmüştü ki Abby seslendi. "Lütfen gitme."

Sorgulayıcı bir bakışla ona döndü.

"Kızlarla ben sana teşekkür etmek istiyoruz, değil mi?" dedi ikisine de bakarak.

"Teşekkürler, Bay Riley," dedi Caitlyn görevini yerine getirircesine.

"Korksaydık eve kendi kendimize gelebilirdik," diye ısrar etti Carrie, fakat annesinden sert bir bakış gelince yüzünü ona doğrultarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Hiç önemli değil."

"Eğer biraz zamanın varsa seninle konuşmak istiyorum," dedi Abby.

"Ne hakkında?"

Gözlerinin içine baktı. "Kal işte, lütfen."

Trace'in direnecek gücü kalmamıştı. "Peki, şuna ne dersin? Koşudan dolayı sırılsıklam terledim. Gidip duş aldıktan sonra üstümü değiştireyim, sen de bu arada kızları yatır. Bir saat sonra tekrar geleyim, olur mu?"

Abby başıyla onayladı. "Tamam, harika."

Trace yapması gereken şeyler için bir saatin yeteceğini düşünmüyordu. Yıkanıp pantolon ve gömlek giyecek, belki de tıraş olacaktı. Fakat asıl yapması gereken bu kadının yani bu ailenin kalbini zapt etmesine engel olmaktı ve bu, ona ayrılan altmış dakika şöyle dursun, birkaç günde ya da haftada bile başarılamazdı.

18

Abby, Carrie ile Caitlyn'e masal okumak için yukarı çıktığında onları orada bulamayınca hayatında hiç olmadığı kadar korkmuştu. Önceden yataklarının ucunda duran valizleri de ortada yoktu.

Kızların adını çağırarak merdivenlerden aşağı koştuğu sırada büyükanne elinde kurulama beziyle mutfaktan çıktı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Kızlar yok."

"Yok mu? Nasıl yani?" Yaşlı kadının yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Onları yukarı çıkaralı henüz birkaç dakika oldu, fazla uzağa gitmiş olamazlar. Muhtemelen ateşböceklerini kovalamak için sessizce dışarı çıkmışlardır. Yatağa girmekten nefret ettiklerini biliyorsun. Bir şeylerden mahrum kalabileceklerinden korkuyorlar."

Abby, bundan fazlası olduğunu biliyordu. Onların, az önce Stella'yla konuştuklarını duyduklarından şüphelendi. Avukatıyla konuştuklarının içeriğini anlamayacak kadar küçük olsalar da bunun babalarıyla bir ilgisi olduğunu muhakkak sezmişlerdi.

Dışarıya bakmakla bir şey elde edemedi. Ateşböceği kovalayan ya da Mick'in avluya kurduğu salıncaklarda sallanan yalınayak iki küçük çocuğun izine rastlamadı. Fakat neyse ki tam anlamıyla bir panik yaşamadan önce içinden bir ses Trace'i

aramasını söyledi. Henüz kızların kendisiyle birlikte olduklarını söylemeden bile sadece sesini duymak onu sakinleştirmişti.

Bütün bu korkunç olaylar yirmi dakika, hatta belki daha az sürmüştü, ama sanki birden hayatından beş yıl gitmişti.

Şimdiyse kızlarla birlikte yukarı çıktıktan sonra banyolarını yaptırmak ve dişlerini fırçalatmak gibi rutin işlere giriştiğinde bunları nasıl yapacaklarını düşünüyordu. Anormal derecede sessizdiler. Abby onların kaçmalarına sebep olan şey her neyse hâlâ ona üzüldüklerini biliyordu.

Kızlar yatağa girdikten sonra Abby aralarına, yere oturdu.

"Bize kitap okuyacak mısın?" diye sordu Caitlyn umutlu bir ifadeyle.

Abby hayır anlamında başını salladı. "Bu gece olmaz. Konuşmamız gerekiyor."

"Bize kızgın olduğun için, değil mi?" dedi Carrie.

"Kızgın değilim," dedi onlara. "Ama bana neden kaçmaya karar verdiğinizi anlatmalısınız. Bana her şeyi söyleyebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Kızlar birbirleriyle anlamlı bir şekilde bakıştılar. Abby, sessizlik yemini etmiş olabileceklerini de düşündü. Beş yaşında bile bütün O'Brien'ların toplamı kadar inatçıydılar.

"Bunun babanızla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Yine aynı hızlı, kaçamak bakışmalar sessizliği sürdürdü.

Abby, onlara bu aşamada güven vermek umuduyla en azından kendini ifade etmeye kararlı bir şekilde devam etti. "Kaçmanın asla bir çözüm olmayacağını biliyorsunuz, değil mi? Bu hiçbir şeyi çözmez ve daha önemlisi çok tehlikeli olabilir. Eğer Bay Riley sizi görmemiş olsaydı bu gece başınıza bir şey gelebilirdi. Kaybolabilirdiniz. Nereye gitmeyi düşünüyordunuz?"

"Babamızı görmeye," dedi Caitlyn.

"Caitlyn!" diye müdahale etti Carrie.

Abby, içini kaplayan korkuyla gözlerini kapadı.

"Onu özlediğiniz için mi?" diye sordu temkinlice. Sadece bu sebepten olmadığını biliyordu. Wes'i henüz görmüşlerdi ve daha önce ondan ayrıldıklarında asla özlemini çekmemişlerdi.

Carrie inatla sessiz kaldı ancak Caitlyn kafasını hayır anlamında salladı.

"O halde neden?" diye sordu Abby Caitlyn'e bakarak.

"Çünkü–" diye başladı Caitlyn ve hemen ardından Carrie onu ispiyoncu olmakla suçlayarak sözünü kesti.

İkizlere sahip olmanın zorluklarından biri de buydu. Çoğunlukla birlikte hareket ederlerdi. Onları ayırıp Caitlyn'i tek başına köşeye çekmediği sürece bu gece onlardan doğru düzgün bir cevap alabilecek gibi görünmüyordu.

Şansını deneyerek, "Peki, bakın ben ne düşünüyorum. Sanırım bugün telefonda babanızla benim aramda olan bazı meselelerle ilgili konuşurken beni duydunuz. Belki de babanızı bir daha görmenize izin vermeyeceğimden korkup onun yanına gitmek için kaçmaya karar verdiniz."

Carrie'nin yüzündeki şaşkın bakışlardan ve Caitlyn'in rahatlamasından doğru yolda olduğunu söyleyebilirdi. Yukarı doğru uzanıp ikisinin de narin, küçük ellerini tutmayı başardı.

"Beni dinleyin," dedi sessizce. "Babanızla aramda ne olursa olsun onunla her zaman bir arada olacaksınız. Benimle yaşayacaksınız, ama onu istediğiniz zaman görebileceksiniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Caitlyn belirgin bir rahatlamayla. "Söz mü?"

"Söz."

"Sana demiştim," diye fısıldadı Carrie'e. "Babamızı görebileceğimizi söylemiştim."

"Ama babam onunla yaşamamızı istiyor," dedi Carrie karşı gelerek. "Üstelik sen telefonda sürekli olarak seninle yaşamamız gerektiğini söyleyip durdun."

"Babanızla ben bunu halledeceğiz," diye güven verdi Abby.

"Neden onun ve Gabrielle'in de dediği gibi onunla yaşamıyoruz?" diye sordu Carrie.

Bu soru direkt Abby'nin kalbine saplandı ama onların, buna ne kadar üzüldüğünü görmelerine izin veremezdi. Onlar sadece babalarını çok seven küçük kızlardı ve onunla ilişkilerinde bir şeylerin değişeceğinden korkmuşlardı. Ayrıca Wes'le birliktelerken şımartıldıklarını da biliyordu, kendisi ise aksine katı bir disiplin yanlısıydı. Dolayısıyla babalarıyla yaşamak onların gözüne özel bir durum gibi görünüyordu.

Abby onlara ciddi bir şekilde baktı. "Babanızla benim sizin hakkınızda en iyisi neyse onu yapacağımızı söylediğimde bana güvenmeniz gerekiyor," dedi. Tabii bu biraz da mahkemenin tarafsız yardımıyla olacaktı.

"Kaçtığımız için bizi cezalandıracak mısın?" diye sordu Caitlyn, Abby'nin vaatleriyle rahatlamış gibiydi.

"Evet," dedi Abby birdenbire. "Kaçmanın yanlış olduğunu asla unutmamanız için sizce ne yapmam gerekiyor?"

"Eve kapatmak mı?" diye sordu Caitlyn umutla.

"Carrie, sence ne gerekiyor?" diye sordu Abby.

"Bir hafta boyunca tatlı ve kurabiyeyi yasaklamak," diye önerdi ümitsiz bir şekilde. Abby önerileri değerlendirdi. İkisi bir arada olunca onları bir şekilde eve kapatmanın bir anlamı olmazdı. Onları ayırsa bile –ki bundan nefret ederlerdi– tek başlarına saatlerce eğlenebilirlerdi. Fakat tatlılardan mahrum bırakmak tam anlamıyla işe yarayacaktı.

"Carrie, bu iyi bir fikir. Bir hafta boyunca her tür tatlı, kurabiye ve şekerleme yasak." İkisine de birer sert bakış attı.

"Ayrıca büyükanneyle Jess Teyze'nize kuralları bozdurmaya ya da kimse yokken gizlice mutfağa girmeye çalışmak yok."

"Peki, anne," dedi Caitlyn.

Abby'nin sonradan yaptığı uyarılar Carrie'yi hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. En uygun cezayı önermesine rağmen belli ki bir yolunu bulup kurtulmayı planlıyordu, ta ki Abby bu seçenekleri ortadan kaldırana kadar.

"Pekâlâ, artık uyuyun," dedi Abby. "Sabah tekrar konuşuruz." Eğilip onları öptü. "Sizi her şeyden çok seviyorum, kızlar. Bunu asla unutmayın."

Caitlyn iç geçirdi. "Bay Riley de böyle söyledi."

Abby gülümsedi. "Bay Riley bazen çok zeki biri oluyor."

Bu gece de, sebebi ne olursa olsun, doğru zamanda doğru yerde olduğu için ayrıca onun kahramanıydı.

***

Kızların üstünü örttükten sonra Abby iki kadeh şarap doldurup Trace'i beklemek üzere verandaya gitti. İçeride umduğundan daha fazla kalmış olmalıydı ki geldiğinde onu orada buldu, sallanan koltuğu ritmik bir şekilde döşeme tahtasına değip gıcırdıyordu. Bakışlarını sesi duyulabilen, fakat gecenin zifiri karanlığında görünmeyen körfez sularına doğru dikmişti.

Ara sıra ateşböceklerinin ışıkları yanıp sönüyordu. Onların görüntüsü Abby'yi doğrudan çocukluğuna, Connor'ı, Kevin'i ve sonradan Bree ve Jess'le birlikte bulabildikleri kadar ateşböceği yakaladıktan sonra onları tepesi delinmiş eski cam kavanozlara koyup yatmadan önce de serbest bıraktıkları o zamanlara götürmüştü.

"Kızlar iyi mi?" diye sordu Trace.

"Yaşadıkları maceraya göre çok da kötü sayılmazlar," dedi bir kadehi ona uzatırken. "Bense hâlâ titriyorum." Trace'in

yüzüne baktı. "Şükürler olsun ki sen onları tam zamanında buldun."

"Onlar zaten bir süre sonra kendileri dönecekti. Birkaç dakika sonra hava kararacaktı ve Caitlyn çoktan korkmuştu bile."

Abby gülümsedi. "Evet ama Carrie'nin ikisine de yetecek kadar inatçı olduğunu hesaba katmıyorsun. Asla korkusuna yenilmez."

"Bu dehşet verici," dedi Trace.

"Buna alışmalısın." Konuşurken Trace'e döndü ve kendisini dikkatle süzdüğünü gördü. "Ne var?"

"İlginç bir fikir," dedi gelişigüzel bir biçimde. "Carrie'nin gözü kara mizacına alışmam seninle birlikte olmam anlamına geliyor."

Trace'in bakışlarının yoğunluğu ve birdenbire gelecekten bahsetmesi nabzını çılgınlar gibi attırsa da Abby o konulara girmek istemedi. Özellikle de öğleden sonraki konuşmada Chesapeake'te kalmak istediğini söyleyerek onun hayallerini yıkmışken.

"Sen ve ben. Yapamayız, Trace." Başını iki yana salladı. "Bu olmayacak."

Trace kaşlarını çattı. "Bunu söyleyeceğin içime doğmuştu. Bugün burayı sevdiğimi söylediğimde gösterdiğin tepki son derece açıktı."

"Sanki bu konuşmayı on yıl önce de yapmışız gibime geliyor," dedi Abby bıkkın bir şekilde.

Trace, "Hayır, Abby," dedi beklenmedik bir hararet ve hoşnutsuzluktan daha yoğun bir hisle. "Sorun da bu. Biz on yıl önce hiç konuşmadık. Sen alelacele bazı sonuçlara vardın, sadece sana uyan bir karar alıp gittin. Söz söyleme şansım hiç olmadı."

"Peşimden gelmeyerek yeterince şey söylemiş oldun," diye kendini savunarak karşılık verdi Abby.

"Peki, tamam, haklısın. Ayrıca bunu konuşmuştuk. Çok bekledim. Benim hatam. Yenildim." Bakışları birbirini buldu. "Sonuçta ikimiz de yenildik."

"Evet, sanırım öyle," diyerek söylenenleri kabul etti Abby. "Fakat Carrie ile Caitlyn'e sahip olduğum için pişmanlık duyamam."

Trace, "Senden bunu beklemiyorum," diyerek öne doğru eğildi, Abby ile yüz yüze gelene dek sandalyesini çevirdi. "Şimdi dürüst ve samimi bir sohbet edebilir miyiz?"

Abby, bakışlarındaki ateşin altında titredi. "Tamam."

"Aramızda yeniden bir şeyler oluyor, Abby. Bütün o eski duygular, hâlâ canlı, en azından benim için. Onlar hiç yokmuş gibi davranamam. Bizi nereye kadar götürebileceklerini görmek istiyorum."

Daha sözünü tamamlamadan Abby başını sallıyordu. "Şu anda hayatımda böyle bir sorunla baş edebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı. "Her şey o kadar karışık ki."

"En azından yanında olmama izin ver. Sırtını bana yasla. Kapılarını kapatma."

"Peki ya sonra? New York'a dönüp yeniden kalbini mi kıracağım?"

"Belki," dedi ve ardından elini tutup dudaklarına değdirdi. "Ya da iki yetişkin olarak bunu uzun uzadıya konuşur, işe yarar bir yol buluruz. Artık küçük çocuklar değiliz. Elbette ikimizi de memnun edecek bir çözüm bulabiliriz."

O konuşurken Abby bunun böyle olmasını çaresizce ne kadar istediğini fark etti. Yalnızca mümkün olduğuna inanmıyordu. Şimdiye kadar yaşadığı aşklar bir kez bile mutlu sonla bitmemişti.

"Trace, keşke bunun kötü bir şekilde sonuçlanmayacağına inanabilsem," dedi.

"Şuraya bak," diye buyurdu Trace. "Bana ne gördüğünü söyle."

"Nereye?"

"Yukarı, gökyüzüne."

Abby gökyüzüne doğru bakınca etrafa dağılmış yıldızları gördü. "Yıldızlar," dedi. Yine de onun daha fazlasını kastettiğini düşünüyordu.

"Bravo," dedi Trace. Sanki Abby az önce bir sınavı kazanmıştı. "New York'ta hiç bu kadar çok yıldızı bir arada gördün mü?"

Abby başını iki yana salladı. "Bir sürü ışık var."

"Eğer bu kadar çok yıldız varsa bu demek oluyor ki muhakkak bu yeri özel kılan bir şeyler var," dedi Trace. "Sadece biraz inan, tatlım. Bazen şu yukarıdaki yıldızlar aynı hizaya geçerler ve o zaman bir şeyler olabilir demektir," dedi. "Sadece inan, tatlım. Bazen yukarıda gördüğün yıldızlar aynı hizaya geçerler. İşte o zaman her şey olabilir."

O anda, elleri Trace'in ellerindeyken ve dalgalar uzaktaki kıyı şeridi boyunca yavaşça yuvarlanırken Abby sonsuza dek mutlu olacağına neredeyse inanmak üzereydi.

***

Mick, San Francisco'daki imar ve inşaat yetkilileriyle yaptığı toplantıdan çıkıp iş arkadaşlarının yanına gitti. "Bu kadar," dedi. "Fişi çekiyorum."

Mick ile aylardır en son ilerlemeler üzerinde çalışan idari asistanı ve alanında yetenekli bir mimar olan Jaime Alvarez ona hayretle baktı. "Bunu yapamazsın."

Mick güldü. Tuhaf bir şekilde verdiği karar onu rahatlatmıştı. On beş yıl önce, hatta geçen yıl olsa böyle bir şey yapmazdı ama bugün bu karar ona çok doğru görünmüştü.

"Yaptım bile, dedi çalışanlarına. "Eve gideceğim."

Onlarla birlikte olan diğer iki kişi de belli ki şaşkınlıktan sessizliğe gömülmüşlerdi. Açıklama bekler gibi Jaime'e döndüler.

"Çalışma olmayacak mı?" diye sordu Joe Wilson. Joe, çeşitli işlerde yararlanmak üzere tuttukları taşeronlarla işbirliği içinde çalışıyordu. "Ortaya koyduğumuz bunca işten sonra mı?"

"Sen de o toplantıdaydın," dedi Mick. "Bizi köle gibi çalıştırmaya devam ederek uzattıkça uzattıkları vaatleriyle kandıracaklardı. Sonunda da bazı izinlerin onaylanacağından şüpheliyim. Daha fazla zarar etmeden araziyi satıp yolumuza devam etmenin zamanı geldi."

"Ya bütün o taşeronlar?" diye sordu Joe sarsılmış görünerek. "Onlar ne olacak?"

"Hepsi de dört dörtlük yerli şirketler ve etraflarında yapabilecekleri bir sürü iş var. Onları çok uzun süre beklettik. Bütün anlaşmalarda çözüm maddesi var. Maddelerden yararlanıp gerekirse biraz ödeme yapacağız. Bu işe girerken inşaatı onaylatmanın zor bir iş olduğunu muhtemelen bizden iyi biliyorlardı."

Jaime'e döndü. "Eğer sana da uyarsa Portland'a gidip o projeyi üstlenip sonuçlandırmanı istiyorum. O senin projendi zaten."

Jaime heveslenmiş gibiydi. "Ben mi yöneteceğim?"

"Eğer omuzlarına abanıp ayağına dolanmama ihtiyacın yoksa..." Bu kararı geçen gece, bu sabahki toplantının tam da bu şekilde sonuçlanacağını, yani hiçbir yere varamayacağını tahmin ederek vermişti.

Genç mimarın gözleri parladı. "Hayır, hallederim."

"Üstelik soruların olursa bir telefon kadar yakınında olacağım," dedi Mick. "Joe, sen ne yapmak istersin? Jaime'le birlikte Portland'a gitmek mi yoksa Maryland'e evine dönmek mi? Peki ya sen, Dave?"

"Biraz düşüneyim," dedi Dave. "Bir süredir bu bölgedeyiz ve burayı seviyorum. Büyük ihtimalle buralarda takılıp bir iş bulmaya bakarım."

Mick başıyla onay verdi. "Sizi kaybedeceğim için üzgün olduğumu biliyorsunuz, ama ihtiyacınız olursa size çok iyi bir referans vereceğimden emin olabilirsiniz. Maryland'e dönmeye karar verirseniz de sizi orada tekrar işe alırım. Nasıl isterseniz."

"Teşekkürler," dedi Dave.

Joe, diğer iki kişiyi besbelli kıskanmıştı. "Her ne kadar zamanımı Portland'de geçirmek istesem de, eşim eve gitme şansımı teptiğimi öğrenirse beni öldürür."

"O halde sabah benimle birlikte yola çıkabilirsin," dedi Mick.

Jaime ona dikkatle baktı. "Senin buna daha fazla üzüleceğini sanıyordum. Bu projeyi tasarlamak için bir sürü emek harcadın."

"Hiçbiri boşa gitmeyecek," dedi Mick. "Birtakım değişiklikler yapılarak başka bir yere uyarlanabilir."

"Seninle çalıştığım beş yıldan beri ilk kez eve gitmeye bu kadar istekli olduğunu görüyorum," dedi Jaime.

Mick bu değerlendirmeyi düşündü. "Haklısın. Gitmeyi iple çekiyorum. Kızım ve torunlarım uzun süreli bir ziyaret için oradalar. Onlarla zaman geçirebilmeyi dört gözle bekliyorum. Şu anda bazı sorunlar yaşıyorlar. Onların yanında olursam kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Jess'in oteli de yakında açılacak, değil mi?" dedi Joe.

"Birkaç haftaya kadar," diye doğruladı Mick. "Onunla gerçekten gurur duyuyorum. Bunun için çok çalıştı."

Elbette otelin açılışı Megan'ın da şehirde olacağı anlamına geliyordu. Mick bu konuda ne hissettiğini hâlâ çözmeye çalışıyordu. Abby eski eşini açılışa davet ettiği için ona duyduğu öfke geçmemişti fakat başka duygular da vardı. Beklenmedik duygular.

Megan on beş yıldır hayatında yoktu. Onu Abby'nin düğününde gördüğünden beri sekiz yıl geçmişti. Bunca zamanda kendisi çok değişmişti. Megan'ın da değişip değişmediğini merak etti. Yoksa yine eskisi gibi odaya girdiği anda bile kalbini hoplatacak mıydı? Lanet olsun, bunun olmamasını ümit ediyordu. Zaten bir kere aşktan deliye dönmüştü. Elli beş yaş buna tekrar kapılmak için çok geçti.

Yine de gelecek haftalarda neler olabileceğini düşünmeden edemedi. Acaba on beş yıl önce üst üste yığdığı pişmanlıklara bir yenisini daha eklemeden bunun üstesinden gelebilecek miydi?

***

Abby mutfağa girdiğinde dışarıda gökyüzü şafak vaktinin turuncu ışıklarıyla çizgi çizgi olmuştu. Tam kendine bir fincan kahve doldurmak üzereyken telefon çaldı. Sabahın bu saatinde büyükannenin uyanacağından korkarak telefonu açtı.

"Tanrı aşkına, neler çeviriyorsun?" Wes sanki kulağının içinde bağırıyordu.

"Pardon, anlamadım?"

"Avukatın olacak o kadın dünden beri boğazıma yapışmış, tehditler yağdırıyor ve benden yetkisi olmayan belgeler istiyor."

"Yetkisi mi yok yoksa sen mi vermek istemiyorsun?" diye sorguladı Abby kibarca. Kavgaya tutuşmak istemiyordu. Stella onu Wes ararsa kendine hâkim olması konusunda uyarmıştı. O da her ne kadar çaresizce Wes'e avazı çıktığı kadar bağırmak istese de bu uyarıyı dikkate almaya kararlıydı.

"Mahkemede bütün bunları halletmiştik," dedi Wes.

"Sonra sen ve Gabrielle kızlara sizinle yaşayacaklarını söylediniz," diye karşılık verdi Abby. "Belli ki verdiğimiz kararlar artık senin için geçerli değil, o nedenle benim de kendi çıkarlarımı korumaktan başka şansım yoktu."

Wes derin bir nefes aldı. Şüphesiz yapacaklarını Abby'nin öğrenmesini beklemiyordu.

"Kızlar yanlış anlamışlar," dedi çekingen bir sesle.

Abby, "Öyle mi? Onlar oldukça zekidir," diye yorumda bulundu. "Yine de diyelim ki yanlış anlamışlar. O zaman Gabrielle neden onlardan bunu gizlemelerini istedi?"

Wes'in, onu inandıracak bir açıklama yapma çabasıyla zihnini yoklamasını neredeyse duyabiliyordu. Onu bu zor durumdan kurtardı. "Boş ver. Ne söylersen söyle Gabrielle'in onlara bunu söylemediğine ve bu fikri ilk kez onların aklına sokanın sen olmadığına beni inandıramazsın."

"Peki, o zaman," dedi Wes ters bir şekilde. "Onlarla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Sen onları Maryland'e sürükleyince haklarımı savunmam gerektiğini düşündüm."

Abby dayanamayıp sordu. "Hakların için mi endişeleniyorsun yoksa cüzdanın için mi? Eğer onlar seninle olursa artık çocuk yardımından sorumlu olmayacaksın. Başarısız bir yatırım yaparak bir sürü para kaybettiğine göre bu ödemeler seni bir hayli sarsıyor olmalı. Kız arkadaşını parasal sorunlardan kurtarabilmek için mahkeme kararıyla sana çocuk yardımı ödememi mi umuyorsun?"

Telefonun diğer ucundaki sessizlik sağır ediciydi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye üsteledi. "Anlıyorum. Gabrielle'in yaptığı utanç verici bir davranış. Hatta senin yerinde olsam evlenme fikrini unuturum, çünkü onun geleceğinde hapishane görüyorum. Ayrıca onunla evlenirsen kızların

velayetini almayı da unut. Eşinin hukuki meseleleriyle ilgilenirken onlara daha iyi bir hayat sağlayacağına mahkemeyi inandırman imkânsız."

"Onları benden uzaklaştıramazsın," diye itiraz etti Wes.

"Niyetim bu değil," diyerek onu yatıştırdı. "Onları istediğin zaman görebilirsin. Fakat velayetle ilgili bir değişiklik olmayacak. Açıkçası Gabrielle'in savunmasıyla başın zaten yeterince dertte, başka meselelerle ilgili mahkemeye gitmene gerek yok."

"O cezalandırılmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bu tür şeylerin nasıl örtbas edildiğini biliyorsun. Her zaman olan şeyler."

"Birileri kapağı açıp bütün pisliği medyaya göstermek isterse durum değişir," dedi Abby sessizce. "Tehditlere başvurmayı sevmiyorum, Wes, ama bana başka bir çare bırakmadın. Carrie ile Caitlyn'i korumak zorundayım."

"Ne zaman bu kadar gaddar oldun?"

"Arkamdan iş çevirip kızlarımın velayetini üzerine almaya karar verdiğin an," dedi öfkeyle, ardından içini çekti. "Bu duruma geldiği için üzgünüm. Bütün bunlar yersiz. Boşanmamızdaki payımı inkâr etmedim ve kızların zarar görmemesi için ikimiz de aklımıza gelen her şeyi yaptık. İşe de yarıyordu. Her şeyi uygarca halletmiştik. Ardından sen gidip böyle bir oyun oynadın. Belki de arkasında Gabrielle ya da onun yol açtığı bu parasal felaket vardır. Bunun gerçekten bir önemi yok."

Wes, "Bu olanları, kızlara söylediklerimizi unutalım, olur mu? Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, Abby," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Gabrielle yıkılmış durumda. Her şeyi yoluna koyacak parayı bulamazsa kariyeri tamamıyla son bulacak. Belki de bu kaçınılmaz. Her şeyi daha da kötüleştirme,

Abby. Eğer bildiklerini ya da bildiğini düşündüğün şeyleri açığa çıkarırsan bunun kızları nasıl etkileyeceğini düşün."

"Onlar daha beş yaşında. Gazete okuyamazlar, finans kanallarını izleyemezler." Ona karşı duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalıştı. "Ayrıca beni caydırmak amacıyla kızları kullanmaya çalıştığın için yazıklar olsun sana."

"Peki, karşılığında ne istiyorsun?"

Abby onun bu kadar kolay teslim olacağını tahmin etmemiş olsa da hazırlıklıydı. "Velayet düzenlemesini değiştirmekten vazgeç," dedi bir seferde. "Velayeti alma teşebbüsünde bile bulunmayacağını, gelecekteki haklarından vazgeçtiğini ve ne senin ne de Gabrielle'in bu konuyu kızlarla bir daha konuşmayacağınızı yazılı olarak belirtmeni istiyorum."

"Sana bunları verirsem Gabrielle'in işini zorlaştırmaktan vazgeçecek misin?"

"Wes, anlamıyor musun? İş işten çoktan geçti, artık bunu durdurmak bir mucize olur. SEC bu konunun peşinde. Firmanın iç denetçileri onun gerçekleştirdiği bütün işlemleri tarıyorlar. Medya da bunun kokusunu almış durumda. Şu anda sadece kısa bir haber yapacak kadar bilgi sahibi olabilirler, ancak eminim bu işin peşindeler. Ben kışkırtmasam da her şey ortaya çıkacaktır."

"Ama onlara farklı bir yol gösterip kişisel bir açıdan bakmalarına yol açarsan durum daha da kötüye gider," dedi. "Lütfen, sana yalvarıyorum, bunu açığa çıkarma."

Wes'in sesindeki gerçek endişeyi duyunca şaşırdı. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi? Sana bir servete mal olduğuna göre bu öyle kısa süreli bir ilişki değil."

"Elbette onu seviyorum. Neden çaresizce bu durumu düzeltmeye çalışmasına yardım ediyorum sanıyorsun? Bunun kaybettiğim paralarla ilgisi yok. Buna katlanabilirim. Her zaman

daha fazlasını kazanabilirim. Sadece Gabrielle bu şekilde aşağılanırken elim kolum bağlı durmaya katlanamıyorum. Aptalca bir hata yaptı ve pişman oldu."

"Peki ya zarar verdiği diğer insanlar, bütün birikimlerini kaybeden ve senin gibi onları tekrar yerine koyacak zamanı ve imkânı olmayanlar ne olacak?"

"Her birinin zararını karşılayacağız. Şu anda bunun için çalışıyorum."

Abby, onun nişanlısı için sıkı bir mücadeleye bu kadar hevesli olmasından etkilendi. Gabrielle ona parlak zırhlı bir şövalye olma fırsatını vermişti. Abby hiçbir zaman böyle bir şeye gerek duymamıştı.

"Sana mücadelende bol şans diliyorum," dedi Abby samimiyetle. "Umarım bir çözüm bulabilirsin."

"Bugün Stella'yı görmeye gideceğim. Ona bir yanlış anlaşılma olduğunu ve istediğin her şeyi imzalayacağımı söyleyeceğim."

"Ona konuştuğumuz her şeyi anlatacağım," dedi Abby.

"Ne zaman..."

Abby, ne soracağını biliyordu. Kıvranmasına izin verebilirdi, ama bunun ne anlamı vardı? Sadece mücadeleyi değil, savaşı da kazanmıştı. "Kızlarla 4 Temmuz'dan hemen sonra New York'ta oluruz. Onları o zaman görebilirsin. Eğer üç hafta daha beklemek istemiyorsan buraya tekrar rahatlıkla gelebilirsin. Benim şu anda onları getirecek zamanım yok."

"Beklerim. Onları yoklamak için iki günde bir arayacağımı söyle lütfen."

"Buna sevinecekler. Senin onları özlediğin kadar onlar da seni özlüyor."

"Hoşça kal, Abby."

"Güle güle, Wes." Konuşurlarken mutfakta bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, Titreyerek bir sandalyeye oturdu. Sahiden bitmiş olabilir miydi? Wes artık bir tehdit oluşturmuyor muydu? Büyükanne mutfağa girdiğinde Abby'nin içi o kadar rahatlamıştı ki yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı yaşlı kadın ve Abby'yi kollarına alarak. "Sorun nedir? Kötü haber mi?"

Abby başını iki yana sallayıp titrek bir gülücük attı. "Aslında iyi haber. Kazandım."

Büyükannenin kafası karışmış gibiydi. "Neyi kazandın?"

"Uzun hikâye, ama işin özü şu ki Wes'e kafa tuttum ve kazandım."

"İyi, aferin sana. Nihayet o adamın seni sindirmeye çalışmasına engel oldun."

Abby şaşkınlıkla ona baktı. "Onun beni sindirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu son derece sevimlice ve tatlı bir dille yapmış olsa da onu oturtup bir erkeğin sevdiği kadına nasıl davranması gerektiğini ona birçok kez anlatmak istemişimdir."

Abby böyle bir karşılaşmayı hayal edince sırıttı. "Bunu yapmadığına şaşırdım ve biraz da üzüldüm."

"Başkalarının evliliğine burnunu sokmanın hiçbir yararı olmaz," dedi büyükanne, sonra da ona anlamlı bir bakış attı. "Baban ve Megan buraya geldiklerinde bunu hatırlamak isteyebilirsin."

"Annem iki haftadan önce gelmez. Babamdan haberin var mı? O ne zaman burada olacak?"

"Aslında bugün. San Francisco projesini rafa kaldırıyor, görünüşe bakılırsa bir süre ayakaltında olacak."

"Projeyi bıraktı mı?" diye tekrar etti Abby hayret içinde. "Sebebini biliyor musun?"

"Söylemedi, ama eminim buraya geldiğinde memnuniyetle merakını giderecektir." "Sence bunun annemin eve gelmesiyle bir ilgisi olabilir mi?"

"Bu konuda herhangi bir tahminde bulunmayacağım ve sana da ilişkilerinden uzak durman gerektiğini söylediğimden beri iki dakika bile geçmedi, değil mi?"

Abby mahcup bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeme de kızmayacaksın ya."

Büyükanne sinsi sinsi güldü. "Hayır, sanırım bunu yapamam. Şimdi senin aşk hayatına gelelim. Trace'le aranız nasıl?"

"Şu anda burnunu sokan kim?" diye alay etti Abby.

"Sadece bu sefer ikinizin birlikte olmayı başarmasını ümit ediyorum," dedi büyükanne.

Abby iç geçirdi. "Trace de aynı şeyi söyledi."

Büyükanne memnuniyetle başını salladı. "Güzel. Bu bana umut veriyor."

"Ne umudu?"

"Gelecek," dedi yaşlı kadın. "Bununla ilgili daha fazla bir şey söyleyemem."

Abby güldü. "Bugünlük," diye karşılık verdi hemen.

"Yok. Hepsi bu kadar. Gerisi ikinize kalmış." Göz kırptı. "Bak, burnumu sokmuyorum. Bu işler böyle yapılır. Ders al."

"Bunun üzerinde çalışacağım," diye söz verdi Abby. "Otele gidip Jess'i kontrol edeyim. Ben yokken kaydettiği ilerlemelere bir göz atayım. Dün kendi problemlerimle o kadar meşguldüm ki orayla hiç ilgilenemedim. Bu sabah kızları kaldırıp onlara göz kulak olur musun?"

"Elbette. Sanırım bugün onlara biraz bahçe işi öğreteceğim. Hiçbir şey olmasa bile toprakla oynamayı seviyorlar. Bree dışında sizlerden hiçbirinin ilgisini çekmezdi." Kederli bir şekilde gülümsedi. "Tabii o da çiçekleri dikmekten çok toplamayı severdi."

"Hatırlıyorum," dedi Abby bu anıya gülümseyerek. "Onları yerden hızla koparıp eve getirir, sonra da kökleriyle birlikte bir bardağın içine sıkıştırırdı."

"Umarım kız kardeşin o aşamayı geride bırakmıştır. Aksi halde otelin açılışı için buraya geldiğinde onu bahçemden uzak tutmakla yükümlüsün."

"Onu görmek ve Chicago'daki başarılarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Büyükanne düşünceli bir ifadeye büründü. "Son oyununun o kadar iyi gittiğini sanmıyorum."

Abby bu yorum karşısında kaşlarını çattı. "Neden böyle düşünüyorsun? Bunun için çok heyecanlıydı."

"Genelde eleştiri yazılarını gönderir, ama bu kez göndermedi. Üstelik konuştuğumuzda da konuyu gündeme getirmedi. Bunlar iyiye işaret değil."

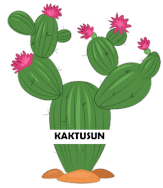
"Ama eve gelmesi iyiye işaret."

"Elbette öyle," dedi. "Tek istediğim Kevin'in de Irak'tan gelmesiydi, böylece herkes bir arada olurdu."

Abby ona sarıldı. "Yakında gelecek, büyükanne. Bunu biliyorum."

Büyükanne onun dudaklarına dokundu. "Tanrı sesini duysun."

Amin, diye düşündü Abby.

19

Çarşamba günü kuşluk vakti, Abby oteldeki faturaları öderken hantal bir yük kamyonunun otoyoldan yukarı ağır ağır çıktığını duydu. Pencereye yürüdüğünde son teknoloji ürünü cihazlar satan bir şirketin sevkiyat kamyonetini fark etti. Birdenbire nabzı iyice hızlandı. Jess ne yapmıştı? Bu mağazayla ilgisi olduğuna göre göre iyi bir şey yapmış olamazdı.

Kapıya doğru yönelirken bir yandan da yukarıdaki kız kardeşine seslendi. "Jess, hemen buraya gel!"

Şoför ortaya çıktığında Abby çoktan verandadan karşıya geçmiş, kamyonetin arkasında bekliyordu.

"Kamyonetten bir şey indirmeden önce teslimat bilgilerini görmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu ses tonunu sakin tutmaya çalışarak. Nihayetinde şoförle yardımcısı sadece görevlerini yapıyorlardı.

Şoför not kâğıdını uzattı ve Abby evrakı şöyle bir taradı. Mutfak için son model bir fırın teslimatı yaptıklarını ve ürünün fiyatını görünce kan beynine sıçradı.

"Pardon," dedi kısaca. "Bir yanlışlık var. Bunu ben sipariş etmedim."

Tam o sırada Jess otelden fırlayarak geldi. "Ben ettim, Abby. Sorun yok."

Abby hemen ona döndü ve onu şoförlerin duymayacağı şekilde birkaç adım ileri götürdü. "Sorun var," dedi sert bir şekilde. "Geri gidecek, çünkü onu izinsiz aldın."

Jess, ellerini beline götürerek ona karşı çıktı. "Ben izin verdim. Kalacak."

Gerginliği hemen fark eden şoför bir ona bir Abby'ye baktı. "Hadi bayanlar, kalacak mı geri mi gidecek? Bütün gün burada savaşınızı izleyemeyiz. Ayrıca bu ikinci gelişimiz. Bir dahaki sefer size pahalıya mal olur."

"Bu ikinci gelişimiz de ne demek?" diye sordu Abby.

"Pazartesi günü geldiğimizde kimse yoktu."

Görünüşe göre Jess bu olağanüstü pahalı fırının kendisi yokken teslim edilip yerine konmasını, böylece geri göndermeyi zorlaştırmayı planlamıştı. Fakat belli ki dikkatini başka bir şeye vermiş ve teslimatı kaçırmıştı. Abby, kardeşinin bir detayı atlamasına ilk kez sevinmişti. Bu sayede belki de güçlerinin yetmeyeceği bir masraftan kurtulmuşlardı.

Jess'e, onun neler çevirdiğini bildiğini gösteren bir bakış attı. Jess'in kararlı ifadesi devam etti. Bir suçluluk ifadesi ya da pişmanlık belirtisi yoktu.

"Fırın kalacak," dedi Jess inatla.

"Götürün," dedi Abby bir o kadar kararlılıkla. "Jess, otel asla bunun gibi bir fırını karşılayamaz, en azından şimdilik. Sahip olduğumuz mutfak aletleri yeterince iyi durumda. Hepsi de çalışıyor. Onları kontrol ettirmiştim."

"Gail'le birlikte mutfağı gözden geçirip burada düzenlemeyi düşündüğüm etkinliklerde ne gibi şeylere ihtiyacımız olacağına baktık," diye savundu Jess. "Gail bu fırının en uygunu olduğunu söylüyor. Onu seçmek için benimle geldi. O profesyonel biri. Neden bahsettiğini iyi biliyor."

"Bundan şüphem yok, ama bu harcadığın onun parası değil. Beni de çağırmaman yazık olmuş. Sana hemen oracıkta hayır derdim, bu adamların da zahmet etmesine gerek kalmazdı."

"Yapma, Abby, bunun akıllı ve uzun vadeli bir yatırım olduğunu sen de göreceksin."

"Emimin öyledir. Bunun bir şefin hayalindeki fırın olduğuna da şüphem yok. Maalesef ona gücümüz yetmiyor. Konu kapanmıştır." Şoföre döndü. "Bunu alın, lütfen."

Jess onunla kamyonetin arasına girdi. Yanakları öfkeden mi yoksa utançtan mı bilinmez, renkten renge giriyordu. "Eğer onu geri gönderirsen seninle bir daha asla konuşmam," dedi alçak bir ses tonuyla. "Bunu yaparım, Abby. İlişkimiz biter. Sen buranın yönetimini ele aldığında bu benim işim olmasına rağmen sesimi çıkarmadım, fakat şu anda çizgiyi aşıyorsun. Hesapta bunun için yeterince para olduğunu biliyorum. Siparişi vermeden kontrol etmiştim."

"Bu miktarda bir çek yazdığımız takdirde personelin ödemelerini tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Abby sessiz bir şekilde. Kız kardeşini tutup sarsmaya meyilli olsa da ses tonunu aşırıya kaçırmamayı başardı. "O paranın her bir kuruşu yakın gelecek için ayrıldı, tabii eğer sen buradaki bütün işleri kendi başına hiçbir ödeme yapmadan yürütmeyi planlıyorsan. Ayrıca, artık parasını ödeyemeyeceğin yeni şefinin de yerine bakmak zorunda kalacaksın."

Jess bunun üzerine biraz duraksadıysa da geri adım atmadı. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde nakit akışımız olacak."

"Bu yetmez," dedi Abby net bir şekilde. "Ayrıca sen mali sorumluluk göstermediğin sürece bu yere tek kuruş dahi harcamayacağım. Benden bu kadar. Anlıyor musun? Ve ben çekilirsem, banka da hemen arkamdan aynı şeyi yapabilir."

Jess'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine de savaşçı tavrında bir azalma olmadı. "Bana bunu yapmazsın."

"İzle ve gör," dedi Abby yumuşamamak için direnerek. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Jess ona ne kadar kızarsa kızsın,

ilk kez silahına sarılmaya yeltenmişti. Kız kardeşi ucuz kurtulamayacaktı. Kurtulursa körü körüne davranmanın bazı sonuçları olacağını asla bilmeyecekti.

Jess ağlamaya başladı, fakat başı yukarıda bir şekilde şoföre döndü. "Götürün," dedi yavaşça. Sonra Abby'ye döndü. "Sen de şu andan itibaren bir daha yoluma çıkma. Otelle ilgili yapman gereken şeyleri evden yürütebilirsin. Buraya ne kadar para yatırdığın umurumda değil, otel hâlâ bana ait ve ben buradayken seni onun yakınında görmek istemiyorum. Burada yaşadığıma göre bir daha asla bu araziye adım atmayacaksın. Yapacak olursan emin ol ki seni haneye tecavüzden tutuklattırırım."

Jess, çoğu içi boş tehditler savurduktan sonra çimenliklerden karşıya geçip arabasına atladı ve arkasından çakılları fırlatarak otelden ayrıldı.

Abby onun arkasından bakakaldı ve bir of çekti. Sonra, şaşkınlıkla bekleyen dağıtımcıya döndü. "Özür dilerim."

"Önemli değil," dedi şoför. "Sanırım işiniz başınızdan aşkın. Olur da fikrinizi değiştirirseniz faturadaki numarayı arayın, biz de ürünü geri getirelim."

"Fikrim değişmeyecek."

Maalesef Jess'in de fikrini değiştirmeyeceğinden kesinlikle emindi. Otelin açılışına doğru son birkaç hafta gergin geçecekti. Sonrası ise belirsizdi.

***

Jess, kıyı yolundan aşağı hızla giderken cep telefonu çaldığında önemsemedi. Bu haldeyken kimseyle konuşmak istemiyordu. Hayatında ilk defa ablasından gerçek anlamda nefret ediyordu. Hem onu şoförlerin önünde küçük düşürmüştü hem de yeni fırını alamayacaklarını Gail'e açıklamak durumunda bırakmıştı. En çok da haklı olduğu için ondan nefret ediyordu.

Bir kez daha enine boyuna düşünmeden hareket etmişti. O an rüyanın büyüsüne kapılıp gerçeği tamamen unutmuştu. Paraların maaşlar için tahsis edildiğini anlamalıydı. Abby onunla bütçe ile ilgili konuşmaya çalışırken dikkatini daha fazla vermeliydi, fakat açıkçası sayılardan bahsedilmesi onu bir hayli bunaltmıştı.

Böylece bir iş ortağına ihtiyacı olduğunu oflayarak kabullendi. Ama bu kişi uzun vadede Abby olamazdı. Hayatı boyunca daima yanında olan, başarısız olduğunda bile ona inanan tek kişiyle arasının bozulmasını istemiyordu. Abby'nin Jess'i ve oteli terk etme tehdidine rağmen Jess ablasının onu asla terk etmeyeceğinden adı gibi emindi.

Bu fedakârlığın kötü bir yönü vardı. Jess'in hiçbir zaman kendi başarısı olarak nitelendirebileceği bir şey olmamıştı. Abby veya diğer kardeşlerinden biri her zaman ona müdahale etmeye ve yardımda bulunmaya hazır olmuştu. Onun yerine mücadele etmiş, sınavlarda ona rehberlik etmişlerdi. Kardeşlerini küçük düşmekten kurtardıklarını düşünerek ona iyilik yaptıklarını sanıyorlardı. Oysa onun kendi başına da bir şeyler başarmasına engel olmuşlardı. Jess, yardımlarından ötürü mutluydu, fakat tek bir başarının bile tamamen ona ait olmadığı hissinden nefret ediyordu.

İşte yine aynı şey oluyor, diye düşündü iç geçirerek.

Şimdi arabasıyla tepeden inerken ve rüzgâr saçlarından eserken daha sakindi. Şehre girdiğinde artık Abby'nin bakış açısına sinirlendiği kadar ona hak da veriyordu. Yine de bunu kız kardeşine söylemeye niyeti yoktu. Abby'nin de bir şeyleri anlaması gerekiyordu. Jess'in verdiği bir kararı öylece elinden alamazdı. Sorunlarını birlikte halletmeliydiler.

Elbette, bu düşünce aklından geçerken bile Abby'ye fırından bahsetmekten kaçınanın kendisi olduğunu fark etti. Olayın bu noktaya varacağını tahmin etmişti. *Daha da kötüsü yeni*

halılar da henüz gelmedi, diye düşündü irkilerek. En azından onlara bir servet ödememişti, ama muhtemelen bütçenin kapasitesini biraz aşmıştı.

"Belki de arayıp onları iptal etmeliyim," diye mırıldandı kendi kendine. Bu, Abby ile yeniden karşı karşıya gelmelerini engelleyecekti.

Aynı zamanda o halıları istiyordu da ve en azından bir konuda kendi bildiğini yapmaya ihtiyacı vardı. Bunu düşünmesi gerekecekti.

Ana Cadde'de açık bir alana arabasını çekip suyun kenarında yürüyüş yapmaya, sonra belki bir yerlerde mola verip öğle yemeği yemeğe ve otele gitmeden önce kendine (ve Abby'ye) sakinleşmesi için zaman tanımaya karar verdi. Her ne kadar Abby'ye otelden gitmesini söylese de ablasını bu konuyu çözmek üzere tekrar orada bulacağını hissediyordu. Onun aksine, Abby yüzleşmekten kaçmazdı.

Bunları düşünürken arabadan indi ve onca insan arasında doğrudan babasına rastladı. Mick'in yüzündeki sert ifade hızını kesti.

"Baba, şehre döndüğünü bilmiyordum." Yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Babasının öfkesi daha da arttı.

"Sahil Yolu'nda arabanı bu kadar hızlı sürerek ne yaptığını sanıyordun?" diye sordu. "Yolda başka bir arabanın olduğunu görmedin mi?"

"Sana çarpmadım, değil mi?" diye kendini savunarak karşılık verdi Jess. "Elbette trafiği kontrol ediyordum. Benim dikkatsiz araba kullanmaktan ceza yediğimi duydun mu hiç?"

"Senin ya da başka birinin hayatına son verecek bir kazayı sadece bir kez yaparsın." Güneş gözlüklerini çıkarıp onu inceledi. "Ağlıyor muydun?"

Jess, "Hayır. Gözüme bir şey kaçtı," diye yalan söyledi. "Üstü açık araba sürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"İyi deneme, ama o zaman yalnız bir gözün kızarıp şişerdi. Seninkilerin ikisi de kırmızı." Bir elini Jess'in kolunun altından geçirip onu Sally'e doğru döndürdü. "Öğle yemeği yiyelim ve sen de bana aklındaki şeyi anlat."

Onu bırakacak gibi görünmeyince Jess kafeye doğru yönlendirilmesine ses çıkarmadı. Oturup kollarını asi bir şekilde göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Sonra da Mick'in sırıtmasına bakarak büyük olasılıkla inatçı bir çocuk gibi göründüğünü anladı. Kendini rahat bırakmak ve oturur oturmaz Sally'nin Mick'in kahvesiyle birlikte getirdiği diyet sodayı içmek için çabaladı. Her zamankinden farklı bir şey sipariş etmek isteyen devamlı müşterinin vay haline...

"Ne istersiniz?" diye sordu Sally. "Fikrimi sorarsanız bugünkü rulo köfte gerçekten güzel. Yanında patates püresiyle yeşil fasulye de var."

"Ben ondan alayım," dedi Mick bakışlarını Jess'in yüzünden ayırmadan.

"Ben bir şey istemem," dedi Jess.

Mick gözlerini devirdi. "Ona da kızarmış kepekli ekmekte salam, marul ve domatesli sandviç getir. Yanında da cips yerine patates kızartması olsun."

Şimdi kızma sırası Jess'teydi. "Beş yaşındaymışım gibi benim yerime sipariş vermen gerekmez."

"Eğer o yaştaki gibi davranıyorsan gerekir."

Sally kıs kıs güldü. "Bazı şeylerin asla değişmediğini görmek güzel. Siz ikiniz Jess'in bebekliğinden beri böyle didişirsiniz. Siparişiniz birazdan burada olur." Jess'e döndü. "Seninkinde bir değişiklik yapacak mısın?"

"Hayır, domatesli sandviç iyi."

Mick kahvesinden küçük bir yudum alırken fincanının kenarından Jess'i süzüp bekledi. Mick her zaman böyleydi, birçok konuda sabırsız olsa da inatla sessiz kalan çocuklarını uzun süre beklemeyi başarabiliyordu. On iki yaşındayken bu sıkıcı oluyordu. Şimdi ise sinir bozucuydu.

Jess sonunda babasının bakışlarıyla karşılaşmayı göze aldı. "Evde ne işin var?"

"San Francisco projesini bıraktım ve bir süreliğine buraya gelmeye karar verdim."

"Gerçekten mi?" Jess içinde ufacık bir sevinç belirtisi hissetti. "Otelin açılışı için mi?"

Mick başını salladı. "Hem onun için hem de Abby ile Wes arasında olan bitenler yüzünden."

Jess kaşlarını çattı. "Aralarında ne oluyor ki?"

Babası ona tuhaf bir şekilde baktı. Belli ki ablasının hayatında olanlardan bihaber olmasına şaşırmıştı. "Wes kızların velayetini istiyor," dedi Mick. "Fakat asla alamayacak. Abby New York'tan döndüğünde sana anlatmadı mı?"

Jess irkildi. Ona neredeyse hiç şans vermemişti. Bu sabah Abby otele geldiğinde o yukarıda saklanmıştı, sonra da fırınla ilgili tartışma yaşanmıştı. *Abby'nin ruh halinin kötü olması boşuna değilmiş*, diye düşündü, sonra da kendini haksız çıkardı. Hayır, o fırını geri göndermesinin Wes'le arasında olanlarla ilgisi yoktu. Ablasını iyi tanıyordu, böyle bir şey yapmazdı.

"Bu sabah konuşmak için pek vaktimiz olmadı," dedi babasına.

"Sanırım kavga etmek için yeterli zamanınız olmuş," diye karşılık verdi Mick. "Bu yüzden mi arabanı hızla sürüyordun? Abby ile oteldeki bir mesele yüzünden mi kapıştınız?"

Jess başıyla onu onayladı. "O haklıydı. Ben hatalıydım."

Mick'in bundan pek bir şüphesi yok gibiydi. "Bunu ona söyledin mi?"

Jess başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Despot davranışıyla beni zaten fazlasıyla çileden çıkardı. Onun haklı olduğunu nasıl kabul edebilirdim ki?"

"Er ya da geç bunu ona söylemelisin."

"Biliyorum."

Babası bu durumdan rahatsız oldu. "Bak, Jess, bir zamanlar çoğunlukla Abby'nin tarafında olduğumu düşündüğünü biliyorum."

"Beni sevdiğini biliyorum, baba." Bunu içtenlikle söylemişti. Babasının onu kendine has bir şekilde dengesizce sevdiğinin farkındaydı.

"Yine de bu seni desteklediğimi ya da sana inandığımı düşünmenle aynı şey değil, öyle mi?"

Jess iç geçirdi. "Tam olarak değil."

"Peki, önceleri buradayken yeterince belli edememiş olabilirim, ama otelde yaptığın işleri destekliyorum ve bütün bunların işe yarayacağına inanıyorum. Tabii ki ister Abby'den ister başkasından gelsin ara sıra dışarıdan gelen tavsiyeleri de dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Bu, senin için yeni bir girişim. Bir işi ilk kez yapan herkes gibi senin de bilmediğin şeyler olacak. Ben de şirketi kurduğumda aynen öyleydim. Beni kabul eden bütün mimarlarla görüştüm. İşleri nasıl yürüttüklerine bakmak için birkaç imarcının yanında çalıştım. Üniversiteyi bitirdiğim gibi ofisimin kapısına gösterişli bir levha asıp ertesi gün meşhur olmadım."

"Anlaşıldı," diye teslim oldu Jess. Kendini bir şeyler eklemek zorunda hissetti. "Abby de daha önce otel işletmedi."

Babası sırıttı. "Hayır, ama finansal alanda senin ya da benim sahip olmadığımız uzmanlığı var. Sırf bu nedenle ona

bazı yatırımlarımı incelettim. Parasal açıdan arkanda olduğu için sen de müteşekkir olmalısın."

"Öyleyim zaten. Ona buraya gelmesi için yalvaran benim, unuttun mu?"

"Şimdi de sana hoşuna gitmeyen bir tavsiyede bulunduğunda çılgına dönüyorsun, değil mi?"

"Evet. Tamam, baba, ne demek istediğini anlıyorum."

"Onunla aranı düzelteceksin yani, öyle mi?"

Jess başını salladı.

Mick onun pek de hevesli olmadığını biliyordu. Ona eğlenerek baktı. "Bugün mü?"

"Tamam, evet, bugün," dedi Jess sesinde bir sabırsızlık belirtisiyle. "Döndüğümde hâlâ oteldeyse onunla konuşup özür dileyeceğim."

Babası onun kendisi için kaçış yolu bıraktığını anladı. "Eve gitmişse de oraya geleceksin," dedi. Bunu bir soru gibi değil, emir gibi söylemişti.

"Ondan daha çok kafa ütülüyorsun," diye söylendi Jess.

"Ailemizin doğasında var," dedi hiç aldırmayarak. "Senin de aynı gene sahip olduğundan eminim."

Bunun üzerine Jess güldü. Sally yemeğini önüne bırakırken, "Kesinlikle," diye itiraf etti. Sandviçi alıp bir ısırık attı. Bu yediği, yazın ilk gerçek domatesiydi ve tadı diline dalga dalga yayılıyordu. Bu ona Abby, Bree, erkek kardeşleri ve büyükanneyle birlikte sahilde yaptıkları sayısız yaz pikniklerini hatırlattı. Dünyada en çok sevdiği insanlarla geçirdiği kaygısız günlerdi onlar. Babasının bakışlarıyla karşılaştığında onun bu siparişi verirken tam olarak yaptığının farkında olduğunu gördü. "Teşekkürler, baba."

"Önemli değil, evlat. Bazen hepimizin bize kim olduğumuzu hatırlatacak anılara ihtiyacı olur. "

"Harika bir domatesli sandviç benim işimi gördü. Sen neyle hatırlarsın?" diye sordu Jess merakla.

Mick, "Vadinin leylaklarının kokusu," dedi birden. "O, annenin her zaman kullandığı parfümdü. Bir bahar günü dışarı çıktığımda leylaklar çiçek açmışsa annenin tam arkamda durduğunu hayal edebilirim."

Jess, babasının sesindeki hasrete dayanamayıp beklenmedik bir şekilde gözyaşlarını salıverdi. "Onu hâlâ özlüyorsun, değil mi?"

"Başka kimseye bahsetme," dedi ona yaklaşarak, "ama onu hayatımın her gününde özlüyorum."

Jess babasının eline doğru uzandı. Sıcak ve nasır tutmuş elini kendininkine sardı. "Ben de," diye fısıldadı. Abby'nin elini tutarak pencereden dışarıya bakıp annelerinin hayatlarından gidişini izleyen o korkmuş, küçük kız bir gün büyüyecek mi diye hep merak etmişti.

***

Büyükanne, Mick'in evdeki ilk akşam yemeği için herkesin evde olmasını istese de Abby bunun dışında kalmıştı. Jess'le başka bir tartışmaya girmeye henüz hazır değildi.

Mick, Abby'nin planlarını duyduğunda ona sert bir bakış attı. "Kız kardeşinle öğleden sonra hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, neden?"

İçinden lanet okuyarak söylendi. "Seninle görüşüp bir şeyleri yoluna koymaya söz vermişti."

Abby şaşkın bir şekilde baktı. "Kavgamızdan haberin var mı?"

"Onu sahil yolunda arabasını deli gibi sürerken gördüm. Şehre doğru bir u dönüşü yapıp peşinden gittim. Sonra onu Sally'e götürdüm ve biraz sohbet ettik."

"O da seni sahiden dinledi, öyle mi?" diye sordu Abby kuşkuyla.

"Dinlediğini sanıyordum."

"Pekâlâ, belli ki kararını değiştirmiş," diyerek bezgin bir şekilde karşılık verdi Abby. "Ayrıca onun o servet değerindeki fırını alamayacağını söyleyerek başka bir tartışma yaşamaya mecalim yok. Ben şehre iniyorum, böylece siz de akşam yemeğinden keyif alırsınız. Kızları da yanımda götürüyorum."

Mick onun gidişine itiraz edecek gibi göründüyse de sonunda derin bir of çekerek, "Eğer ihtiyacın olan buysa, git ama kızları burada bırak. Onları zamanında yatıracağımdan emin olabilirsin," dedi.

Geceyi tek başına dışarıda geçirme fikri o kadar cezp ediciydi ki Abby bu teklifi reddedemedi. "Teşekkür ederim, baba."

"Keyfine bak. Belki de Trace'i arayıp sana eşlik etmesini istemelisin. İkinizin baş başa fazla zaman geçirdiğinizi sanmıyorum."

"Hiç geçirmesek muhtemelen daha iyi olur," diye fikrini belirtti Abby.

Babası gözlerini kıstı. "Nedenmiş o?"

"Gelecekle ilgili büyük oranda fikir uyuşmazlığından," dedi özet geçerek.

"Bunu açıklamak ister misin?"

Abby omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz."

"Başka bir erkeğin fikrini almak işine yarayabilir."

Babasının ona ilişkiler hususunda öğüt vereceği düşüncesi Abby'yi güldürdü. "Bence sen annemin şehre dönüşünü nasıl karşılayacağını çözmeye çalışsan iyi edersin."

Mick aniden kaşlarını çattı. "Başlama yine."

Abby teslim olmuş bir ifadeyle babasının ellerini tutup, "Bahsetmek yok," dedi. "Karışmak da yok." Bunu kanıtlamak için eğilip onu yanağından öptü. "İyi geceler, baba. Bu gece kızlara baktığın ve Jess'le konuşmaya çalıştığın için tekrar teşekkür ederim."

"İyi geceler, melek kızım. Tadını çıkar."

Bu tatlı sözler karşısında Abby'nin gözleri buğulandı. Mick ona böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu. Babasının her birine taktığı özel lakaplar vardı, fakat ergenliğe ve sonra da yetişkinliğe adım attıklarında onlara bu şekilde seslenmeyi bırakmıştı. Bunu tekrar duymak Abby'ye bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını, babası günün sonunda eve geldiğinde onun kollarına nasıl atıldığını hatırlattı. Yeniden odaya döndü ve ona sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı sesi kesilerek.

"Ben de seni," dedi Mick kısık bir sesle.

Evden ayrılırken, Wes dışında onu daima kayıtsız şartsız seven bir avuç dolusu erkek olduğunu hatırladı. Babası onlardan biriydi. Erkek kardeşleri de bu listede yer alıyordu. Arabasını sürerken cep telefonunu çıkarıp listedeki dördüncü kişiyi aradı. Trace, ikinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba. Bu gece sesini duyabileceğimi ummuyordum. Mick'in şehre döndüğünü duydum, ben de hepinizin büyük bir O'Brien ziyafeti çekeceğinizi düşünmüştüm."

"Diğer herkes evde," dedi Abby. "Boşum ve bana eşlik edecek birini arıyorum. Müsait misin?"

"Olabilirim. Şu anda bir tasarımı bitirmek üzereyim. Yarım saat içinde duş alıp, tıraş olurum. Nerede buluşmak istersin?"

Abby bunun üzerine düşündü, sonra da Chesapeake'e döndüğünden beri aralarında hareketlenen kıvılcımları getirdi aklına. Trace'in gelecekle ilgili niyetini bildiği için bunun

nereye doğru gideceğini görmeye çalışmak aptalca olabilirdi, fakat kendini tutamadı ve, "Aslında oraya gelebilirim. Üzerinde çalıştığın şeyleri görmek isterim," dedi.

Trace, onun aklından birkaç tasarıma bakmak dışında bir şeyler geçtiğini biliyor gibiydi, bu nedenle uzun süre duraksadı. "Bundan emin misin? Seninle ben baş başa kalırsak tehlikeli olabilir."

"Şu an hiçbir şeyi umursamıyorum," dedi Abby. "Hemen duşunu al. On dakika içinde oradayım."

O anda Trace bir kahkaha attı. "Giyinmeme gerek var mı?"

Abby, "Elbette var," dedi ve bu cümlede duyduğu arzuyla sesini bir keyif kapladı. "En azından bunun masum bir ziyaret olduğuna kendimizi inandıralım."

"Abby, Abby..." diye mırıldandı Trace. "Bugün içine bir şey mi kaçtı senin?"

"Büyükannem büyük ihtimalle şeytan girdiğini söylerdi, bense uzun zamandır ilk kez istediğim bir şeyin peşinden gittiğimi düşünmeyi tercih ediyorum."

"Yani istediğin ben miyim?"

"Bu gecelik, evet," dedi Abby ciddi bir şekilde. "Buna razı olur musun?"

"Sonunda pişmanlık olmayacağına söz verdiğin sürece, evet."

Abby yıllar önce onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Trace'le birlikte olmanın tadına vardıktan sonra çekip gitmek zor ve üzücü olmuştu, ama bu tecrübeyi onunla yaşamaktan da asla pişmanlık duymamıştı.

"Pişmanlık olmayacak," diye söz verdi. "Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Eğer olursa bununla yaşamaya alışırım," dedi Trace. "Seni istiyorum, Abby O'Brien Winters. Bu her zaman böyle oldu ve olmaya devam edecek."

Abby gülümsedi. Duymaya ihtiyacı olan tek şey buydu.

20

Trace, üzerinde sadece düğmesi açık bir kot pantolonla evin kapısını açtı. Gömlek ve ayakkabı giymemişti. Saçları hâlâ nemli ve darmadağındı, sabun kokusu ile belli ki tıraş sonrası losyonuna ait olan belli belirsiz bir koku yayıyordu. Abby bu görüntü karşısında zorlukla yutkundu ve kapı kapanmadan onun kollarına atlamamak için kendini dizginlemek zorunda kaldı.

"İyi görünüyorsun," diye mırıldandı. Gözleri göğüslerine ve altı adet şekilli karın kasına kilitlendi. Bütün gün çizim masası ve bilgisayar başında –veya bir bankada– çalışan bir adam nasıl olur da bu kadar formda kalabilirdi? O bunu başarmıştı, rejimini sergilemek üzere reklam panolarına çıkmasını isteyen birinin ona servet ödemesi gerekecekti. Spor endüstrisindeki bir şirkete tonlarca para kazandırabileceğinden oldukça emindi.

Trace, gözlerindeki ateşle kapıyı arkasından kapatıp onu duvara yasladı. Gerdanından öpmek için saçlarını yana tarayıp, "Sen de harika görünüyorsun," dedi sessizce. "Çok da güzel kokuyorsun." Dudaklarını yavaşça onun tenine değdirdi. Abby'nin ısısı o kadar yükselmişti ki onu yakmadığına şaşırdı.

"Tadı daha güzel," dedi Abby'nin içini titreten kısık bir sesle.

Abby ayakta durmakta zorlanıyordu. Ellerini onun omuzlarına attı, sonra onları aniden çekti. Teni çok sıcak, pürüzsüz ve bir hayli baştan çıkarıcıydı. Bütün bunlar çok hızlı gelişiyordu... Yine de henüz yeterince hızlı değildi. Geçirdiği bu

günden, eski kafalı ve katı olmakla suçlandıktan sonra istediği tek şey düşünmeden kendini olayların akışına bırakıp tutkunun onu yönetmesine izin vermekti.

Geri çekildiğinde Trace'in gözlerindeki ani sevinç parıltısını yakaladı. Arkasındaki duvardan dolayı çok fazla hareket edecek yeri yoktu. Trace, gözlerini onunkilere kilitlemişken bir eline uzanıp onu tekrar omzuna koydu ve diğerini de göğsüne yerleştirdi.

"Kal," diye fısıldadı. "Bana dokunmanı seviyorum. Kafamda ne kadar ahlâksız düşünce varsa hepsini harekete geçiriyor."

Abby kaşlarını çattı. "Bütün o masum ziyaret olayını unutuyoruz sanırım..."

Trace, bakışlarını ona dikerek hareketsiz durdu. "Bu sana bağlı."

Abby, onun sıcaklığının ve hafif erkek kokusunun bütün vücudunda gezindiğini hissederken bir yere gidemeyeceğini biliyordu ve rol yapmanın da hiçbir anlamı yoktu. Genç bir kızken böyle durumlarda tuhaf ve kararsız davranmış olabilirdi, fakat artık en azından bu tür konularda ne yaptığını bilen yetişkin bir kadındı. Sadece bu gecelik olsa da...

Cevap vermek yerine parmak uçlarında durup dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu. Ellerini boynuna sarıp vücudunu onunkine yasladı. Bütün hatlarını, dalga dalga yayılan kaslarını, hatta uyarıldığının canlı kanıtını tek tek hissediyordu.

Öpücük nihayet sona erdiğinde ikisi de nefessiz kalmış, gözleri tutkuyla ışıldıyordu. Hiç değilse Trace'inkiler öyleydi ve Abby kendi gözlerinin de böyle göründüğünü biliyordu.

"Bu evin yatak odası nerede?" diye sordu cesurca. "Yoksa sen kıyafetlerimizi burada, girişte çıkarma taraftarı mısın?"

Trace gülümsedi. "Çok cazip bir fikir, ama sanırım bu özel durum biraz daha romantizm ve incelik gerektiriyor. Şarap ister misin?"

Abby bakışlarını ondan ayırmadan başını iki yana salladı.

"Yiyecek bir şeyler?"

Abby tekrar reddetti.

"Mum ışığı?" diye öneride bulundu Trace.

"Sadece sen," dedi Abby onu nazikçe iterek.

Trace, "Bunu yaparsam beni reddedemezsin," dedi ve onu kollarına alıp göğsüne dayadı.

Abby hemen bu şahane sıcaklığa sarılıp bu gücün onu daima koruyacağını bilmenin rahatlığıyla anın tadını çıkardı.

Dekorasyon yönünden zayıf olan yatak odasındaki kocaman yatak adeta şehvete davet ediyordu. Trace Abby'yi yatağın ortasına bırakıp onun yanına yattı.

Orada öylece yüz yüze, göz göze uzanıp bir ömür bekledikleri bu anın tadına vardılar. Bu sonsuz saniyeler uzun ve zor geçen bir on yılın ardından elde edilmişti.

Bu muhteşem büyüyü bozan Trace oldu. "Seni özledim, Abby. Bunca yıl sanki bir parçamı yitirmişim gibi hissettim."

Abby konuşmaya çalıştı, fakat Trace parmağıyla onun dudaklarını kapatarak, "Sus," dedi. "Bu süre içerisinde başka bir hayatın olduğunu biliyorum. Eskisi gibi hissetmeni beklemiyorum senden."

"Ama hissediyorum," diye karşı çıktı Abby. "Bu saniyeye kadar bunu ve bizi ne kadar özlediğimin farkına varmamıştım. Şimdi ise sensiz onca zamanın nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum."

Trace'in dudaklarına hafif bir memnuniyet ifadesi yavaşça yayıldı. "Bakalım neleri sevdiğini hatırlayacak mıyım," dedi yoğun bakışlarla.

Ağzı Abby'nin ensesinin ucundaki noktayı bulunca Abby kafasını arkaya attı. Trace onun bluzunu sıyırıp sutyenini açtı ve göğüslerine sokularak uçları sertleşinceye dek her birine diliyle küçük darbeler vurarak dokundu. Kendinden emin ve baştan çıkarıcı hamlelerle karnını okşayıp nemli ve sıcak bölgeyi bulana dek parmaklarını aşağı doğru indirdi. Abby, pantolonunu çıkarmak için kalkacaktı ki Trace onu durdurdu ve Abby nefessiz kalıp Trace'in bile bile özenle ondan sakındığı son noktayı arzulayana dek ona acı çektirmeye devam etti.

"Sen bir sahtekârsın," diye suçladı onu konuşacak nefesi bulabildiğinde.

Trace sırıttı. "Sen de bundan hoşlanıyorsun."

"Yalnız, durumu tersine çevirebilirim," dedi Abby. "Onca yılda ben de birkaç hareket öğrendim."

Bunun üzerine Trace duraksadı ve Abby, farkında olmadan ismini dahi anmasa da Wes'i onlarla birlikte yatağa sürükleyerek korkunç bir hata yaptığını düşündü. Derken Trace ona meraklı bir ifadeyle bakıp kendini sırt üstü yatağa attı.

"Göster bakalım marifetini," diye alay etti, az önce ne hissettiyse ondan eser kalmamıştı.

Abby Trace'in onun iyi niyetli sataşmalarına karşılık vererek dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru eğildi. Yüzünü, çıplak göğsünü ve hatta daha aşağısını öpücüklere boğarak yavaşça pantolonunun fermuarına doğru süzüldü. İçeriye ulaştığında şiddetle içine çektiği nefesi ona Trace'in bu cesur dokunuşları beklemediğini, parmaklarının sertleşmiş organında becerikli ve şeytani bir şekilde dolanacağını hiç ummadığını gösteriyordu.

Gözleri zevkten ve engel olamadığı bir tutkudan ışıl ışıl parlarken Trace onu geriye doğru yatırıp üzerindekileri soymaya başladı. Ardından kendi becerikli, şeytani dokunuşlarıyla

onu zevkin doruklarına çıkardı, fakat bu kışkırtıcı uçurumdan yuvarlanmasına izin vermedi.

"Bensiz olmaz," dedi sessizce ve gözlerini onunkilere kilitleyip onun üzerine eğildi. Bu anı onunla birlikte yaşamak ve karşısındakinin o olduğundan emin olmak için bir kez olsun bakışlarını çevirmeden yavaşça içine girdi.

Olanlar sadece bundan ibaret değildi. Sanki tam olarak Abby'nin kalbine ulaşmaya karar vermiş, buna ihtiyacı varmış gibiydi.

Vücutları bir anda doğal bir ritme kapıldı. Kumsaldaki dalgalar misali bütün duygular gitgide yoğunluk kazanarak, nefesleri iç içe geçerek ve her şeyi arzulayarak bir alçalıp bir yükseldi. Tutku, on yıl boyunca New York'un en görkemli 4 Temmuz kutlamalarında gördüğü havai fişek patlamalarından bile daha coşkulu bir şekilde doruğa ulaştı.

Kıvılcımlar sönüp bütün renkler solduğunda Abby Trace'in koynuna sokuldu. Yeniden ait olduğu yerdeydi.

***

Trace, yavaşça pencerelerden sızan ay ışığıyla ve uzaklardan gelen gök gürlemesi sesiyle uyandı. İlkyaz fırtınası yaklaştıkça dalgalar kıyıya vuruyordu. Abby'nin tekrar yatağında olmasıyla kıyaslanınca sönük kalan dalgaların şiddeti onu rahatlattı. Şaşkınlık içinde bunun, kumsalda çoğunlukla bir battaniyenin üzerinde kaçamak yapabildikleri bir yer değil de kendi yatağı olduğunu fark etti.

Ona doğru yuvarlandı ama sonra onun gitmiş olduğunu gördü. Bir an için eşi benzeri görülmemiş bir hayal kırıklığı yaşasa da hemen ardından Abby'nin mutfakta gezindiğini duydu.

Pantolonunu giyip sevdiğini bir daha asla inkâr etmeyeceği kadını aramaya gitti.

Onu, daireyi aldığında orada olan uyumsuz tabaklar ve çatal bıçaklarla, Bayan Finch'in çatı katından getirilen eşyalarla masayı kurarken buldu. Belki ortamın havasını değiştirmek istediğinden, belki de yıldırım düşerse bir elektrik kesintisi olur diye iki tane mum yakmıştı. Kendisinin farkında olmadığını düşündüğü bir davetkârlıkla göğüs ve kalça hatlarını ortaya çıkarıp baldırlarında biten, Trace'e ait bir tişört giymişti.

O an için geldiğini görmemişti, Trace de kıpırdamadan durup onu çalışırken seyretti. Bıçağın büyük ihtimalle on beş yıldır bilenmediği düşünülürse kendinden emin hamlelerle bir şeyler kesip doğraması şaşırtıcıydı. Kesme tahtasında birkaç dilim soğan ve biraz da yeşilbiber vardı. Bunlarla işi bittiğinde bir de domates ekledi.

Büyük bir tencereye bir parça tereyağı atıp sebzeleri ilave etmeden önce cızırdamasını bekledi. Bunları sadece bir dakika pişirdikten sonra içine bir kâse dolusu yumurta boşaltıp köpürene kadar çırptı.

Ne zaman bir şeye uzansa tişörtü yukarı çıkıyor, Trace'e çıplaklığından kısa ve etkileyici bir görüntü sunuyordu. Trace açlıktan ölüyordu, fakat en çok yemeği mi yoksa onu mu istediğinden emin değildi. İkisine de sahip olabileceğini fark edince sevindi.

Arkasına geçti, saçlarını kaldırdı ve boynunun arkasına bir öpücük kondurdu.

"Aşçıyı rahatsız ediyorsun," dedi Abby. Bunun onu kızdırmaktan çok mutlu ettiği ortadaydı.

"Eğer o da gönüllüyse daha fazla rahatsız etmek isterim."

Abby ona sinsi sinsi gülerek baktı. "Yemekten önce mi?" diye sordu kuşkuyla.

Trace onun yapmakta olduğu omletin tadına baktıktan sonra, "Daha sonra da olur," dedi.

"Önceliklerini bilmen güzel," diye fikrini söyledi Abby. Bir yandan da yemeğin üzerine rendelenmiş çedar peyniri serpiyordu. Ardından yumurtaların pişmesi ve kaşarın erimesi için tepsiyi fırına yerleştirdi.

Trace, ona her baktığında vücut ısısı yeniden arttığı için sıradan şeylere odaklanmaya çalışarak. "Saat kaç?" diye sordu.

"On sayılır," dedi Abby. "Az önce fırtına patladı. Yoksa o yüzden mi uyandın?"

Trace başını iki yana salladı. "Sanırım içgüdüsel olarak seni yatakta bulamayacağımı bildiğim için uyandım."

Abby, bir kolunu onun beline sarıp elini arkadan pantolonunun kemer kısmına sokuşturdu. Bu dokunuştaki huzur veren sıcaklık Trace'in birdenbire hayatının geri kalanında buna benzer geceler geçirmeyi hayal etmesine sebep oldu. Bütün istediği buydu. Onun da istediğinden emindi. Bu gece buraya gelmekle bunu kabul etmiş sayılırdı. Onunla bir gelecek paylaşmaya hazır olmasa gelmezdi. Peki Abby'nin bunu kendine itiraf etmesi ne kadar sürecekti? Bu olsa bile hayatlarını nasıl düzenleyecekleri konusunda bir uzlaşmaya varabilecekler miydi?

Birkaç dakika sonra fırtınanın serinletici havasını hissedebildikleri bir yerde, balkon kapılarının hemen iç kısmındaki masada oturuyorlardı. Önce ikisi de açlıktan bayılacakmış gibi yediler. Sonra Trace arkasına yaslanıp onu süzdü. Görünüşüne yayılmış baştan çıkarıcılığa, hafifçe şişmiş dudaklarına ve pembe yanaklarına rağmen gözlerinde apaçık bir hüzün belirtisi vardı.

"Pekala, dök içindekileri," dedi ona.

"Neyi?"

"Bu gece buraya benimle birlikte olmak için geldiğini biliyorum," diye başlayarak kızgın bakışları üzerine çekti. "Fakat

diğer bütün O'Brien bireyleri evdeyken seni kapıma getiren ne oldu? Genellikle bu tür aile etkinliklerini seversin."

"Bu gece değil ama. Geceyi onlarla geçirmek istemedim," dedi Abby sertçe.

Trace gözlerini kısarak ona baktı. "Büyükannenle mi tartıştın?"

"Saçmalama."

"Mick'le mi?"

"Mick ile aramız iyi."

"O halde, şayet kızların seni kızdırmak için yeni bir yol bulmadılarsa sorun Jess olmalı."

Abby'nin birdenbire kaşlarını çatması ona doğru tahminde bulunduğunu gösterdi. "Yine ne yaptı?"

"Kız kardeşimden bahsederek gecemizi mahvetmek mi istiyorsun?"

"Hiçbir şeyi bozmak istemiyorum ve Jess'i pek de umursamayabilirim. Ancak seni üzen her neyse bu beni ilgilendirir."

Abby gözlerinden alevler saçarak bardağını masaya vurdu. "Tartıştık," dedi öfkeyle. "Aramızda hallederiz. Şimdi kapatalım, olur mu?"

Trace ısrar etti. "Sanırım oteldeki bir şeyle alakalı," dedi bir kez daha suçluluk hissederek. "Lanet olsun, bankadaki gücümü kullanarak seni bu pozisyona asla yerleştirmemeliydim. Ne sanıyordum ki?"

Abby, "Birilerinin Jess'in gerçeği anlamasına yardım etmesi gerektiğini düşünüyordun," diye karşı çıktı. Sonra da boyun eğer gibi ekledi: "Bu pekâlâ ben olabilirdim."

Trace, "Hayır," diye diretti. "Sen olmamalıydın. Siz kardeşsiniz ve ben ikinizin arasını açtım. Bu çok anlamsız. Yarın

yönetimi ele alması için Laila ile konuşacağım. İstediğin zaman New York'a dönebileceksin."

Trace ona şaşkınlıkla baktı. "Şimdi eve gitmemi mi istiyorsun? Bütün bunlardan sonra?" Abby eliyle büyük bir daire çizince Trace onun kendisini ve bu gece burada olanları kastettiğini anladı.

"Senin gitmeni istediğimi hiçbir zaman söylemedim. Eğer istediğin buysa özgür kalacağını ve geri dönebileceğini söyledim."

"Hayır," dedi Abby hemen. Çenesini meydan okur gibi öne doğru çıkardı. "Bu işi bir sonuca bağlayacağım."

Trace, Abby'yi serbest bırakmaya gönüllü olmasına rağmen onun bunu reddetmesiyle huzur buldu. Onun kalma konusundaki kararlılığının sadece Jess'le ilgili olmadığını, muhtemelen kendisini ve geleceklerini de ilgilendirdiğini ümit etmekten başka çaresi yoktu.

***

Abby, gecenin büyük bir bölümünü Trace'in yatağında geçirdikten sonra şafak sökmeden eve ulaştı. Kimseyi uyandırmamaya çalışarak yavaşça içeri sızdı fakat korktuğu gibi merdivenlerde Mick'le karşılaştı. Babası giyinip kuşanmış, yeni güne başlamak üzere aşağı iniyordu. Kızına, Abby'nin tam olarak izah edemediği bir bakış attı. Bu, korumacı bir babanın endişesiyle eğlence arasında bir şeydi.

"Uzun bir geceydi," dedi. "Yapacak bir şeyler bulmuş olmalısın."

Abby ona başkaldırır gibi baktı. "Sana gecemden bahsetmeyeceğim."

Babası ellerini kaldırdı. "İnan bana, detayları duymayı istemem." Yine de Abby'ye sert ve inceleyen gözlerle bakmaya devam etti. "Ne yaptığının farkındasın, değil mi?"

Abby, ortaya çıkma ihtimali olan bütün karışıklıkları düşünerek iç geçirdi. "Öyle umuyorum." Konuyu değiştirme çabasıyla sordu, "Kızlar iyi mi?"

"Hâlâ mışıl mışıl uyuyorlar. Az önce kontrol ettim."

"Tamam o zaman, gidip çabucak duş alayım ve işe gitmek için hazırlanayım."

Babası buna kaşlarını çattı. "Benimle gel," diye buyurdu. "Duşunu almadan önce bir fincan kahve içecek zamanın vardır."

Abby isteksizce peşinden gitti. Bu ses tonunu tanıyordu. Emrine karşı gelmek, söyleyeceği şeyi biraz daha ertelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Mutfağa girdiklerinde babası kahve makinesini doldurup düğmesini açtıktan sonra onun karşısına oturdu. "Bir şey kaçırdım mı? Jess özür diledi mi?"

"Hayır."

"Seni otelden kovmadı mı?"

Abby ona hayretle baktı. "Bunu gerçekten dikkate alacağımı mı düşündün? O bundan memnun olsa da olmasa da benim orada yapacak işlerim var."

"Neden bunu senin yapman gerekiyor? Sen de biliyorsun ki banka otelin mali durumunu denetleme işini bir başkasına verebilir."

"Trace de bunu yapmayı önerdi," diye itiraf etti. "Onu reddettim."

Mick dehşete kapılmış görünüyordu. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın ki? Jess'le olan ilişkini sonsuza dek mahvetmek mi istiyorsun?"

"Hiçbir şeyi mahvedecek değilim," dedi Abby kahve doldurmak üzere masadan kalkarak. Mick'in kahvesini, yıllar önce Connor'un ona aldığı, üzerinde Dünya'nın En İyi Babası yazan en sevdiği fincanına koydu. Oturup arkasına yaslandı

ve ona kendini ifade etmeye çalıştı. "Baba, eğer bu işi başkası devralırsa o kişi Jess'in meselelerini benim yarım kadar bile anlayamaz."

Ağzından bu kelimeler çıksa da söylediklerinin tamamen doğru olmadığını biliyordu. Laila, kuşkusuz bu konuda başarılı olurdu. Megan gittikten sonra bütün o zor yıllarda O'Brien'ların evinin çevresinden ayrılmamıştı. Jess'in odaklanma sorunu olduğunu biliyordu. Ona müsamaha göstermişti.

Yine de Abby kadar olamazdı. Üstelik Abby'nin yapmayı amaçladığı gibi, Jess'in işleri organize etmek ve tamamlamaya girişmek için uygun bir yol bulmasında ısrar etmeyeceği de kesindi. Şimdiye kadar Jess'in motive olmayla ilgili öğrendiği hiçbir yöntem işe yaramamış gibiydi.

Mick başını iki yana salladı, onaylamadığı aşikârdı. "Bütün hayatını kız kardeşinin arkasını toplamakla geçiremezsin. Artık büyümesi gerekiyor."

"Büyüyecek, baba. Çok şey başardı. Geri kalan şeyleri de halletmesi için en iyi yolu bulacağız. Öncelikle otelin açılmasını sağlamamız gerekiyor."

"O iş nasıl gidiyor? Jess'in bana söylediklerinin dışında senin değerlendirmeni almak istiyorum."

"Aslında çok iyi durumdayız. Bütün onarımlar ve dekorasyon düzenlemeleri tamamlandı. Jess bir aşçı da tuttu." Bunu söylerken yüzünü ekşitti.

"O pahalı fırını almak isteyen mi?" diye sordu Mick.

Abby başıyla doğruladı. "Açıkçası onun bunu sorun ettiğini sanmıyorum. Bence Jess bizi almak zorunda bırakmak için onun aklına girdi."

"Bu fırının gerçekten gerekli olmadığına emin misin? Eğer öyleyse ben…"

"Hayır, asla olmaz," dedi Abby bir solukta. "Sahip olduğumuz malzeme şimdilik gayet iyi durumda. Eğer gidip onu alırsan Jess'e mali sorumluluk duygusu aşılamayla ilgili vermeye çalıştığım dersi mahvetmiş olursun."

Babası onay verdi. "Kesinlikle haklısın. Ben sadece biraz katkım olabileceğini düşündüm, işe başlamasını kutlamak için."

Abby, babasının Jess'i gerçekten desteklediğini göstermek için bir şeyler yapmak istediğini gördü. "Baba, o fırının maliyeti çok. Bir buket çiçek yetmez mi?"

Mick güldü. "Hiç tarzım değil. Benden bir tek annen çiçek almıştır, o da ardında nasıl bir ödül olduğunu keşfedince oldu."

Abby bir elini kaldırarak, "Bu kadar bilgi yeterli," dedi. Sonra ciddi bir tavırla ekledi. "Annemin oteldeki odasına çiçek gönderebileceğini biliyorsun. Bu sahiden çok güzel bir karşılama olur."

Mick sert bir bakış attı. "Ben ve annenle ilgili fikirler üretmeyi bırak. O gemi çoktan kaçtı."

Abby, geminin yeniden limana dönebileceğini düşündüyse de bu fikrini kendine sakladı. "Baba, Jess'e gerçekten o fırını hediye etmek istiyor musun? Bu muhteşem bir jest olur. Hem ben bunu yapmana engel olamam."

"Çok isterim," diye onayladı Mick.

"Jess için mi? İkimizin arasını düzeltmek için yapmıyorsun, değil mi?"

"Kız kardeşinin onu desteklediğimi görmesi için yapıyorum. Eğer ikinizin arasını da yumuşatacaksa daha iyi olur tabii."

Abby ona dikkatle baktı ve bu büyük jesti yapmak için yüzünde sahici bir istek gördü. Onun Jess'e ulaşmasına nasıl engel olabilirdi ki? Ayağa kalkıp ona sarıldı. "Bunu yap, baba. Bugün gelirken belgeleri getiririm ve sen de arayıp gerekli işlemleri yaparsın."

Mick başını salladı. "Oldu bil."

"O zaman yukarı çıkıp duş alayım." Babasını yanağından öptü. "Sen harika birisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Mick omuzlarını silkti. "Harika biri olabilirim, ama her zaman en iyi baba olamadım. Çok geç olmadan bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

Abby, onun sesindeki kararlılığı duydu ve gözlerindeki isteği gördü. Bu konuşan, Megan gittikten sonra yıllar boyu üzgün ve yenik dolaşan adam değil, bambaşka biriydi.

"Eğer seni tanıyorsam, baba, aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Tanrı aşkına, koca bir şehri tasarlayıp inşa ettin. İsteyeceğin başka herhangi bir şey senin için çantada keklik olur."

Mick başını iki yana salladı. "Mal mülkten, altyapıdan anlarım. Hatta bir düzine evden gerçek bir şehir yaratmayı da bilirim," dedi. "Siz çocuklar… tamamen başka bir konusuz."

Abby, "Senin bunu çözeceğine inanıyorum," dedi ona.

Bunların aslında sadece babasının duymak istediği ya da duymaya ihtiyacı olan kelimeler olmadığını fark etti. Abby hepsini içinden gelerek söylemişti. Küçük bir kızken hayran olduğu babası ailesine yeniden dönmek için gerçek anlamda bir yol bulmaya çalışıyordu.

***

Pazartesi günü Trace Laila'yı salı günü kredi komitesi tarafından yapılacak teftiş için hazırlanacak dosyaları almak üzere ofise gelmeye bir kez daha ikna etti. Laila'nın fazla direnmemesi onu şaşırtmasa da rahatlattı.

"Bunlara göz attın mı?" diye sordu Laila dosyaları çantasına yerleştirirken.

"Hayır," dedi Trace. "Yarınki toplantıya katılamayacağım. Raporu yine senin hazırlaman gerekiyor."

Kız kardeşi öfkelendi. "Artık bu konudaki niyetini saklama gereği bile duymuyorsun, öyle mi?"

"Sorun nedir? Ne yapmaya çalıştığımı biliyorsun. Babam da, hatta Raymond bile biliyor. Her şey apaçık ortada olduğuna göre neden rol yapmakla uğraşayım ki?"

Laila onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Trace aldırış etmedi. "Eninde sonunda yarayacak. Babam inatçıdır. Ama aptal değildir. Bu bankanın geleceği sensin, ben değilim."

"Yani senin hiçbir pişmanlığın veya başka düşüncelerin yok, öyle mi?" diye sordu.

"Yok. Bu işi sen hak ediyorsun, Laila. Benim bir kariyerim var zaten."

"Senin Abby ile birlikte olmak için New York'a dönmeni sağlayacak bir kariyer," diye tahminde bulundu Laila.

"Bu, ihtimallerden biri."

Laila kaşlarını çattı. "Trace, O burada yaşamak istemiyor. Bunu sen de biliyorsun."

"Bazı şeyler değişir," dedi Trace. Bu konuda haklı olduğunu umuyordu. Gerekirse New York'a dönerdi. Abby'yi geleceklerinin burada, babasının inşa ettiği ve ailesinin nesiller öncesine uzanan köklerinin olduğu bu şehirde olduğuna ikna edilebileceğini ümit ediyordu. Onun için bu çok şey ifade ediyordu. Abby için de öyle olmasını umuyordu.

Bir anda aklına Abby'yi razı edebilecek bir fikir geldi. "Bir yere gitmeliyim," dedi fırlayıp sandalyenin arkasından ceketini alarak. "Etrafa göz kulak ol. İstersen buradaki dosyaları gözden geçir," diyerek sırıttı. "Yakında ofisin olacak bu yere alışmaya bak."

Laila kafasını sallayıp onu kapıya kadar izledi. "Sanırım aceleci davranıp hata yapmamak için kendimi geri çekeceğim. Bu ofisin bana ait olduğunu söyleyecek tek kişi babamdır."

Trace, dışarıdayken kız kardeşine bir öpücük verdi. "Sonunda yola gelecek," diye söz verdi. "Sen sadece sana inandığım şekilde işini yap. Babam gözünün önünde duran bir gerçeği inkâr edemeyecek."

Laila pek inanmış görünmüyordu. "Babamdan bahsediyoruz. Diplomamı eline alana kadar Warton İşletme Okulu'ndaki yüksek lisans programından iftiharla mezun olduğuma tam olarak inanmak istememişti."

"Daha önce de söyledim, keçi gibi inatçı olsa da aslında istediği tek şey emekli olduğunda bankanın emin ellerde olması. Bunlar senin ellerin, Laila. Hiç şüphem yok."

Laila'nın gözlerinden yaşlar boşandı. "Bana inanmanın benim için ne kadar anlamlı olduğunu biliyor musun?"

Trace ona göz kırptı. "Biraz." Bütün bir ömrü birbirlerine destek olarak geçirmişlerdi. Trace, özellikle Abby gittikten sonra ondan gereken yardımı ve motivasyonu almıştı. "Git ve çalış. Babamı haksız, beni haklı çıkar." Sonra güldü. "En azından bir kereliğine."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Gizli bir görev."

Eğer Trace bunu tam zamanında halledebilirse kendisi için hayal ettiği geleceği garantileyecekti.

21

Büyükanne, kızlara bahçıvanlığın inceliklerini öğretedursun, Abby otoyoldan çıkan ve bu kez bir halı firmasından gelen teslimat kamyonetini görmek için otele tam zamanında varmıştı. O anda öfkesi tavana vurdu.

Jess ile yeni halı mevzusunu konuşmuşlardı. Fırın gibi bu da, şu an başa çıkamayacakları kadar masraflı bir işti. Bunu yeterince izah ettiğini sanıyordu. Belli ki Jess ona bile bile kafa tutuyordu, belki de fırını alamadığı için misilleme yapıyordu.

Doğrudan içeri fırlayıp Jess'le şiddetli bir ağız dalaşına daha girmeye son derece hazır olduğu halde bunu yapamazdı. Onun aklını zorla başına getirmek isteyecek kadar öfkeli olduğu şu anda karşısına çıkamazdı. Aniden döndü ve sahilin yolunu tuttu. Kısa bir yürüyüş, bu son yetkisiz alım satımdan sonra mantıklı bir konuşma yapabilmeleri için sakinleşmesine yardımcı olacaktı.

Ya da olmayacaktı.

Sabah, otuz beş derecede seyreden haziran sıcağının etkili olduğu güneşli ve açık bir gökyüzü vardı. Öğleden sonra sıcaklık kırklara kadar ulaşıyordu. Hava nemden ağırlaşmıştı, fakat kumsal boyunca esinti hâkimdi.

Abby, yüzüne doğru esen rüzgâr ile tuz ve yosun kokuları sayesinde yeniden huzuru bulduğunu hissetti. Denizin kabarmasıyla dalgaların aşındırdığı, güneşte rengi değişmiş büyük bir kayaya rastladığında üzerine çıkıp, genç bir kızken bir şey düşünmek için daima yaptığı gibi dizlerini göğsüne

doğru çekerek oturdu. Parmaklarıyla kayayı ovuşturup sıcaklığının içine işlemesine izin verdi.

Deniz, nehir, okyanus ya da çok sevdiği Chesapeake Körfezi, hiç fark etmez, suyun ondaki bir etkisi de bazı şeyleri perspektife yerleştirmesini sağlamasıydı. Bu kocaman kayanın, kumsalın, körfez sularının ondan veya tanıdığı diğer insanlardan çok daha uzun zamandır burada olduğunu hatırlaması, ona bu yerin devamlılığı hissini veriyordu. Şayet dikkatsiz veya açgözlü insanlar deniz yaşamına son veren, birçok kuş türünün yaşam alanını yok eden ve hassas ekolojik dengeyi onarılamayacak şekilde değiştiren uygulamalarla çevreye zarar vermezlerse o gittikten çok sonra da burası var olmaya devam edecekti. Bunları düşünmesi bile onu fiziksel olarak rahatsız etmeye yetti. Doğayı korumak için günlük olarak mücadele başlatan amcasına minnettar olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Böyle eşsiz bir çevrenin farkında olunmadan yok edilmesi hususunda tek başına elinden fazla bir şey gelmeyeceği için hayatındaki en önemli bir diğer soruna odaklandı: Jess. Kız kardeşinin kendi kendine tehlikeli bir mali kriz yarattığını açıkça görmesini nasıl sağlayabilirdi? Bunu yazılı olarak görmüştü. Bankadan uyarı almıştı. Abby de ona karşı karşıya olduğu durumu anlatmıştı.

Fakat Jess yine de istediği zaman istediği her şeyi almaya körü körüne karar verip düşünmeden hareket ederek bu eşyaları satın almıştı. Acaba Abby buna engel olarak aslında ona yardımcı mı oluyordu? Yoksa otelin başarılı olma şansını yok ederek kendi hayalini yıkmasına ve debelenmesine izin verse daha mı iyi olurdu?"

Hayır, diye düşündü aniden. Buna izin veremezdi. Bu mümkün değildi. Onun iyiliği için bile olsa bunu yapmamalıydı. Riskler büyüktü. Bir şekilde Jess'in kafasına girmeliydi.

İç geçirdi. Artık buna imkân var mıydı? Jess, onun söylediği hiçbir şeyi dinlemeye yanaşmıyordu. Belki de Trace'in Laila'yı ya da başka birini göreve getirmesine izin vermek daha akıllıca olurdu.

Abby, güneşin sıcaklığını içine çekip dalgaların yumuşak damlalarının onu rahatlatmasına izin verirken bu düşünce zihnini kurcaladı. Sonuçta başka birinin devreye girmesine müsaade edemeyeceğine karar verdi, en azından tüm bunları düzeltmek için son bir girişimde daha bulunmalıydı. Bunu sadece yetişkin olan Jess'e değil, annesi gittiği için yıllarca kendini suçlayan o küçük kıza da borçluydu.

Abby'nin bunu telafi etme zorunluluğu olmayabilirdi, ama bu görevi yıllar önce üstlenmişti. Şimdi de, Carrie ile Caitlyn hayatına girdiklerinden beri çok daha güçlü hissettiği annelik içgüdüleriyle davranarak bu işin sonunu getirmeliydi. Yıllar önce Jess'leyken bu sadece bir içgüdüydü, şimdi ise bir yaşam biçimi.

Kararını vermiş bir şekilde yavaşça kalkarak kayadan pantolonuna bulaşan kumu silkeledi ve otele dönmek üzere yola koyuldu. Sıcak havaya rağmen suyun kenarında ayak parmaklarının arasına giren kumlar hâlâ soğuktu, su ise ondan da soğuktu. Geniş çimenlik alandan otele doğru geçerken kararından ötürü kendini rahatlamış ve huzurlu hissediyordu.

Belki de içeri girip giriş salonunda duran yarım düzine kadar rulo halıya takılıp sendelemese bu şekilde devam edecekti. Jess'in bu en son saçmalığını tekrar hatırlayınca neredeyse bütün iyi niyeti pencereden uçup gitti.

***

Jess az önce Abby'nin otele doğru yürüdüğünü, sonra da sahile doğru ani bir dönüş yaptığını görmüştü. O anda kız kardeşinin halı teslimat kamyonetinin gittiğini gördüğünden

kesinlikle emindi. Bu alışverişin gerekli olduğuna inansa da Abby'nin tarafından bakmaya çalıştığında adeta midesi düğümleniyordu. Abby'nin bu yeni halıları ortak gayelerine, yani oteli açıp onu kazançlı bir iş haline getirme çabalarına yeni bir ihanet olarak algılayacağından adı gibi emindi.

"Beceriksizin tekiyim," diye mırıldandı kız kardeşinin dönüşünü beklemek için merdiven basamaklarından birine oturarak. Bu zafer üzerinde ısrar etmedeki inatçı tavrı yok olmuştu. Cebinden telefonunu çıkardı, diğer cebinden de halıların faturasını alıp isteksizce halı firmasının numarasını tuşladı.

Kararlılıkla derin bir nefes çekerek, "Kartal Tepe Oteli'ne az önce altı adet halı teslimatı yapıldı. Mümkünse bugün onların geri alınmasını istiyorum."

"Bir kusurları mı var?" diye sordu hattın öbür ucundaki kadın.

"Henüz bakmadım," diye itiraf etti Jess.

"O halde sebebi ne?"

"Bir yanlışlık oldu. Onları iade edip ödenen miktarın hesabıma aktarılmasını istiyorum."

Onları ikna etmek ve müdürlerden biriyle konuşup halıların öğleden sonra alınacağına dair söz almak on beş dakikasını aldı. Az miktarda bir stoklama bedeli ödeyecekti, ama halıları iade etmekle kurtaracağı paraların yanında bunun lafı bile olmazdı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Jess. "Size gerçekten minnettarım. Ayrıca verdiğim zahmetten dolayı çok üzgünüm."

Bir of çekerek telefonu kapattı. Yapılması gerekeni yapmış olsa da buna sevinmiş gibi de davranamazdı.

Tam da o anda Abby geri dönmüş, kapının önünü kapatan halılardan en büyüğüne takılıp tökezlemişti. Jess, ablasının rengârenk yanaklarını izledi ve onun tam da lanet

okumak üzere olduğunu fark etti. Bunun önüne geçmek için bir elini kaldırdı.

"Hepsi geri gidecek," dedi Abby tek kelime etmeden önce. "Firmayı aradım bile. Bu öğleden sonra gelip götürecekler."

Abby'yi gafil avladığını söyleyebilirdi. O muhtemelen kavga etmeye niyetliydi, ama Jess onun ateşini söndürmüştü. Belli belirsiz gülümsedi. "Bazen neyin doğru olduğuna karar verip onu yapmakta yetenekliyimdir."

Abby, ruloların arasından yolunu bulup basamağa çıktı ve yıllardır sık sık yaptıkları gibi kardeşiyle omuz omuza oturdu. "Neden onları geri göndermeye karar verdin?"

"Sonunda anladım ki seninle ben burada aynı takımdayız. Bense bizi iki düşman haline getirdim."

Abby, söylenenleri inkâr etmeden başıyla onayladı. Gözünün ucuyla Jess'e baktı. "Sana hayır demenin bana ne kadar acı verdiğini anlamıyor musun?"

"Mantıklı düşününce anlıyorum," dedi Jess. "Diğer zamanlarda ise pek değil."

Abby başını salladı. "Buradaki her şeyin ilk günden mükemmel olmasını ne kadar çok istediğini biliyorum. Otel yaptığın değişikliklerle zaten harika görünüyor. Sıcak, samimi ve cazip bir yer." Jess'i kenardan dürterek sırıttı. "Hem açılıştan sonra onarılacak, değişecek veya süslenecek hiçbir şey kalmadığında ne zevk alacaksın?"

Abby'nin yapacak bir iş olmadığında otelden bu kadar çabuk ve kolay sıkılabileceğini söylemesi onu kızdırsa da Jess bunu önemsememeye karar verdi. Amacının onu iğnelemek olmadığını biliyordu. En sonunda kendisi de sakinleşip gülümsedi. "Hiç bu yönden bakmamıştım. Borçlarımız biter bitmez tekrar bu halılardan sipariş etmeyi düşünebilirim." Abby'nin şaşkın bakışlarına karşılık olarak, "Hakikaten o kadar pahalı

değiller." Abby'ye muzip bir bakış attı. "Onlara bir göz gezdirmek ister misin?"

"Bence onları açmasan iyi edersin," diye uyardı Abby.

"Ama görmek istiyorsun, değil mi?" diye sataştı Jess. "Senin gazabınla karşılaşmayı göze alacak kadar özel olduğunu düşündüğüm bu şeyi bir hayli merak ediyor olmalısın. Sadece birine ne dersin? Onu sonra tekrar sararız."

"Peki, tamam, merak ediyorum," diye itiraf etti Abby. "Fakat yalnızca birini aç."

Jess, tam da bulundukları giriş için hangisini seçtiğini boyutundan ve fatura numarasından biliyordu. Gün boyunca bir sürü farklı işte kullanmak üzere cebinde bulundurduğu maket bıçağını çıkarıp kâğıdı boydan boya kesti. Halıyı açtığı gibi Abby'nin nefesinin kesildiğini duydu.

"Aman Tanrım, çok güzel!" dedi ablası. "Renkler çok zengin, ortadaki çiçekler ve kenarlarındaki deniz kabuklarıyla tasarımı muhteşem. Şu masanın altı için oldukça uygun. Sahiden de bu alana canlılık katar ve bej renkli halı da güzel bir fon olur. Halıyı söküp tahta zeminin boyasını yenileyecek paramız olunca daha da görkemli gözükecektir."

Jess onun bu hevesi karşısında içten içe gülümsedi. Kendisi de ilk gördüğünde aynı tepkiyi vermişti. "Biliyorum," dedi bir an zafer kazandığını hissederek.

"Diğerleri de aynı mı?"

"Hayır, her birini alındığı odalardaki renk temasına uygun olarak seçtim. En büyüğü oturma odası için. Bazılarının büyük kısmını çiçekler oluşturuyor, tıpkı bunun gibi. Diğerleri ise daha çok kumsaldan izler taşıyor. Hepsi de parlak renklerde. Dekora canlılık katmalarını istedim. Böylece halıyı çıkarıp yerleri de boyamaya gerek kalmayacağını düşündüm."

Ciddi bir ifadeyle Abby'ye baktı. "Yemin ederim ki onları sadece halıların sönük kaldığı odalar için aldım."

Abby gözlerini az önce açtıkları halıdan alamıyor gibiydi. "Birini daha aç," dedi beklenmedik bir şekilde.

"Ama—"

"Fikrimi değiştirmeden önce dediğimi yap."

Jess ikinci bir halının sarılı olduğu kâğıdı kesti, bu seferkinin arka planı canlı bir deniz mavisiydi, daha büyük olan deniz kabukları da tasarıma krem rengiyle hafif pembe ve mercan renginde izler katmıştı.

"Soldaki koridorun sonundaki oda için," diye birden tahminde bulundu Abby. Jess'in de onayını aldı. "Şahane." En büyüğünü işaret etti. "Bu oturma odası için mi?"

Jess evet anlamında başını salladı.

Abby iç geçirdi ve sonra, "Devam et. Onu da aç," dedi.

Bunu sermek için hiç yer kalmamıştı. Onu koyu yeşil duvarları ve kenarları aynı renkten, gövdesi ise uçuk yeşil gölgelerle döşenmiş mobilyaların olduğu oturma odasına taşıdılar. Büyük saksılarda duran ve Jess'in yaz sezonunda gerçekleriyle değiştirmeyi umut ettiği yapay çiçekler odaya ayrı bir renk katmıştı. Yine koyu yeşil olan yeni halının ortasında rengârenk yaz çiçeklerinden kocaman bir buket, kenarlarında da açık yeşil bir şerit vardı. Bunu kendileri dokusa bu kadar mükemmel görünemezdi.

Abby bir anda diz çöktü, parmaklarını uzun tüylere daldırdı, gözleri tıpkı Jess'in mağazada onu ilk gördüğünde olduğu gibi ışıl ışıldı. Topuklarına doğru yaslanıp yukarı baktı.

"Biliyorum, bunu yaptığım için kendimden nefret edeceğim, fakat onları geri ara. Halıları göndermiyoruz."

Jess ona hayretle baktı, kulaklarına inanamıyordu. "Sahiden mi?"

"O kadar güzeller ki... Bütçede para olduğunda onları bir daha bulamayacağımızı bile bile gitmelerine nasıl izin verebiliriz? Faturaya bakabilir miyim?"

Jess kız kardeşinin pes ettiğine hâlâ inanamayarak faturayı ona uzattı. "Bak, eğer paramız yetmiyorsa gerçekten sorun değil," dedi umudun sesine sızmamasına çalışarak.

Abby ona gülümsedi. "Halıları geri göndermek için araman bile çok anlamlıydı. Otelin mali gücünün şu anda buna yetmediği doğru, ama yine de alabiliriz. Benden sana hediye olsun."

"Hayır," diye karşı çıktı Jess. "Sen zaten otele yatırım yaptın, üstüne üstlük bana yardım etmek için buraya geldin. Bir de bunu kabul edemem. Çok fazla."

Bu kez ayak direyen Abby oldu. "Kalacaklar, Jess. Son rötuşlar için çok iyi bir seçim ve bunu senin için yapmak istiyorum. Sana ve otele ne kadar inandığımı görmeni istiyorum."

Jess halıların kalmasını inanılmaz derecede istiyordu. Yine de onları kabul etmek ona doğru gelmiyordu. "Bana bu iyiliği yapmamalısın. Her şeyi mahvettim ben."

"Ama bunu doğru sezgilerle yaptın," dedi Abby ayağa kalkıp ona sıkıca sarılarak. "Sadece bu halının odadaki her şeyi nasıl değiştirdiğine bir bak. Tam anlamıyla bütünlüğü sağladı."

Jess bu yoruma kızdı. "Sırf zevkimi beğendiğin için mi razı oldun?"

"Kısmen. Bu o kadar kötü mü? Ama asıl sebep onların neden gönderilmesi gerektiğini anlamandı. Böylece sana söylediklerimin gerçekten kafana girdiğine dair umutlarım çoğaldı. Kötü bir davranışı ödüllendirmiyorum, ben buraya gelmeden önce yaptığın şeyi ödüllendiriyorum." Sonra omuzlarını yukarı kaldırdı. "Ayrıca, geri gönderilmeyecek kadar şahane duruyorlar."

"Ben de fırın için aynı şeyi hissetmiştim," diye söyleyiverdi anın tadını kaçırarak. Abby hemen kaşlarını çattı.

"O tamamen başka bir konu, Jess," dedi sertçe. "Sen de bunun farkındasın. O fırın bir servet değerindeydi. Özellikle de bizdeki kusursuz bir şekilde çalışırken onu almak savurganlık olurdu. Bu halılar onun yarısından da az ediyor ve dekorun bir parçası. Konuklarımız için hoş bir ortam yaratmaya katkıda bulunacaklar."

Jess geri çekildi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aramızdaki bu ender ve kusursuz bir iletişim anını bozduğum için özür dilerim. Artık fırınla ilgili söylenmek yok. Söz veriyorum."

Abby kafasını salladı, fakat Jess onun gözlerinde zayıf bir pırıltı yakaladığını zannetti. Başta bunun bir onay ifadesi olduğunu düşündü, ama sonra tamamen farklı bir şey olduğuna, sanki kendisinin bilmediği bir şeyi bildiğine karar verdi. O kadar çabuk parlayıp sönmüştü ki Jess hayal gördüğünü sandı.

"Hemen şimdi halı firmasını arıyorum," dedi. Bir an önce, Abby'nin fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ondan uzaklaşmak istiyordu. Odadan çıkarken Abby'yi kucakladı. "Bunu özellikle son zamanlarda yeterince söylemediğimi biliyorum, ama teşekkür ederim. Halıları almandan bahsetmiyorum. Her şeyi kastediyorum. Bütün hayatım boyunca, büyükannenin yanı sıra, daima güvenebileceğimi bildiğim tek insan oldun."

"Mick'e, Bree'ye, Connor'a ve Kevin'e de her zaman güvenebilirsin," diye hatırlattı Abby.

"Senin kadar değil," diye ısrar etti Jess, gözlerinin dolmasından utanarak. "Teşekkür ediyorum, tamam mı?"

Abby'nin gözlerinde de yaşlar birikti. "Bazı konularda sana karşı çok sert davrandığım için özür dilerim. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Bu her zaman böyle olacak."

"Ben de aynı şekilde."

Jess bu andan itibaren bir daha asla ablasını üzecek bir şey yapmamak için bütün gücünü kullanacaktı.

***

Trace sahilde durmuş, uçurumun üzerinde konumlanmış olan eve bakıyordu. Bu bir konak olamazdı. Sadece dört yatak odası ve üç banyosu vardı. Stüdyoya çevrilebilecek aydınlık bir çalışma odası ve mutfağın dışında, evde yatılı kalan hizmetliye ayrılmış olsa da evden uzakta çalışan biri için de gayet ideal bir ofis olabilecek daha küçük bir oda bulunuyordu.

Ayrıca kenarları çiçeklerle doldurulmuş ve geniş yassı taşlarla döşenmiş bir avlu ile bir aşçının hayalindeki paslanmaz çelikten aletleri, granit tezgâhı ve kırmızı dolapları olan bir mutfağa sahipti. Mutfak kapısının hemen dışında, gelişmekte olan bir bitki bahçesi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Susie O'Brien heyecanlı bir ifadeyle. "Harika görünüyor, değil mi? Bunun gibi evlere piyasada pek sık rastlanmaz. Şu an elimizde bir tek bu var ve geçen hafta buraya bir sürü insan baktı. Bana sorarsan Mick Amca bu evin tasarımında kendini aşmış.

Trace, "Evet," diyerek ona katıldı. Bu evi kendisi, Abby ve kızlar için inanılmaz bir hevesle istiyordu.

Mükemmel bir ev alma düşüncesi aklına ilk geldiğinde tam da bunun gibi bir yer hayal etmişti. Bununla birlikte Susie'nin ofisine uğradığında uygun bir yer bulabileceği konusunda fazla iyimser değildi. Susie'nin de dediği gibi bunlara kolay kolay rastlanmazdı. Deniz manzaralı evler çok fazla talep görüyordu, bilhassa da Chesapeake Kıyıları'nın ilk aşamalarında Mick'in kendi tasarlayıp inşa ettiği yerler. Adamın ulusal bir ün kazanmış olması, tasarımını yaptığı her şeyi özel ve cazip kılıyordu.

Trace düşünmeden çek defterini çıkardı. Abby ve kendisi için ev almak konusunda ona ne düşündüğünü sormayarak risk aldığının farkındaydı. Bu büyük jest hoş karşılanmayan bir sürprize dönebilirdi. Yine de bu evin aileleri için mükemmel bir seçim olduğuna ve bütün bir yıl olmasa da en azından Chesapeake'le bağlantılarını sürdürecek yazlık bir ev olabileceğine dair onu ikna etmeyi umuyordu.

"Evi aldığımı garantilemem için ne gerekiyor?" diye sordu.

Susie ona şaşkınlıkla baktı. "Eminim parasını ödemen yeterli olacaktır. Üstelik bunu çabucak yaparsan pazarlık mücadelesine girmekten de kurtulursun. En son bunun gibi bir ev satışa çıkarıldığında böyle olmuştu."

Pazarlık yapmamak Trace'in doğasına aykırı olsa da başını salladı. "O halde benim teklifim bu. Ev sahiplerine götür ve burayı elimden kaçırmak istemediğimi de aklında bulundur," dedi. Bu bilgiyi ev sahiplerinin lehine kullanmayacağı konusunda Susie'ye güveniyordu.

"Ofisime gidip belgeleri hazırlayalım," dedi Susie. Ardından sinsice sırıttı. "Kredini onaylatmada bir sorun yaşayacağını sanmıyorum."

Trace kıkırdadı. "Ben de sanmıyorum."

Aslında karşılaşacağı en büyük engel Abby'den burada kalıp bu evi onunla paylaşmasını istediğinde ona evet dedirtmekti. Fırsatını kollayıp onu birkaç kez daha yatağına çekerse Abby, kendisiyle yaşama fikrinin ne kadar mükemmel olduğunu kabul edebilirdi. Hatta geleceklerini burada kurmayı bile düşünebilirdi.

***

Trace Abby'nin kızları yatırmasına yardım etmek için eve tam zamanına vardığında gelişi büyükannenin kurnaz, Mick'inse kuşkulu bakışlarını üzerine çekti.

"Son zamanlarda kızımla bir hayli zaman geçiriyorsun," diye konuştu Mick.

Trace, "Evet, öyle," diye onayladı.

"Bunun özel bir sebebi var mı?" diye üsteledi Mick.

Büyükannenin bu soru karşısında kıkırdamasını saklama çabası başarısız olmuştu. Trace ona göz kırptı.

"Her zamanki şeyler, efendim," dedi. "Onunla zaman geçirmekten keyif alıyorum."

Mick onu bakışlarıyla alt etmeye çalıştı. Belli ki Trace'in Abby ile vakit geçirmekten daha çok keyif aldığı başka şeyler de vardı. Trace, bu sert ve anlamlı bakış karşısında duraksadı. Teslim olmasa da hasar tespiti gerekebileceğine karar verdi.

"Eğer niyetimin ciddi olup olmadığını soruyorsanız, ciddi efendim," diye güvence verdi. "Onunla evlenmek istiyorum. Yine de ona bir şey söylememenizi tercih ederim. Abby'nin henüz bu tür bir karar vermeye hazır olduğunu sanmıyorum."

Mick'in yüz ifadesi yumuşadı. "Zaten bunu senden önce benden duyması hiç uygun olmaz." Gözlerini hafifçe kıstı. "Yine de durumu kontrol altına aldığından emin misin? Tavsiyeye ihtiyacın var mı?"

Büyükanne bu kez kahkahasını saklama gereği bile duymadı. "Bundan uzak dur, Mick O'Brien. Sen birilerine ilişki konusunda tavsiye vermesi gereken en son insansın."

Mick'in sadece gülümseyerek karşılık vermesi Trace'i şaşırttı. "Karşı cinsi elde etme konusunda bildiklerimi duysan hayret edersin, anne."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı annesi. "Trace, neden yukarı çıkmıyorsun? Kızlar yatağa girmelerine yardım etmene sevineceklerdir. Ne zamandır seni soruyorlar."

Trace başını salladı. "O zaman sonra görüşürüz."

İçeri girince merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp, kızların odasına yaklaşınca yavaşladı. Evle ilgili heyecanını Abby'ye fark ettirmemek ve cevaplamaya hazır olmadığı sorulara maruz kalmamak için dikkatli olması gerekiyordu. Buraya gelmeden az önce teklifinin kabul edildiğine dair söz almıştı. Bunu paylaşmayı istese de bir süre daha saklaması gerektiğinin farkındaydı. Onun ev aldığını duymak Abby'yi ürkütmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"İki küçük şımarık kızın sesini duyuyorum, uyanıklar galiba," dedi odaya girerken.

Abby bir anda kafasını çevirdi. Gözlerinde şaşkınlık ve mutluluk vardı. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Seni bu gece göreceğimi ummuyordum."

"Yapacak bir şeyim yoktu ve seni özledim," dedi ona uzanmaktan kaçınmak için ellerini ceplerine sokuşturarak.

Muhtemelen dışarıdan geldiği için darmadağın olan saçları ve parlak teniyle Abby şahane görünüyordu. Kısa bir şort ve kıvrımlarını ortaya çıkaran kolsuz bir gömlek giymişti, ayakları çıplaktı. Ayak tırnakları hafifçe bronzlaşmış bacaklarını ve ayaklarını tamamlayan açık tonlarda bir mercan rengine boyanmıştı. Yıllar önce New York'a gitmeden önce birlikte geçirdikleri son gecenin ardından bir gün bile yaşlanmamış gibiydi. Eğer evde yalnız olsalardı onu doğrudan koridorun sonundaki yatağına götürürdü. Bu durumda alnına kondurduğu masum bir öpücüğe razı oldu. Bunun kendisi gibi Abby'yi de hayal kırıklığına uğratması onu güldürdü.

Arkasından yere çömeldi. "Evet, bu gecenin hikâyesi hangisi?"

"Annem bize Alice'i okuyor," dedi Carrie heyecandan ışıldayan gözlerle.

"*Alice Harikalar Diyarında*," diye düzeltti Abby. "Şimdi Çılgın Şapkacı'nın çay partisindeyiz.

Trace, Caitlyn'in yatağının kenarına yaslandı ve ona biraz daha sokuldu. "Heyecanlı görünüyor. Devam et."

"Sen de mi hikâyeyi dinlemek istiyorsun?" diye sordu Carrie hayret içinde.

"Kesinlikle. Genelde çay partilerinden kaçınırım, ama Çılgın Şapkacı'nın verdiği bir partiye kim katılmak istemez ki?"

Caitlyn yukarıdan kıkır kıkır güldü. Sonra da yataktan inip Trace'in kucağına kıvrıldı. Trace henüz buna alışmadan Carrie ondan geri kalmamak için diğer taraftan sokuldu. Abby, Trace'in çözemediği bir ifadeyle üçüne baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sonra kitaba dönüp okumaya başladı.

Trace hikâyeye hiç odaklanamadı. Bu şekilde baba olmanın, bir aileye sahip olmanın, koruyup seveceği insanlarla birlikte bir hayat geçirmenin nasıl bir şey olduğunu keşfetmekle meşguldü. Hiç bilmediği duygular denizinde kaybolmuş bir şekilde kızların uykuya daldığını ve Abby'nin sustuğunu fark edemedi.

Abby'nin dokunması üzerine gözlerini kırpıştırınca onun bakışlarını gördü.

"Uyudular," diye fısıldadı. "Onları uyandırmadan yatağa yatırmalıyız."

Trace, "Ben yaparım," dedi ve kalkıp önce yavaşça Carrie'yi, sonra da Caitlyn'i yatağına yerleştirdi. Eğilip ikisinin de yanağına küçük birer öpücük kondurdu. "İyi geceler, melekler."

Abby de aynısını yapıp üzerlerini örterken onu girişte bekledi. Odadan çıktığında onu döndürüp duvara yasladı.

"Buraya geldiğimden beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandı bir eliyle çenesinden tutup dudaklarına yönelerek.

Parmaklarını onun dağılmış saçlarında gezdirdi ve onu kıpırdatmadan öpücüklere boğdu.

Kanı damarlarında gürlerken tam da burada durup öpüşlerinin tadında ve büyüsünde kaybolabilirdi, ama sağduyusu geri çekilmesine neden oldu. Abby ile aralarındaki mevzuları çözmemişken kızların uyanıp onları yakalaması riskini göz ardı edemezdi.

Yine de aşağı inerlerken elini tuttu. "Baban sana olan hislerimi sordu," diye bilgilendirdi, Mick ile büyükannenin beklemekte oldukları verandaya değil de mutfağa giderlerken.

Abby'nin gözleri büyüdü. "Çok üzgünüm," dedi. "Ona ne söyledin?"

"Niyetimin kesinlikle ciddi olduğunu."

Abby ona gülerek baktı. "Geçen gece eve girerken beni yakaladı, bu yüzden inandığından şüpheliyim."

"Biraz abartı kattım. Söylediklerimden sonra ikna olmuş gibiydi."

İki fincan çay doldurmak üzereyken durdu. Gözleri kuşkuyla doluydu. "Yani?"

"Endişelenmen gereken bir şey değil. Sadece ağzımı dağıtmaya karar vermeden onu yatıştırmaya çalıştım. Bu arada bizden haberi olduğu konusunda beni uyarabilirdin."

"Haklısın," diye kabul etti Abby. "Sadece sana zor anlar yaşattığında kendini nasıl savunacağını görmek istedim sanırım."

Trace sessizce güldü. "O zaman bu karşılaşmayı kaçırdığın için üzgünüm."

Abby fincanlardan birini ona uzattı, sonra da kendininkinden bir yudum aldı. "Bu durum giderek karmaşık bir hal alıyor, değil mi? Yani sen ve ben. Konu sadece ikimizi ilgilendirse böyle olmayabilirdi ama hesaba katılması gereken başka insanlar da var."

"Hayır," dedi Trace hemen. "Bu ikimizin arasında, Abby. Birbirimizi mutlu edip edemeyeceğimize bir tek biz karar verebiliriz."

Abby başını iki yana salladı. "O kadar kolay olmadığını biliyorsun. Kızlar–"

"Sen mutlu olduğun sürece onlar da olacak."

"Onların hayatlarında Wes'in yerini tutamazsın," dedi. Bunu sert bir şekilde söylememişti.

"Bunu denemem bile. Onunla ilgili iyi şeyler düşünmesem de ne olursa olsun o onların babası ve bu bağı asla koparamam. Bunun farkındayım. Buna saygı duyuyorum. Onların hayatındaki yerim mantıklı olan neyse o olacak."

"Daha az önce onları seninleyken gördüm," dedi Abby. "Seni şimdiden çok seviyorlar."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Elbette değil. Ama her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyor. İkimiz de kendi yolumuza gidersek–"

Trace, "Kendi yolumuza gitmeyeceğiz, Abby," diye karşılık verdi şiddetle. "Bu kez değil."

Abby bu kesin cevap karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Çok emin konuşuyorsun."

"Eminim ve çok geçmeden sen de benim kadar emin olacaksın."

Abby onun kendine güveni karşısında keyiflenmiş ve biraz da rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Bunu başarmak için bir planın var mı?"

Trace başıyla onaylayıp güldü. "Var."

"Belki de bana birkaç ipucu vermelisin."

"Bütün bahanelerini sıraya diz diye mi? Hiç sanmıyorum. Şu an için sadece sözüme güvenmek zorundasın." Bakışlarını

ona kilitledi. "Bunu yapabilir misin? Planımın işe yaraması için bana biraz daha zaman tanıyabilir misin?"

Abby iç çekip ona doğru hareket etti. "Sen bana böyle baktığın sürece sanırım istediğin her şeyi yapabilirim."

"O zaman dışarı çıkıp ikinci bir olası sorgulamaya maruz kalmadan bir öpücüğe daha ne dersin?" dedi Trace ve onun çenesini yukarı kaldırıp dudaklarıyla buluştu.

Ruhu sarsan bu öpücükte güvenden çok daha fazlası saklıydı. Umut ve hatta Trace'in her şeyden çok istediği birliktteliklerinin ilk küçük belirtisi vardı.

22

Otelin açılışından üç gün önce Abby, Sally'nin kafesinin önünde kiralık arabadan inen kız kardeşi Bree'yi gördü. Narin vücudundan dökülen bol bir elbiseyle sandalet giymişti. Daima bileğini süsleyen bileziklerinden eser yoktu. Kestane rengi gür saçları tepesinde dağınık topuz yapılmıştı. Her zaman olduğu gibi güzeldi, fakat Abby'nin tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey vardı. Sonra birden anladı. Bree üzgün görünüyordu, neredeyse ölü gibiydi. Çoğunlukla zekâ ve heyecanla parıldayan gözleri donuk bakıyordu.

Abby apartmandan aşağı doğru aceleyle gidip ona seslendi. Bree onu gördüğü an yüz ifadesi canlandı. Gülüşü hiç olmadığı kadar sıcaktı. Yine de Abby o ilk anki bakışı yakaladıktan sonra bu değişime kanmadı.

Bree'yi kollarına aldığında kız kardeşinin sanki tanıdık bir şeylere tutunmak ister gibi onu sımsıkı sardığını fark etti.

Ayrıldıklarında Abby onun elini tuttu. "Hadi, yemek yiyip biraz muhabbet edelim."

Bree kendisinin de ilk başta Sally'e gitmek üzere olduğu apaçık ortada olmasına rağmen tereddüt etti. "Doğruca eve gitsek daha iyi olur. Yoldayken büyükanneyi aradım. Beni bekliyor olmalı. Öncesinde gidip kahve alacaktım."

"O zaman onu arayıp seni gördüğümü ve açılışı benimle yapacağını söyleyelim," dedi Abby. Bree ile baş başa zaman geçirme fırsatını kaçırmamaya kararlıydı.

Bree karşı çıkmak istiyor gibi görünse de bunu yapmadı. İçeri girip bir masada oturdu. Sally'nin selamına zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onu tanıyan yöre halkından gelen diğer selamlardan ise uzak durur gibiydi. Çoğu, Chicago'daki yerel bir tiyatroda misafir oyun yazarı olan bu genç yeteneğin başarısını haftalık gazetelerde okumuştu. Bunu gündeme getirenler kız kardeşinden biraz daha kibar bir karşılama aldı.

Abby, büyükanneye telefon edip Bree'nin gecikeceğinden bahsederken kız kardeşini inceliyordu. Onu caddede ilk gördüğünde fark etmediği bir şey gördü ve bu hiç hoşuna gitmedi. "Onu bir saat içinde getireceğim," diye söz verdi büyükanne. "Biraz kız kıza konuşmaya ihtiyacımız var."

Aramayı bitirir bitirmez Bree'ye baktı. "İyi görünüyorsun. Biraz zayıflamış gibisin, ama onun dışında her zamanki gibi göz kamaştırıyorsun."

"Berbat görünüyorum," diye karşı çıktı Bree.

Sesindeki gerginlik bu söylediğine gerçekten inandığını gösteriyordu. "Sen asla berbat görünemezsin," dedi Abby sabırsızca. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bree aldırış etmedi. "Artık hiçbir konuda kendimi kandırmayacağım."

Abby bu bozguna uğramış ses tonuna öfkelendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bunu söylememeliydim." Kendini başka bir gülücüğe daha zorladı. "Tatlı kızların nasıllar bakalım?"

Abby konunun değişmesini isteksizce kabullendi. Bree sustuğu zaman ne kadar zorlanırsa zorlansın konuşmazdı. "Kızlar her zamanki gibi şahaneler. Ve gerçek birer yaramazlar. Dadılarının burada olmadığı son birkaç haftaya kadar bu denli şımarık olabileceklerini tahmin edemezdim. Onu kaybetmemek için ödemelere de devam ediyorum. Burada daha

fazla kalırsak onu buraya getirtmeyi düşündüm. Yine de büyükanne bütün zamanını Carrie ve Caitlyn'le geçirmekten keyif aldığını söylüyor."

"Bana bu uzun ziyaretini anlat. Nasıl oldu? Yaklaşık iki aydır burada olduğunu söylediğinde şaşırdım."

"Jess'in oteli hazırlamak için yardıma ihtiyacı vardı, ben de bir süre buralarda takılmaya karar verdim." Bu, gerçeği biraz gölgelese de hikâyenin aslını bilirse Bree'nin onu eleştireceğinin farkındaydı. Herkesin Jess'in kendine güvenmesini sağlamak yerine onu bebek yerine koyduğunu düşünenlerdendi. Bu ziyaretin Jess kadar kendiyle de ilgili olduğunu vurgulamak için ekledi: "Kızlarla bu kadar zaman geçirmek benim için harika oldu. Burayı seviyorlar. Ayrıca büyükanneyle Mick de onları el üstünde tutuyor. Eve gittiğimizde onları düzenli hayatlarına döndürmek çok zor olacak."

"Evet, babamdan ne haber? San Francisco'daki projeyi bırakmış mı? Daha önce hiç böyle yapmış mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla bu ilk," diye itiraf etti Abby. "Bizden uzak kaldığı yılları telafi etmeye çalışmak için bunu yaptığına inanmak istiyorum." Bir şeyler fısıldamak için masaya doğru eğildi ve, "Bir de annem açılışa geleceği için," dedi.

Bree'nin ağzı açık kaldı. "Annem buraya mı geliyor?" Sesinde büyük bir şok ve belki biraz da korku vardı.

Abby bu ses tonuna öfkelendi. "Bunu sorun etmeyeceksin, değil mi? Ortalık muhtemelen yeteri kadar gerilecek. Henüz Jess'e söylemeye bile cesaret edemedim. Ona bunun iyi bir şey olduğunu anlatmak zaten yeterince zor olacak, bir de seninle kavga edemem."

"Sadece şaşırdım," dedi Bree. "Onu nasıl ikna edeceksin?"

"Suçluluk duygusu hissettirerek."

"Ya babam? O bunu nasıl karşıladı?"

Abby suratını ekşitti. "Başta pek sevinmedi, ama sorun çıkarmayacak," dedi. "Umarım."

"Umut etmeyi bırak dua etmeye bak. Kabak senin başına patlayabilir, abla."

Abby hemen atıldı. "Senin eve gelmeye karar vermene sevinmemin nedenlerinden biri de bu. Bana destek olacaksın ve herkesin uslu olmasını sağlamak için bana yardım edeceksin."

"Birleşmiş Milletler'deki diplomatların bile bunu başaracağından şüpheliyim," dedi Bree umursamaz bir alaycılıkla. "O'Brien'lar incelik şöyle dursun asla suskun kalmazlar. Büyükannenin Tom Amca ve Jess Amca'yla onların ailelerini davet etmekte ısrar ettiği Noel yemeğini hatırla. Babam kendi kardeşlerine bile hiç nazik davranmamıştı."

Abby onun haklı olduğunu düşünerek ürktü. "Pekâlâ, buradaki sorunlardan bahsettiğimiz yeter. Senin hayatında neler oluyor?"

"Bildiğin şeyler," dedi Bree soruyu geçiştirerek. "Gerçekten, artık eve gitmeliyiz. Büyükanneyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Babasını atlaması Abby'yi şaşırttı. "Babamı görmek için o kadar da istekli değilsin galiba?"

"Mick bana nasıl davranacağını asla tam olarak bilemedi," diye itiraf etti Bree. "Odamda okuyarak ve günlüğümü yazarak çok fazla zaman geçiriyordum. Hepiniz aynen onun gibi dışa dönüksünüz. Ben ise son zamanlarda duyduğum bazı teorilere göre hayatı yaşamak yerine gözlemeyi tercih ederek arka planda kalmayı tercih ediyormuşum."

Abby Bree'nin sesindeki acıyı hemen fark etti. "Bunu kim söyledi?" diye sordu sertçe. Her kimse belli ki gaddar biriydi ve bu onun hiç hoşuna gitmedi. Söz konusu hassas kız kardeşi olmasaydı bile böyle hissederdi.

Bree onu pek umursamadı. "Önemli değil. Babamdan bahsediyoruz. Çoğu zaman benim farkıma vardığını bile zannetmiyorum, özellikle de annem gittikten sonra."

Abby Bree'nin kısmen de olsa haklı olduğunu bildiği için iç geçirdi. "O zamanlar hiçbirimizin farkında değildi." Masanın karşısına uzanıp kız kardeşinin buz gibi ellerini sıktı. "Babamız değişiyor, Bree. Sanırım bunu sen de hemen fark edeceksin. İletişim kurmak için gerçekten çabalıyor."

Bree neşeli bir bakış attı. "Tıpkı eski Abby... Daima her şeyin güzel, düzenli bir bağ kurmasını, herkesin birbiriyle iyi geçinmesini istersin. Hayatın aslında başka türlü olduğunu öğrenmedin mi?"

Sesinde Abby'yi korkutan acı bir ton vardı. Bree'nin daima içine kapanık biri olduğu doğruydu, aykırı bir tipti. Bununla birlikte hedeflerine tümüyle odaklanırdı ve kendiyle barışıktı.

Abby öfkelenmemek ve ses tonunu yükseltmemek için kendini zorladı. "İnan bana, Wes'le olanlardan sonra hayatın ne kadar korkunç bir şekilde mahvolabileceğini gördüm. Ama olumlu düşünmeyi tercih ederim. İstersen beni dava et."

Bree bu cevap karşısında irkildi. "Özür dilerim. Haksızlık ettim. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Sadece yorgunum. Eve yerleşip biraz dinlenince bu kadar mızmız olmayacağıma söz veriyorum."

Abby özrünü kabul etti. Derinlere inip Bree'nin bu ruh halinin arkasında ne olduğunu bulmayı çok istese de şimdilik onun üstüne gitmedi. Daha sonra bunun için yeteri kadar zamanı olacaktı, tabii eğer Bree de isterse. Dünyada onun kadar ağzı sıkı bir kadın daha yoktu.

***

Trace'in annesinin aile yemeği davetini kabul etmesinin ardında farklı bir sebep yatıyordu. Bu gece babasını bankadaki

işi Laila'ya vermesi konusunda karar vermeye zorlamayı düşünüyordu. Laila son birkaç haftadır kendi uydurduğu birtakım karışıklıklarda ona yardım etme bahanesiyle harika bir iş çıkarmıştı fakat bu düzenbazlığın tadı kaçıyordu. Ayrıca bazı önemli tasarım işlerinin son teslim tarihi hızla yaklaşıyordu. Bir iki hafta boyunca kriz üretmek zorunda kalmayacaktı. Bunlar yeterince gerçekçiydi.

Laila'nın, oturup babasıyla konuşmasına şahit olmasını istemediği için bu mevzuyu işten eve giderken çözmeye karar verdi. Gece bittikten sonra kız kardeşi onunla konuşmaya devam ediyorsa eğer, onunla birlikte otostop çekerek şehre geri dönecekti. Trace'in olayları onun lehine çevirme çabalarıyla ilgili Laila'nın hâlâ tereddütleri vardı.

"Neden yemeğe kendi başına gitmiyorsun?" diye sordu babası şüpheyle bakarak.

"Bu takım elbise Harley'e binmek için pek de uygun değil ve kot pantolonla gidersem annem öfkeden deliye döner," dedi ve ekledi: "Hem bankada Raymond, evde de annem tepemize dikilmeden biraz baş başa konuşabileceğimizi düşündüm."

Babasının yüz ifadesinden durumu anladığı belliydi. "O zaman, konu kız kardeşin."

Trace kafasını salladı. "Yaptığı her işte başarılı oluyor, öyle değil mi?"

Bir an için babasının sırf inatçılıktan Laila'nın başarılarını kabullenmeyebileceğini sandıysa da sonunda babası iç geçirdi ve, "Yetenekten çok daha fazlasına sahip olduğunu kanıtladı," dedi.

Trace göz ucuyla babasına baktı. "Buna şaşırmadın, değil mi?"

"Elbette hayır. İşletmede yüksek lisans derecesini boşuna almadı," diye kabullendi.

"Yani ona bu işte bir şans vermeye hazır mısın?" diye sıkıştırdı Trace.

Babası arabayı yolun kenarına çekip ona döndü. "Bankada bir kariyerin olmasını hiçbir zaman istemeyeceğinden emin misin? Bırakıp gitmeye kararlı mısın?"

Babası hayal kırıklığını gizleme gereği bile duymuyordu fakat en azından bu mücadelenin Trace'in onunla çalışmasından başka bir şey olduğunu anlamış gibiydi.

Trace evet anlamında başını salladı. "Tasarım işini seviyorum, baba. Dahası, bu işte başarılıyım. Tempomu kendime göre ayarlıyorum, beni zorlayacak işler alıyorum." Kravatını gevşetip gömleğinin düğmesini açarken içten içe gülümsedi. Ceketini henüz arabaya binmeden çıkarmıştı. "En güzeli de takım elbise giyip kravat takmak zorunda değilim, müşteri adaylarımla nadiren yaptığım toplantılar dışında." Bu sonuncusu tek başına bile ona göre bir artıydı.

Trace, babasının gözlerindeki ümitsizliği görmesine rağmen Lawrence Riley'nin daima zararın neresinden döneceğini bilen biri olduğunu biliyordu. "Peki o zaman, bu gece Laila ile konuşup ona bir teklifte bulunacağım."

"Bana yaptığının aynısı," diye uyardı Trace. "Ona daha azını teklif edemezsin, parasal açıdan da sorumluluklarının kapsamı açısından da. Hatta ona inandığını ve yoğun çabasının seni etkilediğini göstermek için ona daha fazlasını sunmalısın."

Babası bu öneriye sinirlendi. "Şimdi de bana bankayı nasıl yöneteceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, sadece Laila'nın bu işi almasını nasıl garantileyeceğini ve bu süreçte onunla aranı nasıl düzelteceğini söylüyorum."

"İki konuda da dersimi almadığımı mı sanıyorsun? Bana zaten 'sadaka' olarak adlandırdığı şeyle ne yapabileceğimi söylemişti."

"Sonuçta o bir Riley. Onun da gururu var."

Babası yeniden yola çıktı. Birkaç dakika sessizce gittikten sonra sordu, "Bu durumda sen doğrudan New York'a mı döneceksin?"

Trace'in bu gece bu mevzuya girmeye niyeti yoktu, fakat babası çok uygun bir yerden konuya dalmıştı. "Aslında şehirde kalmayı umuyorum."

"O küçücük dairede mi?"

"Doğrusu bir eve teklif verdim. Orayı mutlaka görmüşsündür. Otelden sonraki sahil yolunun kuzey ucunda, Marshall'lara ait bir yer."

Babası ıslık çaldı. "Mick O'Brien'ın inşa ettiklerinden biri değil mi?"

"Evet öyle ve çok güzel, baba. Bir aile için mükemmel bir yer."

Babası ona ani ve sert bir bakış attı. "Senin ailen mi var?"

"Olmasını umuyorum," diye itiraf etti Trace.

Bay Riley'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım Abby'yi kastediyorsun."

"Eğer kabul ederse... Ama bunu tartışmaya açmıyorum, baba. Henüz teklifte bulunmadım. Ona evden bile bahsetmedim. Korkarım bu onun hoşuna gitmeyecek."

"Bankaya kredi başvurunu yaptın mı?"

"Belgeleri dosyaladım ve kredi raporlarının hepsini topladım, ama başka birinin de bütün bunları gözden geçirmesi gerekecek."

"Yarın dosyayı masama bırak. Ben hallederim. O ev için ne istediklerini biliyorum. Peşinatı ödemek için yeterli paran var mı? Yardıma ihtiyacın olursa, ben—"

"Teşekkür ederim, baba ama hallettim."

Babası onu onaylar gibi baktı. "İyi o zaman. Annen bunu duyunca çok heyecanlanacak."

"Lütfen şimdilik ona bundan bahsetme."

"Nasıl istersen, ama bunca yıllık evliliğimiz boyunca ondan hiçbir şey saklamadım."

"Biliyorum. Merak etme, bu çok uzun sürmez. Abby'nin otelin açılışını atlatmasını istiyorum, böylece yalnızca ikimizi düşünebilir. Henüz işleri başından aşkınken bu konuyu açarsam beni hemen reddedecektir."

"Sen bu kadını uzun zamandır seviyorsun, değil mi?"

"Hayatımın büyük bir bölümü diyebiliriz," diye kabullendi Trace.

"O halde, en sonunda çözüme kavuşacağına sevindim."

Trace onun kendinden emin yüz ifadesini inceledi ve ilk kez olmamakla birlikte babasının onu eve gelmeye ikna ederken tam da bu sonucu umduğunu düşündü. Kendi kendine güldü.

"Halinden memnun musun?" diye sordu ona.

"Ben mi? Benim bununla bir ilgim yoktu ki," diye iddia etti Lawrence Riley.

"Beni bankada çalışmak üzere buraya getirip oteldeki durumu çözmekle görevlendirdiğinde Abby'nin beyaz atıyla gelip Jess'i kurtaracağını düşünmemiş miydin?"

"Abby'nin gelme ihtimali olduğunu biliyordum," diye kabul etti. "Ama sadece o kadar."

"Baba, sen Pimlico'da ve Laurel Park'ta daima riskli atlara oynamayı severdin. İçimden bir ses benim aşk hayatımla ilgili de aynı şekilde davrandığını söylüyor."

Babası, ona derinden gelen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu kanıtlamak için hiçbir zaman yeterince delil toplayamayacaksın."

"Peki, eğer bu senin başının altından çıktıysa, teşekkür ederim," dedi Trace.

Babasının onu buraya getirtmekteki amacı ne olursa olsun Chesapeake'e gelmesi için bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı. Sanki hayalini kurduğu her şeyi elde etmesi an meselesiydi.

***

Abby ile Bree, son dakika parti düzenlemeleriyle meşgulken Jess ön masada oturmuş, hem konuk listesini hem de ilk haftanın rezervasyonlarını gözden geçiriyordu. Otelin ilk ziyaretçileri partiden sonraki sabah geleceklerdi ve odalar yaz boyunca doluydu. Abby her şeyin kontrol altında olduğunu düşünse de bazı aksaklıklar çıkmaya devam ediyordu. Bunlardan bazılarının Jess'in hatırlatma telefonlarını ihmal etmesinden kaynaklandığını fark etti. Bree'nin onu incelediği sırada şefle birlikte çalışacak olan gıda dağıtım şirketinde ve çiçekçide aynı şeyin yaşandığını öğrenmişti ve pes etmek üzereydi.

"Jess yine ne yaptı?" diye sordu Bree sessizce.

Abby derhal her zamanki korumacılığıyla durumu geçiştirmeye çalıştı. "Birkaç şeyi teyit etmeyi unutmuş, ama önemli değil. Şimdi hallettim."

Bree başını iki yana salladı. "Bu yeri sen olmadan nasıl idare edecek?"

"Başaracak," diye ısrar etti Abby kendi şüphelerini açığa çıkarmak istemeyerek. "Şimdiden muhasebecilerle görüşmeye

başladım. Yeni aşçımız çok deneyimli biri ve yemek pişirmekten daha fazla sorumluluk üstlendiğinin bilincinde. Restoran işletmeciliğinden de anlaması gerekiyor."

"Jess'in bir iş ortağına ihtiyacı var," dedi Bree. "Başka kimseyi dinlemeyeceğini biliyorsun."

"Dinleyecek," diye üsteledi Abby. "Dinlemek zorunda ve bence bunu biliyor. Sonuçta bu onun hayali. Bunun için mücadele edecektir."

"Daha önemli ve ilginç fırsatlar çıkmadıkça," dedi Bree.

Abby kaşlarını çattı. "Bugün onunla ne alıp veremediğin var?"

Bree'nin yanakları alev aldı. "Bir şey yok. Onun başarılı olmasını istiyorum. Sadece, o önemli şeyleri ihmal ederken senin onun hayali için uğraşıp didinmeni görmek canımı sıkıyor."

"Her şey halloldu," diye tekrarladı Abby. "Bu parti harika olacak ve asıl açılış ise büyük ses getirecek. Göreceksin."

"Öyle diyorsan..." dedi kız kardeşi tavrından şüphe saçılsa da.

"Öyle."

Tam o sırada Trace içeri girdi. Abby'ye uzanıp dudağına sıcak bir öpücük dokundurunca Abby'nin yanakları renkten renge girdi.

"Bak sen," dedi Bree kocaman gözlerle. "Bana kimse bundan bahsetmemişti."

Trace ürkmüş bir ifadeyle döndü ve onu fark edince sinsi sinsi güldü. "Merhaba, Bree. Evine hoş geldin."

"Beni kimsenin böyle karşılamaması ne kötü," dedi Bree ayağa kalkarak. "Sanırım eve döneceğim. Bir anda buranın havası buğulandı."

"Benim yüzümden gitme," dedi Trace. "Abby'yi öğle yemeği için bir iki saatliğine kaçırmayı düşünüyordum. Senin de bize katılmanı isterim."

"Hadi Bree," diye yalvardı Abby. "Buraya geldiğinden beri yengeç yemedin." Destek vermesi için Trace'e döndü. "Brady'nin yerine gidebiliriz, öyle değil mi?"

"Tabii... İki kadını, yerde yağa bulanmış şekilde bir çekiç ve birkaç düzine yengeçle uğraşırken izlemek çok hoşuma gider."

Bree kahkaha attı. "Tuhaf bir seksilik anlayışın var, ama teşekkürler, almayayım. Büyükanne de bu gece eve yengeç sipariş etti."

"Bu doğru," dedi Abby. "Unutmuştum. Başka bir yere gidebiliriz."

Bree kabul etmedi. "İkinizin arasında üçüncü bir kişi olmak eskilerde kaldı. Keyfinize bakın." Abby'ye anlamlı bir şekilde baktı. "Seninle daha sonra konuşmamız gerekiyor. Şimdiden haber vereyim."

Abby, bu konuşmanın nereye varabileceğini tahmin ediyordu. Sorgulama konusunda ailede Mick'ten daha yetenekli biri varsa o da Bree idi. Kendisi konuşkan olmayabilirdi, ama onda bir muhabirin etkili ve tavizsiz röportaj yeteneği vardı. Neyse ki Trace ile birlikte babasına durumu açıklamışlardı. Bree önceden uyarıda bulunduğuna göre cevaplarını hazırlayıp meraklı kız kardeşinden istediği her şeyi saklayabilirdi.

***

Abby ile büyük, ızgara sandviçlerini ve buzlu çaylarını alıp suyun kenarındaki yeni kafelerden birine oturduklarında Trace, "Bree iyi görünüyor," dedi. Panini Bistro'nun iç kısmında sadece üç dört masa vardı, fakat haziran sonunun bu sıcak öğleden sonralarında gölgesinden faydalanılan parlak, mavi beyaz çizgili şemsiyelerle dışarıya yerleştirdikleri oturma yerleri

bu eksikliği gideriyordu. Bütün masalar çoğunlukla plajdan gelen mayolu insanlarla doluydu.

Abby başını iki yana çevirerek Trace'in bu gözleminin yanlış olduğunu belirtti. "Bir derdi var," dedi. "O kadar kırılgan duruyor ki sanki birazdan parçalara ayrılacak. Ne olduğunu da anlatmıyor."

Trace onun yüz ifadesini yakından inceledi. "Onunla ilgili oldukça endişelisin."

Abby başını sallayarak doğruladı.

"Bir dakikalığına başka şeylerden bahsetmeye ne dersin? Yoksa kız kardeşinden mi konuşmak istersin?

Abby hayır anlamında başını salladı. "Bree konuşana kadar onunla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok." Trace'in gözlerine baktı. "Ne söyleyeceksin?"

"Bak, şu an bu konuyu açmak hiç hoşuma gitmiyor. Zaten başında yeterince dert var. Sadece bir konuda fikrini almam gerekiyor."

Abby ona endişeyle baktı. "Sanırım ciddisin. Sorun nedir? Yine otelin parasal durumuyla ilgili bir problem yok, değil mi? Her kuruşu kontrol ediyorum."

Trace bir elini kaldırdı. "Sakin ol. Otelle ilgili değil. Konu Wes. Bugün ondan haber aldım."

Korkudan Abby'nin gözleri açıldı. "Wes'ten haber mi aldın? Nasıl? Seni mi aradı? Ne istedi?"

Trace cebine uzanıp sabah erkenden bankaya ulaşan kâğıtları çıkardı. Bu sabah tam arkasından öfkeyle gelen Mariah'yla birlikte bir tebliğ memuru ofise paldır küldür daldığında sinirden deliye dönmüştü. Abby'yi görmeye gelmeden öfkesini yatıştırmayı başarmıştı.

"Bunu göndermiş," dedi yasal belgeleri uzatarak.

Abby kuşkulu gözlerle ona baktı ve kâğıtları alıp okumaya başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye patladı. "Seni kızlardan uzak tutmak için yasaklama emri mi çıkarmış? Bunu yapamaz. Onun için bir tehdit oluşturman gerekir."

"Normalde öyle olur," diye katıldı Trace. "Bunu yapabilmesi için hakimi nüfuzu altına almış olması gerekir. Belki belge, ama sanmıyorum, çünkü notere onaylatılmış."

Abby giderek artan bir şaşkınlıkla diğer sayfalara da hızla göz gezdirdi. Son sayfa da bittikten sonra cep telefonuna uzandı.

Trace ellerini onunkilere uzattı. "Hayır. Senden bunu çözmeni istemedim. Wes'le ben ilgilenirim. Sadece nasıl davranacağım konusunda fikrini almam gerekiyor. Kemiklerini mi kırayım yoksa temiz, düzgün ve yasal yollardan geçmemi mi istersin?"

"Senin onunla hiç uğraşmak zorunda kalmaman gerekirdi," dedi Abby öfkeyle. "Bu çok alçakça."

"Öyle. Sadece senin burada kalmaya karar verme ihtimaline karşı kızlarıyla yakın irtibatını yitireceğinden ölesiye korktuğu için böyle saçmalıklara başvuruyor."

"Ama ben—"

"Bir ihtimal," diye onun sözünü kesti Trace. "Bu konuyu da başka bir gün konuşuruz."

Abby şaşkın bir ifadeyle geriye yaslandı. "Wes'le her şeyi hallettiğimizi sanıyordum. Şimdi neden böyle bir çılgınlık yapsın ki? Sence bir çeşit bunalım yaşıyor olabilir mi? Davranışları çok dengesiz, bu konuda şüphe yok. Belki de onu velayet davasından vazgeçmek zorunda bıraktığım için benden intikam alıyordur."

Trace onun elini sıktı. "Sebebi önemli değil. Bence beni kızlardan ve dolayısıyla senden uzak tutmak istiyor, bu kadar basit."

"Neden?" diye sordu Abby kafası karışmış bir şekilde. "Yıllar önce boşandık biz."

"Ama ben ortaya çıkan ilk gerçek tehdidi oluşturuyorum."

"Sanırım öyle."

"Yapacağım şey şu: Bu akşam için New York'a bir uçak bileti ayırttım ve yarın ilk iş olarak avukatımla bir toplantı ayarladım. Sana söz veriyorum, bu iş yarın akşama kadar çözülecek." Abby'nin gözlerine baktı. "Bu gece partide olamayacağım için üzgünüm. Bu partinin senin ve Jess için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Kafana takma, sadece bu işe odaklan. Ben de seninle gelebilirim."

"Olmaz, senin burada yapman gereken bir sürü şey var. Hem partiyi kaçırırsan Jess seni asla affetmez."

"Eğer Wes sırf inat olsun diye böyle bir şey yapmışsa yemin ediyorum onu öldürebilirim."

"Ben buna senden daha hevesliyim. Yine de önemli olan bunu aramızda halletmemiz. Bu emrin kâğıt üzerinde bir değeri olmadığının o da farkında. Bunun için yasal bir gerekçesi yok. Üstelik o ve Gabrielle hakkında bildiklerimizle onu yola getirebileceğimi düşünüyorum. Bütün kozlar elimizde, Abby."

Otele döndüklerinde Abby hâlâ kendine gelememişti. Trace, yine yanaklarını renkten renge sokarak onu uzun uzun öptü. "Üzülme artık."

"Nasıl üzülmem?"

"Partiye odaklan ve seninle bir daha baş başa kaldığımız zaman senin için hazırladığım sürprizi düşün."

Abby ani bir merakla onu inceledi. "Gerçekten mi? Bir sürprizin mi var?"

"Tatlım, konu sen olunca yıllardır planlar yapıyorum."

Onu tekrar öptü ve gözleri gerçek bir memnuniyet ifadesiyle parıldarken dudaklarında sersem bir gülücükle bırakıp gitti.

23

Abby, oteldeki ofisine dönerken Wes'in bir şekilde hâkimin birine imzalattığı aptalca yasaklama emrine hâlâ öfke duyuyordu. Golf arkadaşlarından ya da aile şirketi müşterilerinin birinden rica ederek bunu yaptırmış olmalıydı, çünkü böyle bir şeyi başka türlü başarabilmesine imkân yoktu.

Kendi kendine mırıldanarak çantasını masanın üzerine attıktan sonra Jess'in karanlıkta oturduğunu fark etti.

"Merhaba, her şey yolunda mı?" diye sordu Abby.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Jess. Birkaç saat içinde hayalini gerçekleştirecek olan bir kadına göre yüz ifadesi şaşırtıcı derecede tatsızdı.

Ruh hali zaten kötü olan Abby'nin tahammülü kalmadı. "Oyalanacak vaktim yok. Bir sorun varsa hemen söyle."

"On numaralı yani en iyi odamız bilgisayarda rezerve edilmiş göründüğü halde neden dosyada konuğun adını veya kredi kartı numarasını bulamıyorum?"

Abby derin bir nefes aldı. Jess'in bunu fark edeceğini hesaba katmamıştı. Kız kardeşi ilk kez detaylara dikkat etmişti. Bu konuşmayı onunla günler öncesinden yapmış olmalıydı, ama sürekli ertelemişti.

"Onu ben yaptım," dedi sonunda.

"Rezervasyon sistemini bir tek sen bildiğin için o kadarını tahmin ettim. Merak ettiğim şey neden yaptığın?"

Abby kız kardeşinin gözlerine baktı. "Açıklayacağım, ama sen de anlatacaklarımı bitirmeden sinirlenmeyeceğine söz ver."

Jess'in gözleri kısıldı. "Odayı Wes'e ayırmadın, değil mi?

Abby, böyle bir şeyin aklına gelmesine bile şaşırdı, fakat tabii ki onun bu son marifetinden Jess'in haberi yoktu. "Elbette hayır," dedi. "Aslında oda annem için. Bugün öğleden sonra burada olur."

Jess bir an, belli ki şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde kalakaldı. Sonra ayağa fırladı. *"Olamaz!"* dedi sertçe yumruğunu masaya vurarak. "Benim otelimde kalamaz. Şehre neden geliyor ki? Kimse onu burada istemiyor."

"Ben istiyorum," dedi Abby sessizce. "Üstelik bunca yıl içine hapsettiğin öfkeni ve acını bir kenara bırakırsan bence sen de istersin."

"Hayır, istemiyorum!" dedi Jess şiddetle. "Daha önce ne zaman benim için buraya geldi ki?"

"Gelmeye çalıştı, Jess. Denediğini biliyorsun. Ona engel oldun. New York'a taşınman için sana kaç kez yalvardı? Onunla olmanı istedi, Jess. Hepimizi yanında istedi."

"Ah, lütfen," diye alay etti Jess. "Eğer orada olmamızı bu kadar isteseydi bunun olmasını sağlardı."

"Evimizden ayrılmanın bizim için ne kadar üzücü olacağını gördüyse yapamazdı," dedi Abby yavaşça.

"O bizi *terk etti*," diye tekrarladı Jess inatla. "Bütün bunları nasıl unutabildiğini asla anlayamadım."

"Ben hiçbir şeyi unutmadım," diye karşılık verdi Abby. "Hem en azından onu ziyaret etmen için babamın da ısrar etmesi gerekirdi, çünkü o senin annen. Babam da onun kadar suçluydu. Bizimle biraz zaman geçirmek istediği her seferde onu buraya gelmek için zorlayarak sanırım içten içe tatmin oluyordu."

"Bak, Abby, sen on yedi yaşına gelene kadar sana annelik etti. Benimse yedi yaşıma kadar annemdi, sonra çekip gitti. Bütün bunlardan sonra anneliğe layık olduğunu düşünmüyorum."

Abby bunun kolay olmayacağını biliyordu, ama Jess'in durumu bu kadar zorlaştıracağını düşünmemişti. Öfkesi Abby'nin tahmin ettiğinden bile daha büyüktü. Onu suçlayamazdı ama sevdiği iki insanın arasını düzeltmek için bu olayı kullanmanın bir yolu olmalıydı.

"Tatlım, o buraya seni desteklemek için geliyor. Sana elini uzatıyor. O kapıdan girer girmez onu affetmeni kimse senden beklemiyor, fakat lütfen ona bir şans ver."

"Neden bunu yapayım?" diye sordu Jess. "Bu benim gecem ve onu burada istemiyorum."

Abby arkasında bir nefes sesi duyup döndüğünde Megan'ın girişte durduğunu gördü. Yüzünde şaşkınlık ve üzüntü vardı. Abby hemen yanına gitti. "Anne, öyle demek istemedi."

"Evet, öyle demek istedim," dedi Jess gözlerinde hafif bir pişmanlık belirtisi olsa da. Öfkelense bile kimseyi az önce Megan'a yaptığı gibi kasten incitmeyecek kadar yumuşak kalpliydi.

Abby ona sertçe bakıp Megan'a döndü. "Bunu aşacağız. Sadece hepimizin birlikte zaman geçirmeye ihtiyacı var. Nasıl aile olunacağını hatırlamamız gerekiyor."

Megan bakışlarını Jess'ten ayırmadan kafasını iki yana salladı. Sanki yıllardan beri nadiren gördüğü bu genç bayanın görüntüsünün etkisinden kurtulamıyordu. Titreyen bir sesle, "Hayır," dedi yavaşça. "Gitmeliyim. Jess haklı. Ben buraya ait değilim."

Jess, Abby'ye sert bir bakış attı. "Ne sanıyordun?" diye mırıldandı, sonra da Megan'ın yanından hızla geçerek odayı terk etti.

Abby irkildi. Kız kardeşi gidince annesini içeri çekip ona bir sandalye uzattı. "Onu dinleme, anne. Durumu az önce anlattım. Sakinleşmesi için zamana ihtiyacı var."

Annesi hüzünlü bir şekilde baktı. "Yılbaşına kadar kalabileceğimden emin değilim."

Abby, belli ki annesinin gerginliği azaltacağını düşündüğü gülümsemeyi esirgemedi. "O kadar sürmeyecek, söz veriyorum. Onunla tekrar konuşacağım. Lütfen, kal."

Megan bitkin görünüyordu. "Bunu ilk önerdiğinde kötü bir fikir olduğunu biliyordum, ama sizleri görmeyi o kadar çok istiyordum ki, sonunda kabul ettim. Şimdi söyle, Mick'in tepkisi bundan farklı olacak mı? Onunla konuştuktan sonra hiç yumuşamadı mı?"

Abby, "Gelişini sindirmek için yeterince zamanı oldu," diyerek annesini rahatlattı. "Sanırım sorun çıkarmayacak."

Megan bir oh çekti. "Bu iyi bir şey sanırım."

"O zaman kalıyorsun..."

"Bunu sahiden istiyorum," dedi Megan özlem dolu bir ifadeyle.

"Yap o halde. Sana odanı göstereyim." Abby annesinin valizini alıp yukarı taşıdı. Giderken Jess'i görmemeleri Abby'yi memnun etti. Bir hadise daha yaşanırsa Megan'ın doğrudan New York'a döneceğini seziyordu.

Abby misafir odasını açmak için anahtarını kullandı, sonra da onu annesine verdi. "Burası en büyük odamız. Rahat edeceğini umuyorum. Buralarda zaman geçirmek istersin diye burayı bir haftalığına ayırttım."

Megan'ın gözleri zevkten kocaman oldu. "Sahiden çok güzel. Dekoratörün şahane bir zevki varmış."

"Her şey Jess'e ait," dedi Abby. "Onu görürsen bunu ona söylemelisin."

"Benim fikrimi önemsediğinden şüpheliyim."

"Elbette önemsiyor. Sadece bunu kendine bile söylemeye cesareti yok. Onunla konuşmayı dene, anne. Seni birkaç kez reddetse de, şey..."

"Belki de bunu hak ediyorum," dedi Megan düşüncesini tamamlayarak.

Abby buna karşı çıkacaktı, ama sonra dürüst olmayı tercih etti. "Evet, belki de." Annesine sarıldı. "İhtiyacın olan her şeyin burada olduğunu düşünüyorum. Yarına kadar resepsiyonda kimse olmayacak, o nedenle eksik bir şeyler varsa beni cep telefonumdan ara. Parti saat sekizde."

Megan hüzünlü bir ifadeyle başını salladı. "Dört gözle bekliyorum." Bunu idam sehpasına giden birinin samimiyetiyle söylemişti.

***

Mick bütün gün huzursuzdu. Bunun sebebini Jess'le ilgili endişesine ve onun için oldukça önemli olan bu gecenin kusursuz geçmesini istemesine bağlayacaktı, ama gayet iyi biliyordu ki bütün sorun Megan'dı. Günlerdir onu aklından çıkaramıyordu.

Normalde dikkatini başka yöne çekmek için bir şantiyeye giderdi, fakat bu geceki parti ve yarınki büyük açılış sona erene kadar Jess ile Abby yardımına ihtiyaç duyabilir diye yakınlarda duracağına kendi kendine söz vermişti. İkisinin de ondan yardım isteme alışkanlığı olmadığını kederle düşündü. Yıllar önce ona güvenmemeleri gerektiğini onlara öğretmişti.

Sessizlik içine işlemeye başladığında –ya da gözle görülür gerginliği büyükanneyi çıldırtmaya başladığında– annesi ona sahilde yürüyüş yapmasını önerdi. "Önemli şeylere vakit bulamayacak kadar hırslı olduğun zamanlardan önce bundan hoşlanırdın," diye hatırlattı.

Mick ona gülümsedi. "Basit bir öneriden yola çıkarak geçmiş günahlarımla ilgili ders vermeye kalkma lütfen."

Annesi güldü. "Mümkün olduğunca çaktırmadan fikirlerimi söylüyorum. Şimdi git. Mutfağımda sürekli gidip gelmen sinirlerimi bozuyor. Yarın sabah gelecek olan kalabalık için yemek hazırlığımı bitirmem gerekiyor. Connor ile Bree kahvaltıda tarçınlı kurabiyelerimden isteyeceklerdir." Yüz ifadesi özlemle doldu. "Evimizin yeniden dolu olması güzel olacak, değil mi, Mick?"

Mick evet anlamında başını salladı. "Umarım Kevin de burada olur."

Annesi omzunu sıktı. "Yakında gelecek. Şu anda buna odaklanalım."

"Onun Irak'tan dönmesi benim için geç olabilir."

"Benim için de."

Eğilip annesini alnından öptü. "Ayakaltından çekiliyorum. Haklısın. Sahilde yürüyüş yapmak kafamı dağıtmam için en iyi çözüm."

Yaşlı kadın onu manidar bakışlarla süzdü. "Kafan Megan'la ilgili düşüncelerle dolu, değil mi?"

Mick bunu inkâr etmesinin bir anlamı olmadığını düşünüp kabul etti.

"Bu çok doğal. Umarım Abby onu buraya davet ederek ne yaptığının farkındadır."

Mick içini çekti. "Bunu sanmıyorum, ama iyi niyetli olduğuna şüphe yok. Abby her zaman bu ailenin huzurlu olmasını

istedi. Ben yalnızca bunu birkaç günde başaracağına pek inanmıyorum."

"Pekâlâ, denemekten zarar—"

"Gelmez," dedi Mick meşhur nakaratı tamamlayarak. "Bence Abby kararlılığını ve iyimserliğini senden almış."

"Olabilir," dedi annesi. "Kocaman kalbini de senden almış."

Mick bundan pek de emin değildi. Sahile doğru yürürken en son ne zaman birine yaklaşması için izin verdiğini, kalbini ne zaman çocukları da dahil başka birine açtığını hatırlamaya çalıştı. Megan'ın gidişi onun güvenme ve sevme yeteneklerini elinden almıştı. Daha da kötüsü, onu gidişinden dolayı asla suçlayamamıştı. Nihayetinde haftalarca, hatta aylarca uzaklaşmasını gerektiren işler alarak aslında ilk giden kendisi olmuştu. Megan gibi sadık bir eşin bile buna tahammül etmeyeceğini göremeyecek kadar bencil olmalıydı.

Megan'ın ona artık dayanamayacağını söylediği gün tam olarak nasıl göründüğünü net bir şekilde hatırlıyordu. Saçlarında rüzgâr, yanakları al al ve gözlerinde onu neredeyse dize getiren derin bir kederle tam da bu sahildeydiler. Ona kararını değiştirmesi için yalvarmak üzereydi ki Megan bir parmağını dudaklarına götürüp başını sallamıştı.

"Artık çok geç," demişti lacivert gözleri üzüntüden yaşlarla dolarken. "Sen busun. Ben senden değişmeni isteyemem ve bunu bekleyemem." Elini yanağına götürmüştü. "Yaptığın işlerle gurur duyuyorum. Burası gerçek bir kente döndü, tıpkı senin hayalini kurduğun gibi. Keşke ailemizi kurmaya da bunun yarısı kadar zaman harcasaydın. Seni seviyorum, Mick, ama artık burada kalamam. Bütün sorumluluğu üstlenmek beni bunaltıyor."

Dimdik sırtı ve kalkık çenesiyle tam o anda çekip gitmişti. Mick onu çok iyi tanıdığı ve sevdiği için giderken ağladığını biliyordu.

O gece yataklarında tek başına tonlarca gözyaşı dökmüştü, çünkü bir kez daha tartıştıktan sonra Megan misafir odalarından birine taşınmıştı. Mick bunu kabullenemeyecek kadar gururluydu. Fakat gururunun yanı sıra, onun peşinden sürünmesi gerekirken bunu yapmayacak kadar aptaldı. Taksiye binmesine bile engel olamamıştı. Bu, ölene dek yaşayacağı bir pişmanlıktı.

O anda, düşünceleri Megan'ı çağırmış gibi yukarı baktığında onun yüz metre ötede kendine doğru yürüdüğünü gördü. Onu yeniden görmenin şaşkınlığıyla olduğu yerde kalakaldı ve Megan dalgaların köpürerek kumlara çarpışını izlerken fırsatı değerlendirip onu büyük bir zevkle seyretti.

Saçları daha önce hiç görmediği kadar kısaydı ve yüzüne yakışmıştı. Yanaklarındaki renk makyajdan değil güneşten kaynaklanıyordu, dudakları onları dolgun ve etkileyici gösteren bir çeşit soluk şeftali rengi parlatıcıyla kaplanmıştı. İlişkileriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan tutku şu anda Mick'i esir almıştı. Birlikte yaşadıkları güzel anıları silmek için sarf ettiği onca çabaya rağmen ona karşı bir çekim duyduğunu fark edince hayrete düştü.

Bakışlarını yüzünden çekti, dökümlü pantolonuyla gömleğinin rüzgârla birlikte nasıl ince ve biçimli vücudunun şeklini aldığını gördü. Ayak tırnaklarına hâlâ o güzel kırmızı ojelerden sürüp sürmediğine bakarken Megan başını kaldırıp onu yakaladı.

Belli belirsiz bir gülümsemeden sonra, "Merhaba, Mick," dedi.

Mick neredeyse dili tutulmuş bir şekilde başıyla onu selamladı. Bu başına gelen en aptalca ve beklenmedik şeydi. Oysaki Megan'ı durmadan konuşarak tavlamıştı.

Onun bu sessizliğine karşı Megan'ın gözlerinde bir acı belirdiyse de bakışlarını ayırmadı. "Buraya geleceğimi biliyor muydun?"

Mick tekrar başını salladı. "Evet... Burada olmana sevindim."

Bunun üzerine Megan şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Sahiden mi? Bu konuyu konuşmak için aradığımda sesin pek de sevinmiş gibi gelmiyordu."

Mick aldırış etmeden omuzlarını silkti. "Bu özel günde ailenle birlikte olman gerektiğine ikna oldum."

O anda Megan kahkaha attı ve bu yumuşak, neşeli ses Mick'in içini kaplayarak onu tıpkı büyükannenin esintiyle dönen rüzgâr çanları gibi sevindirdi.

"Görünüşe göre Abby ikimizi de sonu belli olmayan bir işe ikna etmekle meşguldü," dedi Megan. "Jess fikrini çoktan netleştirmiş. Benim gitmemi istiyor."

Rahat bir nefes almak yerine Mick'in içinde beklenmedik bir korku alevlendi. "Ama gitmeyeceksin, değil mi? Sana burada ihtiyacı var, Meggie."

Mick ona eski takma adıyla hitap edince Megan duraksadı. "Uzun zamandır bana böyle seslenmemiştin."

"Farkındayım. Sanki mutlu zamanlarımıza aitmiş gibi onu kullanmak doğru gelmiyordu." Kişisel meselelere kaymaktan rahatsız olmuştu. Konuyu değiştirdi. "Otelle ilgili ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle nefes kesici," dedi Megan büyük bir hevesle. "Jess'in harika bir zevki var."

"Oldukça da pahalı," dedi Mick alaycı bir şekilde. O sabah otel hediyesi olarak teslim ettiği fırını düşünüyordu. Abby,

teslimat sırasında bir şekilde Jess'i mutfaktan uzak tutmuş ve aşçı da bu gece bütün yemekler hazırlanıp parti başlayana kadar onun mutfağa girmesini engelleyeceğine söz vermişti. Akşam bir ara onu içeri sokup fırını göstermeyi planlıyordu.

"Benim özelliklerimden birini almış olması güzel," diye şaka yaptı Megan. "Daha işe yarar başka özelliklerim de olsa bile."

Mick ellerini ceplerine sokuşturdu. "İyi görünüyorsun, Meggie. Gittiğin günden beri hiç yaşlanmamışsın."

Megan buna güldü. "Sen de hâlâ yağcının tekisin, Mick O'Brien."

Mick ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden orada öylece durdu. Neyse ki Megan zor durumlardan kurtulmak için meçhul duygusal sularda yolunu bulma yeteneğini ve ustalığını kaybetmemişti.

"Geri dönmeliyim," dedi Megan. "Seni gördüğüme sevindim, Mick. Bu, gecenin daha kolay geçmesine yardımcı olacak."

Öyle hızlı ve hafif bir okşamayla Mick'in eline dokundu ki Mick bunun bir hayal olduğunu sandı. Sonra sert kumlarda uzun adımlarla yürüyüp ondan uzaklaştı. Tıpkı önceden olduğu gibi.

***

Trace, Wes'le hesaplaşmadan önce avukatıyla yapacağı görüşmeyi beklememeye karar verdi. Onun yerine, bir taksiye binip doğrudan onun, Abby'nin kızlarla yaşadığı yerden birkaç bina ötedeki evine gitti. Trace, bu yakınlıktan rahatsız olmayıp kızların hatırı için yakın oturduklarını düşünmeye çalıştı.

Asık suratlı kapıcıyı nasıl atlatacağını merak ederken şans yüzüne güldü ve iki kişi bir partiye gitmek üzere içeri girerken o da gruptan biri gibi aralarına katılıp onlarla birlikte asansöre yöneldi. Maryland'den ayrılmadan önce daire numarasını bulmuş olmasına sevindi.

Yukarı çıktığında zili çaldı ve Wes'in kapıyı açmasını bekledi. Kapıyı Gabrielle açtı. Makyajsız yüzü ve arkada topladığı atkuyruğu saçıyla bile sosyete sayfalarında gördüğü resimler kadar güzeldi. Bu haliyle, fotoğrafların geçtiği makalede verilen yaşı olan, otuz ikiden daha genç duruyordu.

"Sen kimsin ve buraya nasıl geldin?" diye sordu kadın sertçe. "Eğer sen de başka bir muhabirsen konuşmuyorum."

Kapıyı tam kapatacaktı ki Wes'in oturma odasına girdiğini gördü.

"Buraya nişanlını görmeye geldim," dedi Trace hızla odaya dalarak.

Wes ona dehşetle baktı. "Güvenliği ara, Gabrielle."

Trace ona bakarak, "Buna gerek kalmayacak," dedi.

Gabrielle endişeli bir ifadeyle olduğu yerde kaldı. "Wes, neler oluyor burada?"

Wes Trace'e cüretkâr bir bakış attı. "Sanırım ona karşı çıkarttığım yasaklama emri için gelmiş."

Gabrielle'in gözleri büyüdü. "Yasaklama emri mi? Neden?"

"Onun Carrie ile Caitlyn'in yakınında olmasını istemiyorum," dedi Wes.

Kız arkadaşı şaşırdı. "Onun kızlara bir tehlike arz ettiğini mi düşünüyorsun?"

Trace onun yerine cevap verdi. "Hayır, kendisine karşı bir tehdit oluşturduğumu düşünüyor. Tek istediği beni Abby'nin hayatından çıkarmak, öyle değil mi Wes? Eğer kızların yanına yaklaşmamı engellersen Abby'nin de beni hayatından çıkaracağını sanıyorsun."

"Hayır, bu sadece ikizlerle ilgili bir şey," diye ısrar etti Wes. "Onlara karşı bir tehditsin."

"Bunu bana açıklaman gerekecek," dedi Trace.

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim," dedi Wes meydan okurcasına. "Gerekçemi hâkime anlattım ve o da bana hak verdi."

"*Sözde* gerekçeni Gabrielle'in içeriden sızdırdığı bazı bilgiler sayesinde tavsiyede bulunduğun hisselerden binlerce dolar kazanmış bir adama açıkladığın doğru. Aynen böyle olmadı mı?" diye sordu Trace.

Wes, onun bu şekilde parçaları birleştirmesine şaşırmış görünüyordu.

Trace ona keyifle baktı. "Sana burada bağlantılarım olduğunu söylemiştim. Ortak arkadaşımız Steve benim için birkaç arama yapmakta bir sakınca görmedi." Ardından Gabrielle'e döndü. "İçinde bulunduğun pisliğe bir de bilgi sızdırmayı eklersen durumun daha da karışmaz mı?"

Gabrielle sarsılmış bir halde yemek odası sandalyelerinden birinin kenarına zorlukla oturdu. "Wes? Söyledikleri doğru mu? Sana bahsettiğim bilgiyi mi kullandın?"

Wes bunu kabul etti. "Mecbur kaldım. Böyle bir yardıma ihtiyacım vardı. Abby'nin kızları New York'a geri getireceğinden emin olmak için tek çarem buydu."

"Bence bunu unutsan iyi edersin," dedi Trace. "Şu anda sana çok kızgın. Bana gelince, ya sabahtan bu meseleyi çözersin ya da kişiye hakaretten dava açarak seni şehirdeki bütün gazetelere çıkarıp rezil ederim."

Wes, karşı çıkmaya çalıştıysa da Trace onu umursamadı bile. Sonunda içini çekerek, "Yalnızca kızlarımı görmeye devam etmek istiyorum," dedi.

"Göreceksin," diye söz verdi Trace. "Bir daha böyle saçma işlere kalkışmadığın sürece. Abby seni asla kızlarından mahrum bırakmaz. Seni ne kadar sevdiklerini biliyor. Ona inanman için bunu daha kaç kez söylemesi gerekiyor?"

"Fakat sen—"

"Biliyorum, Wes, sen onların babasısın," dedi gayet resmi bir şekilde. "Onlar üzerinde kötü bir etki bıraktığını düşünmemi sağlayacak davranışlarda bulunmadığın sürece buna daima saygı duyacağıma söz veriyorum. Lütfen, beni buna inandıracak herhangi bir koz verme."

"Şimdi böyle söylüyorsun, ama onların benden nefret etmesini sağlayacağını biliyorum," dedi Wes Trace'in sözüne yine de güvenmeyerek.

Trace yeniden denedi. "Carrie ile Caitlyn'e seninle ilgili olumsuz bir kelime dahi etmem. Abby de bunu yapmaz. Beni tanımıyor olabilirsin ama Abby'yi, bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun. Benim yapmama da izin vermez. Harika kızların var ve Abby ile benim aramızda bir şeyler gelişirse onlara kendi çocuklarımmış gibi davranacağım. Fakat seni hayatlarının dışında tutmaya kalkışmayacağım bile."

Wes, gözle görünür bir şekilde rahatlamıştı. "Emin olmak zorundaydım, anla beni. Gabrielle ile birlikte hayatımdaki en önemli insanlar kızlarım. Onları kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Kaybetmeyeceksin," dedi Trace tekrar. "En azından buna ben sebep olmayacağım."

Wes duraksayıp Trace'in gözlerine baktı. Sonunda telefonuna uzandı. "Şimdi avukatımı arayacağım. Sabaha kadar emri kaldırır."

"Teşekkürler," dedi Trace. "Birbirimizi anladık, değil mi?"

Abby'nin eski kocası buna onay verdi.

"Peki o zaman," dedi Trace memnun bir ifadeyle. "Gitsem iyi olur. Bu gece otelde parti var ve bitmeden yetişmek istiyorum." Az önceki öfkesinin aksine Wes'e ve kızlarını kaybetmekten korkmasına sempati duyuyordu. "Haberin olsun,

Abby Caitlyn'le Carrie'yi gelecek hafta seninle biraz zaman geçirmeleri için getirmeyi planlıyor."

İkisinin de gözleri parladı. Gabrielle nişanlısının elini tutarak, "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi hevesle. Wes'in uyaran bakışlarıyla duraksadı. "Abby'nin beni hor gördüğünü biliyorum, ama kızları ne kadar sevdiğimi bilseydi fikrini değiştirebilirdi."

"Belki de," dedi Trace. Onun sesindeki samimiyeti duymuştu. Wes ya da Gabrielle ile ilgili ne düşünürse düşünsün onların ikizleri gerçekten sevdiğinden emindi. Bir daha adamın boğazına yapışmak isterse bunu hatırlaması gerekecekti.

***

Abby, Jess'in partiye gelen insan kalabalığı arasında gidip geldiğini izlerken onun kendine uygun bir ortam bulduğunu düşündü. Megan dışında her bir konukla özel olarak ilgilenip dikkatini onlara veriyor, sonra da başkalarına geçiyordu. İkizlere, yeni elbiselerinin ne kadar yakıştığını söylemek için bile birkaç dakikasını ayırmıştı.

Abby nereye dönse otelin yeni dekoruyla ilgili iltifatlar duyuyordu. Sevdiği leylaklarla süslü emaye bir broş takan Bayan Finch'in eşlik ettiği belediye başkanı bile şehrin en lüks turist otelinin yeniden iş dünyasına açılmasına ne kadar sevindiğini söyledi.

Bobby Clark Abby'ye, "Otel küçük olabilir, ama her zaman kalitenin temsilcisi oldu. Jess'in hiçbir zaman böyle büyük bir iş yapacağını sanmıyordum," dedi.

Bayan Finch'in gözleri geçmişe özlemle buğulandı. "Mick'in burayı ilk inşa ettiği ve David'le her hafta pazar akşamları buraya geldiğimiz zamanlar geldi aklıma."

"Bu pazar yine gelelim," diye söz verdi belediye başkanı. "Yeni menüyü test edelim bakalım. Bu geceki mezelere bakılırsa içimden bir ses eskisine fark atacağını söylüyor."

Lawrence Riley Bayan Finch ile belediye başkanının yorumlarının üstüne geldi. Abby'ye dönüp, "Bunlar duymayı istediğim şeyler," dedi bir yandan belediye başkanının elini sıkıp diğer yandan Abby'yi yanaklarından öperken. "Kabul etmeliyim ki sen ve Jess beni şaşırttınız."

"Benim tek yaptığım faturaları ödemekti," diye diretti Abby. "Diğer her şey Jess'in eseri. Otelin nasıl olması gerektiğini önceden belirledi ve onu bu hale getirmeyi başardı."

Mick bir elini Abby'nin beline dolarken gururla, "Kesinlikle öyle," dedi. "Bu güzel bayanı bir dakikalığına kaçırabilir miyim?"

Abby'yi gözden uzak bir yere çekti.

Telaşlı ifadesini gören Abby sordu. "Ne oluyor, baba?"

"Annenin yalnız başına orada durduğunu fark ettin mi? Onu buraya sen getirdin, Abby. Bir şeyler yapmalısın."

Abby ona kuşkuyla baktı. "Ben mi? Sen bir yetişkinsin. Onunla sohbete girecek kadar yeteneklisin. Herkesin senden annemin gelişini hoş karşılayıp karşılamadığını gösteren bir işaret beklediğini sezmedin mi?"

Mick Abby'nin bu iddiasını göz ardı etmeyerek tam anlamıyla güneyli bir beyefendi gibi tepki gösterdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Baba, Chesapeake'teki herkes onun bizleri terk ettiğini biliyor ve sana bağlılık duyuyor. Annem kesinlikle bunun farkında. Bizi ziyarete geldiğinde evden pek çıkmazdı. Genellikle şehirdeki kimsenin haberi olmadan gelip gitmiş olurdu."

Mick buna şaşırmış görünüyordu.

"Hadi, baba, ona biraz etrafı gezdir. Eski arkadaşları da burada ve eminim onunla konuşmak için can atıyorlar. Bu sırada ben de, hiç istekli görünmeseler de Bree ile Connor'u alıp onunla vakit geçirmelerini sağlayacağım."

"Jess'ten bahsetmediğini fark ettim."

"Tahmin ettiğimden de inatçı çıktı. Bu gece onu zorlamayacağım. Aksi halde gecesi berbat olabilir. Annemi buradan uzaklaştırmak istemesine rağmen bunu yapmaması şimdilik yeterli."

Mick duraksadı. "Sanırım bize yardımı olacak bir yol biliyorum," dedi.

"Neymiş?"

"Sadece bana bırak." Tatsız bir ifadeyle odanın karşısına geçti. Megan'ın yanına vardığında eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Abby annesinin hayır anlamında başını iki yana salladığını gördü, fakat Mick her ne söylüyorsa oldukça kararlıydı. Sonra, isteksiz görünen Megan'la birlikte Jess'e doğru gittiler.

"Hayır, olamaz," diye söylendi Abby. Bu bir işe yaramayacaktı. Onları durdurmaya çalışmak için kalabalığın içinden hızla geçtiyse de aksi gibi yoluna çıkan insanlar onu durdurdu. Odanın diğer tarafına vardığında Mick Jess'in elini sıkıca tutmuş onu mutfağa doğru sürüklüyordu. İşte o zaman Abby babasının ne yapmakta olduğunu sezdi ve rahat bir nefes aldı.

Tam vaktinde oraya ulaştığında Jess'in şu anda kaybedecek zamanı olmadığını söyleyerek karşı çıktığını duydu.

"Buna zaman ayırdığın için memnun olacaksın," dedi Mick onun elini bırakmadan. Mutfak kapısını açıp Jess sonunda içeri girene kadar tuttu.

Jess'in çok istediği Viking marka fırını gördüğünde yüzünde beliren şoku Abby durduğu yerden bile görebiliyordu.

Jess, ağzı açık bir şekilde dönüp Mick'e baktı. "Bunu sen mi aldın?"

"Annenle birlikte aldık," dedi Mick. "İkimiz de seninle ne kadar gurur duyduğumuzu bilmeni istedik."

Megan huzursuz görünüyordu, fakat bu oyunu sürdürdü. "Bu babanın fikriydi."

"Ama annene söyler söylemez o da bunu kabul etti," diye üsteledi Mick.

Abby, babasının bu cömert jeste Megan'ı da katmaktaki kararlılığını ve onunla kızı arasındaki buzları eritmeye yardım etmek için bu yüce gönüllü davranışını görüp gülümsedi. Ayrıca gece bitmeden Megan'ın kendi payına düşeni ödemek için bir çek yazacağını hissediyordu. Çoktandır Mick'ten nafaka almayı kesmişti. Üstelik bu pahalı jesti de kabul etmezdi.

"Peki bunu çok istediğimi nereden bildin?" diye sordu Jess. Bakışlarını çevirince Abby'yi fark etti. "Sanırım sen söyledin."

Abby silkindi. "Geri göndermek zorunda kaldığımızda ne kadar üzüldüğünden bahsetmiş olabilirim."

Jess kahkaha attı. "Üzülmek mi? Neredeyse burnundan getirdim." Odanın karşısına geçip onu kucakladı, sonra da anne babasının yanına döndü. "Çok teşekkür ederim, baba." Zorlukla yutkunduktan sonra ekledi. "Sana da, anne."

Abby, Megan'ın gözyaşlarını tuttuğunu, Mick'inse elini onun beline sardığını gördü ve bu gece olmasını umut ettiği her şeyin sonunda gerçekleşeceğini fark etti. Zaman alabilirdi. Kolay olmayabilirdi de, ama ailesi yeniden bir bütün olacaktı.

24

Partinin sonlarına yaklaşırken Abby, Bree ile Connor'un yavaşça Megan'ın etki alanına girmelerini izliyordu. Bu yaşananlar buzların erimesinden çok bir yandan Megan'ın kararlılığı öte yandan onların duyduğu özlemin bir karışımıydı. Abby ne zaman o tarafa baksa kız ve erkek kardeşi gülüyor, anneleri de giderek hafifliyordu. İçi rahatlayan Abby, bir şişe şampanyaya uzandıktan sonra arkasında duran kuzeni Susie'yi gördü.

"Geceye baban da geldi mi?" diye sordu Susie'e. "Onu görmedim."

Susie kafasını salladı. "Jess onu davet etti, ama babam Mick'le tartışmaya girme olasılığını düşünüp geceyi mahvetmek istemedi. Hâlâ kedi köpek gibiler. Bana sorarsan çok saçma, ama ne kadar inatçı olduklarını biliyorsun." Anlamlı bir şekilde Megan'a baktı. "Yine de babamın burada olmaması muhtemelen iyi oldu. Bu gece sanırım ancak bir tane aile saadetini kaldırabilir. Bunu nasıl başardın?"

"Yavaşça ikna ederek," diye iddia etti Abby. "Bir sürü de dua ederek."

"Mick amca dönüp dolaşıp ona doğru geliyor," dedi Susie. "Bunca zaman sonra yeniden bir araya gelme ihtimallerinin olduğunu düşünüyor musun?"

"Aslında o kadar ileriyi düşünmemeye çalışıyorum," dedi Abby. "Şimdi bana kendinden bahset. Buralarda emlakçılık nasıl?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Hatta henüz geçen hafta büyük bir satış yaptım."

"Gerçekten mi?"

"Hem de Mick'in kendi yaptığı evlerden biri. Buradan çıkınca yolun yukarısında."

Abby'nin gözleri parladı. "Marshall'ların evi mi? Şehre döndüğüm ilk gün satılık levhasını görmüştüm."

Susie'nin yüz ifadesi tuhaf bir şekilde tedbirli görünse de başını salladı.

"O evi çok severdim!" diye heyecanla bağırdı Abby. "Camlı odanın daima şahane olduğunu düşünürdüm. Kim aldı peki?"

İşte şimdi Susie'nin gözlerinden gerçek bir endişe okunuyordu. "Bilmiyor musun?" diye sordu dikkatlice.

Abby bu soruya bir anlam veremedi. "Nereden bilebilirim ki?"

"Sadece düşündüm ki... Neyse, unut gitsin."

Abby'ni şüpheleri alarma geçti. Trace mi? Tabii ki hayır. Onunla konuşmadan böyle bir şey yapmazdı, değil mi?

"Trace mi aldı?" diye sordu.

Susie bu dolambaçsız sorudan ya da belki de onun bu sert tonundan ürktü. "Hiçbir şey söylememeliydim," dedi üzgün görünerek. "Eminim sana sürpriz yapacaktı."

"Tabii, mutlaka öyledir," dedi Abby sertçe. Sonra da özür diler gibi kuzenine baktı. "Susie, baklayı ağzından kaçırdığın için endişelenme. Yanlış bir şey yapmadın."

"Sadece yapmamam gerekirken kocaman, gevşek ağzımı açtım," diye homurdandı Susie. "Müşterimin gizliliğini çok iyi korudum."

"Bütün dünyaya ispiyonlamış değilsin," diye teselli etti Abby. "Benim zaten bildiğimi düşündüğün için söyledin."

"Umarım Trace bunu anlar."

"İnan bana, onun endişelenecek daha önemli meseleleri var," dedi sert bir şekilde. Mesela, neden ona tek kelime etmeden Chesapeake'te ev aldığını açıklamaya çalışmak gibi. Ya Susie gibi ikna gücüyle ilgili varsayımlarda bulunmuştu ya da niyetini açıkça ortaya koyup gitme ya da kalma kararını ona bırakıyordu.

Cebindeki telefona uzandı ve tam dışarı çıkıp o alçak herifi aramak üzereyken onun kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Susie de onu fark etti ve hemen Abby'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Gitme vaktim geldi sanırım."

Abby, "Korkak," diye seslendi arkasından. Sonra da Trace'i beklemeye koyuldu.

"Harika görünüyorsun," dedi Trace. Onu öpmek için eğildi, ama Abby hızla yana çekildi. Trace'in gözlerindeki alev bir anda söndü ve yerini kuşkuya bıraktı. "Bir sorun mu var?"

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu Abby. "New York'a dönmek için havaalanına gittiğim gün mü?"

Trace Susie'nin arkasından bir bakış atıp iç geçirdi. "Evden haberin var sanırım."

"Evet, var."

"O evi çok seviyordun," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama bu benimle konuşmadan gidip orayı satın almanı gerektirmezdi. Günü gününe yaşayarak meseleleri çözmeye çalıştığımızı sanıyordum."

"Öyle."

"Burada bir ev alıp benim Chesapeake'te kalma şansımı artırmayı umdun, öyle mi?"

"Evi aldım, çünkü onu sevdiğini biliyordum," diye düzeltti Trace. "Tüm bunlardan sonra yine de New York'a gitmek

istersen gideriz, ama en azından burada hafta sonlarını ya da tatilleri geçirebileceğimiz, kendimize ait bir yerimiz olur."

Abby onun istediğinin bu olduğuna tam olarak inanmıyordu. "Ama burada yaşamak istiyorsun." Bunu bir sorudan ziyade suçlama gibi söylediğinin farkındaydı.

Trace omuzlarını silkti ve ardından kabullendi. "Evet. Yine de söylediğim her sözün arkasındayım. Sen nereye gidersen ben de oraya geleceğim. Seni seviyorum ve hangi şehirde yaşamak istediğin gibi saçma bir konu yüzünden tekrar kaybetmek istemiyorum. Ben her yerde çalışabilirim. Hatta New York'un benim için bir sürü artısı var. Bağlantılarımın çoğu orada." Abby'nin gözlerine derin derin baktı. "Şimdi yelkenleri suya indirip beni dilediğin gibi öpmek ister misin? Eski kocanla savaştan henüz döndüm. Az öncekinden daha sıcak bir karşılamayı hak ettiğimi düşünüyorum."

Abby konuyu kapatmaya henüz hazır olmamasına rağmen onu öptü. Sıcaklık bütün vücuduna yayılınca kendi yoluna gitmekte ısrar etmek gözüne daha da önemsiz göründü. Uzlaşmak en iyisiydi. Bunu düşünmesi gerekecekti.

Tam bu esnada Trace'in gözlerine bakıp, "Umduğundan daha kısa sürede döndün. Wes'le aranızda neler geçti?" diye sordu.

"Sabahı bekleyemedim. Bu gece Wes ve Gabrielle ile biraz konuştuk. Sonuç olarak emrin geri çekilmesini sağlayacak."

Abby eski kocasının Trace'ten kurtulmak için onun duymak istediklerini söylediğini hayal edebiliyordu. "Ona inandın mı?"

"Evet. Tek amacı benim seni ve kızları burada kalmaya ikna edip ondan uzak tutmayacağımdan emin olmakmış."

"Beni burada tutma planından bahsetmekte pek de haksız sayılmazmış, değil mi?"

"Öyle, ama onlar kendi kızları. Biz ikimiz nerede yaşayacağımızla ilgili ne karar verirsek verelim Wes onların hayatında olmaya devam edecek. Bunu ne kadar gerekirse o kadar tekrar edeceğim. Yine de o büyük ihtimalle beni yüzlerce kez test edene kadar söylediklerime inanmayacaktır."

"Amacının yalnızca bu olduğunu nasıl anladın?"

"Onun yerinde olsam nasıl hissedeceğimi düşündüm," dedi Trace kısaca. "Onların babası olmayabilirim, ama o küçük kızları daha şimdiden tüm kalbimle seviyorum."

Abby sesindeki samimiyete gülümsedi. Ona bakıp yüz ifadesini inceledi. "Bu sefer bunu başaracağımıza gerçekten inanıyor musun?"

"Seni her şeyden çok seviyorum ve mutlu olman için ne gerekiyorsa yaparım."

Abby sağlam bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum." Haftalardır bunun farkında olmasına rağmen ilk defa bu sözleri yüksek sesle söylemeyi göze almıştı.

Trace içten içe güldü. "Çok zor olmadı, değil mi?"

"Ne?"

"Kalbini ortaya koymak."

"Aslına bakarsan cehennem kadar korkunçtu."

Trace kaşlarını çattı. "Benleyken değil, Abby. Söz konusu bensem asla korkunç olmamalı."

Ama öyleydi. Bu, onun sevgisine güvenmediğinden değildi. Trace, iş dünyasının merkezinde büyük bir mücadeleyle edindiği yaşamını alt üst etme gücüne sahipti.

***

Megan da dahil bütün aile evdeki mutfak masasının etrafında oturuyordu. Megan, orada bulunmaktan kısmen rahatsız görünse de Mick onu sabah kahvaltısı için erkenden

onlara katılması konusunda ikna etmişti. Saat daha yediydi. Bu erken vakitte kalkmalarının sebebi Connor'un yaz boyunca kâtip olarak çalıştığı avukatlık bürosundaki işine devam etmek üzere Baltimore'a dönmek zorunda olmasıydı. Öğleden sonra ilk misafirler gelmeye başlamadan Abby ile Jess'in yapacak bir sürü işi vardı. Bugün, uzun 4 Temmuz tatilinin başlangıcıydı ve oteldeki bütün odalar tutulmuştu. Hatta birkaç insanı da geri çevirmek zorunda kalmışlardı.

Megan bunu duyunca, "Buradan ayrılıp New York'a dönmeliyim," dedi hemen. "En büyük odanızı işgal ediyorum."

"Anne, ben o odayı sana ayırdım," diye çıkıştı Abby. "Parasını ödüyorum. Herhangi bir para kaybımız olmuyor."

Bunun üzerine Jess ok gibi bakışlarını kaldırdı ve, "Odanın parasını ödemeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Abby başıyla onayladı. "Elbette."

Jess bunu reddetti. "Hayır, olmaz. Aile olmaktan bahsediyoruz. Aile bireyleri otelimde kalmak için para ödemez."

Önemli olan Abby'nin çek defteri mi yoksa annesinin duyguları mıydı bilinmez, bu sözler yine de Megan'ı gözyaşlarına boğdu. Jess'in eline uzandı, fakat tutamadan Jess elini masadan çekti. Bu hassas ana gölge düştü.

Mick, huzuru sürdürmek için belli belirsiz araya girdi. "Bence bugün annenle beni işe almalısın. Böylece sana yardım ederiz."

Jess sorgulayan gözlerle ona baktı. "Ne yapacaksınız? Çantaları mı taşıyacaksınız?"

"Eğer buna ihtiyacın varsa yapabilirim. Annen de Gail'e mutfakta yardım edebilir. Kendisi iyi bir aşçıdır."

Jess bu teklife bir hayli şaşırmış görünüyordu. "Neden çalışmak istiyorsunuz?"

Mick gözlerine baktı. "Aile olmaktan bahsediyoruz," dedi lafını ona geri göndererek. "Büyük bir günde ailemizden biri için ne gerekiyorsa yaparız. Annenle ben bazı sebeplerden ötürü hayatınızda bir sürü güzel anı kaçırdık." Bu açıklamaya Abby, Bree ve Connor'ı da dahil etti. "Bunu telafi etmenin zamanı geldi."

Büyükanne, "Bugün zaten Gail'e yemeklerle ilgili yardım teklifinde bulunmuştum," diye söze karıştı.

"Öyle mi?" dedi Jess şaşkın bir ifadeyle "Bilmiyordum."

"Saat üç civarında ona havuçlu keklerimden ve çöreklerimden getireceğimi söyler misin? Böylece müşteriler otele giriş yaptıktan sonra çay ve atıştırmalık bir şeyler isterlerse bunlardan alırlar."

Abby, bu muhabbeti memnuniyet duyarak dinledi. Şüphesiz artık Jess'in bu ailedeki yeriyle ilgili kuşkuları olmayacaktı. Yalnızca, bir saat içinde ayrılacak olan Connor ile alışılmadık biçimde sessiz kalan Bree bugünkü işlere yardım etme konusunda ses çıkarmamışlardı. Bree onu endişelendiriyordu fakat otel düzgün bir şekilde işlemeye başlamadan onu oturtup neler olduğunu çözmesine imkân yoktu. Belki bu gece Bree'nin neden bitkin göründüğünü anlamak için birkaç dakika ayırabilirdi.

Herkes masadan kalkıp üzerine düşen görevi yapmak için yola koyulacakken Abby'nin cep telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakınca müdürünün adını gördü. Jack'e her gün hesaplarıyla ve Wes konusunda çözmeye yardımcı olduğu durumla ilgili bilgi vermek için e-posta göndermesine rağmen onunla konuşmayalı günler olmuştu.

Onunla görüşmek için müsaade isteyip dışarı çıktı.

"Parti nasıldı?" diye sordu Jack hemen.

"Çok başarılıydı. Bugün ilk müşteriler geliyor."

"Sonra yeniden bizimle tüm gün beraber olacak mısın?"

"Çok yakında," dedi Abby. "Neden? Oradakiler uzun süre uzak kaldığım için laf mı ediyorlar?"

"Hayır, aslında tam tersi. Şehir dışında bir görev çıktı ve senin bunun için uygun kişi olup olmadığını merak ediyorlar."

Abby, tamamıyla yeni bir göreve başlama fırsatını duyunca her zamanki coşkulu heyecanı yaşamayı bekledi, ancak bu olmadı. Şehir dışında olması can sıkıcıydı. Ondan açıklama istediğinde Jack oldukça tereddütlüydü.

"Senin bu şehirde çalışmayı sevdiğini biliyorum," diye başladı. "Fakat son zamanlarda buradaki sorumlulukların ve oradaki ailenle ilgili çelişkide olabileceğini hissetmeye başladım."

Abby'nin kalbi durdu sanki. "Beni kovuyor musun?"

"Tanrı aşkına, hayır," dedi Jack bir anda. "Bilakis. Baltimore'daki ofisin yeni bir yöneticiye ihtiyacı var. Orası Chesapeake'ten en fazla bir saat uzaklıkta, değil mi?"

"Trafik yoksa," dedi Abby alaycı bir şekilde. Son seyahatlerinde karşılaştığı keşmekeşi düşünüyordu.

"Pekâlâ, senin bu iş için dört dörtlük olduğun fikrindeyiz. Orayı şirketin en kârlı ofisine dönüştürmek için gereken organizasyon ve portföy becerilerine sahipsin. Burada müşteri portföyleri yönünden gerideyiz. Başka komisyoncularla daha iyi kâr eden arkadaşlarını gören müşterilerimizi kaybediyoruz. Hem bunu değiştirip hem de ailene yakın olabilirsin. Yine de seni düzenli olarak, en azından ayda bir görüş alışverişinde bulunmak için New York'taki ofisimizde görmek istiyoruz. Bütün yönetim senin elinde olacak, Abby."

Abby Jack'in sesindeki istekliliği duymasına rağmen şirketin onu uzaklaştırmak istemesinden korkuyor ve buna engel olamıyordu. "Nedense bir köşeye atılıyormuş gibi hissediyorum.

Yoksa bu Gabrielle ile olan biten yüzünden bir cezalandırma mı?"

"Kesinlikle hayır. Bu senin için ve açıkçası şirketin de kötü bir durumdan dönmesi için şahane bir fırsat."

Abby, onun açısından bakmayı denediyse de Jack'in ona kötü bir haberi sindirmesini kolaylaştırmak için konuyu dallanıp budaklandırdığını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Çalıştığı iş alanında, finans dünyasının merkezi olan New York ideal bir yerdi. Baltimore ise... hiçbir yerdeydi.

Zorlukla yutkundu. "Seçme şansım var mı?"

"Tabii ki."

"Bundan emin misin?"

"Sen benim için çalışıyorsun. Arayan ben olduğuma göre, evet, eminim. Burada kalmak istersen söylemen yeterli."

Bunun işini kolaylaştırdığını düşünerek ferahladı. "Biraz düşünebilir miyim?"

"Beni hafta başında ara," diye tembihte bulundu. "Olur mu?"

"Pazartesi sabahı ilk iş olarak bunu yapacağım," diye söz verdi Abby. Muhtemelen o zamana kadar kafasını toplayıp kendisi ve belki de Trace'le geleceği için bu sözde fırsatın ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünebilirdi.

***

Pazartesi olduğunda Abby, Jack'in aradığı gün olduğu gibi henüz bir karara varmamıştı. Baltimore'a gidip içine gireceği ortamı bizzat görmesi gerekiyordu. Bunun keyif alacağı bir görev mi yoksa onu gücendirecek, içinde tıkılıp kalacağı sonu olmayan bir pozisyon mu olduğuna karar vermenin tek yolu buydu.

Bree, kızlara göz kulak olacağına söz verip Jess de otelin günlük işlerini başarılı bir şekilde idare edebildiğini kanıtlayınca Abby kiralık arabasına atladığı gibi Baltimore'a doğru

yola koyuldu. Şirkete vardığında caddenin karşısında oturup binaya şöyle bir göz attı. Alışkın olduğu gökdelenlerin aksine buradaki bina kısmen güzel ama çevredeki benzer binalardan ayırt edilemeyecek sıradanlıkta dört katlı, tarihi bir binada yer alıyordu. Bu bile onu durdurmaya yetti. Yüksek bir binanın mermer zeminli lobisine girmek bile her zaman büyük düşünmesine neden oluyor, ona görkemli bir şeyin parçasıymış gibi hissettiriyordu.

Ayrıca bir hukuk şirketi, sigorta acentesi ve birkaç doktor ofisine de ev sahipliği yapan binanın içine girip dördüncü kata çıktı. Asansör açıldığında konforlu lacivert halı döşemesiyle kocaman bir resepsiyon gördü. İlk anda lüks ve zenginlik izlenimi aldı. Bu görüntü onu oldukça rahatlatmıştı.

Resepsiyonist birden yukarı baktı. "Siz Bayan Winters olmalısınız. Hemen içeri girin. Bay Wallace sizi bekliyor. Sol tarafta, köşedeki büyük ofis." Sonra sinsi sinsi güldü. "Buranın en güzel manzarasına sahip. Oradan limanı görebiliyorsunuz."

Giriş salonunun yarattığı etki tek kişilik ofislerin basit ama şık bir şekilde dekore edildiği arka taraflara doğru devam ediyordu. Mitch Wallace'ın kapısını tıklattığında arkasındaki nefes kesici manzaraya bakmaktan onu neredeyse görmedi. Hareket halindeki tekneler ve yatlar mavi sulara serpilmişti. Bay Wallace, Abby'nin görünürdeki hayran kalmış ifadesine bakıp sırıttı.

Elini sallayarak, "Giriş ücretine değiyor, öyle değil mi?" deyip sandalyeyi işaret etti. "Otuz yıl önce bu işi kabul etmemin tek nedeni buydu. Bu manzaraya veda edeceğim için üzgünüm."

"Emekli mi oluyorsunuz?"

"Ayın sonunda," diyerek doğruladı Bay Wallace. "Benim yerimi siz mi alacaksınız?"

"Hâlâ kararsızım," diye itiraf etti Abby. "Bana biraz ofisten bahseder misiniz? Düşük bir performans sergilediğini duydum."

Bay Wallace, bu şekilde nitelendirilmesine kızmadan başını salladı. "Öyle. Ben buraya kendini ispatlamış bir idareci olarak geldim, analiz uzmanı olarak değil. Benimle birlikte hırslı ve istekli olan bir sürü çalışanım var, fakat hepsi New York'ta olmak istiyor. Çoğu, oraya gitmenin en iyi yolunun sıradan ticaret olarak adlandırdıkları bu işte kendilerini kanıtlamak olduğunu göremiyor. New York'taki insanlardan duyduğum kadarıyla sen onların yeteneklerini bir sonraki aşamaya yükseltebilirsin."

"Bu iş için öğretmen olmak gerektiğini söylüyorsunuz," dedi Abby kaşlarını çatarak. New York'a gidip onun yerini alsınlar diye bir grup genç insanı eğitmeyi gerçekten istiyor muydu? Bunu düşününce, buranın onun için doğru yer olup olmadığı konusundaki tereddüdü arttı.

Tam o sırada, en fazla yirmi beş yirmi altı yaşlarında görünen bir adam kafasını içeri soktu. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Abby'yi selamlayarak. "Mitch, Harry Fleming telefonda. Bana hiç de mantıklı gelmeyen bir alım satım yapmakta ısrar ediyor. Onunla konuşabilir misin?"

Mitch'in bakışları Abby'ye kaydı. "Duruma müdahale etmek ister misin?"

"Elbette," dedi Abby ve ardından borsacıya işaret etti. "Bizimle birlikte hatta kal, tamam mı?"

Adam şaşkın bir halde başını salladı ve Abby müşteriyle konuşurken ofisteki ikinci telefonu kaldırdı. "Bay Fleming. Ben Abby Winters. New York ofisinden. Belki size yardımcı olabilirim. Nasıl bir alım satım yapmak istiyorsunuz ve neden? Borsacı arkadaşımızın bununla ilgili bazı çekinceleri var."

"O budala çocuk henüz çok acemi," diye mırıldandı müşteri.

Abby, bahsettiği kişinin kulaklarının kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Bundan haberim yok, efendim. Borsacılarımızın çoğunun referansları sağlamdır. Fakat muhtemelen sizin bu alım satımdaki özel hedeflerinizi anlamamıştır."

Satmak istediği şirketin adını söyleyince Abby irkildi. Burası, hâlâ alım talebi gördüğünü bildiği güvenilir bir hisse senediydi. Sonrasında da o parayla almak istediği hisse senedinden bahsetti.

"Orası hâlâ revaçta," dedi adam kendinden emin bir şekilde. "Ama öteki artık talep görmüyor."

Abby odanın karşısındaki genç borsacıya bakıp göz kırptı. "Muhakkak bir amacınız vardır, Bay Fleming ama ben o hisse senedini daha geçen hafta inceleyen analiz uzmanıyım. Gelecekteki başarı şansına, nakit akışlarına, fiyat kazanç oranına baktım ve şunu söylemem gerekir ki büyük bir hata yapmak üzere olabilirsiniz. Kısa vadede bazı kazançlar elde edebilirsiniz, çünkü şu anda bu hisse senedine ilgi büyük, ancak çok yakından takip edip hızlı davranmazsanız kazandığınız kadarını kaybedersiniz. Hatta belki de daha fazlasını."

Bu açıklamalarını sessizlik takip etti. "Bundan emin misiniz?" diye sordu adam.

"Şahsen ona yüksek risk etiketi koyuyorum," dedi Abby. "Eminim borsacının endişesi de bundan kaynaklanmıştır. Şu anda bunu tavsiye etmiyoruz. Tabii ki karar sizin, ama borsacınızın sizi zarara uğramaktan korumaya çalıştığını düşünüyorum. Şimdi, hesabınızda biraz para varsa ve birkaç hisseyle oynamak istiyorsanız bu tamamen farklı bir durum. Fakat ben olsam bahsettiğiniz hisse senedini bununla takas etmezdim."

Adam iç geçirdikten sonra "Telefonu tekrar Dave'e verir misiniz?" dedi. "Ayrıca beni uyardığınız için teşekkür ederim. Onun bunu neden başta yapmadığını bilmiyorum."

"Sanırım yapmaya çalışıyordu, efendim. Yalnızca benim kadar açık sözlü değil," diye belirtti Abby. "Dave'e veriyorum."

Oturup geriye yaslandı ve Mitch Wallace'ın bakışlarını gördü. Bu telefon konuşmasından sonra, verdiği kararlardan gerçekten etkilenen insanlar olduğunu anımsadı. Bunu şüphesiz daima biliyordu. Bir düzine farklı şirketin raporlarını incelemekle meşgulken bazen insanlarla temas kurmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyordu.

Bunların hiçbirini söyleyemeden Dave kalktı ve ona gerçek bir saygı ifadesiyle baktı. "Teşekkür ederim. Kendimi ifade edememem yüzünden bütün parasını çekmesine sanırım iki dakika kalmıştı. Burada olmanız iyi oldu."

Sonra odadan çıktı ve Abby, Mitch'in onu dikkatle incelediğini gördü.

"Ne demek istediğimi anladınız mı? Burada büyük bir değişim yaratabilirsiniz."

Abby yavaşça başını salladı. Belki de yapabilirdi. New York'u arayıp denemek için bir süreliğine işi almayı önermeyi düşündü, ama sonra hemen bu fikirden caydı. Bu işe ve bu insanlara, Chesapeake Kıyıları'na ve Trace'e bir söz vermesi gerekiyordu. Zamanı gelmişti.

***

Trace Abby'ye yeniden âşık olacağını hiç ummamıştı. Çilek rengi saçlarıyla uyumlu mizaçları olan iki minik afacanı deli gibi seveceğini de muhakkak düşünmemişti. En azından Carrie öyleydi. Caitlyn biraz daha soğukkanlıydı. Bu özelliğini babasından almış olmalıydı, çünkü Abby tanıdığı bütün kadınlardan daha sıcaktı.

Artık niyetini açıkça belirtmenin zamanı gelmiş de geçiyordu. Onların zaten bir şekilde bunu anladığını seziyordu ama bu kez evliliği, aile olmayı, mutlu sonu, her şeyi bir arada istiyordu ve bu hemen olmalıydı. Evi almasının bir sebebi de bunu ifade etmekti ama bu daha çok meseleye gölge düşürmüştü. Sürprizlerin işe yarayabileceğini ama *büyük* sürprizlerin ters tepebileceğini ileride hatırlayacaktı.

Bankadan çıkıp evine kadar yürüdü ve liseden beri sahip olduğu Harley'e baktı. Başını iki yana salladı. Bu tam olarak bir aileye uygun değildi. Cep telefonunu çıkarıp kız kardeşini aradı. "Bir yere gitmem lazım. Beni evimden alır mısın?"

Babasını ikna ettiği için ona hâlâ minnettar olan Laila sorularla zaman kaybetmedi. "Beş dakikaya kadar oradayım."

Laila, nereye gittiklerini duyar duymaz ona kuşku dolu bakışlar atıp durdu. En sonunda sabrını yitirip sordu. "Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Söylemeyeceğim," dedi Trace onun yüzündeki öfkeli ifadeye içten içe gülerek.

Laila otomobil galerisine dönüp arabasını park etti ve iner inmez bir minivana* doğru yürüyen Trace'i takip etti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Trace.

Laila birdenbire meseleyi anladı. "Abby'ye evlenme teklif edeceksin, değil mi? Aile aracı baktığına göre..."

"Ben öyle bir şey söyledim mi?"

Kardeşi dirseğiyle Trace'in karnını dürttü. "Söylemene gerek yok. Bu dünyada seni Harley'inden vazgeçirecek başka bir şey yok."

"Tamam, haklısın. Şimdi söyle bakalım, bunu nasıl buldun?" Gözleri kamaşmış bir şekilde içeriyi işaret etti. "Arka koltuklar için DVD oynatıcısı bile var. Düşünebiliyor musun?"

* Otomobille minibüs arasındaki boyutlarda bir araç. (çev.)

Laila ona alaycı bir bakış attı. "Bugünlerde arabaların motosikletle kıyaslanmayacak bir sürü aksesuarı var. Artık büyüyüp bunları öğrenmenin zamanı geldi."

Trace Laila'nın onu iğnelemesine sinirlendi. "Bunun büyümekle ilgisi yok, Laila. Sadece, şehirdeyken hiçbir zaman araba almayı düşünmeme gerek olmadı."

Laila kolunu onunkine geçirdi. "Öyle olsun. Peki, ilk baktığını almak istediğinden emin misin?"

Trace aldırış etmedi. "Altı üstü bir araba. Çalışması ve çocuklar için güvenli olması yeterli."

Laila gözlerini devirdi. "Sen adam olmazsın. Pekâlâ, eğer istediğin buysa içeri girip belgelerini imzalayalım. Pazarlık becerilerini senin üzerinde kullanamayacak olması zavallı satış elemanını öldürecek..."

Teşhir salonunu yarılamışlardı ki satıcılardan biri onlara doğru geldi. Laila aniden Trace'i durdurdu. "Etiket fiyatını ödeme sakın," diye onu uyardı. "Çok pahalı. Bırak da ben ilgileneyim."

Trace ona neşeyle baktı. "Kafana göre takıl."

Gerçekten de Laila fiyatı büyük ölçüde indirterek onu hayrete düşürdü. Bir saat sonra Trace elinde anahtarlarıyla karşıya geçiyordu.

"Şimdi Abby'yi görmeye mi gideceksin?" diye sordu Laila.

Trace evet anlamında başını salladı. Hatta yüzüğü de cebinde tutuyordu, fakat nedense Abby'nin arabadan daha fazla etkilenebileceğini düşünüyordu.

***

Doğruca otele gitmek yerine yeni arabasını, aldığı evin önüne park edip otele giden yoldan aşağı yürüdü. Abby ofisinde telefondan telefona koşuyordu. Trace'in geldiğini zar zor gördü.

Nihayet son aramayı da bitirdiğinde ona yorgun bir şekilde gülümsedi. Trace ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Molaya ihtiyacın var. Benimle yürüyüşe gel."

Hiç beklemediği bir şekilde Abby hemen kalkıp onun elini tuttu ve Fransız tarzı kapılardan ve çimenliklerden geçerek onu sahile kadar takip etti.

"Daha fazla gidemem," dedi kumlardan yürürken. "Bugün dışarıdan gelen misafirleri için rezervasyon yapmak isteyen yöre halkı durmadan oteli aradı."

Yeni evine varmak için yürümeleri gereken yarım millik yolda sahil boyunca giderlerken, "Jess'in oteli olduğuna göre bu da onun sorunu," dedi Trace. Abby nereye götürüldüğünü fark etmemiş gibiydi.

Kaşları birden çatıldı. "Ama ben sadece—"

"Yardım etmeye çalışıyorsun, biliyorum. O da bunun farkında. Bu yine de doğru değil. Otel faaliyete geçti. Muhasebeciyi tuttuktan sonra Jess'in oteli tek başına işletmesine izin ver."

"Onun gerçekten bunu başarabileceğine inanıyor musun?"

Trace Abby'nin endişe dolu gözlerine baktı. "Ya sen?"

Abby bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Onun hazır olduğuna gerçekten inanıyorum."

"Güzel. O halde, amacıma ulaştığıma göre seninle ben başka konulara geçebiliriz. Mesela ikimizi sırada ne bekliyor?"

Abby gözlerini kısarak onu inceledi. "Yani beni burada kendi kötü emellerine alet etmek için kasten tuttuğunu kabul ediyorsun."

Trace bu tanımlamadan hoşlanmamıştı. "Kötü emellerim mi?" diye karşı çıktı. "Seninle yeni bir şansım olsun istedim."

"İntikam almak istedin," diye düzeltti Abby. Ardından yavaşça gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Bazı şeylerin geri tepmesi ne kadar da komik, değil mi?"

Trace dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Hakikaten öyle. Fakat bundan şikâyet ettiğimi asla duymayacaksın."

Öpücüğü kopardıktan sonra, "Benimle gel," dedi.

Abby etrafa baktı, nerede olduklarını anlamış gibiydi. "Aldığın ev mi bu?"

Trace onun gözlerine baktı. "Bizim evimiz, kabul edersen."

Merdivenlerden yukarı çıkıp avluya, sonra da evin etrafından dolanıp arabanın olduğu otoyola vardılar. "Ve bizim arabamız."

Abby'nin ağzı açık kaldı. "Minivan mı aldın?"

"Kızları Harley'in arkasında taşıyamam," deyip göz kırptı Trace. "Yine de seni ara sıra ona bindirmeyi umuyorum. Arabayı sadece ne kadar güvenilir bir üvey baba olacağımı kanıtlamak için aldım."

Abby'nin dudaklarında hafif bir gülümseme gidip geldi. "Bundan hiç şüphem yok," dedi.

Trace derin bir nefes aldı ve önceden provasını yaptığı konuşmaya başladı. "Bak, Abby, burada kalıp kalmama konusunda emin olmadığını biliyorum ve eğer kalmazsan seni anlarım. Ama bu ev tam da bize göre. Burayı baban inşa etti. Bana öyle geliyor ki burada bir O'Brien yaşamalı. Sadece tatillerde ya da hafta sonları gelsek de mühim değil. Tek istediğim ikimizin bir arada olması."

"Benim de," dedi Abby. "Ama beni tavlamak için yapmaya hazırlandığın bütün bu fedakârlıklara kapılıp gitmeden önce bugün yeni bir iş aldığımı duymalısın."

Trace ona boş gözlerle baktı. "Yeni bir iş mi?"

"Baltimore ofisini yöneteceğim. Fakat bu trafikte gidip gelmek çok zor olacak, bu nedenle yakınlarda bir yer tutmayı düşünebiliriz, ama evimiz burası olacak, Trace. Seninle birlikte bu ev. Sanırım burası uzun zamandır buraya gelmemizi bekliyor."

Trace yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Yüzüğü görmeyi ya da teklifimi duymayı bile beklemedin. Seni havalara uçurmayı planlıyordum. Sana, hatırladığımdan da uzun zamandır âşık olduğumu söylemeyi düşünüyordum. Seninle evlenmek ve çocuklarına baba olmak istiyorum. Hatta belki kendi çocuklarımız da olur. Sen endişe duyma diye söyleyeyim, Carrie ile Caitlyn bunu onaylıyorlar. Onlardan izin aldım bile. Yine de onları neyin beklediğini bildiklerinden tam olarak emin değilim. Büyükannenle Mick de bunu çok iyi karşıladılar. Henüz erkek kardeşlerine ulaşamadım. Eskiden onlarla iyi geçindiğimi düşünürsek onlar da iyi tepki verecektir, ama yine de onları ikna edeceğim, çünkü bunun senin için önemli olduğunu biliyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde Abby'nin gözlerinde mutluluktan olmasını umut ettiği yaşlar vardı.

"İşte şimdi beni havalara uçurdun," diye fısıldadı Abby. "Cevabım evet."

"Ya yüzük? Onu görmek ister misin?"

Abby, "Çok isterim," diye karşılık verdi. "Ama sadece bizim birbirimize ait olduğumuzu gösteren bir simge olduğu için."

Trace yıllar önce hayalini kurduğu her şeyin bir anda gerçekleşmesine hâlâ inanamayarak elmas tektaşı onun parmağına geçirdi.

"Düğünümüzü ne zaman yapmak istediğini düşündün mü?" diye sordu Abby'ye. Birlikte ilk ve tek sahip oldukları bu evin merdivenlerinde onu yanına doğru çekti.

"Hemen."

"Peki nerede?"

"Elbette otelde. Yaşlı, suratsız bir bankacının alçak komplolarını bir yana bırakacak olursak, orası bizi bir araya getirdi. Ayrıca, başka bir yerde evlenerek Jess'in gazabına uğramak istemem."

Trace kahkaha attı. "Seni seviyorum, Abby O'Brien Winters."

"Seni seviyorum, Trace Riley. Mick'in bu şehri inşa ederken gördüğü şeyi sanırım ben de görmeye başlıyorum. Burası âşık olmak ve aile kurmak için mükemmel bir yer. Havasında özel bir şey olmalı."

Trace derin bir nefes aldı ama alabildiği tek koku leylaklarınkiydi. Bu aynı zamanda tuhaftı, çünkü mevsimleri geçeli aylar olmuştu. Belki de gerçekten havada bir parça gizem vardı.

***

"Sayfayı çevirin ve CHESAPEAKE KIYILARI serisinin ikinci kitabından heyecanlı bir bölüm okuyun. Bir sonraki hikâyeyi kaçırmak istemeyeceksiniz!"

"Az önce, mağazanın ihtiyacını karşılayacak yakınlıkta bir çiçek toptancısı olduğunu öğrendim," diye bildirdi Bree. Bu konudaki mutsuzluğunu gizlemeye gerek bile duymamıştı. Beklenmedik ve hoş olmayan bir surat ifadesine sahipti.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Jess. "İyi oldukları sürece sorun yok. Neredeyse tekel olduğu için fiyatlarını yükseltecek mi endişeleniyorsun?"

"O toptancı Jake Collins olduğu için endişeleniyorum," diye parladı Bree. "Neden bana Sahil Fidanlık ve Peyzaj'ın sahibinin o olduğunu söylemedin?"

Jess bu ses tonuyla irkildi. "Hey, üstüme gelme. Bildiğini sanıyordum. Onu bildim bileli orada çalışıyor, hatta siz beraberken bile öyleydi."

"Onun orada çalışmasıyla oranın sahibi olması arasında dağlar kadar fark var. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar toptancılık yapmıyordu. Oysa şimdi, görünüşe bakılırsa bu civarlardaki en büyük bitki üreticilerinden biri haline gelmiş. Ne yapıyor, bütün çiçekleri arsa arsa satın mı alıyor?"

Jess onu umursamadı. "Bunların neden önemli olduğunu anlamıyorum. Siz ayrılalı yıllar oldu. İkiniz de birer yetişkinsiniz. Bu bir iş meselesi. Eminim medeni davranabilirsiniz."

Bree bundan o kadar da emin değildi. Jake'le son karşılaşmaları hiç de medeni olmamıştı. Bir parça öfke bekliyordu tabii ki. Fakat Jake'ten dalga dalga yayılan hararet, buzları eritecek güçteydi.

Sonunda, "Bu uygunsuz olur," dedi. İlk defa sözcükleri bir şeyi ifade etmede bu kadar yetersiz kalmıştı.

"O zaman onunla uğraşma," diye önerdi Jess aldırmaz tavrına devam ederek. "İşi büyüttüğüne göre bir sürü çalışanı olmalı. Zaten işlerini dışarıdan yürütüyor. Onu hep etrafta görüyorum." Ardından sinsi sinsi güldü. "Bu arada, oldukça iyi görünüyor."

Bree, aynı şeyi düşündüğünü kabul etmese de bunun farkındaydı. Bu durum yeterince korkunçtu. Jess ya da aileden başka biri hâlâ soğumamış olan ilişkilerinden canlı anıların kaldığını öğrenirse büyük ihtimalle ilişkiyi yeniden hayata döndürmenin yollarını arardı.

"Ondan kaçamam. Öyle görünüyor ki hesap açmak istediğimde doğrudan *Bay Collins* ile muhatap olmam gerekecek. O düzenlemelerle *Bay Collins* ilgileniyormuş. Sahil Fidanlık'ın başka bir toptancı müşteri alıp alamayacağına o karar verirmiş. Almazsa, elli millik alan içerisinde onlar kadar başarılı başka bir üretici ya da satıcı olmasa da *Bay Collins*'in alternatif önermekten mutluluk duyacağına eminmiş. Telefondan geçerek o kadına ulaşıp onun lanet boğazını sıkmak istedim."

Jess ona dik dik baktı. "Pekâlâ, Bree, cidden neler oluyor? Bu sadece seninle Jake arasındaki eski meseleler yüzünden mi?"

"Elbette. Başka ne olabilir?"

"Bilmiyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse bir an için biraz kıskanmışsın gibime geldi."

"Kıskanmak mı? Bu saçmalık." Bree kaşlarını çattı. "Yalnızca o kadının sesi çok, nasıl desem, sevgi dolu geliyordu. Bu beni biraz sinirlendirdi."

"Fark ettim," dedi Jess. "Anlamadığım şey sebebi. Onu terk eden sen değil miydin?"

"Tam olarak öyle olmadı," diye karşılık verdi Bree.

Jess'in gözlerinde merak uyandı. "O zaman nasıl oldu?"

Bree bir of çekti. "Boş ver. Senin de söylediğin gibi eski meseleler. İhtiyacım olan çiçekleri almak için onu idare etmenin bir yolunu bulacağım."

Tabii ki bu, korumacı eşik bekçisini atlatsa bile Bay Collins'in ona zaman ayıracağını garantilemiyordu.

❁

Jake, iki gün içinde Bree'den aldığı beşinci mesajı da parçalara ayırıp çöp kutusuna attı. Connie'nin onu yakaladığını görünce kaşlarını çattı. Kadın, belli ki dilinin ucunda yine bir nasihatle ofisine ayak basmıştı.

Jake, "Yine başlama sakın," diye onu uyardı.

"Onu aramalısın," dedi Connie sabırlı, anaç sesiyle.

Jake, "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye karşılık verdi sertçe.

"Tam da senin yaşında birinden beklediğim olgun bir tepki," dedi Connie. "Tekrar söyleyeyim: Eğer benim burada çalışmaya devam etmemi istiyorsan onu geri aramalısın, sevgili kardeşim. Bree'nin kim olduğunu ve senin ondan neden kaçtığını bilmiyormuşum gibi davranmak bir yana, onu başımdan savmaya çalışmaktan artık sıkıldım. Eğer sesimi tanırsa cevaplamak istemeyeceğim bir sürü soru soracaktır. İkiniz arasında verdiğim uğraşlar için bana yeterince ödeme yapmıyorsun."

"Kızını koleje göndermene yetecek kadar çok ödüyorum. Bunu da kimse yapmaz bu arada," diye çıkıştı Jake. "Doğru hatırlıyorsam gelecek yıl başlayacak. Okul masraflarını nasıl biriktireceksin? Kovulmayı göze alıyor musun?"

Connie somurtarak ona baktı. "Bazen annemin neden en çok seni sevdiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Sen iyi bir adam değilsin."

"Ama çok iyi bir kardeşim," diye alay etti Jake. Tam da bu sebeple, sürekli tehditlerde bulunsa da Connie Jake'in onu asla kovmayacağını biliyordu. Connie'nin eski kocası iyi miktarda nafaka ve çocuk desteği ödüyor olsa da Jake kendini onun ve Jennie Louise'nin ihtiyacı olan her şeyi sağlamakla sorumlu hissediyordu.

"Sen bir baş belasısın," diye cevabı yapıştırdı Connie.

Jake, "Ama yine de beni seviyorsun," dedi. Sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Lütfen, Bree'yi benden uzak tut. Bunu kişisel bir görev kabul et."

"Asistanlar kişisel görev yapamazlar," diye karşılık verdi Connie.

"Ama kız kardeşler yapar."

"Jake, senin onayın olmadan yeni toptancı müşteriler almama kuralını koyan sendin. Mevcut stokumuzun son derece yeterli olduğunu ve fazla genişleyerek iyi müşterilerini hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söylemiştin. Haksız mıyım?"

Jake'in yüz ifadesi canlandı. "İşte bu! Onu ara ve konuştuğumuzu söyle. Yoğun talep nedeniyle maalesef şu anda başka birini kabul edemeyeceğimizi anlat."

"Ama Myrtle Creek'teki çiçekçi henüz kapandı," diye hatırlattı Connie. "Jensen bizim büyük müşterilerimizden biriydi. Bree ödevine iyi çalışmışsa bunu bilecektir."

Jake, "Ödevine çalıştığını da nereden çıkarıyorsun?" diye sordu bitkin bir halde. "Bildiğim kadarıyla en son oyun yazıyordu, herhangi bir işte çalışmıyordu."

"Benim bildiğim kadarıyla da tanıdığın en akıllı kadındı. Muhakkak bölgedeki en iyi satıcıları soruşturacak kadar akıllıdır. Bahse girerim bizim adımızı da böyle bulmuştur. Büyük olasılıkla Ted Jensen, geçirdiği kalp krizinden sonra emekli olmaya karar verdiğinde bizi tavsiye etmiştir."

Evet, bu mümkündü fakat üstesinden gelinmeyecek gibi değildi. "Eğer bu konuyu gündeme getirirse, Ted yıllardır müşterimiz olduğu için onun ihtiyacını karşılamaya devam ettiğimizi söylersin."

Connie gözlerini devirdi. "Bunun işe yaraması için dua et. Chesapeake'te, hem de bir O'Brien'ın başında olduğu yeni bir işletmeye mal sağlamayı reddetmemiz dışarıdan nasıl görünür acaba? Dedikoduların ardı arkası kesilmez. Ticaret odası dört bir yandan üstüne gelir. Üstelik Bree ile ayrıldığınızda çıkan söylentiler bu olacakların yanında sıfır kalır."

Onlar hâlâ bu meseleyi tartışırken dışarıdaki ofise çıkan kapı hızla açıldı ve Bree oradan geçip doğruca Jake'in ofisine girdi. Bacaklarını upuzun gösteren bir şortla boyundan bağlamalı, nefes kesen bir bluz giymişti. Kıvırcık, kestane rengi saç telleri topuzundan sıyrılıp başına dökülmüştü ve arkasındaki güneş ışığıyla alev almış gibi görünüyordu. Yanakları da rengârenkti. Mutlu bir kadına benzemiyordu. Jake, bu hararet ve çekicilikle baş etmek ve oradan hasar görmeden çıkmak için bütün gücünü topladı.

"Dağ sana gelmiyorsa..." Jake'in kız kardeşini görünce Bree'nin cümlesi yarım kaldı.

"Merhaba, Connie," dedi. Ortaya, düşündüğünden farklı bir şey çıktığı için yüzüne gözle görülür bir rahatlama yayılmıştı. "Aman Tanrım, bunca zamandır telefonda konuştuğum kişi sensin. Çok üzgünüm. Sesini tanımam gerekirdi."

Connie sırıttı. "Açıkçası tanımadığına sevindim. Gerçekten bu kalın kafalıyla senin aranda kalmak istemezdim. Şimdi ikiniz kendi aranızda savaşabilirsiniz. Ben eve, yemek pişirmeye gidiyorum." Erkek kardeşine ukala bir bakış attı. "Sana teselli pastası yapayım mı? Yoksa yemeğe başka planların mı var?" Bunu söylerken anlamlı bir şekilde Bree'ye baktı.

"Planım var," diye hızla karşılık verdi Jake. İki dakikadır olanları sindirmeye çalışıyordu.

❁

Bree Jake'in karşısına oturup, "Benden kaçıyorsun," diye onu suçladı. Şortu yukarı çekilmişti. Bu kadar açık bir kıyafeti kasıtlı olarak giymemiş olsa da Jake'in yüzündeki hoşnut bakışları görünce böyle giyindiğine sevindi. Bu durumda sahip olduğu bütün avantajları kullanmak istiyordu. Bu belki bir kadın olarak ona yakışmıyordu, ama başka çaresi yoktu. Bir haftanın sonunda Bree, Jake'in onunla muhatap olma konusunda kendisinden daha isteksiz olduğunu net bir şekilde anlamıştı. İkisi de olanları sineye çekip işleri yürütmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Kaçmıyorum," diye mırıldandı Jake. "Meşguldüm."

Bree gülerek, "Şu anda meşgul görünmüyorsun," diye karşılık verdi. "O halde şu anlaşmayı yapalım ve ben de yolundan çekileyim. Böylece, teslimat kamyonetini sürmediğin sürece bir daha benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Jake zorlukla konuştu. "Anlaşma falan olmayacak, Bree. Yani kimiz arasında."

Bree doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "İş yapıyoruz, Jake. Senden benimle çıkmanı, bana güvenmeni ya da kâğıt üzerinde bir anlaşma yapmak için gereken şeylerin ötesinde benimle kişisel bir ilişki kurmanı istemiyorum. Çok basit. Bir çiçekçi dükkânı açıyorum. Sen de çiçek satıyorsun. Oldukça sıradan bir durum."

Jake masasının etrafında yavaşça yürüyüp kenarına otururken, "İkimiz arasındaki hiçbir şey basit ya da sıradan olmadı," dedi. Bree'nin çıplak, onunsa solmuş kot pantolonla kaplı dizleri neredeyse birbirine dokunuyordu. "Daha mürekkebi kurumadan anlaşmamız içinden çıkılmaz bir hale gelir."

Bree zorlukla yutkundu, fakat sesini sakin tutmayı başardı. "Nasıl yani?"

Jake, Bree'nin nabzı dudaklarının yakınlığı yüzünden hızla çarpana kadar yavaşça öne doğru eğildi. Bree'nin dudaklarının üzerinde gezindi. Nefesleri iç içe geçti. Birden Bree, onu şaşırtan bir aceleyle dudaklarının onunkilerle buluşmasını istedi. Jake'in etkileyici, baştan çıkarıcı, heyecan verici öpüşlerden oluşan yüzlerce anı kafasına doluştu ve adeta başını döndürdü.

Jake bu çalkantıyı sezmiş gibi geri çekildi, kendinden emin duruyordu. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Evet, bu olanlar resmen karmaşa yaratmıştı. Fakat Bree, bunun yoluna çıkmasına izin veremezdi. Vermeyecekti de. Cadde Çiçekçilik onun için yeni bir başlangıç olacaktı. Bu işin başarılı olması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Bu çiçeklere ihtiyacım var, Jake."

"Başka birinden al. Bizim dışımızda üreticiler de var."

"Herkes senin en iyisi olduğunu söylüyor, aynı zamanda da en yakını."

"Ama müsait değilim."

"Şu anda kişisel olarak mı yoksa profesyonel olarak mı konuşuyorsun?"

Jake Bree'nin ciddiyetten uzaklaşmasına öfkelendi. "Yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak adına, ikisi de."

"Beni neredeyse öpüyor olman tersini söylüyordu."

"Ama bu olmadı, değil mi?"

"Bütün bunlar senin mükemmel bir iraden olduğunu kanıtlıyor. Gerçekten etkilendim. Eminim bu kadar iradeli bir adam birkaç günde bir ondan çiçek alıyorum diye ırzıma geçmeye kalkışmayacaktır. Dolayısıyla benimle anlaşmaman için bir neden yok, değil mi?"

"Peki ya bunu istemiyorsam? Buna karşı bir savın var mı?"

Bree, "Koktuğun için istemiyorsun," diye karşılık verdi.

"Senden mi? Saçmalama."

"Kanıtla o zaman."

Jake'in gözleri büyüdü. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi Bree umursamaz bir şekilde omuz silkerek. "Bakalım benden uzak kalmak için gereken iradeye sahip misin, Jake. Anlaşma yapalım. Çiçekleri kendin getireceksin ve bana dokunmayacaksın. Bu benim için yeterince uygun."

Jake'in kendiyle mücadele ettiğini gördü. Belli ki Bree'ye artık ona bir şey ifade etmediğini, iyi olduğunu ve onu tamamen unuttuğunu göstermek istiyordu. Fakat aynı zamanda sözünü yerine getirebileceğine de inanmıyordu. Bir zamanlar aralarındaki her neyse, yine orada capcanlı duruyordu.